ÖLÜMCÜL TÜR ÜÇLEMESİ - BİRİNCİ KİTAP

GUILLERMO DEL TORO
CHUCK HOGAN

ÖLÜMCÜL TÜR

ithaki

GUILLERMO DEL TORO Meksika’nın Guadalajara şehrinde doğup büyüyen Guillermo del Toro, 1993’te çektiği *Cronos* adlı filmle sinemaya adım attı. O günden beri *Mimic, The Devil's Backbone, Blade II, Hellboy I, Hellboy II* ve dünya çapında çok büyük övgü toplayan üç Oscarlı *Pan’ın Labirenti'ni* yönetti. Şu sıralarda, yapımcılığını Peter Jackson’ın üstlendiği, Tolkien’in *Hobbit* adlı eserine dayanan iki bölümlük filmi çekiyor.

CHUCK HOGAN Chuck Hogan, aralarında *The Standoff* ve 2005 te Hammer Ödülü'nü kazanan ve Stephen King tarafından yılın en iyi on kitabından biri olarak gösterilen *Prince of Thieves'ın* yer aldığı pek çok roman yazdı. *Prince of Thieves* çok yakında sinemaya uyarlanacak.

Guillermo del Toro • Chuck Hogan

Ölümcül Tür Üçlemesi - Birinci Kitap - Ölümcül Tür Özgün Atlı: The Strain Triology Book 1 --- The Strain

İthaki Yayınları - 651

Edebiyat - 527

ISBN 978-975-375-016-1

1. Baskı Kasım, 2009, İstanbul

© Türkçe çeviri: Niran Elçi, 2009 © İthaki, 2009

© Guillermo del Toro ve Chuck Hogan, 2009

Bu eserin tüm hakları Akçalı Telif Haklan Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.

Yayıncının yazılı izni olmaksızın herhangi bir alıntı yapılamaz.

Yayma Hazırlayan: Evrim Öncül Sanat Yönetmeni: Murat Ûzgül

Sayfa Düzeni ve Baskıya Hazırlık: Yeşim Ercan Aydın Kapak, İç Baskı: İdil Matbaacılık Davutpaşa Cad. No: 123 Kat: 1 Topkapı-İstanbul Tel: (0212) 482 36 01 Sertifika No: 11410

İthaki[m] Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.’nin yan kuruluşudur. Mühürdar Cad. llter Ertüzün Sok. 4/6 34710 Kadıköy İstanbul Tel: (0216) 330 93 08 - 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34 ithaki@ithaki.com.tr - www.ithaki.com.tr - www.ilknokta.com

Guillermo del Toro • Chuck Hogan

ÖLÜMCÜL TÜR

Ölümcül Tür Üçlemesi - Birinci Kitap

Çeviren NÎRAN ELÇİ

Lorenza, Mariana ve Marisa... ve

çocukluğumda odamda yaşayan tüm canavarlar için: Beni hiç yalnız bırakmamanız dileğiyle...

-GDT

Lila için...

-CH

JUSEF SARDU EFSANESİ

"Bir varmış, bir yokmuş," dedi Abraham Setrakian'ın ninesi, "bir dev varmış."

Küçük Abraham'ın gözleri parladı ve tahta çanaktaki lahanalı borş çorbası o anda tatlandı, ya da en azından sarımsak tadı unutuldu. Solgun, zayıf, hastalıklı bir çocuktu. O çorbasını içerken, onu şişmanlatmaya kararlı olan ninesi karşısına oturur, masallarla onu eğlendirirdi.

Bir *bubbe meyze*, bir 'nine hikâyesi'. Bir peri masalı. Bir efsane.

"Bir Leh asilinin oğluymuş. Adı Jusef Sardu'ymuş. Sardu Efendi tüm diğer erkeklerden daha uzun boyluymuş. Hattâ köydeki bütün çanlardan da daha uzunmuş. Kapıdan içeri girebilmek için iki büklüm eğilmesi gerekiyormuş. Ama bu uzun boyu onun için bir yükmüş. Bir nimet değil, doğuştan gelen bir hastalıkmış. Genç adam sıkıntı çekiyormuş. Kasları onun uzun, ağır kemiklerini taşıyacak güçten yoksunmuş. Zaman zaman yürümek bile çok güç geliyormuş. Bir bastonu varmış, uzun bir sopa ---boyu senden daha uzun--- ve gümüş sapı kurt kafası biçimindeymiş, tıpkı ailelerinin arması gibi."

"Sonra, Bubbe?" dedi Abraham lokmaların arasından.

"Hayatta onun payına düşen de buymuş ve bu ona alçakgönüllülüğü öğretmiş, ki bir asilde gerçekten nadir bir özelliktir. Fakirlere, çok çalışanlara ve hastalara karşı çok merhametliymiş. Özellikle de köyün çocuklarına çok iyi davranırmış ve kocaman, derin cepleri -şalgam çuvalları kadar büyükmüş cepleri- oyuncaklar ve şekerlerle tıka basa dolu olurmuş. Sekiz yaşındayken babasının boyuna geldiği, dokuzunda ondan bir baş uzun olduğu için kendisi çocukluğunu yaşayamamışmış. Kırılganlığı ve uzun

boyu, babası için gizli bir utanç kaynağıymış. Ama Sardu Efendi gerçekten de nazik bir devmiş ve halkı tarafından çok sevilirmiş. Sardu Efendi'nin herkesi tepeden gördüğü, ama kimseye tepeden bakmadığı söylenirmiş."

Nine başını sallayarak, Abraham'a çorbasından bir kaşık daha almasını hatırlattı. Abraham, rengi, şekli ve damara benzeyen lifleri yüzünden 'bebek kalbi' olarak bilinen pişmiş kırmızı şalgam parçasını çiğnedi. "Ya sonra, Bubbe?"

"Aynı zamanda bir doğa âşığıymış ve avcılığın zalimliği ile ilgilenmezmiş ---ama, bir asil ve mevki sahibi biri olarak, o on beş yaşındayken, babası ve amcaları Romanya'ya yapacakları bir av gezisine katılmaya ikna etmişler onu."

"Buraya mı Bubbe?" dedi Abraham. "Dev buraya mı gelmiş?"

"Kuzey bölgesine, *kaddişel.* Karanlık ormanlara. Sardu erkekleri yabandomuzu, ayı ya da *geyik* avlamaya gelmez. Aile simgeleri ve Sardu soyunun arması olan kurtları avlamaya gelir. Avcı bir hayvanı avlıyorlarmış. Sardu aile efsaneleri, kurt eti yemenin Sardu erkeklerine cesaret ve güç verdiğini söylermiş ve genç efendinin babası da, bunun oğlunun zayıf kaslarına şifa vereceğine inanıyormuş."

"Sonra, Bubbe?"

"Yolları uzun ve zahmetliymiş. Hava şartları da kötüymüş. Jusef çok sıkıntı çekmiş. Daha önce ailesinin köyünden hiç çıkmamışmış ve yolculuk boyunca yabancıların bakışlarından çok utanmış. Karanlık ormana gelmişler. Çevresindeki ağaçlıklar adeta canlıymış. Hayvan sürüleri geceleyin barınaklarından, inlerinden, yuvalarından, mağaralarından kovulmuş sürgünler gibi, ormanda dolaşıyormuş. O kadar çok hayvan varmış ki, avcılar geceleyin kamplarında uyuyamamış. Bazıları gitmek istemiş, ama en yaşlı Sardu'nun saplantısı baskın gelmiş. Gece uluyan kurtları duyabiliyorlarmış ve baba Sardu, devliği Sardu soyunda bir leke olan oğlu, tek oğlu için bir kurt avlamayı çok istiyormuş. Sardu soyunu bu lanetten arındırmak, oğlunu evlendirmek ve pek çok sağlıklı varis edinmek istiyormuş.

"Böylece, ikinci akşam, gece çöktüğünde, Jusef in babası bir kurdun izini sürerken diğerlerinden ayrı düşmüş. Diğerleri bütün gece onu beklemiş ve gündoğumunda dağılarak onu aramışlar. O akşam Jusef in kuzenleri de dönmemiş. Bu şekilde devam etmiş, anlıyor musun?"

"Ee, Bubbe?"

"Sonunda geriye yalnızca çocuk dev Jusef kalmış. Ertesi gün yola koyulmuş ve daha önce de aradıkları bir alanda babasının cesedini bulmuş. Kuzenleri ve amcaları da oradaymış ve bir yeraltı mağarasının girişinde yatıyorlarmış. Kafatasları şiddetle ezilmiş, ama cesetleri yenmemiş ---çok güçlü bir hayvan tarafından öldürülmüşler, ama açlıktan ya da korkudan değil. Jusef onların ne sebepten öldürüldüklerini tahmin edemiyormuş --- ama o karanlık mağarada saklanan bir şey tarafından izlendiğini, hattâ belki incelendiğini hissetmiş.

"Sardu Efendi cesetleri teker teker mağaradan uzağa taşımış ve derine gömmüş. Elbette, harcadığı çaba onu iyice zayıflatmış, gücünü tüketmiş. Bitkinmiş, *farmutşetmiş.* Buna rağmen, o gece yapayalnız, korku ve bitkinlik içinde, mağaraya dönmüş. Karanlıktan sonra ortaya çıkacak şerle yüzleşmek, atalarının intikamını almak ya da bunun için çabalarken ölmek için. Bu, tuttuğu günlükten anlaşılmış. Seneler sonra ormanda bulunan evlerini, köylerini terk etmeleri konusunda uyarıda bulundu.

Onlar da öyle yaptı, geniş ailenin tamamı ---sekizi birden--- taşıyabildikleri eşyalarla kırlara yolculuk ettiler. *Bubbe* onları yavaşlatıyordu. Daha da kötüsü ---onları yavaşlattığını *biliyordu,* varlığının tüm aileyi riske attığını *biliyordu* ve kendine, yaşlı ve yorgun bacaklarına lanet okuyordu. Sonunda ailenin geri kalanı onu bırakıp önden gittiler, onun yanında kalan Abraham dışında hepsi --- Abraham artık güçlü bir delikanlıydı, umut vaat ediyordu, böylesine genç yaşta usta bir oymacı olmuştu; Talmud alimiydi, Zohar’a, Yahudi gizemciliğinin sırlarına özel ilgi duyuyordu. Diğerlerinin bir sonraki kasabada tutuklandıklarını ve Polonya trenine bindirildiklerini haber aldıklarında, vicdan azabına kapıları *bubbe,* Abraham’ın uğruna, kendisinin teslim olması gerektiği konusunda ısrar etti.

"Kaç Abraham. Nazilerden kaç. Sardu'dan kaçar gibi. *Kurtul.* "

Ama Abraham kabul etmedi. Büfesinden ayrılmayı reddetti.

Sabahleyin, onu paylaştıkları odanın ---yardımsever bir çiftçinin evinde kalıyorlardı--- zemininde buldu. Gece ölmüştü, dudakları kömür siyahıydı ve soyuluyordu, boğazı kararmıştı, *bubbe* yuttuğu hayvan zehiri yüzünden ölmüştü. Onları konuk eden ailenin merhametli izniyle, Abraham Setrakian *bubbe* sini çiçeğe durmuş bir gümüş huşun dibine gömdü. Sabırla, ona tahtadan güzel bir mezar taşı oydu. Mezar taşı çiçeklerle, kuşlarla ve *bubb*esini mutlu eden tüm diğer şeylerle kaplıydı. Ve onun ardından ağladı, ağladı ---ve sonra onun öğütlediği gibi kaçtı.

Tık, tık, tık seslerini arkasında duyarak Nazilerden kaçtı...

Ve şer onu yakından takip etti.

BAŞLANGIÇ

N323RG KOKPIT SES

KAYIT CİHAZI

Alıntı, NTSB dökümü, 753 sayılı sefer, Berlin TXL'den New York JFK'ye, 9/24/10:

2049:31 [Kabin mikrofonu AÇIK.]

KAPTAN PETER J. MQLDES: "Ah, millet, ben kokpitten Kaptan Pilot Moldes. Birkaç dakika sonra, planlanan zamanda yere inmiş olacağız. Azıcık zamanınızı alıp, Regis Havayolları'nı seçtiğiniz için teşekkür etmek istedim. Yardımcı Pilot Nash, kabin ekibi ve kendini adına, çok yakında yine bizimle uçacağınızı umut ediyoruz..."

2049:44 [Kabin mikrofonu KAPALI.}

KAPTAN PETER J. MOLDES: "... bizimle uçun ki, işimizden olmayalım." [kokpitte gülüşmeler}

2050:01 Hava trafik kontrol New York JFK: "Regis 7-5-3 ağır, soldan yaklaş, hedef 1-0-0. 13R inişe açık."

KAPTAN PETER J. MOLDES: "Regis 7-5-3 ağır, soldan yaklaşıyor, 1-0-0, 13R pistine iniyor, anlaşıldı."

2050:15 [Kabin mikrofonu AÇIK.]

KAPTAN PETER J. MOLDES: "Uçuş görevlileri, inişe hazırlanın."

2050:18 [Kabin mikrofonu KAPALI.}

YARDIMCI PİLOT RONALD W. NASH IV: "iniş takımları açık."

KAPTAN PETER J. MOLDES: "Eve gelmek her zaman güzel..."

2050:41 [Gümleme. Statik. Tiz ses.]

YAYIN SONU

İNİŞ

ULUSLARARASI JFK HAVAALANI KONTROL KULESİ

Çanak diyorlardı ona. Parlak yeşil, tek renkli (JFK iki seneden fazla zamandır yeni renkli ekranları bekliyordu), kodlanmış noktalara yapışık harf grupları eklenmiş bir çanak bezelye çorbası gibi. Her nokta yüzlerce insanın hayatını temsil ediyordu, ya da, havacılık tarihinde bugüne dek gelmiş eski seyir terimlerine göre, *ruhları*.

Yüzlerce ruh.

Diğer hava trafik kontrolörlerinin Jimmy Mendes’e 'Piskopos Jimmy' demelerinin sebebi buydu belki de. Piskopos, sekiz saatlik vardiyasının tamamını oturarak değil, ayakta geçiren tek kontrol görevlisiydi. Elinde iki numara kurşunkalem tutarak ileri geri adımlıyor, Uluslararası John F. Kennedy Havaalanı'na tepeden bakan işlek 321 numaralı kuleden, tıpkı sürüsünü idare eden bir çoban gibi, ticari uçuş yapan uçakları New York'a indiriyordu. Sorumluluğu altındaki uçağı ve onun diğerlerine göre konumunu gözlerinin önüne getirebilmek için, yalnızca iki boyutlu radar ekranına güvenmek yerine, pembe kurşunkalem silgisini kullanıyordu.

Her saniye yüzlerce ruhun *biplediği* radar ekranı.

"United 6-4-2, sağa dön, yön 1-0-0, beş bine yüksel."

Ama çanaktayken bu şekilde düşünemezdiniz. Kaderlerinden sorumlu olduğunuz onca ruha takılıp kalamazdınız: yeryüzünden kilometrelerce yukarıda hızla uçan, kanatlı mermilerin içine doluşmuş insanlar. Büyük resmi gözlerinizin önüne getiremezdiniz: çanağınızdaki tüm uçaklar, çevrenizde kulaklıklarıyla şifreli konuşmalar yürüten tüm diğer kontrolörler, *onların* çanaklarındaki onca uçak, komşu La Guardia

Havaalanı'ndaki Hava Trafik Kontrol kulesi... Amerika Birleşik Devletleri'nin her şehrindeki tüm Hava Trafik Kontrol kuleleri... dünyanın her yerindekiler...

Hava trafik kontrol bölge müdürü ve Piskopos Jimmy'nin yöneticisi Calvin Buss arkasında belirdi. Molasından erken dönmüştü ve hâlâ lokmasını çiğnemekteydi. "Regis 7-5-3'le neredesin?"

"7-5-3 yuvada." Piskopos Jimmy doğrulamak için çanağına bir göz attı. "Kapıya ilerliyor." Kapı tayin listesinde yukarı bakarak 7-5-3'ü aradı. "Neden?"

"Yer radarı Foxtrot'ta kalmış bir uçak olduğunu söylüyor."

"Taksi yolunda mı?" Jimmy çanağını yine kontrol etti, tüm ışıklarının normal olduğundan emin oldu, sonra DL753'le arasındaki kanalı yine açtı. "Regis 7-5-3, JFK kule konuşuyor, tamam."

Sessizlik. Yine denedi.

"Regis 7-5-3, JFK kule konuşuyor, tamam."

Bekledi. Hiç ses gelmedi, radyo çıtırtısı bile yoktu.

"Regis 7-5-3, JFK kule konuşuyor, duyuyor musun, tamam."

Calvin Buss'ın arkasında bir trafik asistanı belirdi ve, "İletişim sorunu mu?" diye sordu.

Calvin Buss, "Büyük mekanik arıza olması daha muhtemel. Biri uçağın karardığını söyledi," diye yanıtladı.

"Kararmak mı?" dedi Piskopos Jimmy, eğer bu doğruysa, uçağın nasıl kıl payı kurtulduğuna hayret ederek. Uçağın büyük mekanik sistemi, inmesinden birkaç dakika sonra sıçıyor...

Eve giderken yolda durup yarınki lotoda 753 rakamlarını oynamayı aklının bir köşesine yazdı.

Calvin kendi kulaklığını Jimmy’nin bilgisayarının ses çıkışına taktı. "Regis 7-5-3, JFK kule konuşuyor, lütfen yanıt verin. Regis 7-5-3, kule konuşuyor, tamam."

Bekleyerek dinledi.

Ses gelmedi.

Piskopos Jimmy çanakta bekleyen diğer noktalara baktı ---çakışma uyarısı yoktu, tüm uçakları sorunsuzdu. "Foxtrot'un çevresinden dolaşan bir rota önermek en iyisi," dedi.

Calvin kulaklığı çıkardı ve geri çekildi. Bakışları dalgındı, Jimmy’nin konsolunun arkasındaki kule pencerelerine, taksi yoluna doğru bakıyordu. Bakışlarında şaşkınlık kadar endişe de vardı. "Foxtrot'u açmamız lazım." Trafik asistanına döndü. "Birini yolla da baksın."

Piskopos Jimmy karnını tutarak içine uzanabilmeyi ve kaynayan midesini ovabilmeyi diledi. Özünde onun işi ebelikti. Pilotların uçaklar dolusu ruhu, boşluğun rahminden sağ salim yeryüzüne teslim etmesine yardım ediyordu. Şimdi hissettiği ise, bir doktorun ilk ölü doğumunu yaptırmasından sonraki korku sancılarıydı.

3. TERMİNAL PİSTİ

Lorenza Ruiz temelde tekerlekli bir hidrolik rampa olan bagaj arabasını kapıya doğru sürüyordu. 753 beklediği gibi köşede belirmeyince Lo bakmak için biraz daha ileriye gitti. Molasına az kalmıştı. Koruyucu kulaklıklarını takmıştı, yansıtıcı yeleğinin altına başlıklı bir Mets tişörtü giymişti ve koruyucu gözlükleri gözündeydi ---pistteki toz feciydi. Turuncu işaret çubukları kalçasının yanında, koltuğun üzerinde yatıyordu.

Ne haltlar dönüyor?

Kendi gözleriyle görmesi gerekirmiş gibi, gözlüklerini çıkardı. İşte oradaydı, Regis 777, koca oğlanlardan biri, filodaki yeni uçaklardan biri, Foxtrot'ta karanlıkta oturuyordu. *Mutlak* karanlıkta; kanatlardaki seyir ışıkları bile sönmüştü. Lo'nun tek gördüğü uçağın pürüzsüz, silindir gövdesi ve yaklaşan uçakların iniş ışıklarının parıltısıyla hafif hafif ışıldayan kanatlardı. İçlerinden biri, Lufthansa 1567, iniş takımlarını çarpmaktan otuz santimle kurtuldu.

"Jesus Santisimo!"

Durumu haber verdi.

"Yoldayız," dedi yöneticisi. "Karga yuvası gidip bakmanı istiyor."

"Ben mi?" dedi Lo.

Kadın kaşlarını çattı. Merak insanın başına iş açardı işte. Servis yolunu takip ederek yolcu terminalinden ayrıldı, aprondaki taksi yolu çizgilerini aştı. Biraz huzursuzdu ve çok dikkatliydi, daha önce hiç bu kadar uzağa sürmemişti aracını. Federal Havacılık İdaresi'nin taşıyıcıların ve bagaj arabalarının ne kadar ileri gidebileceği konusunda katı kuralları vardı.

Mavi rehber ışıklardan sonra dönerek taksi yoluna yanaştı. Uçak, burundan kuyruğa, tamamen kapanmış göründü gözüne. İşaret ışığı yoktu, çarpışma önleyici ışık yoktu, kabin pencerelerinde ışık yoktu. Normalde, üç metre aşağıdaki yerden bakıldığında, tipik bir Boeing uçağının burnunun üzerindeki çekik gözlere benzeyen küçük pencerelerden, kokpitin içini, tepedeki kontrol panelini, karanlık oda kırmızısı gibi parlayan ışıkları görebilirdiniz. Ama orada hiç ışık yoktu.

Lo uzun sol kanadın ucundan on metre ötede rölantiye aldı. Pistte uzun süre çalışırsanız bazı şeyleri kapardınız ---Lo sekiz senedir çalışıyordu, iki evliliğinin toplamından daha uzun. Sarkık kenar flapları ve kanatçıklar ---kanatların arka tarafındaki fren kanadının panelleri- tıpkı Paula Abdul gibi dimdikti. Pilotlar uçak piste indiğinde onları bu halde bırakırdı. Turbo jetler sessizce duruyordu ve normalde motorlar durdurulduktan sonra Hava yutmayı, büyük aç süpürgeler gibi toz ve böcek yemeyi bırakmaları biraz

zaman alırdı. Demek bu koca bebek sorunsuzca gelmiş, güzelce, rahatça inmiş, buraya kadar varmıştı ve sonra --- *ışıklar sönmüştü.*

Daha da korkutucu olanı ise şuydu: Eğer inişine izin verilmişse, sorunu her ne ise, iki, belki üç dakika içinde olmuştu. *Peki, bu kadar kısa zamanda ne sorun olabilirdi?*

Lo biraz daha yaklaştı ve kanadın arkasına geçti. O turbo fanlar aniden çalışacak olursa, içine emilip Kanada kazı gibi paramparça edilmek istemiyordu. Bagaj bölümüne, uçağın en iyi tanıdığı yerine yaklaştı. Kuyruğa doğru giderek arka çıkış kapısının altında durdu. Kilit frenini çekti, rampayı çalıştıran kolu oynattı. Rampa en yüksek konumundayken otuz derecelik açı yapıyordu. Yeterli değildi, ama olsun. Arabadan indi, içeri uzanıp çubuklarını aldı ve rampadan yukarı, ölü uçağa yürüdü.

Ölü? Neden böyle düşünmüştü ki? O şey hiç canlı olmamıştı ki zaten...

Ama bir anlığına Lorenza'nın aklına kocaman, çürümeye yüz tutmuş bir leş geldi: kıyıya vurmuş bir balina. Uçak ona böyle görünüyordu: çürümekte olan bir leş; ölmeye yüz tutmuş bir canavar.

Tepeye yaklaşırken rüzgar dindi. JFK'nin apronundaki iklim hakkında bir şeyi bilmeniz gerek: Rüzgar asla dinmez. Asla derken, *asla.* Uçaklar gelir giderken, tuzlu bataklıklar ve kahrolası Atlantik Okyanusu Rockaway'in hemen ötesindeyken, pist *her zaman* rüzgarlı olurdu. Ama aniden gerçek bir sessizlik çökmüştü ---öyle sessizdi ki, Lo emin olmak için koruyucu kulaklıklarını çıkardı. Uçağın içinden gümlemeler geldiğini sandı, ama sonra bunun kendi kalbinin sesi olduğunu fark etti. Fenerini yaktı ve onu uçağın sağ yanına doğrulttu.

Uçağa düşen yuvarlak ışığın altında, inişin ardından gövdenin hâlâ ıslak olduğunu, bahar yağmuru gibi koktuğunu fark etti. Feneri uzun pencere sırasına çevirdi, içerideki perdelerin tamamı kapatılmıştı.

Bu tuhaftı. Lo ürkmüştü. Feci ürkmüştü. 250 milyon dolarlık, 383.000 ton çeken, devasa bir uçan makinenin yanında minicik kalıyordu ve içinde gelip geçici, ama elle tutulur bir his vardı: Ejderhamsı bir yaratığın

huzurunda duruyormuş gibi hissediyordu. Uyuyormuş gibi yapan bir şeytan, her an gözlerini ve korkunç ağzını açabilecek bir canavar. Elektrikli bir psişik an yaşadı, içinden orgazm kadar güçlü, ama bunun tam aksi bir his geçti, her şey sıkıştı, düğümlendi.

Sonra perdelerden birinin açılmış olduğunu fark etti. Ensesindeki ince tüyler öyle fena diken diken oldu ki, gergin bir evcil hayvanı yatıştırırmış gibi, elini oraya götürmesi gerekti. O perdeyi daha önce görmemişti. Baştan beri açıktı ---baştan beri.

Belki...

Uçağın içinde, karanlık kıpırdandı. Ve Lo bir şeyin içeriden ona baktığını hissetti.

Lo çocuk gibi sızlandı, elinde değildi. Felç olmuştu. Kanı zonklayarak kabardı, emir almış gibi gelip boğazını sıkıştırdı...

O zaman, kuşkuya yer bırakmayacak şekilde anladı: *Bir şey onu yiyecekti*...

Sert rüzgar hiç ara vermemiş gibi başladı yine. Lo başka uyarı beklemedi. Rampada geri geri gitti, arabaya atladı ve uyarı işaretinin imlemesine aldırmadan, rampayı indirmeden geri vitese aldı. Hızla uzaklaşırken tekerleklerinin altındaki mavi taksi yolu ışıkları çatırdadı. Yarı çimenlerin üzerinde, yarı yolda, yarım düzine acil durum aracının farlarına doğru uzaklaştı.

ULUSLARARASI JFK HAVAALANI KONTROL KULESİ

Calvin Buss farklı bir kulaklık takmıştı ve Federal Havacılık İdaresi’nin taksi yolları kullanımı için koyduğu kurallar uyarınca emirler yağdırıyordu. JFK Havaalanı’nın beş mil dahilindeki hava sahasında, tüm uçak iniş ve kalkışları durdurulmuştu. Bu, uçakların hızla havada yığıldığı anlamına geliyordu. Calvin molaları iptal etti ve o vardiyadaki bütün kontrolörlerin

753 sefer sayılı uçakla, var olan her frekansta temasa geçmeye çalışmasını emretti. Piskopos Jimmy, JFK kulesinde böyle kaos görmemişti.

Havalimanı Müdürlüğü yetkilileri --- Nextel'lerine mırıldanıp duran takım elbiseli adamlar--- arkasında toplanmıştı. Bu hiçbir zaman iyiye işaret değildi. Açıklanamaz bir durumla karşılaştıklarında insanların kendiliğinden nasıl toplaştığı tuhaftı.

Piskopos Jimmy tekrar çağrıda bulundu, ama faydasızdı.

Takım elbiseli adamlardan biri, "Uçak kaçırma sinyali var mı?" diye sordu.

"Hayır," dedi Piskopos Jimmy. "Hiçbir şey yok."

"Yangın alarmı?"

"Elbette hayır."

"Kokpit kapısı alarını da mı yok?" dedi bir başkası.

Piskopos Jimmy adamların soruşturmanın 'aptal sorular' aşamasına girmiş olduklarını anladı. Onu iyi bir hava trafik kontrolörü yapan sabrını ve sağduyusunu topladı. "Rahatça geldi ve yavaşça indi. Regis 7-5-3 kapı tayinini onayladı ve ana pistten döndü. Radardan çıkardım ve ASDE'ye[i] aktardım."

Calvin bir elini kulaklık mikrofonunun üzerine kapayarak konuştu. "Belki pilot kapamak zorunda kalmıştır?"

"Olabilir," dedi Piskopos Jimmy. "Ya da belki kendiliğinden kapanmıştır."

Takım elbiseli adamlardan biri, "O zaman neden kapı açmadılar?" diye sordu.

Piskopos Jimmy’nin kafası bu konuyla meşguldü zaten. Kural olarak, yolcular gerektiğinden bir dakika daha fazla oturmazdı. Önceki hafta Florida'dan gelen bir jetBlue’da neredeyse isyan çıkacaktı ve bunun sebebi *bayat ekmeklerdi.* Burada, bu insanlar yaklaşık on beş dakikadır yerlerinde oturuyorlardı. Hem de mutlak karanlıkta.

Piskopos Jimmy, "içerisi ısınmaya başlamıştır. Elektrikler kapanmışsa, içeride hava dolaşımı yok. Havalandırma yok," diye açıkladı.

"Ee, ne halt etmeye bekliyorlar o zaman?" dedi takım elbiselilerden bir başkası.

Piskopos Jimmy herkesin endişesinin arttığını hissetti. Bir şeyin, gerçekten, ama gerçekten kötü bir şeyin olacağını fark ettiğiniz zaman midenizde oluşan o deliği hissetti.

"Ya hareket edemiyorlarsa?" diye mırıldandı kendini tutamadan.

"Rehine durumu mu? Kastettiğin bu mu?" diye sordu takım elbiseli.

Piskopos sessizce başını salladı... ama onun düşündüğü bu değildi. Bir sebepten, onun tek düşünebildiği... *ruhlardı.*

TAKSİ YOLU FOXTROT

Havalimanı idaresinin uçak kurtarma itfaiyecileri, standart yolcu uçağı acil durum seferine çıktı, dökülmüş yakıt köpük aracı, pompalama istasyonu ve hava merdiveni kamyonu dahil altı araç vardı. Foxtrot'un kıyısındaki mavi lambalara gelmeden, takılıp kalmış bagaj aracının yanına çektiler. Şef Sean Navarro merdiven kamyonunun arka basamağından aşağı atladı ve miğferiyle yangına dayanıklı üniformasının içinde, ölü uçağın önünde durdu. Kurtarma araçlarının ışıkları uçağın gövdesinden yansıyor, ona kırmızı, sahte bir nabız kazandırıyordu. Gece tatbikatları için hazırlanmış boş bir uçağa benziyordu.

Şef Navarro kamyonun önüne gitti ve sürücü Benny Chufer'ın yanına tırmandı. "Bakım bölümünü ara ve şu projektörleri buraya getirt. Sonra kanadın arkasına çek."

Benny, "Ama uzak durma emri aldık," dedi.

"Orada insanlarla dolu bir uçak var," dedi Şef Navarro. "Görkemli yol fenerleri olmak için para almıyoruz. Hayat kurtarmak için para alıyoruz."

Benny omuzlarını silkti ve şefin söylediğini yaptı. Şef Navarro donanımın üzerinden çatıya tırmandı ve Benny onu kanada kadar yükseltti. Şef Navarro fenerini yaktı ve iki *kalkık flapın* arasındaki kısma çıktı. Çizmesini tam, büyük, siyah harflerle BURAYA BASMAYINIZ yazılı yere bastı.

Asfalt pistten altı metre yukarıda, kanadın genişleyen tarafına yürüdü. Kanat üstü çıkışına yaklaştı. Burası, uçaktaki dışarıdan açılabilen acil çıkışın bulunduğu tek yerdi. Kapıda küçük, perdesiz bir pencere vardı. Şef çift camlı, kalın pencerenin içini görmeye çalıştı, ama karanlıktan başka hiçbir şey göremedi. İçerisi bir demir ciğer kadar boğucu olmalıydı.

Neden yardım çağrısı yapmıyorlardı? Neden içeride hiç hareket işitmiyordu? İç basınç hâlâ korunuyorsa, uçak hava geçirmiyor olmalıydı. O yolcuların oksijeni tükeniyordu.

Yangın eldivenlerini takarak ikiz kırmızı *flapları* itti ve kapı kolunu oyuğundan çekti. Onu ok yönünde, yaklaşık 180 derece çevirdi ve çekti. Kapı dışarı gelmeliydi, ama açılmadı. Yine çekti, ama çabasının faydasız olduğunu anladı ---kapı yerinden oynamıyordu. içeriden takılmış olması imkânsızdı. Kapı kolu sıkışmış olmalıydı. Ya da başka bir şey onu içeriden tutuyordu.

Kanatta yürüyerek merdivenin tepesine döndü. Turuncu bir tepe lambasının döndüğünü gördü, bir havalimanı aracı uluslararası terminalden çıkmış, bu yana geliyordu. Araç yaklaşınca, onun Ulaşım Güvenlik İdaresi'nin mavi ceketli ajanları tarafından kullanıldığını gördü.

"İşte başlıyoruz," diye mırıldandı Şef Navarro merdivenden inerek.

Beş kişiydiler, teker teker kendilerini tanıttılar, ama Şef Navarro isimleri hatırlamak için çaba harcamadı. O, uçağa itfaiye araçları ve köpük makineleriyle gelmişti; onlar ise dizüstü bilgisayarlar ve cep telefonları ile. Bir süre öylece durdu ve onların telefonlarına ve birbirlerine bir şeyler söylemesini dinledi:

"Ulusal Güvenlik düğmesine basmadan önce uzun uzun ve dikkatle düşünmemiz gerek. Kimse boş yere bok fırtınası başlatmak istemez."

"Neyle karşı karşıya olduğumuzu bile bilmiyoruz. Alarını verip, Otis Hava Kuvvetleri Üssü'ndeki avcı uçakları buraya doğru havalandırır havalandırmaz, tüm doğu kıyısını paniğe boğmuş olursun."

"Eğer *söz* konusu olan bir bombaysa, olası son ana kadar beklemişler."

"Onu Amerika topraklarında patlatmak için, belki."

"Belki bir süre için ölüyü oynuyorlardır. Radyo alanının dışında. Bizi buraya çekiyorlardır. Medyayı bekliyorlardır."

Bir adam telefonundan okudu. "Uçak Berlin, Tegel'den kalkmış."

Bir başkası kendi telefonuna konuştu: "Almanya'daki havalimanında *das* İngilizce *sprechen* birini istiyorum. Orada kuşkulu eylemler ya da kural ihlali görüp görmediklerini bilmemiz gerek. Bir de, bagaj idare prosedürleri hakkında bir elkitabına ihtiyacımız var."

Bir başkası emretti: "Uçuş planını kontrol edin ve yolcu manifestosunu tekrar gözden geçirin. Evet... bütün isimleri tekrar araştırın. Bu sefer isimlerin farklı yazılmış olabileceği olasılığını da göz önüne alın."

"Tamam," dedi bir başkası, avuç içi bilgisayarından okuyarak. "Eksiksiz spefısikasyon. Uçak kayıt numarası N323RG. Boeing 777-200LR. En son kontrol dört gün önce, Atlanta Hartsfield'da. Sol motorun itici yön değiştiricisinde yıpranmış bir kanal sürgüsü yenilenmiş. Sağda da yıpranmış bir taban yatağı. Sol arka *iç flap* sistemindeki bir çentiğin onarımı, uçuş programı yüzünden ertelenmiş. Sözün özü... temiz raporu almış."

"777'ler yeni sipariş, değil mi? Bir iki yaşında?"

"Maksimum kapasite 301 kişi. Bu seferde 210 var. 190 yolcu, iki pilot, dokuz kabin görevlisi."

"Biletsiz var mı?" Bebekleri kastediyordu.

"Bende yok görünüyor."

"Klasik taktik," dedi terör olasılığına odaklanmış bir tanesi. "Rahatsızlık yarat, ilk tepkileri çek, seyirci topla ---sonra patlatarak maksimum etki yarat."

"Öyle olsa çoktan ölmüş olurduk."

Huzursuzluk içinde bakıştılar.

"Bu kurtarma araçlarını geri çekmemiz lazım. Kanatta gezinen ahmak kimdi?"

Şef Navarro öne çıkıp, yanıtıyla şaşırttı onları. "Bendim."

"Ah. Şey." Adam yumruğunu ağzına koyarak bir kez öksürdü. "Oraya yalnızca bakım personeli çıkabilir Şef. FHI kuralları."

"Biliyorum."

"Ee? Ne gördün? Var mı bir şey?"

"Hiçbir şey," dedi Navarro. "Hiçbir şey görmedim, hiçbir şey duymadım. Bütün perdeler indirilmiş."

"İndirilmiş mi dedin? Hepsi mi?"

"Hepsi."

"Kanat çıkışını denedin mi?"

"Denedim."

"Ve?"

"Sıkışmış."

"Sıkışmış mı? Bu imkânsız."

"Sıkışmış," dedi Şef Navarro, bu beş adama kendi çocuklarına gösterdiğinden daha fazla sabır göstererek.

Kıdemli görevli uzaklaşarak telefon açtı. Şef Navarro diğerlerine baktı. "Ee, burada ne yapacağız o zaman?"

"Biz de bunu öğrenmek için bekliyoruz."

"Öğrenmek için mi bekliyoruz? Bu uçakta kaç yolcu var? Kaç 911 araması yapmışlar?"

Adamlardan biri başını iki yana salladı. "Henüz uçaktan 911 araması yapılmamış."

"Henüz mü?" dedi Şef Navarro.

Yanındaki adam, "199 yolcu ve sıfır arama. İyi değil," dedi.

"Hem de hiç iyi değil."

Şef Navarro hayretle onlara baktı. "Bir şeyler yapmamız gerek, hem de hemen. Orada insanlar ölmüşken ya da ölüyorken, bir yangın baltası kapıp pencereleri kırmaya başlamak için izne ihtiyacım yok. O uçağın içinde hava kalmadı."

Kıdemli görevli telefon görüşmesini bitirdi. "Kesme lambası getiriyorlar. Uçağı kesip açıyoruz."

DARK HARBOR, VIRGINIA

Chesapeake Koyu, o geç saatte karanlıktı ve çalkalanıyordu.

Koya bakan manzaralı bir çıkıntının üzerindeki evinin cam duvarlı terasında, bir adam özel imalat hasta sandalyesinde arkasına yaslanmıştı. Işıklar hem tevazu hem rahatlık amacıyla kısılmıştı. Sırf bu odada üç tane bulunan sınai termostatlar ısıyı 16.7 derecede tutacak şekilde ayarlanmıştı. Diyaliz makinesinin amansız hışırtısını bastırsın diye, gizli hoparlörlerden usul usul Stravinski’nin *Bahar Ayini* çalıyordu.

Adamın nefesiyle birlikte hafif bir buğu çıkıyordu. Gören olsa, adamın ölmek üzere olduğunu düşünebilirdi. Yedi hektarlık geniş arazisine bakarak, olağanüstü başarılı bir hayatın son günlerine ya da haftalarına tanık olduğuna inanabilirdi. Hattâ, böylesine zengin ve nüfuzlu bir adamın, bir dilenciyle aynı sona ulaşmasının tuhaflığı konusunda yorum yapabilirdi.

Ama Eldritch Paimer’ın sona yaklaştığı falan yoktu. Yetmiş altı yaşındaydı ve hiçbir şeyden vazgeçmeye niyetli değildi. Hem de hiçbir şeyden.

Saygın yatırımcı, işadamı, teolog ve kudretli sırdaş, hayatının son yedi senesi boyunca her akşam, üç dört saat aynı süreci yaşıyordu. Sağlığı bozuk, ama idare edilebilirdi; yirmi dört saat boyunca doktor kontrolü altındaydı ve evde, şahsi kullanımı için hastane kalitesinde tıbbi ekipmanlar bulunduruyordu.

Zengin insanlar mükemmel tıbbi bakım satın alabiliyordu. Aynı zamanda, eksantrik olacak kadar da paraları vardı. Eldritch Palmer tuhaflıklarını halktan, hattâ kendi çevresinden saklıyordu. Hiç evlenmemişti. Varisi olmamıştı. Bu yüzden, Palmer hakkındaki ana spekülasyon konularından biri, ölümünden sonra engin serveti için nasıl bir planı olduğuydu. Yatırım yaptığı ana şirketi, Stoneheart Grubu'nda ondan sonra gelen bir ikinci adam yoktu. *Forbes* dergisinin her sene yaptığı, dünyanın en zengin Amerikalıları listesinde birinci sıraya oynayan iki adamın, yani Microsoft'un kurucusu Bill Gates ile Berkshire Hathaway yatırımcısı Warren Buffet’ın aksine, herhangi bir vakıf ya da hayır kurumuyla bilinen ilişkisi yoktu. *(Forbes* listesini hazırlarken, onun Güney Amerika'daki bazı altın rezervlerini ve Afrika'daki gölge kuruluşlar aracılığı ile elinde bulundurduğu diğer mülkleri hesaba katsa, listenin başında yalnızca Palmer olurdu.) Palmer bir vasiyet bile hazırlamamıştı; onun servetinin ve hazinelerinin binde birine sahip bir adam için bile, mülkiyet planlamasında düşünülemez bir kusurdu bu.

Ama Eldritch Palmer, açıkça, ölmeyi planlamıyordu.

Hemodiyaliz işleminde, kan bir boru sistemiyle vücuttan alınır, diyaliz makinesinde ya da yapay böbrekte iyice filtrelenir, sonra atık maddelerden ve kirlerden arındırılmış bir halde bedene geri pompalanır. Giren ve çıkan iğneler, önkola takılmış yarı kalıcı sentetik damariçi iğneye tutturulur. Bu işlem için gereken makine en son çıkan Fresenius modeliydi ve Palmer’ın yaşamsal parametrelerini devamlı gözetim altında tutuyor, normaldışı ölçümleri iki oda ötedeki Bay Fitzwilliam’a haber veriyordu.

Sadık yatırımcıları, Palmer'ın her daim sıska görünüşüne alışmıştı. Aslında, bu onun markası haline gelmişti, parasal gücünün ironik simgesi; bu kadar narin, soluk görünüşlü bir adamın uluslararası finans ve politika dünyasında böyle bir güce ve nüfuza sahip olması tuhaftı. Sadık yatırımcılarından oluşan ordusu otuz bini bulmuştu, bir finansal elit bloğu: Giriş iki milyon dolardı ve on yıllardır Palmer'a yatırım yapanlar dokuz haneli rakamların ortaları kadar servete sahiptiler. Stoneheart Grubu'nun satın alma gücü ona muazzam bir ekonomik nüfuz sağlıyor, o da bunu etkili ve zaman zaman amansız bir biçimde kullanıyordu.

Geniş holün batı kapıları açıldı ve Palmer'ın kişisel güvenlik ekibinin başı olarak da görev yapan Bay Fitzwilliam, som gümüş tepsi üzerinde güvenlikli bir taşınabilir telefonla içeri girdi. Bay Fitzwilliam kayıtlara göre kırk iki düşman askeri öldürmüş, çevik bir zekâsı olan eski bir Amerikan Deniz Kuvvetleri neferiydi ve askerlik sonrası tıp eğitimini Palmer finanse etmişti. "Ulusal Güvenlik müsteşarı efendim," dedi adam soğuk odaya buharlar üfleyerek.

Normalde Palmer her gece gerçekleşen yenilenme sürecine müdahale edilmesine izin vermezdi, bunun yerine bu zamanı tefekkür için kullanırdı. Ama bu telefonu bekliyordu. Telefonu Bay Fitzwilliam'dan aldı ve onun görev bilinciyle çıkmasını bekledi.

Palmer telefona yanıt verdi ve uyuyan uçağı haber aldı. JFK'deki görevlilerin ne yapacaklarını bilemediklerini öğrendi. Arayan, bir başarıyı raporlayan gururlu bir çocuk gibi, mahcup bir resmiyetle ve kaygıyla konuşuyordu. "Bu son derece sıradışı bir olay ve hemen bilgilendirilmek isteyeceğinizi düşündüm efendim."

"Evet," dedi Palmer adama. "Nezaketini takdir ediyorum."

"İ... iyi geceler, efendim."

Palmer telefonu kapadı ve küçük kucağına bıraktı. *Gerçekten de* iyi bir geceydi. Bir beklenti sancısı hissetti. Bunu tahmin ediyordu. Uçak indiğine göre, artık başladığını biliyordu --- hem de ne olağanüstü bir başlangıç.

Heyecanla yan duvardaki büyük ekranlı televizyona döndü ve sandalyesinin kolundaki uzaktan kumandayı kullanarak sesi açtı. Henüz uçak hakkında hiçbir şey yoktu. Ama yakında...

Dahili haberleşme cihazının düğmesine bastı. Bay Fitzwilliam’ın sesi, "Evet efendim?" dedi.

"Helikopteri hazırlasınlar Bay Fitzwilliam. Manhattan’da yapacak işlerim var."

Eldritch Palmer kapadı, sonra pencere kaplı duvara, ardındaki, çeliksi Potomac Nehri’nin karanlık derinliklerini boşalttığı yerin hemen güneyine, simsiyah çalkalanan Chesapeake Koyu'na baktı.

TAKSI YOLU FOXTROT

Bakım ekibi uçak gövdesinin altına oksijen tankları yanaştırıyordu. Gövdeyi keserek içeri ulaşmak, son çare olarak başvurulan bir acil durum prosedürüydü. Tüm ticari uçaklarda belirli 'buradan kesiniz' yerleri vardı. 777’nin kesme yeri gövdenin arkasında, kuyruğun altında, sağ arka kargo kapaklarının arasındaydı. Boeing 777-200LR’nin LR'si uzun menzil anlamına geliyordu[ii] ve maksimum menzili 9-000 deniz milini geçen (yaklaşık 11.000 Amerikan mili), tam yakıt kapasitesi 200.000 litreyi bulan (50.000 galondan fazla) uçakta, kanat gövdelerinin içindeki geleneksel yakıt tanklarına ek olarak, arka kargo ambarında üç ek tank vardı ---güvenli kesme alanları bu yüzden gerekliydi.

Bakım ekibi Arcair kesim paketi kullanıyordu, bu kolay taşınabilir olmasına ek olarak, asetilen gibi tehlikeli gazlarla değil de, oksijenle çalıştığı için afetlerde tercih edilen bir kesme makinesiydi. Kalın uçak gövdesini kesmek yaklaşık bir saat sürerdi.

O noktada, pistteki kimse mutlu bir son beklemiyordu. Uçağın içindeki yolculardan hiç 911 araması yapılmamıştı. Işık yoktu, gürültü yoktu, Regis

753'ün içinden gelen hiçbir sinyal yoktu. Durum tam bir muammaydı.

Havalimanı Müdürlüğü acil durum servisi hareketli komuta aracı, terminal apronuna giriş iznini almış, şimdi uçağa yöneltilmiş güçlü inşaat projektörlerinin arkasına konuşlanmıştı. SWAT[iii] ekipleri yolcu boşaltma ve rehine kurtarma eğitimi almıştı. Köprülere, tünellere, otobüs terminallerine, havaalanlarına, PATH[iv], demiryollarına, New York ve New Jersey deniz limanlarına antiterörizm saldırıları düzenlemek konusunda da eğitimliydiler. Taktik subaylar hafif beden zırhları ve Heckler-Koch hafif makineli tüfeklerle donanmışlardı. İki Alınan çoban köpeği ana iniş takımlarının --- altışardan iki takım devasa tekerlek--- çevresini kokluyorlar, burada da sorun kokusu alabiliyorlarmış gibi, burunları havada koşturuyorlardı.

Şef Navarro bir an uçakta hâlâ birileri olup olmadığını merak etti. *Alacakaranlık Kuşağı'nın* bir bölümünde bir uçak boş olarak inmemiş miydi?

Bakım ekibi kesme lambalarını yaktı, tam gövdenin alt kısmında işe koyuluyorlardı ki, köpeklerden biri havlamaya başladı. Köpek aslında uluyor, tasmasının ucunda dar halkalar çizerek dönüyor da dönüyordu.

Şef Navarro merdivendeki adamının, Benny Chufer'ın uçağın orta bölümüne işaret ettiğini gördü. Gözlerinin önünde ince, siyah bir gölge belirmişti. En karanlık siyahtan dikey bir yarık, uçak gövdesinin son derece pürüzsüz yüzeyini bozmuştu.

Kanadın üzerindeki çıkış kapısıydı bu. Şef Navarro'nun yerinden oynatmayı başaramadığı.

Kapı şimdi açıktı.

Ona hiç mantıklı gelmiyordu, ama Navarro manzara karşısında sersemlediğinden, sessizliğini korudu. Belki de kilit arızasıydı, kapı kolunda bir bozukluk vardı... belki yeterince kuvvet vermemişti... ya da belki ---ama yalnızca belki--- sonunda biri kapıyı açmıştı.

ULUSLARARASI JFK HAVAALANI KONTROL KULESİ

Havalimanı müdürlüğü Piskopos Jimmy’nin sesini kesmişti. Şimdi her zamanki gibi durmuş, kararı takım elbiselilerle gözden geçirmek üzere bekliyordu ki, adamların telefonları deli gibi çalmaya başladı.

"Açık," diye raporladı adamlardan biri. "Biri 3L'yi açmış."

Şimdi herkes ayaktaydı ve görmeye çalışıyordu. Piskopos Jimmy kuleden, aydınlatılmış uçağa baktı. Kapı buradan açık görünmüyordu.

"İçeriden mi?" diye sordu Calvin Buss. "Kim çıkıyor?"

Adam telefonunu indirmeden başını iki yana salladı. "Kimse. Henüz yok."

Piskopos Jimmy kenardan küçük bir dürbün aldı ve Regis 753’e kendi gözleriyle baktı.

İşte oradaydı. Kanadın üzerinde ince kara bir çizgi. Uçağın gövdesinde bir yırtığa benzeyen, gölgeli bir yarık.

Görüntü karşısında Jimmy’nin ağzı kurudu. O kapılar ilk açıldığında hafifçe dışarı çıkar, sonra geri çekilir ve iç duvara yaslanır. Yani, teknik olarak, olan tek şey hava kilidinin yerinden oynamış olmasıydı. Henüz kapı açılmamıştı.

Dürbünü pervazın üzerine bıraktı ve geriledi. Bir sebepten, zihni ona bunun kaçmak için iyi bir zaman olduğunu söylüyordu.

TAKSİ YOLU FOXTROT

Kapı aralığına tutulan gaz ve radyasyon alıcıları, içerisinin temiz olduğunu bildirdi. Kanada uzanmış olan bir acil hizmet birimi çalışanı, ucu

kancalı uzun bir sırıkla kapıyı birkaç santim daha dışarı çekmeyi başardı. Silahlı iki taktik subay yerden onu koruyordu. Bir parabolik mikrofon uzatıldı ve bir sürü çıtırtı, *bipleme* ve telefon sesleri çıkardı: yolcuların yanıtlanmayan cep telefonları. Minik, kişisel imdat çağrıları gibi, tekinsiz ve yakarı dolu.

Sonra bir direğin ucuna takılmış bir ayna uzattılar: arka dişleri muayene etmek için diş hekimlerinin kullandığı aletin daha büyük bir versiyonu. Tek görebildikleri ön ve arka koltuk grupları arasındaki, uçuş görevlilerinin kullandığı koltuklar oldu ve ikisi de boştu.

Megafon emirleri de bir işe yaramadı. Uçağın içinden yanıt gelmedi: ne ışık, ne hareket, ne başka bir şey.

Hafif zırh giymiş Acil Hizmet Birimi subayları brifing için taksi yolu ışıklarının gerisine çekildiler. Uçağın kesit şemasını gözden geçirdiler. Şema, girmeyi planladıkları kabindeki onarlı sıralar halinde oturan yolcuları gösteriyordu: Her sırada, pencere kenarlarında üçer koltuk, ortada dört koltuk vardı. Uçağın içi sıkışıktı, bu yüzden H-K hafif makineli tüfeklerini bırakıp, daha kolay kullanılabilir olan Glock 17'lerini alarak yakın dövüşe hazırlandılar.

İndirilebilir gece görüşü vizörleri ve telsizleri bulunan gaz maskelerini taktılar, kemerlerine göz yaşartıcı gaz tenekeleri, kelepçeler, yedek şarjör keseleri taktılar. Kulak çubuğu boyutunda kameralar ve pasif kızılötesi lensler, miğferlerinin tepesine tutturuldu.

İtfaiye merdivenini kullanarak kanada çıktılar ve kapıya yaklaştılar. Kapının iki yanında sırtlarını duvara verdiler. Bir adam botuyla kapıyı iç duvara doğru itti, sonra çömelerek içeri girdi ve bölme duvarına yaklaştı. Ortağı da peşinden gitti.

Megafon onların adına konuştu.

"Regis 155'tekiler. New York-New Jersey Havalimanı Müdürlüğü konuşuyor. Uçağa giriyoruz. Kendi güvenliğiniz için, lütfen koltuklarınızda kalın ve ellerinizi başlarınızın arkasında kenetleyin."

Öndeki adam sırtını bölme duvarına vererek kulak kabarttı. Maskesi sesleri boğuyor, bir uğultuya dönüştürüyordu, ama içeride hareket seçemedi. Gece görüşü gözlüğünü indirdi ve uçağın içi bezelye çorbası yeşiline döndü. Adam ortağına başım salladı, Glock'unu hazırladı ve üçe kadar saydıktan sonra geniş kabine daldı.

UÇAK BİNİŞE HAZIR

WORTH CADDESİ, ÇİN MAHALLESİ

Ephraim Goodweather işittiği siren sesinin sokaktan mı geldiğini ---yani *gerçek mi* --- yoksa oğlu Zack'le oyun konsolunda oynadığı bilgisayar oyununun bir parçası mı olduğunu çıkaramıyordu.

"Neden beni öldürüp duruyorsun?" diye sordu Eph.

Sarı saçlı oğlan, soruya bozulmuş gibi omuzlarını silkti. "Oyunun amacı bu baba."

Televizyon, batıya bakan geniş pencerenin yanında duruyordu. Pencere, Çin Mahallesi'nin güney kıyısında, ikinci katta bulunan bu minik, asansörsüz dairenin en güzel tarafıydı. Önlerindeki sehpa açık duran Çin yemeği kutuları, Forbidden Planet'tan bir torba çizgi roman, Eph'in cep telefonu, Zack'in cep telefonu ve Zack'in leş gibi kokan ayaklarıyla kaplanmıştı. Oyun konsolu yeniydi, Zack'i düşünerek satın alınmış bir oyuncak daha. Nasıl kendi ninesi, zamanında, yarım portakalın suyunu son damlasına kadar sıkıp çıkarmaya çalışmışsa, Eph de oğluyla birlikte geçirdikleri kısıtlı zamanı son damlasına kadar sıkıp, tüm eğlence ve hoşluğu çıkarmaya çalışıyordu. Tek oğlu onun hayatıydı; havası, suyu ve besiniydi ve eline fırsat geçirdiğinde onunla tıka basa doymak zorundaydı, çünkü bir iki telefon görüşmesiyle geçen koskoca haftalar oluyordu ve bu, güneşi görmeden geçen bir haftadan farksızdı.

"Ne halt..." Eph eline yabancı gelen bu kablosuz zımbırtıda, başparmaklarıyla tüm yanlış düğmelere basmayı başardı. Askeri yeri dövüyordu. "En azından kalkmama izin ver."

"Çok geç. Yine öldün."

Eph’in tanıdığı, benzer durumdaki bir sürü adam için, boşanmanın amacı eşlerine ek olarak çocuklarından da kaçmaktı. Elbette, iş lafa gelince çocuklarını nasıl özlediklerini, eski eşlerinin onlarla ilişkilerini nasıl yıkmaya çalıştığını falan anlatıp duruyorlardı, ama hiç çaba göstermiyor gibiydiler. Onlar için, çocuklarıyla geçirdikleri bir hafta sonu, yeni buldukları özgür hayattan *yoksun* geçen bir hafta sonu gibiydi. Eph için ise, Zack'le geçirdiği bu hafta sonları hayatın *ta kendisiydi.* Eph boşanmayı hiç istememişti. Hâlâ da istemiyordu. Kelly'yle evliliğinin bittiğini kabulleniyordu ---Kelly görüşlerini açık seçik ifade etmişti--- ama Zack üzerindeki hak iddiasından vazgeçmeyi reddediyordu. Oğlanın velayeti, aralarındaki tek çözümlenmemiş konuydu, devletin gözünde hâlâ evli görünmelerinin tek sebebiydi.

Bu, mahkemenin atadığı aile danışmanının şart koştuğu, Eph’in deneme hafta sonlarının sonuncusuydu. Takip eden hafta içi bir gün Zack'le bir görüşme yapılacaktı ve bundan kısa süre sonra nihai karar verilecekti. Eph velayeti alma şansının düşük olmasına aldırmıyordu; bu hayatının savaşıydı. Kelly'nin vicdan azabı kozunun püf noktası *Zack için doğru olanı yap* sözleriydi ve Eph’i cömert ziyaret hakları ile yetinmeyi kabul etmeye zorluyordu. Ama Eph için doğru olan, Zack'ten vazgeçmemekti. Eph işvereni olan Amerikan hükümetinde nüfuzunu kullanmıştı ve ekibinin, Hastalık Kontrol ve Önleme Merkezi’nin bulunduğu Atlanta yerine buraya, New York’a konuşlanmasını sağlamıştı, ki Zack’in düzeni olduğundan daha fazla bozulmasın.

Daha sıkı mücadele edebilirdi. Pis dövüşebilirdi. Avukatının defalarca öğütlediği gibi. O adam boşanma sektörünün numaralarını biliyordu. Eph’in bunu yapamamasının bir sebebi, evliliği başarısız olduğu için hâlâ üzülüyor olmasıydı. Diğeri de, Eph’in fazla merhametli olması, onu muhteşem bir doktor yapan şeyin aynı zamanda acınası bir boşanma davası müvekkili yapmasıydı. Kelly'ye, avukatının öne süreceği hemen hemen bütün istekleri ve finansal talepleri karşılayacağını söylemişti. Tek istediği, oğluyla baş başa zaman geçirmekti.

Şu anda ona el bombaları fırlatmakta olan oğluyla.

"Sen kollarımı havaya uçurduktan sonra ben nasıl ateş edeceğim?" dedi Eph.

"Bilmem. Tekme atmayı dene?"

"Annenin neden oyun konsolu alınana izin vermediğini artık anlıyorum."

"Çünkü beni hiperaktif ve asosyal yapıyor ve... AH, UÇURDUM SENİ!"

Eph'in yaşam kapasitesi çubuğu sıfırı gösteriyordu.

O anda cep telefonu titremeye, gümüş rengi aç bir böcek gibi hazır yemek kutuları arasında gezinmeye başladı. Muhtemelen Kelly'ydi, Zack'in astım cihazını kullanması gerektiğini hatırlatmak için arıyordu. Ya da, sırf kontrol etmek için, Eph'in Zack'i Fas'a falan kaçırmadığından emin olmak için.

Eph telefonu yakaladı ve ekrana baktı. 718'li bir numara, yerel aramaydı. JFK KARANTİNA arıyordu.

Hastalık Kontrol ve Önleme Merkezleri JFK'deki uluslararası terminalde bir karantina koğuşu bulunduruyordu. Alıkoyma ya da tedavi amaçlı değildi, yalnızca birkaç küçük ofis ve bir muayene odası vardı: Bir ara istasyondu, Amerika halkını tehdit edebilecek bir salgının teşhis edilip, belki engellenmesi için bir önlemdi. İşleri daha çok uçuş sırasında hastalanan yolcuları yalıtıp, durumlarını değerlendirmekti. Zaman zaman bakteriyel menenjit ya da SARS (akut solunum yetmezliği sendromu) vakalarına rastlıyorlardı.

Ofis akşamları kapalıydı ve bu gece Eph'in nöbeti yoktu, pazartesiye kadarki görev çizelgesinde de yoktu. Çalışma programını Zack'le geçireceği hafta sonundan haftalar önce ayarlamıştı.

Titreşim düğmesini kapadı ve cep telefonunu taze soğanlı krep kartonunun yanına bıraktı. Bu başkasının sorunuydu. "Bu şeyi bana satan

çocuk," dedi Zack'e. "Beni sıkıştırmak için arıyor."

Zack buharda pişmiş ekmeklerden bir tane daha yiyordu. "Yarın için Yankees-Red Sox bileti aldığına *inanamıyorum."*

"Biliyorum. Yerler de iyi. Üçüncü kalenin arkasında. Onları almak için üniversite parandan kullanmam gerekti, ama hey, endişelenme --- sen bu yetenekle sırf lise diplomasıyla da çok ilerlersin."

"Baba."

"Her neyse, Steinbrenner'in cebine bir yeşil dolar daha koymak nasıl canımı sıkıyor, biliyorsun. Bu alenen ihanet."

"Red Sox'a yuh. Yaşa Yanks," dedi Zack.

"İlk önce beni öldürüyorsun, sonra bana sataşıyorsun, öyle mi?"

"Bir Red Sox taraftarı olarak alışıksındır diye düşündüm."

"Bana bak!.." Eph oğlunu kafakola alarak kaburgalarını gıdıkladı. Oğlan kahkahadan kırılarak kıvrandı. Zack gittikçe güçleniyordu, kıvranmasında gerçek kuvvet vardı: Eskiden bu oğlanı evde omzunda uçururdu. Zachary annesinin saçlarını almıştı; hem rengini (annesinin kendi saç rengiydi, üniversitede ilk tanıştıklarından beri aynıydı), hem de ince tellerini. Ama, Eph hayret ve sevinç içinde, oğlanın bileklerinden sarkan ellerin kendisi on bir yaşındayken göründüğü gibi olduğunu fark etti. Beyzbol topunun derisini ovalamaktan başka şey istemeyen, piyano derslerinden nefret eden, yetişkin dünyasını avuçlarına almak için sabırsızlanan aynı geniş boğumlu eller. O elleri yine görmek tekinsizdi. Doğruydu: Çocuklarımız bizim yerimizi almak için geliyordu. Zachary kusursuz bir insan paketi gibiydi, Eph ile Kelly'nin eskiden birbirleri için ifade ettikleri her şey DNA'sına yazılmıştı ---umutları, düşleri, potansiyelleri. Muhtemelen bu yüzden ikisi de, kendi zıt yöntemleriyle, oğullarının en iyi özelliklerini ortaya çıkarmak için çok çalışıyordu. Öyle ki, Zach'in Kelly'nin yanına taşınan erkek arkadaşı Matt --- 'iyi' bir adam, 'hoş' bir adam, ama öyle sıradan ki, neredeyse görünmez--- tarafından

yetiştirilmesi düşüncesi geceleri Eph'in uykularını kaçırıyordu. Oğlu için meydan okuma istiyordu, ilham istiyordu, yücelik istiyordu! Zack'in bedeni için verdikleri velayet savaşı hallolmuştu, ama Zack'in ruhu ---onun özü--- için verdikleri savaş sürüyordu.

Eph'in cep telefonu yine titremeye başladı, amcalarının Noel'de hediye ettikleri takırdayan şaka dişleri gibi sehpanın yüzeyinde sürünmeye başladı. Uyanan cihaz boğuşmalarını kesti, Eph Zack'i bıraktı ve telefonun ekranına bakma dürtüsüyle mücadele etti. Bir şeyler oluyordu. Aksi halde onu aramazlardı. Bir salgın. Hasta bir yolcu.

Eph kendini telefonu *açmamaya* zorladı. Bir başkasının halletmesi gerekecekti. Bu onun Zack'e ayırdığı hafta sonuydu. Şu anda da ona bakıyordu zaten.

"Endişelenme," dedi Eph cep telefonunun sehpaya bırakarak. Çağrı telesekretere düştü. "Her şeyle ilgileniyorlar. Bu hafta sonu iş yok."

Zack başını salladı ve canlanarak kumandayı buldu. "Biraz daha ister misin?"

"Bilmiyorum. Küçük Mario adamcığının maymuna fıçılar yuvarlamaya başladığı yere ne zaman geliyoruz?"

"Baba."

"Basmakalıp İtalyanların ortalıkta koşuşturup puan için mantar yutması daha çok hoşuma gidiyor da."

"Tamam. Her gün okula gitmek için karda kaç kilometre yürüyordun peki?"

"Bana bak!.."

Eph yine oğlanın üzerine çullandı, ama Zack bu sefer hazırdı, dirseklerini bedenine yapıştırarak gıdıklama saldırısını önledi. Bu yüzden Eph strateji değiştirdi, bunun yerine aşırı hassas Aşil tendonuna saldırdı;

yüzüne tekme yememek için çaba harcayarak Zack’in topuklarını yakalamaya çalıştı. Oğlan merhamet göstermesi için yalvarmaya başlamıştı ki, Eph telefonunun *yine* titremeye başladığını fark etti.

Eph bu sefer öfkeyle ayağa fırladı. İşinin, mesleğinin onu bu gece oğlundan ayıracağını anlamıştı. Numaraya baktı, bu seferki Atlanta koduna sahipti. Çok kötü haber. Eph gözlerini yumdu ve uğuldayan telefonu alnına dayayarak zihnini boşalttı. "Üzgünüm Z," dedi Zack’e. "Neler olduğunu bir öğreneyim, olmaz mı?"

Telefonu yandaki mutfağa götürdü ve orada açtı.

"Ephraim? Ben Everett Barnes."

Dr. Everett Barnes. HKM’nin müdürü.

Eph’in sırtı Zack’e dönüktü. Zack’in izlediğini biliyordu ve ona bakmaya dayanamazdı. "Evet Everett, ne oldu?"

"Biraz önce Washington'dan aradılar. Ekibin havaalanına mı gidiyor?"

"Ah, efendim, aslında..."

"Televizyonda gördün mü?"

"Televizyon mu?"

Divana döndü ve Zack’e bakarak avucunu açıp, sabır dilendi. Eph uzaktan kumandayı buldu ve doğru düğmeyi ya da düğme kombinasyonunu aradı, birkaç tanesini denedi ve ekran karardı. Zack uzaktan kumandayı ondan aldı ve kablolu yayını açtı.

Haber kanalı piste park etmiş bir uçak gösteriyordu. Destek araçları çevresinde geniş, belki korkulu bir halka oluşturmuştu. Uluslararası JFK Havaalanı. "Sanırım görüyorum Everett."

"Jim Kent beni aradı, Kanarya ekibinin ihtiyaç duyduğu aletleri getirtiyor. Bu olayda ön saftasın Ephraim. Sen oraya varana kadar başka

hamle yapmayacaklar."

"Onlar kim, efendim?"

"New York Havalimanı Müdürlüğü, Ulaşım Güvenliği idaresi. Ulusal Ulaşım Güvenliği Kurulu ve Ulusal Güvenlik de orada şimdi."

Kanarya Projesi, biyolojik tehditleri daha başlangıcındayken bulup saptamak amacıyla örgütlenen saha salgın uzmanlarından oluşan bir hızlı müdahale ekibiydi. Alanı hem viral hastalıklar ve tifüs hastalıkları gibi doğal olaylar hem de insan eseri salgınlardı ---ama fonlarının çoğu Kanarya'nın aşikar biyoterörizm uygulamaları sayesinde geliyordu. New York sistemin merkeziydi; Miami, Los Angeles, Denver ve Chicago'da daha küçük, üniversite hastanesi üslü uydu Kanaryalar vardı.

Program adını eskiden kaba, ama etkili bir biyolojik erken uyarı sistemi olarak, madenlere kafeste kanarya götürülmesi uygulamasından alıyordu. Parlak sarı kuşun son derece duyarlı metabolizması metan ve karbonmonoksit gazlarını, zehirli ya da patlayıcı düzeylere gelmeden seziyor, normalde hep cıvıldayan kuşun susmasına, tüneğinde sallanmasına sebep oluyordu.

Bu modern çağda, her insanın o nöbetçi kanarya olma potansiyeli vardı. Eph'in ekibinin işi onları ötmeyi bıraktıklarında yalıtmak, hastalık bulaşanları tedavi etmek, yayılmasını engellemekti.

"Ne var Everett?" dedi Eph. "Uçakta biri mi öldü?"

"Hepsi öldü Ephraim," dedi müdür. "Son adama kadar."

KELTON CADDESİ, WOODSIDE, QUEENS

Kelly Goodweather küçük masada, birlikte yaşadığı partneri ('erkek arkadaş' fazla genç işiydi; 'hayat arkadaşı' ise kulağa fazla yaşlı geliyordu) Matt Sayles'in karşısında oturuyordu. Pesto sosu, güneşte kurutulmuş

domates, keçi peyniri ve süs olarak üzerine serpilmiş birkaç ince dilim kurutulmuş jambonla yapılmış ev yapımı pizza yiyorlardı. Yanına, şişesi on bir dolarlık, bir senelik bir Merlot şarabı bile açmışlardı. Mutfaktaki televizyon NY1 kanalını gösteriyordu, çünkü Matt haberleri seyretmek istiyordu. Kelly'yi ilgilendirdiği kadarıyla, yirmi dört saat yayın yapan haber kanalları düşmandı.

"Özür dilerim," dedi Matt'e yine.

Matt şarap kadehini havada hafifçe çevirerek gülümsedi.

"Benim hatam değil elbette. Ama bu hafta sonunu kendimize ayırdığımızı biliyorum..."

Matt gömleğinin yakasına taktığı peçeteyle dudaklarını sildi. "Genelde aramıza girmenin bir yolunu buluyor. Ve bahsettiğim kişi Zack değil."

Kelly boş duran üçüncü sandalyeye baktı. Matt'in, oğlunun evden uzakta geçireceği hafta sonunu dört gözle beklediğinden kuşkusu yoktu. Mahkemenin aracılık ettiği fazla uzamış velayet savaşlarının geçici kararına göre, Zack birkaç hafta sonunu Eph'in Aşağı Manhattan'daki dairesinde geçiriyordu. Bu, Kelly için evde samimi bir akşam yemeği ve Matt'in her zamanki cinsel beklentileri anlamına geliyordu --- Kelly'nin bu beklentileri karşılamaya itirazı yoktu, kendisine içme izni verdiği fazladan bir kadeh şaraba da değerdi.

Ama şimdi değil, bu gece değil. Matt için ne kadar üzülse de, aslında kendisi için oldukça sevinmişti.

"Telafi edeceğim," dedi ona göz kırparak.

Matt yenilgiyle gülümsedi. "Anlaştık."

Matt bu yüzden onu rahatlatıyordu işte. Eph'in dalgınlıkları, patlamaları, zorlayıcı kişiliği, damarlarında akan cıvadan sonra, Matt gibi daha ağır bir tekneye ihtiyaç duyuyordu. Eph'le evlendiğinde çok gençti ve kendini ---kendi ihtiyaçlarını, hırslarını, arzularını--- çok geri plana atmış,

onun tıp kariyerini ilerletmesine yardımcı olmuştu. Jackson Heights'taki, PS 69 dersine giren dördüncü sınıf kızlara kendi deneyimlerine dayanarak tek bir öğüt verecek olsa, o da şu olurdu: Asla bir dâhiyle evlenmeyin. Özellikle de yakışıklı bir dâhiyle.' Kelly, Matt'in yanında rahat hissediyordu ve ilişkide baskın olmaktan keyif alıyordu. İlgi görme sırası ona gelmişti.

Küçük beyaz mutfak televizyonunda, bir sonraki gün gerçekleşecek güneş tutulması köpürtülmekteydi. Central Park'ta tişört satan bir tezgahtan bildiren muhabir muhtelif gözlükleri deniyor, göz güvenliği açısından not veriyordu. GÜNEŞ TUTULMASINDA ÖP BENİ! yazılı tişört çok satıyordu. Stüdyodaki haberciler yarın yapacakları 'Canlı Haber' programlarını tanıtıyorlardı.

"Büyük bir gösteri olacak," dedi Matt. Bu yorumu Kelly'ye, hayal kırıklığının akşamı mahvetmesine izin vermeyeceğini anlatıyordu.

"Büyük bir gök olayı," dedi Kelly, "ve ona sıradan bir fırtınalı kar yağışı muamelesi yapıyorlar."

'Flaş Haber' ekranı geldi. Normalde Kelly bunu görünce kanalı değiştirirdi, ama hikâyenin garipliği onu da çekti. Televizyon JFK Havaalanı'nda, projektörlerin ortasında, pistte duran bir uçağı uzaktan gösteriyordu. Uçak öyle dramatik bir biçimde aydınlatılmıştı, o kadar çok araç ve insan tarafından kuşatılmıştı ki, Queens’e UFO indi sanırdınız.

"Teröristler," dedi Matt.

JFK Havaalanı yalnızca on beş kilometre uzaktaydı. Muhabir söz konusu uçağın normal bir inişin ardından tamamen kapandığını ve henüz uçuş mürettebatı ve uçağın yolcuları ile iletişim kurulamadığını söyledi. Önlem olarak JFK Havaalanı'na tüm inişler ertelenmişti ve hava trafiği Newark ve LaGuardia havaalanlarına yönlendiriliyordu.

O zaman Kelly, Eph’in Zack’i eve getirme sebebinin bu uçak olduğunu anladı. Artık tek istediği Zack’i evde görmekti. Kelly endişeli bir kadındı ve ev demek, güvenlik demekti. Bu dünyada kontrol altına alabildiği tek yer eviydi.

Kelly kalktı ve mutfak lavabosunun üzerindeki pencereye gitti. Işığın şiddetini azaltarak, arka komşularının çatısının üzerinden gökyüzüne baktı. LaGuardia üzerinde, bir hortumun çektiği ışıltılı döküntüler gibi dönen uçakların ışıklarını gördü. Ülkenin ortasına, tornadoların gelişini uzaktan gördükleri yerlere hiç gitmemişti. Ama bu, o hissi veriyordu. Ona doğru gelen, kaçınmak için hiçbir şey yapamadığı bir şey gibi.

Eph HKM'nin sağladığı Ford Explorer arabayı kaldırıma çekti. Kelly'nin evi, yokuş aşağı dizilmiş iki katlı evlerden oluşan bir blokta, düzgün, alçak çalı çitlerin çevrelediği kare şeklinde, düzenli bir arsa üzerindeki küçük bir evdi. Onu meskenine kabul ermeye korkarmış gibi, Eph'i dışarıda, beton yürüyüş yolunda karşıladı. Genelde de, sonunda atlatmayı başardığı, on sene süren bir gripmiş gibi davranıyordu zaten.

Daha sarışın, daha zayıf olmuştu ve artık Eph'in tanıdığı kişi olmasa da, hâlâ çok güzeldi. Çok şey değişmişti. Bir yerlerde, muhtemelen bir giysi dolabının arka taraflarına gömülmüş bir ayakkabı kutusunun içinde, duvağını arkaya atmış, takım elbiseli damadına çekici bir gülümseme bahşeden dertsiz bir genç kadının fotoğrafı vardı... aşık ve mutlu iki genç insan.

"Bütün hafta sonumu boşaltmıştım," dedi Eph, ilk konuşan kişi olabilmek için Zack'ten önce arabadan inip alçak, demir bahçe kapısını ittirip açarak. "Acil bir durum çıktı."

Matt Sayles, Kelly'nin arkasındaki aydınlık kapıdan çıktı ve sahanlıkta durdu. Yakasına sıkıştırdığı peçete Rego Park'taki alışveriş merkezinde yönettiği Sears mağazasının logosunu kapatıyordu.

Eph onu görmezden geldi ve bakışlarını Kelly'den ayırmadı. Zack bahçeye girdi. Kelly ona gülümsedi ve Eph onun hafta sonunu Matt'le geçirmektense bunu mu --- Eph'in Zack'i hayal kırıklığına uğratmasını mı-tercih ettiğini merak etti. Kelly oğlunu korumak istercesine kolunun altına aldı. "Sen iyi misin Z?"

Zack başını salladı.

"Hayal kırıklığına uğramışsındır herhalde."

Zack yine başını salladı.

Kelly onun elindeki kutuyu ve kabloları gördü. "Bu ne?"

"Zack’in yeni oyun konsolu," dedi Eph. "Hafta sonu için ödünç alıyor." Eph, Zack’e baktı. Oğlan başını annesinin göğsüne dayamış, dalgın dalgın bakıyordu. "Ahbap, eğer kaçabilirsem, belki yarın... umarım yarın... *herhangi* bir şekilde bu işten sıyrılabilirsem, gelip seni alırım ve bu haftadan kurtarabildiğimizi kurtarırız. Tamam mı? Bunu telafi edeceğim, bunu biliyorsun, değil mi?"

Zack dalgın bakışlarla başını salladı.

Matt üst basamaktan seslendi. "İçeri gel Zack. O şeyi kurabiliyor muyuz, bakalım."

Güvenilir, sağlam Matt. Kelly’nin onu iyi eğittiği kesindi.

Eph oğlunun Matt’in kolunun altında uzaklaşmasını izledi. Zack dönüp son bir kez Eph’e baktı.

Şimdi Eph ve Kelly yalnız kalmışlardı, küçük çimenlikte karşı karşıya duruyorlardı. Kelly’nin arkasında, evin çatısının üzerinde, bekleyen uçakların ışıkları dönüyordu. Muhtelif hükümet birimleri ve kanun kuvvetleri bir kenara, koskoca bir ulaşım ağı, artık ona onu sevdiğini söylemeyen bir kadına bakan bu adamı bekliyordu.

"O uçak yüzünden, değil mi?"

Eph başını salladı. "Hepsi ölmüş. Uçaktaki herkes."

"Hepsi ölmüş mü?" Kelly’nin bakışları endişeyle alevlendi. "Nasıl? Ne olmuş olabilir?"

"Benim de gidip bunu bulmam gerekiyor."

Eph işinin aciliyetini hissetti. Zack'le hafta sonunu eline yüzüne bulaştırmıştı ---ama o iş bitmişti ve şimdi gitmesi gerekiyordu. Cebine uzandı ve Kelly'ye çizgili logosu olan bir zarf uzattı. "Yarın akşam için," dedi. "Ben o zamana kadar dönmezsem."

Kelly biletlere baktı, fiyatı görünce kaşlarını kaldırdı, sonra onları zarfa geri tıktı. Ona, duygudaşlığa yaklaşan bir ifadeyle baktı. "Dr. Kempner'la randevumuzu unutma da."

Aile terapisti --- Zack'in velayetini kimin alacağına karar verecek olan kişi. "Kempner, tamam," dedi Eph. "Orada olacağım."

"Bir de... dikkatli ol," dedi Kelly.

Eph başını salladı ve sırtını dönüp uzaklaştı.

ULUSLARARASI JFK HAVAALANI

Havaalanının dışında bir kalabalık toplanmıştı. Açıklanmamış, tuhaf, trajik olması muhtemel *olay* insanları çekmişti. Eph'in araba yolculuğu sırasında, radyo, uyuyan uçağa bir hava korsanlığı olayı muamelesi yapmış, denizaşırı ülkelerdeki çatışmalarla bir bağlantıdan bahsetmişti.

Terminalin içinde, Eph'in yanından iki havaalanı arabası geçti. Bir tanesinde korkmuş görünen iki çocuğunun elini tutmuş gözü yaşlı bir anne, diğerinde ise kucağında kırmızı güllerden bir buket taşıyan yaşlıca bir siyahi beyefendi vardı. O uçakta bir başkasının, Zack'inin de olduğunu fark etti. Bir başkasının Kelly'si. Buna odaklandı.

Eph'in ekibi 6 numaralı kapının hemen altındaki kilitli kapının dışında onu bekliyordu. Jim Kent her zamanki gibi telefondaydı, kulağından sarkan tel mikrofona konuşuyordu. Jim, Eph adına, hastalık kontrol işinin bürokratik ve siyasi tarafını idare ediyordu. Eliyle tel telefonun mikrofon kısmını kapadı ve selam olarak, "Ülkede başka uyumuş uçak haberi yok," dedi.

Eph havaalanı arabasının arkasına, Nora Martinez’in yanına bindi. Biyokimya alanında eğitim almış olan Nora, New York'taki iki numarasıydı. Eldivenlerini çoktan takmıştı; naylon koruyucu, zambaklar kadar soluk, pürüzsüz ve yaslıydı. O otururken, kadın ona yer açmak için biraz kıpırdandı. Eph aralarındaki mahcubiyetten üzüntü duyuyordu.

Hareket ettiklerinde Eph rüzgarda bataklık tuzu kokusu aldı. "Uçak yere indikten ne kadar sonra karardı?"

"Altı dakika," dedi Nora.

"Telsiz bağlantısı yok mu? Pilot da mı ölmüş?"

Jim döndü ve, "Tahminen; doğrulanmış değil," dedi. "Havalimanı Müdürlüğü'ne bağlı polisler yolcu kabinine girdiler, ceset dolu olduğunu gördüler ve hemen çıktılar."

"Umarım maske ve eldiven takmışlardır."

"Olumlu."

Araba bir köşeyi dönünce, uzakta bekleyen uçak göründü. Devasa bir uçaktı, değişik açılardan üzerine doğrultulmuş projektörler ortalığı gün gibi işitiyordu. Yakındaki koydan kalkan sis, uçağın gövdesinin çevresinde parlak bir hale yaratıyordu.

"Tanrım," dedi Eph.

"Üç yedi diyorlar ona," dedi Jim. "777, dünyanın en büyük ikiz jeti. Yeni tasarım, yeni uçak. Bu yüzden aletin uyuması ödlerini patlattı. Sabotaj gibi bir şey olduğunu düşünüyorlar."

İniş takımlarının tekerlekleri devasaydı. Eph geniş sol kanadın üzerindeki açık kapının oluşturduğu kara deliğe baktı.

"Gaz kontrolü yaptılar bile," dedi Jim. "İnsan yapımı her şeyi denediler. En baştan başlamak dışında başka ne yapabileceklerini bilmiyorlar."

"En baştanı da biz temsil ediyoruz."

Ölü insanlarla dolu bu gizemli, uyuyan uçak, bir sabah kalkıp sırtınızda yumru bulmanın 'Tehlikeli Maddece'siydi. Eph'in ekibi de, Federal Havacılık İdaresi'ne onun kanser olup olmadığını söylemekle görevli biyopsi laboratuvarıydı.

Araba durur durmaz lacivert takım elbiseli Ulaşım Güvenlik İdaresi görevlileri Eph'in üzerine atıldı ve Jim'in biraz önce verdiği raporu tekrar vermeye çalıştılar. Muhabirler gibi sorular sordular ve birbirlerinin sesini bastırmaya çalışarak konuştular.

"Bu iş fazla uzadı," dedi Eph. "Bir daha açıklanamaz bir şey olduğunda bizi ikinci sırada arayın. İlk önce Tehlikeli Maddeler Birimi, sonra biz. Anladınız mı?"

"Evet efendim, Dr. Goodweather."

"Tehlikeli Maddeler hazır mı?"

"Hazır bekliyor."

Eph, HKM minibüsünün önünde yavaşladı. "Bunun spontane bir bulaşıcı hastalık olayına benzemediğini söylemeliyim. Yerde altı dakika? Zaman fazla kısa."

"Bilinçli bir eylem olmalı," dedi UGİ görevlilerinden biri.

"Belki," dedi Eph. "Şu andaki haliyle, orada bizi her ne bekliyorsa --- olayı kontrol altına aldık." Minibüsün arka kapısını açıp Nora için tuttu. "Giyinip, ne bulabileceğimize bakalım."

Bir ses onu durdurdu. "Bu uçakta bizimkilerden biri var."

Eph arkasına döndü. "Kiminkilerden biri?"

"Federal hava şerifi. Amerikan şirketlerinin uluslararası uçuşlarında standarttır."

"Silahlı mı?" dedi Eph.

"Amaç bu."

"Ondan telefon, uyarı gelmedi mi?"

"Hiçbir şey gelmedi."

"Onu hemen alt etmiş olmalı." Eph bu adamların endişeli yüzlerine bakarak başını salladı. "Koltuk numarasını bulun. Oradan başlarız."

Eph ve Nora eğilerek HKM minibüsüne girdiler, arkadaki çift kanatlı kapıyı kapadılar ve pistin kaygılarını geride bıraktılar.

A düzeyi tehlikeli madde donanımını raftan indirdiler. Sıkışık Chevrolet minibüste birbirlerinin dirseklerine ve dizlerine yer açarak, Eph üzerinde tişörtü ve şortu, Nora siyah spor sutyeni ve layanta rengi külodu kalana kadar soyundu. Nora'nın saçları gür, siyah ve sahada çalışan bir salgın hastalıklar uzmanı için meydan okurcasına uzundu. Kollarının amaçlı, hızlı hareketleriyle, saçlarını toplayıp lastik bantla sıkıca tutturdu. Bedeninin kıvrımları zarifti, derisi hafifçe kızarmış ekmeğin sıcak rengini taşıyordu.

Eph’in Kelly'den ayrıldığı kesinleştikten ve Kelly boşanma davasını açtıktan sonra, Eph ve Nora kısa bir kaçamak yaşamıştı. Tek gecelikti, ardındansa çok mahcup ve rahatsız bir sabah gelmişti ve rahatsızlık aylarca sürmüştü... ta ki birkaç hafta önceki ikinci kaçamaklarına kadar ---ikincisi ilkinden daha tutkulu olsa da, ilk seferinde onları rahatsız eden tuzaklardan kaçınmaya kararlı davranmış olsalar da, ardından yeni bir uzun ve mahcup uzaklaşma süreci gelmişti.

Bir açıdan, Eph ve Nora fazla yakın çalışıyorlardı: Geleneksel bir işyerinde, normal işleri olsa sonuç farklı olurdu, daha kolay, daha rahat olabilirdi, ama bu 'siperde aşk'tı ve her biri Kanarya’ya kendilerinden çok şey verdiğinden, birbirlerine ya da dünyanın geri kalanına verecek çok az şeyleri kalıyordu. Ortaklıkları o kadar yoğundu ki, molada kimse, "Günün nasıldı?" diye sormuyordu ---çünkü mola yoktu.

Burada olduğu gibi. Olası en az kışkırtıcı şekilde, birbirlerinin önünde soyunuyorlardı. Çünkü bir biyokıyafet giymek cinselliğin karşı teziydi. Cazibenin tersiydi, hastalıktan korunma kavramının içine kapanmaktı, kendini dünyadan yalıtmaktı.

İlk katman beyaz Nomex tulumdu ve sırtına HKM harfleri işlenmişti. Dizden çeneye kadar fermuarlıydı, yakası ve manşetleri sıkı Velcro'larla kapanıyordu, siyah botlar incik kemiğine kadar bağcıklıydı.

İkinci katman kâğıtsı Tyvek'ten yapılmış, atılabilir bir beyaz takımdı. Sonra botların üzerine çekilen patikler ve naylon koruyucuların üzerine gelen Silver Shield marka kimyasal koruyucu eldivenler el ve ayak bileklerinde bantlanıyordu. Bir de, üstlerinde taşıdıkları kapalı devre soluma teçhizatı vardı: aygıt kayış, hafif titanyum basınçlıtalep tankı, yüzü tamamen kapayan solunum maskesi ve itfaiyeci alarını da olan kişisel uyarı güvenlik sistemi.

Maskelerini takmadan önce duraksadılar. Nora’nın yüzünde yarım bir gülümseme belirdi ve elini Eph’in yanağına koydu. Onu öpüp, "Sen iyi misin?" dedi.

"Evet."

"Öyle görünmediğin kesin. Zack nasıldı?"

"Surat astı. Kızdı. Gayet normal."

"Senin suçun değil."

"Ee? Sonuçta, oğlumla geçireceğim hafta sonu gitti ve onu asla geri getiremeyeceğim." Maskesini hazırladı. "Biliyor musun, hayatımda ailemle işim arasında seçim yapmam gereken bir nokta geldi. Ben ailemi seçtiğimi sanıyordum. Belli ki yeterli değilmiş."

En uygunsuz zamanlarda, örneğin bir kriz anında gelen buna benzer anlar vardır. Birine bakarsınız ve onsuz olmanın sizi yaralayacağını anlarsınız. Eph, Kelly'yi aklından çıkarmayarak Nora’ya ne büyük haksızlık

yapmış olduğunu anladı --- Kelly'yi bile değil, geçmişi, ölü evliliğini, eskiyi. Sırf Zack’in hatırı için. Nora Zack’i severdi. Zack de onu seviyordu, bu açıktı.

Ama şimdi, şu an, bu konuya girmenin zamanı değildi. Eph solunum maskesini taktı ve hava tankını kontrol etti. Dış katman kanarya sarısı renkte, bedeni tamamen kaplayan bir 'uzay' kıyafetinden oluşuyordu, hava geçirmez başlık, 210 derece görüş alanı ve yapışık eldivenleri içeriyordu. Bu asıl A düzeyi donanımdı, 'temas kıyafeti', kapandıktan sonra giyeni dışarıdaki havadan tamamen yalıtan on iki katman kumaş.

Nora Eph’in, Eph Nora’nın kıyafetindeki birleşme yerini kontrol etti. Biyolojik tehlike araştırmacıları da, tıpkı dalgıçlar gibi, ortaklık sistemiyle çalışıyorlardı, içeride dolaşan hava kıyafetlerini biraz şişirmişti. Patojenlerden yalıtılmış olmak, aynı zamanda ter ve beden ısısını içeriye hapsetmek anlamına geliyordu ve kıyafetlerin içindeki ısı oda sıcaklığından on yedi derece daha yükseğe kadar çıkabiliyordu.

"Sağlam görünüyor," dedi Eph, maskesinin içindeki sesle harekete geçen mikrofondan.

Nora maskelerin ardından onunla göz göze gelerek başını salladı. Bir şey söyleyecekmiş, ama sonra fikrini değiştirmiş gibi, bakışı bir saniye fazla sürdü. "Hazır mısın?" dedi Kelly.

Eph başını salladı. "Yapalım şu işi."

Pistte, Jim tekerlekli kumanda konsolunu açtı ve maskelerine tutturulmuş kameraların görüntülerini ayrı monitörlere aldı. Sicimlerle sağlama alınmış, açık el fenerlerini omuz kayışlarına tutturdu: Kat kat eldivenler, giyenin hassas hareket etmesini engelliyordu.

UGI'den adamlar geldi ve onlarla biraz daha konuşmaya çalıştılar, ama Eph sağır numarası yaptı, başını iki yana sallayarak başlığına dokundu.

Uçağa yaklaşırken Jim, Eph ile Nora’ya koltuk düzenini gösteren bir çıktı gösterdi. Çıktının arka tarafında koltuk numaraları ile yolcuları

eşleştiren bir liste vardı. 18A'daki kırmızı noktayı gösterdi.

"Federal hava şerifi," dedi Jim mikrofonuna. "Soyadı Charpentier. Kapı yanı sırası, pencere tarafı."

"Anladım," dedi Eph.

İkinci kırmızı nokta. "UGÎ bu diğer yolcuya da dikkat çekti. Alınan bir diplomat, Rolph Hubermann, business class'ta, ikinci sıra, koltuk F. Kore'deki durumla ilgili Birleşmiş Milletler Konseyi görüşmelerine katılmak için geliyordu. Gümrükten serbestçe geçmesini sağlayan şu diplomatik keselerden taşıyor olabilir. Bir şey çıkmayabilir de, ama şu anda o keseyi almak için BM'den bir Alınan heyeti yolda."

"Tamam."

Jim onları ışıkların kıyısında bıraktı ve monitörlerine döndü. Projektörlerin altı gündüzden de aydınlıktı. Neredeyse gölgesizce hareket ediyorlardı. Eph itfaiye aracının merdivenine tırmanarak kanada çıktı, sonra kanadın gittikçe genişleyen yüzeyinde kapıya yaklaştı.

İçeri ilk Eph girdi. Kıpırtısızlık elle tutulurdu. Nora arkasından geldi ve orta kabinin girişinde yanında durdu.

Sıra sıra ceset, koltuklarında oturuyordu. Eph ile Nora’nın fenerleri, ölü mücevherler gibi duran açık gözlerinden yansıdı.

Burun kanaması yoktu. Yuvalarından fırlamış gözler, deri lekeleri yoktu. Ağızlarında köpük ya da kanlı akıntı yoktu. Herkes kendi koltuğunda oturuyordu, panik ya da mücadele işareti yoktu. Kolları gevşekçe koridora sarkıyordu ya da kucaklarına bırakılmıştı. Travma izi yoktu.

Kucaklarda, ceplerde ve el çantalarının içindeki cep telefonları bekleyen mesaj sinyalleri veriyor, çalıyor, zil sesleri üst üste biniyordu. Bundan başka ses yoktu.

Hava şerifini açık kapının hemen iç tarafında, pencere yanındaki koltuğunda buldular. Kırk yaşlarında, siyah saçları dökülmeye yüz tutmuş bir adamdı ve New York Mets takımının renkleri olan mavituruncu çizgili, önünde takımın maskotu Bay Met'in resmi bulunan beyzbol tipi düğmeli tişört ve kot pantolon giymişti. Adam gözleri açık uykuya dalmış gibi, çenesi göğsüne dayanmıştı.

Eph tek dizi üzerine çöktü. Çıkışın yanındaki sıranın önünün geniş olması, hareket özgürlüğü sağlıyordu. Hava şerifinin alnına dokunup kafasını arkaya ittirince kafa boynun üzerinde serbestçe hareket etti. Yanında duran Nora fenerinin ışığını adamın gözlerine tuttu. Charpentier'in gözbebekleri tepki vermedi. Eph adamın çenesini aşağı çekerek ağzını açtı ve ağzının içini aydınlattı. Dili ve damağı pembeydi, zehirlenmiş görünmüyordu.

Eph'in daha fazla ışığa ihtiyacı vardı. Uzanıp perdeyi açtı. Projektör ışıkları parlak beyaz bir çığlık gibi içeride patladı.

Gaz soluduklarına dair bir işaret olarak kusmuk yoktu. Karbonmonoksit zehirlenmesi kurbanlarında belirgin deri kabarmaları ve solma olurdu, bu nedenle şişmiş ve köselemsi görünürlerdi. Adamın oturuşunda bir rahatsızlık, acı kaynaklı bir kıvranma işareti yoktu. Yanında tatile giden biri gibi giyinmiş orta yaşlı bir kadın vardı, kadının yarım gözlükleri görmeyen gözlerinin önünde, burnuna tünemişti. Normal yolcular gibi, koltukları dik halde oturmuşlar, uçağın havaalanı kapısına gelmesini ve KEMERLERİNİZİ BAĞLAYIN işaretinin sönmesini bekliyorlardı.

Kapı önünde oturan yolcular özel eşyalarını kabin duvarındaki file bölmelere koyardı. Eph, Charpentier'in önündeki bölmeden yumuşak bir Virgin Atlantic çantası çıkardı ve fermuarını açtı. İçinden bir Nötre Dame süveteri, kullanılmaktan yıpranmış bir avuç bulmaca kitabı ve macera konulu bir sesli kitap çıkardı. Son olarak da, fasulye biçiminde, ağır bir naylon kese. Fermuarı, içindeki simsiyah, kauçuk kaplı tabancayı görebilecek kadar açtı.

"Bunu görüyor musunuz?" dedi Eph.

"Görüyoruz," dedi Jim telsizden. Jim, UGİ ve monitörlere yaklaşabilecek kadar rütbe sahibi herkes Eph'in omzuna takılı kameradan her şeyi izliyordu.

"Her ne olmuşsa, herkesi hazırlıksız yakalamış," dedi Eph. "Hava şerifi dahil."

Eph torbanın fermuarını çekti ve onu yere bırakıp doğruldu, sonra koridorda ilerledi. İki üç sırada bir ölü yolcuların üzerinden eğilip perdeleri açıyordu. Haşin ışık tuhaf gölgeler düşürüyor, yüzlerinin hatlarını keskinleştiriyor, güneşe fazla yakın uçtukları için ölmüş yolculara benzemelerine sebep oluyordu.

Telefonlar çalmaya devam ediyordu. Uyumsuzluk tizleşiyor, üst üste binmiş düzinelerce imdat çağrısına benzemesine sebep oluyordu. Eph hatların diğer ucundaki endişeli kişileri düşünmemeye çalıştı.

Nora bir cesede yaklaştı. "Hiç travma yok," dedi.

"Biliyorum," dedi Eph. "İnanılmaz ürkütücü." Ceset dolu kabine dönerek düşündü. "Jim," dedi, "Avrupa'daki Dünya Sağlık Örgütü'ne haber yolla. Almanya Federal Sağlık Bakanlığı gelip hastanelerle temas kursun. Bu şeyin bulaşıcı olması ihtimaline karşılık, orada da ilgileniyor olmaları lazım."

"Hallediyorum," dedi Jim.

Business class ile birinci sınıf arasındaki ön mutfakta dört uçuş görevlisi -üç kadın ve bir erkek--- koltuklarına oturmuş, kemerlerini bağlamışlardı ve bedenleri omuz kemerlerine yaslanarak öne eğilmişti. Eph onların yanından geçerken, su altındaki bir gemi enkazında yüzüyormuş hissine kapıldı.

Nora'nın sesi duyuldu. "Uçağın arkasındayım Eph. Sürpriz yok. Şimdi dönüyorum."

"Tamam," dedi Eph, pencerelerin aydınlattığı kabinde yürür, ara perdeyi açıp business class'ın daha geniş koridorlarına geçerken. Eph önlere doğru,

koridor tarafında oturan Alman diplomat Hubermann’ı buldu. Adam tombul ellerini kucağında kavuşturmuştu, başı öne düşmüş, gümüşsüsarı saçları açık gözlerinin üzerine dökülmüştü.

Jim’in bahsettiği diplomatik kese adamın koltuğunun altındaki evrak çantasındaydı. Maviydi, vinilden yapılmıştı ve tepesi fermuarlıydı.

Nora yaklaştı. "Eph, onu açma yetkin yok."

Eph fermuarı açtı ve yarısı yenmiş bir Toblerone çikolata ve mavi haplarla dolu berrak plastikten bir ilaç şişesi çıkardı.

"Bu ne?" diye sordu Nora.

"Tahminimce Viagra," dedi Eph, bulduklarım torbaya, torbayı da evrak çantasına geri koyarak.

Sonra birlikte yolculuk eden bir anne ve küçük kızının yanında durdu. Küçük kızın eli hâlâ annesinin elinin içindeydi. İkisi de sakin görünüyordu.

"Panik falan yok," dedi Eph.

"Hiç mantıklı gelmiyor," dedi Nora.

Virüslerin bulaşması gerekirdi ve bulaşma zaman gerektirirdi. Hastalanıp bayılan yolcular, KEMERLERİNİZİ BAĞLAYIN işareti ne derse desin, ayaklanma çıkarırdı. Eğer bu bir virüsse, Eph’in HKM’de salgın uzmanı olarak çalıştığı seneler boyunca gördüğü hiçbir şeye benzemiyordu. Tüm veriler uçak kabininin kapalı ortamına sokulan ölümcül bir zehre işaret ediyordu.

"Jim, yeniden gaz testi yapmak istiyorum," dedi Eph.

Jim’in sesi, "Hava örnekleri aldılar, milyonda bir parçacık aradılar. Hiçbir şey çıkmadı," dedi.

"Biliyorum, ama... sanki bu insanlar hiçbir uyarı olmadan bir şeye maruz kaldılar. Belki de kapı açıldığında madde dağılmıştır. Ben halıyı ve

başka gözenekli yüzeyleri test etmek istiyorum. Bu insanları götürdüğümüz zaman akciğer dokularını da test ederiz."

"Tamam Eph... yap madem."

Eph geniş aralıklı, deri birinci sınıf koltukların arasından kapalı kokpit kapısına hızlıca yürüdü. Kapı parmaklıklıydı ve kenarları çelik çerçeveliydi. Tavanda bir kamera vardı. Kapı koluna uzandı.

Başlığının içinde Jim’in sesi, "Eph," dedi, "kilidin şifreli olduğunu söylüyorlar, açamayacak..."

Kapı Eph’in eldivenli elinin altında açıldı.

Eph açık kapıda kıpırdamadan durdu. Taksi yolundan gelen ışıklar renkli kokpit camından içeri giriyor, uçuş güvertesini aydınlatıyordu. Sistem göstergeleri tamamen karanlıktı.

"Eph, çok dikkatli olmanı istiyorlar," dedi Jim.

"Uzman teknik tavsiyeleri için onlara teşekkür ettiğimi söyle," dedi Eph ve içeri girdi.

Düğme ve kolların çevresindeki sistem göstergeleri tamamen karanlıktı. Pilot üniforması içindeki bir adam Eph’in sağında, koltuğuna yığılmıştı. Diğer ikisi, kaptan pilot ve yardımcısı, kontrollerin önündeki ikiz koltuklarda oturuyorlardı. Yardımcı pilotun kucağındaki eli kıvrılmıştı, başı sola düşmüştü ve şapkası hâlâ başındaydı. Kaptan pilotun sol eli hâlâ kontrol kolundaydı, sağ kolu koltuğun kolçağından sarkıyordu ve parmak boğumları halıya sürtünüyordu. Başı öndeydi ve şapkası kucağında duruyordu.

Eph iki koltuğun arasından kontrol konsoluna uzanarak kaptanın başım yukarı kaldırdı. Kaptanın açık gözlerini feneri ile kontrol etti. Gözbebekleri sabitti ve genişlemişti. Adamın başını yavaşça göğsüne bıraktı ve sonra gerildi.

Bir şey hissetmişti. Bir şey sezmişti. Bir varlık.

Konsoldan uzaklaştı ve kendi etrafında dönerek uçuş güvertesini çepeçevre inceledi.

"Ne oldu Eph?" dedi Jim.

Eph cesetlerden huzursuz olmayacak kadar deneyimliydi. Ama burada bir şey vardı... bir yerde. Burada ya da yakında.

Baş dönmesine benzeyen tuhaf his geçti ve gözlerini kırpıştırarak durdu. Hissi üzerinden attı. "Yok bir şey. Klostrofobi muhtemelen."

Eph kokpitin içindeki üçüncü adama döndü. Adam başını eğmişti ve sağ omzu yan duvara dayanmıştı. Emniyet kemerinin kayışları yere sarkıyordu.

"Neden bu adam kemerini bağlamamış?" dedi Eph sesli olarak.

"Eph, kokpitte misin? Oraya geliyorum," dedi Nora.

Eph ölü adamın Regis Havayolları logolu gümüş kravat iğnesine baktı. Cebindeki isim rozeti REDFERN diyordu. Eph adamın önünde tek dizi üzerine çökerek, kalın eldivenli parmaklarını adamın şakaklarına koyup başını kaldırdı. Gözler açıktı ve aşağı bakıyordu. Eph gözbebeklerini kontrol etti ve bir şey gördüğünü sandı. Bir ışıltı. Yine baktı ve aniden Kaptan Pilot Redfern ürperdi ve inledi.

Eph geriye sıçradı, iki pilot koltuğunun arasında geriye devrildi ve tangır tungur kontrol konsolunun üzerine düştü. Yardımcı pilot ona yaslandı ve Eph onu ittirdi, bir an için adamın gevşek, ölü ağırlığının altında kaldı.

Jim’in keskin sesi duyuldu. "Eph?"

Nora’nın sesinde bir parça panik vardı. "Eph ne oldu?"

Eph bir enerji dalgasıyla yardımcı pilotun bedenini koltuğuna geri itti ve ayağa kalktı.

"Eph iyi misin?" dedi Nora.

Eph yere düşmüş, gözleri açık yatan Kaptan Redfern'e baktı. Adamın gırtlağı oynuyordu, açık ağzı tıkanırmış gibi hareket ediyordu.

Eph iri iri açılmış gözlerle, "Biri hayatta," dedi.

"Ne?" dedi Nora.

"Burada canlı bir adam var. Jim, bu adam için Kurt yalıtım modülü lazım. Hemen kanada getirilsin. Nora?" Eph yerde seyiren pilota bakarak çabuk çabuk konuşuyordu. "Tüm uçak yolcularını teker teker kontrol etmemiz lazım."

1. ARA

ABRAHAM SETRAKİAN

Yaşlı adam, İspanyol Harlemi, Doğu 118. Cadde'deki rehinci dükkanının sıkışık satış katında tek başına duruyordu. Kapanıştan bir saat sonrasıydı ve midesi guruldayordu, ama yukarı kata çıkmakta gönülsüzdü. Kepenkleri kapıların ve pencerelerin üzerine gözkapakları gibi indirmişti ve dışarıda gece insanları sokakları sahiplenmişti. Geceleyin dışarı çıkılmazdı.

Tezgahın arkasındaki sıra sıra elektrik düğmesine gitti ve dükkanı lamba lamba kararttı. Melankolik bir ruh hali içindeydi. Dükkanına, krom ve çizgili camdan teşhir dolaplarına baktı. Kadife yerine çuha üzerinde sergilenen kol saatleri, bir türlü elden çıkaramadığı parlatılmış gümüşler, elmas ve altın parçalar. Cam altında eksiksiz çay takımları. Deri ceketler ve artık tartışmalı malzeme olmuş kürkler. Hızla satılan yeni müzik çalarlar, artık almayı reddettiği radyolar ve televizyonlar. Ve orada burada, hazineler: bir çift güzelim antika para kasası (asbest kaplı, ama yemeniz gerekmez); 1970'ten kalma, bavul büyüklüğünde, ahşap ve çelik Quasar VCR; antika bir 16 mm'lik film projektörü.

Ama, sonuçta, kolay satılmayan bir ton döküntü vardı. Bir rehinci dükkanı, pazar yeri, müze ve mahallenin andaç dolabı karışımı bir yerdir. Rehinci, başka kimsenin veremediği bir hizmet verir. O, fakirin bankacısıdır, insanların kredi geçmişi, iş durumu, referanslar hakkında endişelenmeden gelip yirmi beş dolar ödünç alabileceği bir yer. Ve, ekonomik küçülmenin pençesinde, pek çok insan için yirmi beş dolar iyi paradır. Yirmi beş dolar barınak ile evsizlik arasındaki fark anlamına gelebilir. Yirmi beş dolar hayatınızı uzatacak ilaçları ulaşılabilir hale

getirebilir. Bir erkek ya da kadın, karşılık gösterecek bir şeyi, bir eşyası olduğu sürece, bu kapıdan elinde nakit parayla çıkabilir. Güzel bir düzen.

Zahmetle yukarı kata çıkarken başka ışıklar da kapadı. Bina ona ait olduğu için şanslıydı; 1970'lerin başında, yedi dolar ve biraz bozukluğa satın almıştı. Tamam, o kadar da aza değil belki, ama çok fazla para da ödememişti. Isınmak için bina yaktıkları zamanlardı. Knickerbocker Rehinci ve Hediyelik Eşya Dükkanı (isim dükkanın kendisiyle birlikte gelmişti) Setrakian için hiçbir zaman bir servet kaynağı olmamıştı. Burası onun için bir kanaldı; Eski Dünya aletleri, ilginç eşyalar ve başka gizemli nesnelerle ilgilenen bir adam için, dünyanın yol kavşağı olan bir şehrin internet öncesi yeraltı pazarına girmek için bir nokta.

Otuz beş sene boyunca gündüz ucuz mücevherat üzerine pazarlık edip, gece aletler ve silahlar biriktirmişti. Otuz beş sene boyunca hazırlık yaparak doğru zamanı beklemişti. Şimdi zamanı tükeniyordu.

Kapıda mezuzaya dokundu ve çarpık, kırışık parmak uçlarını öptü, sonra da içeri girdi. Holdeki eski ayna o kadar çizik, o kadar soluktu ki, kendini görebileceği yansıtan bir yer bulabilmek için boynunu uzatması gerekiyordu. Açılmış alnının tepesinde başlayan ve kulağını geçip boynuna dökülen bembeyaz saçlarının tıraş zamanı gelmiş geçiyordu bile. Yüzü sarkmaya devam ediyordu, çenesi, kulak memeleri ve gözleri yerçekimi denen o zorbaya boyun eğiyordu. On yıllar önce feci şekilde kırılan ve kötü şekilde iyileşen elleri, parmak uçları kesilmiş yün eldivenlerle sakladığı, eklem romatizmasından mustarip pençelere dönüşmüştü. Ama, bu ufalanan insan görünüşünün ardında güç vardı. Ateş. Metanet.

İçindeki gençlik pınarının sırrı neydi? Tek bir unsur vardı:

İntikam.

Seneler önce, Varşova'da ve daha sonra Budapeşte'de, Doğu Avrupa edebiyatı ve folkloru konusunda saygın bir profesör olan, Abraham Setrakian adlı bir adam vardı. Soykırımdan kurtulmuştu, öğrencisi ile

evlendiği zaman kopan skandalı atlatmıştı ve çalışma alanı onu dünyanın en karanlık köşelerine götürmüştü.

Şimdi Amerika'da, bitmemiş işleri peşini bırakmayan yaşlı bir rehinciydi.

Önceden kalmış güzel bir çorbası vardı: Mantılı ve erişteli lezzetli bir tavuk çorbası; devamlı bir müşterisi bunu Bronx'taki Liebman's lokantasından getirmişti. Çanağı mikrodalga fırına koydu ve boğum boğum parmağıyla gevşek kravatını çekiştirdi. Fırının alarını öttüğünde sıcak çanağı masaya taşıdı, kutudan keten bir peçete aldı ---asla kâğıt değil!--- ve güzelce yakasına sıkıştırdı.

Çorbaya üfledi. Bir güvence ve rahatlık ayini. Büyükannesini, *bubbesini* hatırladı ---ama bu bir anıdan daha fazlasıydı; bir *duyguydu,* bir *his*--- o küçükken, Romanya'daki evlerinin soğuk mutfağında, oynak tahta masanın başında yanına oturup, çorbasını üflemesini. Sorunlar başlamadan önce. Büyükannenin yaşlı nefesi, çanaktan yükselen buharı onun küçük yüzüne doğru üflerdi, basit bir eylemin sessiz büyüsü. Çocuğa can üflemek gibi. Şimdi, artık yaşlı bir adam olarak kendisi çorbasını üflerken, nefesinin buhara şekil vermesini izledi ve daha kaç nefesi kaldığını merak etti.

Bir çekmece dolusu birbirinden farklı, süslü çatal bıçak arasından bir kaşık aldı ve sol elinin çarpık parmaklarıyla tuttu.

Kaşığa üfleyerek oradaki minik çorba gülecini dalgalandırdı ve sonra ağzına götürdü. Tat geldi ve geçti, dilindeki tat alma tomurcukları eski askerler gibi ölmüştü: bir profesörün en kötü alışkanlığı olan, on seneler süren pipo tiryakiliğinin kurbanı.

Modası geçmiş Sony televizyonun ince uzaktan kumandasını buldu ---beyaz boyalı bir mutfak modeli--- ve otuz üç ekran televizyon ısındı, odayı biraz daha aydınlattı. Yaşlı adam kalktı ve holün iki duvarını kaplayarak, holü yıpranmış bir kilimden ibaret dar bir geçide dönüştüren kitap yığınlarına elini yaslayarak kilere yürüdü ---kitaplar her yerdeydi, duvarların dibine yığılmışlardı, çoğu okunmuştu ve hepsi vazgeçilmezdi. Pasta kutusunun kapağını kaldırarak sakladığı güzel çavdar

ekmeğinden kalanları aldı. Kâğıda sarılı somunu minderli mutfak sandalyesine geri taşıdı, tüm ağırlığıyla oturdu ve sonra lezzetli çorbadan bir yudum daha alarak ekmekteki küf parçalarını ayıkladı.

Zamanla, televizyon ekranındaki görüntü dikkatini çekti: Bir yerlerde, bir pistteki jumbo jet, mücevhercinin siyah kadifesinin üzerindeki fildişi parça gibi aydınlatılmıştı. Göğsüne sarkan siyah çerçeveli gözlükleri taktı ve gözlerini kısarak ekranın altındaki yazıları okudu. Bugünün krizi ırmağın karşı yakasında, JFK Havaalanı'nda gerçekleşiyordu.

Yaşlı profesör, tertemiz görünen uçağa bakarak izledi ve dinledi. Bir dakika uzayarak iki oldu, sonra üç ve oda çevresinde soldu. Haber adamı büyülemişti ---sanki oraya nakledilmişti --- ve çorba kaşığını tutan eli artık titremiyordu.

Uyuyan uçağın görüntüsünün yansıması, geleceğin öngörüsü gibi, gözlüklerinde oynaşıyordu. Çanaktaki çorba soğudu, buharı soldu, öldü, didik didik edilmiş çavdar ekmeği dilimi yenmeden kaldı.

Biliyordu.

Tıktıktık.

Yaşlı adam *anlamıştı...*

Tıktıktık.

Çarpık elleri ağrımaya başladı. Gördüğü şey bir alamet değildi ---bir hücumdu. Başlı başına bir eylemdi. Beklediği şey. Hayatı boyunca, şimdiye kadar, karşılamak için hazırlandığı şey.

Başta hissettiği rahatlamanın ---bu dehşeti karşılamadan ölmediği, son anda intikam almak için eline bir şans geçtiği için hissettiği rahatlamanın--- yerini anında keskin, acı bir korku aldı. Sözcükler bir buhar esintisiyle ağzından çıktı.

0 burada... 0 burada...

GELİŞ

REGIS HAVAYOLLARI

BAKIM HANGARI

JFK taksi yolunun açılması gerektiği için, şafaktan önce tüm uçak olduğu gibi Regis Havayolları'nın uzun süreli bakım hangarına çekildi. Ölü yolcularla dolu 777 devasa bir tabut gibi önlerinden geçerken kimse konuşmadı.

Tekerlek takozları indirildikten ve uçak sağlama alındıktan sonra, lekeli beton zemine siyah brandalar serildi. Sol kanatla burun arasındaki alanı kapamak için ödünç hastane perdeleri gerildi. Uçak, tıpkı devasa bir morgdaki ceset gibi, hangarda yalıtıldı.

Eph'ın talebi üzerine New York Adli Tıp Kurumu Manhattan ve Queens'ten pek çok kıdemli adli tıp uzmanı gönderdi. Yanlarında kutular dolusu kauçuk ceset torbası getirdiler. New York'taki kurum dünyanın en büyük adli tıp kurumuydu, çok kurbanlı afet yönetiminde deneyimliydiler ve cesetlerin alınması sürecinin düzenlenmesine yardımcı oldular.

Havalimanı Müdürlüğü Tehlikeli Maddeler Birimi'nin koruyucu giysiler giymiş görevlileri ilk önce hava şerifinin cesedini çıkardılar ---onlar ciddiyet içinde işlerini yaparken, görevliler ceset torbası kanat kapısında belirdiğinde selam verdiler--- ve sonra, ekonomi sınıfının ilk sırası boşaltıldı. Ardından boş koltukları da çıkararak, açılan mekânı diğer cesetleri torbalara koymak için kullandılar. Her ceset teker teker birer sedyeye bağlandı ve kanattan branda kaplı zemine sarkıtıldı.

Süreç özenli ve zaman zaman korkunçtu. Otuz ceset çıkarıldıktan sonra, bir noktada, Havalimanı Müdürlüğü'nden bir görevli aniden inleyerek ve başlığını tutarak çalışmadan uzaklaştı. İki çalışma arkadaşı ona yaklaştı ve adam saldırarak, onları hastane perdelerine itti, mekânın yalıtılmışlığında bir gedik açtı. Panik doğdu, geniş hangardan çıkarken koruyucu kıyafetini tırmalayan bu muhtemelen zehirlenmiş ya da hastalık bulaşmış görevlinin önünde kaçıştılar. Eph apronda adamı yakaladı. Sabah güneşinin ışığı altında, adam başlığını çıkarıyor, kıyafetini üzerine dar gelen bir deri gibi soyuyordu. Eph onu tuttuğu anda adam asfalt piste çöktü ve gözlerinde terli gözyaşlarıyla oturakaldı.

"Bu şehir," diye ağladı adam. "Bu kahrolası şehir."

Daha sonra, bu adamın İkiz Kuleler felaketinin ardından gelen cehennem gibi haftalarda orada, kurtarma ekibinde ve yardım ekiplerinde çalıştığı ortaya çıktı. 11 Eylül'ün hayaleti Havalimanı Müdürlüğü çalışanlarının çoğunun üzerinde asılıydı hâlâ ve şimdiki sersemletici çok kurbanlı olay, o hayaletin herkesin üzerine çökmesine sebep olmuştu.

Washington'daki Ulusal Ulaşım Güvenliği Kurulu'ndan bir analist ve müfettiş ekibi, bir FHİ Gulfstream uçağıyla geldi. Regis Havayolları 753'teki 'vaka'yla ilgili herkesle görüşmek, uçağın havadaki son anları belgelemek ve uçuşveri kayıt cihazını ve kokpit ses kayıt cihazını almak için gelmişlerdi. New York Sağlık Birimi'nden müfettişler, kriz yönetimi konusunda HKM tarafından atlanmış olduklarından, konu hakkında bilgilendirildiler, ama Eph yetkiyi onlara aktarmayı reddetti. Bu işin doğru yapılmasını istiyorsa, yalıtma meselesini kontrol altında tutması gerektiğini biliyordu.

Washington'dan gelen Boeing temsilcileri 777'nin tamamen kapanmasının 'mekanik olarak imkânsız' olduğunu iddia etmişti. Scarsdale'deki yatağından kaldırılan Regis Havayolları genel müdür yardımcısı, tıbbi karantina sona erdikten sonra, uçağı incelemek için ilk önce Regis'in kendi teknisyenlerinin uçağa girmesi gerektiğinde ısrar ediyordu. (Şimdilik ölüm nedeni olarak havalandırma sisteminin bozulması olasılığı üzerinde duruluyordu.) Amerika'ya gelen Alınan büyükelçi ve

ekibi hâlâ diplomatın çantasını bekliyordu. Eph onları birinci terminalde, Lufthansa’nın Senatör Salonu'nda dinlenmeye bırakmıştı. Valinin halkla ilişkiler sekreteri akşam bir basın toplantısı düzenlemeyi planlıyordu ve polis müdürü, terörizmle mücadele bürosunun başıyla birlikte, New York Polis Teşkilatı’nın vaka yönetimi aracına binip gelmişti.

Sabahın ortası olduğunda yaklaşık seksen ceset çıkarılmıştı. Kimlik belirleme süreci, pasaport tarama işlemleri ve ayrıntılı yolcu manifestosu sayesinde hızla ilerlemekteydi.

Molada Eph ve Nora karantinaya alınmış bölgenin dışında Jim'le konuştular. Perdenin arkasında uçağın iri cüssesi görülebiliyordu. Dışarıda uçaklar kalkıp iniyordu; tepelerinde motorların hızlanıp yavaşladığını duyabiliyorlardı ve havadaki hareketlenmeyi, çalkalanmayı hissedebiliyorlardı.

Eph suyunu yudumlarken Jim’e sordu. " Manhattan'daki Adli Tıp kaç cesetle ilgilenebilir?"

"Burada yetki Queens şubesinde, ama haklısın, Manhattan'daki daha donanımlı. Lojistik olarak, kurbanları bu ikisi, Brooklyn ve Bronx arasında paylaştıracağız. Yani, şube başına elli ceset düşüyor."

"Onları nasıl nakledeceksiniz?"

"Soğutmalı kamyonlarla. Adli tıp doktoru, Dünya Ticaret Merkezi’nin enkazında öyle yaptıklarını söyledi. Aşağı Manhattan'daki Fulton Balık Pazarı'yla temas kuruldu."

Eph hastalık kontrol işini savaştaki direnişe benzetiyordu. Dünyanın geri kalanı, üstlerine çöken virüs ve bakteri işgalinin altında gündelik hayatlarını yaşamaya çalışırken, o ve ekibi iyilik adına savaş veriyorlardı. Bu senaryoda Jim yeraltı radyo habercisiydi, üç dil biliyordu, tereyağından silaha, Marseilles'den kaçış yöntemlerine kadar, her şeyi satın alabiliyordu.

"Almanya'dan bir şey yok mu?" dedi Eph.

"Henüz yok. Havaalanını iki saatliğine kapadılar ve eksiksiz güvenlik kontrolü yaptılar. Havaalanında hasta görevli yok, hastanelerden rapor edilen ani hastalık vakaları yok."

Nora hevesle konuşmaya katıldı. "Burada hiçbir şey mantıklı gelmiyor."

Eph başını sallayarak onayladı. "Konuş."

"Bir uçak dolusu cesedimiz var. Bunun sebebi gaz ya da ---kazayla ya da değil--- havalandırma sistemine katılmış bir madde olsa, bu şekilde ölmezlerdi... bu kadar *huzur dolu* demek istiyorum. Boğulma hissi ve çırpınma olurdu. Kusma. Morarma. Farklı beden yapılarına sahip insanlar farklı zamanlarda ölürdü. Ve panik yaşanırdı. Şimdi... eğer bunun yerine bulaşıcı bir şey olsaydı, o zaman başka türden, çılgınlık ölçüsünde hızlı etki eden, tamamen yeni çıkmış bir mikrop olması lazım. Hiçbirimizin görmediği bir şey. Yani insan üretimi, laboratuvar ürünü bir şey. Ve aynı anda, ölenlerin yalnızca yolcular olmadığını da hatırlayın ---uçağın kendisi de öldü. Sanki bir *şey,* felç edici bir *şey* uçağın kendisine çarptı ve yolcular dahil içindeki her şeyi süpürdü. Ama bu da tamamen doğru değil, öyle değil mi? Çünkü, ki ben şu anda en önemli sorunun bu olduğunu düşünüyorum, kapıyı kim açtı?" Bir Eph'e, bir Jim'e baktı. "Demek istediğim... basınç değişimi yüzünden olabilir pekala. Belki kapı kilitli değildi ve uçağın içindeki basınç düşünce açıldı. Her konuda sevimli açıklamalar bulabiliriz, çünkü biz cıpçıyız, işimiz bu."

"Bir de şu perdeler var," dedi Jim. "İniş sırasında insanlar pencereden dışarı bakar. Hepsini kapayan kim?"

Eph başını salladı. Bütün sabah boyunca detaylara odaklanmış olduğundan, bir adım geri çekilip olayların tuhaflığını uzaktan görmek hoştu. "İşte bu yüzden, hayatta kalan dört kişi bu işin anahtarı olacak. Tabii, herhangi bir şeye tanık olmuşlarsa."

"Ya da bu işle bir ilgileri varsa," dedi Nora.

"Dördünün de durumu kritik, ama istikrarlı," dedi Jim. "Jamaica Hastanesi Tıp Merkezi'nin izolasyon kanadında kalıyorlar. Üçüncü pilot

Kaptan Redfern, erkek, otuz iki yaşında. Weschester ilçesinden bir avukat, kadın, kırk bir yaşında. Brooklyn'den bir bilgisayar programcısı, erkek, kırk dört yaşında. Bir müzisyen, Manhattan ve Miami Beach'ten ünlü biri, erkek, otuz altı yaşında. Adı Dwight Moorshein."

Eph omuzlarını silkti. "Hiç duymadım."

"Gabriel Bolivar adını kullanıyor."

"Ah," dedi Eph.

"Iyy," dedi Nora.

"Birinci sınıfta farklı kimlikle yolculuk ediyormuş. Korkutucu makyaj yok, çılgın kontakt lensler yok. Bu yüzden medya daha da fazla üzerimize gelecek."

"Hayatta kalanlar arasında bağlantı var mı?" dedi Eph.

"Görebildiğimiz kadarıyla yok. Belki incelemelerden bir şey çıkar. Uçağın farklı yerlerinde oturuyorlardı, programcı ekonomi sınıfında uçuyordu, avukat business class'ta, şarkıcı birinci sınıfta. Elbette Kaptan Redfern de uçuş güvertesindeydi."

"Hayret verici," dedi Eph. "Ama yine de bir şeydir. Kendilerine gelirlerse, yani. Onlardan bazı yanıtlar almamıza izin verecek kadar."

Havalimanı Müdürlüğü çalışanlarından biri Eph'i aramaya geldi. "Dr. Goodweather, içeri dönseniz iyi olacak," dedi. "Kargo ambarı. Bir şey buldular."

777'nin karnında, yan kargo kapağının içinde, Havalimanı Müdürlüğü Tehlikeli Maddeler ekibi tarafından açılıp incelenmek üzere, çelik bagaj dolapları indirilmeye başlanmıştı bile. Eph ve Nora, tekerlekleri zemine gömülü raylara oturtulmuş kutu sırasının çevresinden dolandılar.

Ambarın uzak ucunda uzun, dikdörtgen şeklinde bir kutu duruyordu. Siyah ve tahtaydı, ağır görünüyordu, tıpkı sırtüstü yatırılmış büyük bir dolap gibi. Cilasız abanozdan, yaklaşık iki buçuk metre uzunluğunda, bir metre yirmi santim genişliğinde, doksan santim yüksekliğindeydi. Bir buzdolabından daha uzundu. Üst kenarları çepeçevre girift oymalarla çevrilmişti, labirente benzer çizgiler ve eski bir dile ait ya da eski bir dile aitmiş gibi gösterilmiş harfler vardı. Kıvrımların çoğu kesintisiz insansı şekillere sahipti ---belki, biraz da hayal gücüyle, çığlık atan yüzlere.

"Henüz kimse açmadı mı?" diye sordu Eph.

Tehlikeli Maddeler görevlileri başlarını iki yana salladılar. "Hiçbir şeye dokunmadık," dedi biri.

Eph kutunun arkasını kontrol etti. Dolabın yanında, yerde, çelik kancaları hâlâ yerdeki gözlerde duran üç turuncu bağlama kayışı duruyordu. "Ya bu kayışlar?"

"Biz girdiğimizde çözülmüştü," dedi bir başkası.

Eph ambarda çevresine bakındı. "Bu imkânsız," dedi. "Bu şey yolculuk sırasında bağlanmış olmasaydı, kargo ambarının duvarlarına olmasa bile, bagaj kutularına büyük zarar verirdi." Yine çevresine bakındı. "Etiketi nerede? Kargo manifestosu ne diyor?"

Görevlilerden birinin eldivenli elinde, tek bir halka kıskacın tuttuğu bir tomar kâğıt vardı. "Burada değil."

Eph kendi gözleriyle görmek için bakmaya gitti. "Bu mümkün değil."

"Üç takım golf sopası dışında buraya yazılmış tek olağandışı kargo, bir kano." Adam tam duvara işaret etti. Duvara aynı turuncu kayışlarla bir kano bağlanmıştı. Kano plastiğe sarılıydı ve üzerine havayolu bagaj etiketleri yapıştırılmıştı.

"Berlin’i arayın," dedi Eph. "Bir kayıt olmalı. Oradaki biri bir şey hatırlıyordur. Bu en az iki yüz kilo çeker."

"Bunu çoktan yaptık. Kayıt yok. Bagaj ekibini çağırıp teker teker sorgulayacaklar."

Eph siyah dolaba döndü. Grotesk oymaları görmezden gelerek yanları inceledi, üst kenarın iki yanı boyunca dizilmiş üçer menteşe buldu. Bu, ortada birleşen iki kanatlı bir kapaktı ve iki yarım kanat dışa doğru açılıyordu. Eph eldivenli eliyle oymalı kapağa dokundu, sonra kapağın altına uzanarak ağır kapakları açmaya çalıştı. "Yardım etmek isteyen var mı?"

Görevlilerden biri öne çıkarak eldivenli parmaklarını Eph'in tuttuğu yerin karşısına, diğer kapağın altına koydu. Eph üçe kadar saydı ve iki kanadı aynı anda açtılar.

Kapaklar sağlam, geniş kanatlı menteşelerin üzerinde açık duruyordu. Kutudan cesedimsi bir koku yayıldı. Sanki dolap yüz senedir kapalı duruyordu. Boş görünüyordu, ama sonra görevlilerden biri bir fener yaktı ve içini aydınlattı.

Eph dolabın içine uzandı ve parmakları yoğun, siyah toprağa gömüldü. Toprak pasta hamuru kadar esnek ve yumuşaktı ve kutunun üçte ikisini dolduruyordu.

Nora açık dolabın önünde bir adım geriledi. "Tabuta benziyor," dedi.

Eph parmaklarını çekti, toprağı silkeledi ve ona dönerek gülümsemesini bekledi, ama Nora gülümsemedi. "Bunun için biraz büyük, değil mi?"

"Neden insan bir kutu dolusu toprak nakletsin ki?" diye sordu Nora.

"Yapmazlar," dedi Eph. "İçinde bir şey olmalı."

"Ama nasıl?" dedi Nora. "Bu uçak mutlak karantina altında."

Eph omuzlarını silkti. "Buradaki her şeyi nasıl açıklayacağız? Kesin olarak bildiğim tek şey, burada konşimentosu olmayan kilitsiz, kayışla

bağlanmamış bir kutu olduğu." Diğerlerine döndü. "Topraktan örnek almamız lazım. Toprak da kanıt izi taşır. Örneğin, radyasyon."

Görevlilerden biri konuştu. "Demek istediğin, yolcuları alt etmek için kullanılan malzeme her neyse?.."

"Bunun içinde mi getirildi? Bütün gün duyduğum en iyi teori."

Jim'in sesi aşağıdan, uçağın dışından seslendi. "Eph? Nora?"

Eph karşılık verdi: "Ne oldu Jim?"

"Jamaica Hastanesi karantina bölümünden telefon aldım. Hemen oraya gitmek istersin herhalde."

JAMAİCA HASTANESİ TIP MERKEZİ

Hastane JFK'nin kuzeyinde, Van Wyck Otoyolu üzerinden, yalnızca on dakika uzaktaydı. Jamaica Hastanesi New York'taki dört Biyoterörizme Karşı Hazırlık Merkezi'nden biriydi. Sendrom İzleme Sistemi'nin tam katılımcılarından biriydi ve Eph daha birkaç ay önce orada bir Kanarya atölye çalışması yapmıştı. Bu yüzden, beşinci kattaki havayla bulaşan enfeksiyonlar koğuşunun yolunu biliyordu.

Çift kanatlı metal kapıda göze çarpan, alev turuncusu, üç yapraklı Biyotehlike simgesi vardı ve hücreli maddeler ya da canlı organizmalar için gerçek ve potansiyel tehlike ifade ediyordu. Yazılı tabela şöyle uyarıyordu:

YALITIM ALANI:

TEMAS ÖNLEMLERİ ŞART.

YALNIZCA YETKİLİ PERSONEL.

Eph resepsiyonda HKM kimliğini gösterdi ve idareci onu önceki biyokontrol çalışmalarından tanıdı, içeriye kadar ona eşlik etti. "Sorun ne?" diye sordu Eph.

"Melodramatik davranmak istemem," dedi kadın, hastane kimliğini okuyucudan geçirip koğuş kapısını açarak, "ama kendi gözlerinizle görmeniz gerek."

İçerideki koridor dardı. Burası yalıtım koğuşunun dış halkasıydı ve hemşire masası ortama hakimdi. Eph idareciyi izleyerek mavi perdelerin arkasına, temas donanımı ---önlükler, gözlükler, eldivenler, patikler, solunum cihazları--- içeren geniş bir ara bölmeye geçti. Bir de, içine kırmızı biyotehlike çöp torbası konmuş iri, tekerlekli bir çöp kutusu vardı. Solunum cihazı yarım maskeli N95 modeliydi, 0.3 mikrondan daha iri zerrecikleri %95 verimlilikle süzüyordu. Bu, maskenin insanı havayla taşınan çoğu virüsten ve bakteriden koruduğu, ama kimyasal ya da gaz bulaşmalarına karşı korumadığı anlamına geliyordu.

Havaalanındaki eksiksiz temas kıyafetinden sonra, hastane maskesi, ameliyat kepi, gözlükler, önlük ve ayakkabı üstü patiklerle, Eph kendini kesinlikle risk altında hissediyordu. Benzer şekilde giyinmiş idareci bir düğmeye basarak bir çift kanatlı kapı açtı ve Eph içeri girerken negatif basınç sisteminin sonucu olan çekiş duygusunu hissetti. Sistem, dışarı zerrecik kaçmasın diye, havanın yalıtım sistemine doğru akmasını sağlıyordu.

İçeride, merkezi malzeme istasyonunun solundan sağına doğru bir koridor uzanıyordu, istasyonda ilaçlar, acil durum malzemeleri, plastik kaplı bir dizüstü bilgisayar, dışarıyla iletişim kurmak için diyafon sistemi ve fazladan koruma malzemeleri vardı.

Hasta kısmı sekiz küçük odadan oluşan bir süitti. Nüfusu iki milyon iki yüz elli bini geçen bir ilçe için toplam sekiz izolasyon odası. 'Genişleme kapasitesi', halk sağlığını ilgilendiren büyük ölçekli acil durumlarda kamu sağlığı talebini karşılamak için, bir sağlık sisteminin kapasitesini hızla

normal düzeyinden daha geniş bir düzeye çıkarma yeteneğine verilen afet planlama terimiydi. New York Eyaleti'ndeki hasta yatağı sayısı 60 bindi ve düşüyordu. Sırf New York *şehrinin* nüfusu sekiz milyondu ve yükseliyordu. Kanarya, bu istatistik eksikliği düzeltme umuduyla, bir tür afet planlama önlemi olarak kurulmuştu. HKM bu siyasi çözümü 'iyimser' olarak nitelemişti. Eph ise 'büyüsel düşünme' terimini tercih ediyordu.

İdarecinin peşinden ilk odaya girdi. Burası eksiksiz bir biyolojik izolasyon tankı değildi; hava kilitleri ya da çelik kapılar yoktu. Burası, ayrı bir yerde bulunan sıradan bir hastane odasıydı. Oda seramik zeminliydi ve floresanla aydınlatılmıştı, Eph'in gördüğü ilk şey, yan duvara dayanmış atık *Kurt* hücresi oldu. Bir *Kurt* hücresi, atılabilir, plastik kutulu bir sedyedir. Tıpkı saydam bir tabut gibi, uzun kenarlarda ikişer yuvarlak eldiven oyuğu bulunur ve çıkarılabilir dış oksijen tankları kullanılabilir. Kutunun yanında bir ceket, gömlek ve pantolon vardı, ameliyat makasları ile kesilip hastanın üzerinden çıkarılmıştı. Ters dönmüş pilot şapkasının üzerinde Regis Havayollarının kanatlı taç logosu görülebiliyordu.

Odanın ortasındaki hasta yatağı saydam plastik perdelerle çevrilmişti ve dışında izleme ekipmanı ve torbalarla dolu elektronik bir damariçi damla ağacı duruyordu. Korkuluklu yatağın yeşil örtüleri, geniş beyaz yastıkları vardı ve sırtı dik konuma getirilmişti.

Kaptan Doyle Redfern, elleri kucağında, yatağın ortasında oturuyordu. Bacakları çıplaktı, üzerinde yalnızca hastane geceliği vardı ve tetikte görünüyordu. Kolundaki ve elindeki damariçi şırıngalar ve yüzündeki gergin ifade dışında --- Eph onu kokpitin içinde bulduğundan beri beş kilo vermiş gibi görünüyordu--- muayene edilmeyi bekleyen bir hastadan farksızdı.

Eph yaklaşırken adam umutla ona baktı. "Sen havayolu şirketinden misin?" diye sordu.

Eph başını sersem sersem iki yana salladı. Dün gece bu adam uçağın kokpitinde, ölmek üzereymiş gibi, gözleri geriye devrilerek nefes nefese yere yuvarlanmıştı.

Pilot kıpırdanırken ince şilte gıcırdadı. Adam her yeri tutulmuş gibi irkildi ve sonra, "Uçakta ne oldu?" diye sordu.

Eph hayal kırıklığını saklayamadı. "Ben de sana bunu sormak için gelmiştim."

Eph şimdi rock yıldızı Gabriel Bolivar'ın karşısında duruyordu. Adam hastane geceliğine sarınmış siyah saçlı bir canavar figürü gibi yatağın kenarına tünemişti. Korkunç makyajı yokken, tel tel saçları ve feleğin çemberinden geçmiş imajına rağmen, şaşırtıcı ölçüde yakışıklıydı.

"Bütün akşamdan kalmışlıkların anası bu," dedi Bolivar.

"Başka bir rahatsızlığınız var mı?" diye sordu Eph.

"Çok. *Vay anasını*." Elini uzun siyah saçlarından geçirdi. "Asla ticari uçaklarla uçma. Bu hikâyeden çıkarılacak ders bu."

"Bay Bolivar, bana söyleyebilir misiniz, iniş hakkında hatırladığınız son şey neydi?"

"İniş mi? Ben ciddiyim. Uçuşun büyük kısmında votka toniğe asıldım ---yolculuk boyunca uyuduğumdan eminim." Işığa karşı gözlerini kısarak yukarı baktı. "Biraz Demerol'e ne dersin, hı? Belki abur cubur arabası geçerken?"

Eph, Bolivar'ın çıplak kollarındaki yara izlerini gördü ve adamın imzası olan konser gösterilerinden birinin sahnede kendini kesmek olduğunu hatırladı. "Yolcularla eşyaları eşleştirmeye çalışıyoruz."

"Bu kolay. Benim hiçbir şeyim yoktu. Bagaj yok, yalnızca telefonum. Charter uçağı bozuldu ve ben de bir dakikayla bu uçağı yakaladım. Menajerim söylemedi mi?"

"Henüz onunla konuşmadım. Özellikle, büyük bir dolabı soruyorum."

Bolivar ona baktı. "Bu bir tür psikolojik test mi?"

"Kargo alanında. Eski bir kutu, kısmen toprakla dolu."

"Neden bahsettiğini bilmiyorum."

"Onu Almanya'dan buraya siz getirmediniz mi? Sizin gibilerin toplayacağı türden bir şeye benziyor."

Bolivar kaşlarını çattı. "Benimki gösteri ahbap. Kahrolası bir gösteri, bir numara. Gotik boya, hardcore şarkı sözleri. İnternette ara ---babam bir Metodist vaizdi ve benim koleksiyonunu yaptığım tek şey de yatılacak kız. Bahsi geçmişken bu boktan yerden ne zaman çıkıyorum?"

"Yapmamız gereken başka testler var," dedi Eph. "Gitmenize izin vermeden önce temiz raporu vermek istiyoruz."

"Telefonumu ne zaman geri alabileceğim?"

"Yakında," dedi Eph dışarı çıkarken.

İdareci izolasyon koğuşunun dışındaki üç adamla sorun yaşıyordu. Adamların ikisi Eph'in tepesine dikilmişti ve Bolivar'ın korumaları olmalıydılar. Üçüncüsü daha ufak tefekti ve elindeki evrak çantasıyla, avukat izlenimi veriyordu.

"Beyler, buraya giriş kısıtlanmıştır," dedi Eph.

"Müşterim Gabriel Bolivar'ı çıkarmak için geldim," dedi avukat.

"Bay Bolivar'a testler yapılıyor ve uygun görülen en kısa zamanda taburcu edilecek."

"O ne zaman olacak peki?"

Eph omuzlarını silkti. "Her şey yolunda giderse iki, üç gün."

"Bay Bolivar özel doktoru tarafından tedavi edilmek üzere taburcu edilmesi için başvurdu. Ben yalnızca avukatı olarak değil, herhangi bir

şekilde sakatlanmışsa sağlığından sorumlu temsilci olarak da hareket etme yetkisine sahibim."

Eph, "Onu benden başka kimse göremez," dedikten sonra idareciye dönerek, "Buraya hemen nöbetçi koyalım," diye ekledi.

Avukat öne çıktı. "Dinleyin Doktor Bey. Ben karantina kanunlarından pek anlamam, ama birini tıbbi izolasyonda tutmak için başkandan idari karar gerektiğinden oldukça eminim. Aslında, bu emri görebilir miyim?"

Eph gülümsedi. "Bay Bolivar benim hastam ve büyük bir kazadan canlı kurtulan biri. Hemşire masasına numaranızı bırakabilirseniz, sizi durumu hakkında bilgilendirmek için elimden geleni yaparım -Bay Bolivar’ın rızasıyla elbette."

"Bak Doktor." Avukat, Eph’in hiç hoşuna gitmeyen bir biçimde, elini Eph’in omzuna koydu. "Müşterimin kuduz hayran kitlesini harekete geçirerek, bir mahkeme emrinden daha çabuk sonuç alabilirim." Tehdidine idareciyi de dahil etti. "Bu hastanenin dışında Gotik fıstıklardan ve muhtelif ucubelerden bir güruhun protestoya başlamasını, onu görme çabasıyla bu koridorlarda başıboş koşturmasını ister misiniz?"

Eph avukat elini çekene kadar omzundaki ele baktı. Daha olaydan kurtulmuş iki kişiyle daha konuşması gerekiyordu. "Bak, gerçekten bunun için zamanım yok. Bu yüzden sana açık seçik sorayım. Müşterinin benim bilmem gereken, cinsel yollardan bulaşan hastalığı var mı? Uyuşturucu kullandı mı? Sormam gerekiyor, çünkü tüm sağlık geçmişine bakmam gerekirse, eh, bu tür şeyler yanlış ellere geçebilir. Tüm sağlık geçmişinin basına sızmasını istemezsin, değil mi?"

Avukat ona bakakaldı. "Bu kişisel bilgidir. Açıklamak suçtur."

"Ve gerçek bir utanç kaynağı olabilir," dedi Eph, etkiyi artırmak için avukatın gözlerinin içine bir saniye daha bakarak. "Demek istediğim, biri *senin* sağlık geçmişini internete, herkesin görebileceği bir yere koysa nasıl olurdu, hayal et."

Avukatın nutku tutuldu. Eph iki korumanın arasından geçip uzaklaştı.

Avukatlık şirketi ortağı, iki çocuk annesi, Swarthmore mezunu, Bronxville sakini, Junior League üyesi olan Joan Luss, izolasyon koğuşundaki hasta yatağında, o saçma hastane geceliğinin içinde, köpük şiltenin üzerinde oturmuş, şilte koruyucusunun paket kâğıdına notlar alıyordu. Çıplak ayak parmaklarını oynatarak çiziktiriyor ve bekliyordu. Telefonunu geri vermeyi reddediyorlardı; bir kurşunkalem için bile dil dökmek, tehditler savurmak zorunda kalmıştı.

Tam yine hemşire çağırma düğmesine basacaktı ki, sonunda hemşire kapıdan girdi. Joan ona, 'sonuç elde et' gülümsemesiyle baktı. "Merhaba, evet, işte geldin. Ben de meraklanmaya başlamıştım. Daha önce gelen doktorun adı neydi?"

"Hastanede çalışan doktorlardan değil."

"Bunun farkındayım. Adını soruyorum."

"Adı Dr. Goodweather."

"Goodweather." Joan bunu yazdı. "İlk adı?"

"Doktor." Hemşire ifadesizce güldü. "Hepsinin ilk adı benim için aynıdır: Doktor."

Joan, doğru duyduğundan emin değilmiş gibi gözlerini kıstı ve sert çarşafların üzerinde biraz kıpırdandı. "Ve buraya Hastalık Kontrol ve Önleme Merkezi'nden gönderildi, öyle mi?"

"Sanırım öyle, evet. Bir dizi test yapılması için talimat bıraktı..."

"Kazadan kaç kişi kurtuldu?"

"Kaza olmadı."

Joan gülümsedi. Bazen laf anlatabilmek için İngilizce onların ana dilleri değilmiş gibi davranmak gerekiyordu. "Sana sorduğum şu: Berlin'den New

York’a gelen 753 sefer sayılı uçaktan kaç kişi daha hayatta kaldı?"

"Bu kanatta sizinle birlikte üç kişi daha var. Şimdi, Dr. Goodweather kan almak istiyor ve..."

Joan onu dinlemeyi bıraktı. Hâlâ bu hasta odasında oturmasının tek sebebi, oyuna ayak uydurarak daha fazla bilgi edinebileceğini bilmesiydi. Ama bu oyunun da sonu geliyordu. Joan Luss bir haksız fiil avukatıydı, yani herhangi bir davaya temel oluşturabilecek haksız fiillerle ilgileniyordu. Bir uçak dolusu yolcunun tamam! ölmüştü, dört kişi hariç ---onlardan biri de haksız fiil avukatıydı.

Zavallı Regis Havayolları. Onları ilgilendirdiği kadarıyla, yanlış yolcu hayatta kalmıştı.

Joan hemşirenin sözünü keserek konuştu. "Bugüne kadarki sağlık raporumun kopyasını istiyorum. Ayrıca üzerimde yapılan klinik testlerin eksiksiz bir listesini ve sonuçlarını..."

"Bayan Luss? Kendinizi iyi hissettiğinizden emin misiniz?"

Bir an Joan'un başı döndü, ama bu yalnızca o korkunç uçuşun sonunda yolcuları bayıltan şeyin kalıntısıydı. Gülümsedi ve başını şiddetle iki yana sallayarak kendine geldi. Hissettiği öfke, bu felaketin dibine inmek ve bu tehlikeli ölçüde ihmalkar havayolu şirketini mahkemeye çıkarmak için harcayacağı bin ücretli saat boyunca ona güç verecekti.

"Yakında gerçekten çok iyi hissedeceğim," dedi.

REGIS HAVAYOLLARI BAKIM HANGARI

"Sinek yok," dedi Eph.

"Ne?" dedi Nora.

Uçağın önünde dizilmiş sıra sıra ceset torbalarının önünde duruyorlardı. Hangarın içine dört tane soğutmalı kamyon çekilmişti ve saygı göstermek için balık pazarı tabelalarının üzerine siyah örtüler asılmıştı. Her cesedin kimliği belirlenmiş, New York Adli Tıp Kurumu'nun barkotlu etiketleri ayak parmaklarına asılmıştı. Bu trajedi, onların terimleriyle, bir 'kapalı evren' kitle felaketiydi, yani kayıp sayısı sabitti ve biliniyordu --- ikiz Kuleler'in yıkıldığı zamanki durumun tam tersiydi. Pasaport taramaları, yolcu manifestoları ve cesetlerin sağlam kalmış olması sayesinde, kimlik belirleme süreci basit ve kolay olmuştu. Ölüm sebebini belirlemek gerçekten zor olacaktı.

Mavi vinil torbalar iki yanlarındaki kayışlardan tutulup kaldırılır, ciddiyet içinde kamyonlara yüklenirken, branda Tehlikeli Maddeler ekibinin botları altında kırıştı.

"Sinekler olmalıydı," dedi Eph. Hangarın çevresine dizilmiş projektörler cesetlerin çevresindeki havanın, bir iki tembel güve dışında boş olduğunu gösteriyordu. "Neden hiç sinek yok?"

Sağlıklı bir insanın sindirim sisteminde onunla simbiyoz halinde yaşayan bakteriler ölümden, sonra kendi başlarının çaresine bakarlar. Önce bağırsakları, sonra karın boşluğunu ve oradaki organları yerler. Sinekler çürümeye başlamış bir cesedin yaydığı gazları bir buçuk kilometre uzaktan sezebilir.

Buraya iki yüz altı yemek konmuştu. Hangar sineklerle uğulduyor olmalıydı.

Eph brandanın üzerinde, iki Tehlikeli Maddeler görevlisinin bir başka ceset torbasını kapamakta olduğu yere doğru yürüdü. "Bir dakika," dedi onlara. Adamlar doğrulup geri çekildiler.

Eph diz çöktü, fermuarı açtı ve içindeki cesedi ortaya çıkardı.

Annesinin elini tutarak ölmüş kız çocuğuydu. Eph fark etmeden kızın yerini ezberlemişti. Çocukları hep hatırlardınız.

Kızın sarı saçları dümdüz yatıyordu, gülen güneş kolyesi boynundaki çukurda, siyah bir sicimin ucunda asılıydı. Beyaz elbisesi kızın neredeyse geline benzemesine sebep oluyordu.

Görevliler bir sonraki torbayı kapayıp almak üzere yana geçtiler. Nora, Eph'in arkasından yaklaştı ve onu izledi. Eph eldivenli elleriyle kızın başını yanlarından nazikçe tuttu ve boynu üzerinde çevirdi.

Ölümü takip eden on iki saatte ceset katılaşır ve bu katılaşma on iki ila yirmi dört saat sürer --- şu anda bu sürenin ortalarındaydılar--- sonra kasların içindeki sabit kalsiyum bağları çözünür ve beden yine esnekleşir.

"Hâlâ esnek," dedi Eph. "Katılaşma yok."

Kızın omzuyla kalçasını tutup yüzüstü çevirdi. Elbisesinin arkasındaki düğmeleri çözdü ve belindeki küçük, çıkıntılı belkemiği boğumlarını ortaya çıkardı. Kızın derisi soluk ve hafifçe çilliydi.

Kalp durduktan sonra, kan dolaşım sisteminde birikir. Bir hücre kalınlığındaki damar duvarları kısa zamanda basınca boyun eğerek patlar ve kan çevre dokulara yayılır. Bu kan bedenin en alt tarafına yerleşir ve hızla pıhtılaşır. Yaklaşık on altı saat sonra bu durum sabitlenir.

Şu arıda bu zamanı aşmış durumdaydılar.

Oturur durumda ölüp, sonra yatırılan bir cesette, yoğunlaşmış ve birikmiş kan cesedin belinde koyu renk bir morarmaya sebep olmalıydı.

Eph torba sırasına baktı. "Neden bu cesetler olması gerektiği gibi bozulmuyor?"

Eph kızı yine sırtüstü yatırdı, sonra deneyimli elleriyle kızın sağ gözkapağını açtı. Kızın korneası, olması gerektiği gibi puslanmıştı ve beyaz koruyucu tabakayla kaplı gözakı beklendiği gibi kuruydu. Kızın, öldüğünde annesinin elinde olan sağ elinin parmak uçlarını inceledi ve yine gerektiği gibi, buharlaşmadan dolayı, hafifçe kırışık olduğunu gördü.

Aldığı karışık sinyallerden dolayı canı sıkılan Eph doğruldu, sonra eldivenli iki başparmağını kızın kuru dudaklarının arasına soktu. Kızın aralanmış çenelerinden kaçan, nefes verme sesine benzeyen ses, yalnızca dışarı çıkan gazın sesiydi. Ağzın hemen içinde sıradışı bir şey yoktu, ama Eph bir eldivenli parmağı daha içeri sokarak dili bastırdı ve kuruluğu kontrol etti.

Yumuşak damak ve dil, fildişinden oyulmuş gibi, bembeyazdı. Tıpkı anatomik *netsuke* gibi. Dil sertti ve garip bir biçimde dikti. Eph onu yana itti ve ağzın geri kalanını ortaya çıkardı. Orası da aynı ölçüde beyazdı.

Kanı çekilmiş? Acaba sırada ne var? diye düşündü. *"Cesetlerin kanı çekilmiş -tek bir damla kan kalmamış."* Bu replik olmazsa, Dan Curtis'in 1970'lerde, televizyonda yayınlanan korku programındaki replik vardı: *"Teğmen... cesetler... hepsi... hepsinin kanı çekilmiş!"* Ardından org müziği.

Bitkinlik kendini göstermeye başlamıştı. Eph sert dili baş ve işaretparmakları arasında tuttu ve küçük bir fener kullanarak beyaz boğaza baktı. Boğaz ona biraz jinekolojik geldi. Pornografik *netsuke*".

Sonra dil oynadı. Eph irkilerek parmağını çekti. "Aman Tanrım!" Kızın yüzü dingin bir ölüm maskesi olarak kaldı, dudaklar hâlâ hafifçe aralıktı.

Nora yanından baktı. "Ne oldu?"

Eph eldivenli parmaklarını pantolonuna siliyordu. "Basit refleks," dedi ayağa kalkarak. Kızın yüzüne baktı, baktı... ta ki bakamaz olana kadar. Sonra torbanın fermuarını çekerek kızı içeriye hapsetti.

"Ne olabilir?" dedi Nora. "Bir şekilde doku bozulmasını yavaşlatan bir şey mi? Bu insanlar öldü..."

"Çürüme dışında her açıdan." Eph huzursuzluk içinde başını iki yana salladı. "Nakil işlemini durduramayız. Sözün özü, bu cesetleri morga göndermemiz lazım. Onları açarız. Bu şeye içeriden bakarız."

Nora'nın süslü dolabın olduğu tarafa baktığını fark etti. Dolap uçaktan indirilmiş bagajdan uzakta, hangar zemininde duruyordu. "Bu olayda her şey yanlış," dedi.

Eph diğer tarafa, tepelerine dikilmiş büyük uçağa bakıyordu. Uçağa geri dönmek istiyordu. Bir şeyleri gözden kaçırmış olmalıydılar. Yanıt orada bir yerde olmalıydı.

Ama o bunu yapamadan, Jim Kent'in HKM müdürü ile birlikte hangara girdiğini gördü. Dr. Everett Barnes altmış bir yaşındaydı ve hâlâ mesleğe başlarkenki güneyli köy doktoru gibi görünüyordu. HKM'nin bir parçası olduğu Kamu Sağlığı Birimi donanmadan doğmuştu ve KSB uzun zaman önce ayrılıp ayrı bir birim haline gelmiş olsa da, pek çok üst düzey HKM görevlisi hâlâ askeri tarz üniformalar kullanıyordu ve Müdür Barnes da onlardan biriydi. Bu yüzden Eph'in karşısında, kendi içinde çelişkili bir görüntü vardı: göğsü kalabalık haki üniformasıyla emekli bir amiral gibi giyinmiş, beyaz keçi sakallı, köylü kılıklı bir beyefendi. Savaş madalyalı Albay Sanders'a çok benziyordu.

Ön bilgilendirmelerden ve uçakta ölenlerden birinin kısaca muayene edilmesinden sonra, Müdür Barnes hayatta kalanları sordu.

"Hiçbiri olanları hatırlamıyor," dedi Eph. "Hiç faydaları olmadı."

"Semptomlar?"

"Baş ağrısı, bazıları şiddetli. Kas ağrısı, kulaklarda çınlama. Yön duygusu kaybı. Kuru ağız. Denge sorunları."

"Genelde, denizaşırı uçuştan inen herhangi birinin göstereceği semptomlardan daha kötü değil."

"Ürkütücü, Everett," dedi Eph. "Nora ve ben uçağa giren ilk kişilerdik. Bu yolcular ---tamamı--- ölmüştü. Nefes almıyorlardı. Oksijensiz dört dakika, kalıcı beyin hasarı için eşiktir. Bu insanlar, orada bir saatten fazla kalmış olmalılar."

"Açık ki değil," dedi müdür. "Hiç mi bir şey anlatamıyorlar?"

"Benim onlara sorduğumdan daha fazla soruyu onlar bana sordu."

"Dördünün ortak noktası?"

"Şu anda onu araştırıyorum, işimiz bitene kadar onları yalıtmak için yardımım isteyecektim."

"Yardım mı?"

"Bu dört hastanın işbirliği yapmasına ihtiyacımız var."

"işbirliği yapıyorlar."

"Şimdilik. Ama... işi şansa bırakamayız."

Müdür ince beyaz sakalını sıvazlayarak konuştu. "Hastalarımıza biraz hoş davranarak, bu trajik sondan kurtulmalarını takdir edebilmelerini ve uysal davranmalarını sağlayabiliriz, eminim." Gülümseyerek kaplama dişlerini sergiledi.

"Sağlık Kuvvetleri Yasası'nı dayatsak?.."

"Ephraim, gönüllü önleyici tedavi için birkaç yolcuyu izole etmekle onları karantinaya almak arasında bir dünya fark olduğunu biliyorsun.

Düşünülmesi gereken daha büyük meseleler var ---dürüst olmak gerekirse, medya meseleleri."

"Everett, sana saygım sonsuz, ama hiç katılmıyorum..."

Müdür küçük elini nazikçe Eph'in omzuna koydu. Belki darbeyi yumuşatmak için, peltek aksanını biraz vurguladı. "Burada ikimizi de zaman harcamaktan kurtarayım Ephraim. Bu işe nesnel açıdan baktığım zaman, neyse ki bu trajik olayın kontrol altına alınmış olduğunu görüyorum ---bu bir nimet. Bu uçağın inmesini takip eden on sekiz saatte, dünya üzerinde hiçbir yerde, başka uçaklarda ya da başka havayollarında ölüm ya da hastalık olmadı. Bunlar işin olumlu tarafları ve onları vurgulamamız lazım. Halka bir mesaj yollayarak, hava ulaşım sistemine duydukları güveni güçlendir. Eminim ki Ephraim, hayatta kalan talihlileri ikna etmek, onların şeref ve görev duygularına başvurmak, işbirliği yapmalarını sağlamak için yeterli olacaktır." Müdür elini çekti ve Eph'e barışçı oğlunun suyuna giden asker baba gibi gülümsedi. "Dahası," diye devam etti Barnes, "bu olay kahrolası bir gaz sızıntısının tüm işaretlerini taşıyor, değil mi? Aniden kendinden geçen bunca kurban? Kapalı ortam? Hayatta kalanların uçaktan çıkarıldıktan sonra kendilerini toplamaları?"

"Ama uçak indikten hemen sonra, elektrik sistemi kapanınca hava dolaşımı durdu," dedi Nora.

Müdür Barnes başını salladı ve ellerini kavuşturup bunu düşündü. "Eh, incelenecek çok şey var kuşkusuz. Ama bakın, bu ekibiniz için çok iyi bir tatbikattı. İyi hallettiniz. Ortalık sakinleşiyormuş gibi göründüğüne göre, meselenin dibine indiğinizi görelim. Bu lanet basın açıklaması biter bitmez."

"Dur bir dakika. Ne?" dedi Eph.

"Vali ve belediye başkam, havayolu şirketi temsilcileri, Havalimanı Müdürlüğü temsilcileriyle birlikte bir basın toplantısı düzenliyor. Sen ve ben federal sağlık kontrol kısmını temsil edeceğiz."

"Ah, hayır. Efendim, buna zamanım yok. Jim yapabilir..."

"Jim *yapabilir,* ama bugün sen geleceksin Ephraim. Dediğim gibi, bu konuda senin öne çıkmanın zamanı geldi. Sen Kanarya Projesi'nin başısın ve orada kurbanlarla ilk elden ilgilenmiş birini istiyorum. Çabalarımızı temsil eden bir yüz lazım."

Demek alıkoyma ve karantina olmaması hakkında onca laf etmesinin sebebi buydu. Barnes onu buna hazırlıyordu. "Ama gerçekten de henüz bir şey bilmiyorum," dedi Eph. "Neden bu kadar çabuk?"

Müdür Barnes gülümseyerek yine kaplamalarını gösterdi. "Doktorların birinci yasası: Zarar verme. Politikacıların birinci yasası: Televizyona çık. Artı, bir zaman unsurunun söz konusu olduğunu anlıyorum. Haberleri şu lanet güneş olayından önce yayınlamak istemeleri gibi bir şey. Güneş lekeleri radyo dalgalarını falan etkiliyormuş."

"Güneş..." Eph bunu tamamen unutmuştu. O gün öğleden sonra 3:30 civarlarında olacak, nadir bir tam güneş tutulması. Amerika'nın keşfinden bu yana geçen dört yüz sene boyunca New York bölgesinde görülecek, bu türden ilk güneş olayı. "Tanrım, unutmuşum."

"Bu ülkenin halkına vereceğimiz mesaj basit. Burada ciddi bir can kaybı yaşandı ve HKM tarafından eksiksiz bir biçimde inceleniyor. Bu bir insani felaket, ama olay kontrol altına alındı ve benzersiz görünüyor, yani korkmak için kesinlikle hiçbir sebep yok."

Eph kaş çatışını müdürden sakladı. Onu kameraların önünde dikilip, her şeyin yolunda olduğunu söylemeye zorluyorlardı. Sınırlanan alandan çıktı ve hangarın büyük kapılarının arasındaki dar aralıktan geçerek gün ışığına çıktı. Hâlâ bu işten sıyrılmanın bir yolunu düşünürken, pantolon cebindeki telefon çaldı. Telefonu çıkardı. LCD ekranda bir zarf resmi vardı. Matt'in cebinden mesaj. Eph mesajı açtı:

Yanks 4 Sux 2. Yerler harika, keşke burda olsaydın, Z.

Eph gözleri dalana kadar oğlunun gönderdiği elektronik mesaja baktı. Havaalanındaki asfalt pistte kendi gölgesini seyretmek üzere yalnız bırakılmıştı ve eğer hayal görmüyorsa, o da çoktan solmaya başlamıştı.

GÖLGELENME

GÜNEŞ TUTULMASI YAKLAŞIRKEN

Güneşin batısındaki ince çentik ---'ilk temas'--- sürünerek yayılan bir karanlığa dönüşür, yuvarlak ısırık akşam güneşini yavaş yavaş tüketirken yeryüzündeki beklenti büyüdü. Başta yerdeki ışığın niceliğinde ve niteliğinde gözle görülür bir değişiklik yoktu. Yalnızca gökyüzünün yükseklerinde, her zamanki güvenilir güneşi bir hilale dönüştüren karaltı bu günü diğerlerinden farklı kılıyordu.

Aslında güneş tutulması' yanlış bir tabirdir. Bir tutulma, bir nesne diğerinin düşürdüğü gölgeye girdiği zaman olur. Güneş tutulmasında, ay güneşin gölgesine *girmez*, güneş ile dünya *arasına* girerek güneşi örter - gölgeye *sebep olur.* Doğru terim 'gölgelenme'dir. Ay güneşi *gölgeler,* dünyanın yüzeyine küçük bir gölge düşürür. Bu bir güneş tutulması değildir, aslında dünya tutulmasıdır.

Yeryüzünün güneşle arasındaki mesafe, ayın dünyayla arasındaki mesafenin yaklaşık dört yüz katıdır. Olağanüstü bir tesadüfle, güneşin çapı da ayın çapının yaklaşık olarak dört yüz katıdır. Dünyadan bakınca ayın alanıyla güneşin fotosferinin ---parlak diskinin--- kabaca aynı görünmesinin sebebi budur.

Eksiksiz gölgelenme ancak yeniayda, ay yerberide, yani yeryüzüyle arasındaki mesafe minimumdayken mümkündür. Bunun süresi ayın yörüngesine bağlıdır ve yedi dakika kırk saniyeyi geçmez. Bu gölgelenme tam olarak dört dakika elli yedi saniye sürecekti: güzel bir güz akşamının ortasında, beş dakikadan kısa sürecek tekinsiz bir gece.

Şimdi yeni (ve görünmez) ayla yarı kaplanmış, hâlâ parlak olan gökyüzü alacakaranlığa dönmeye başlamıştı: günbatımı gibi, ama ışığın sıcaklığı olmadan. Yer hizasında, gün ışığı filtrelenmiş, dağıtılmış gibi,

soluk görünüyordu. Gölgeler keskinliklerini kaybettiler. Dünya güneş gözlüğü takmıştı sanki.

Hilal incelmeye, ayın diski tarafından yenmeye devam ederken, boğulan parlaklığı paniğe kapılmış gibi alevlendi. Gölgelenme sanki çaresizce hızlandı, yerdeki manzara grileşti, renkler kan kaybederek parıltılarını yitirdiler. Ayın gölgesi yaklaşırken, batı göğü doğudan daha hızlı kararıyordu.

Tutulma Amerika ve Kanada'da kısmi olacak, ayın karanlık gölgesini tarif eden on altı bin kilometre uzunluğunda, yüz altmış kilometre genişliğinde ince bir dilim üzerinde gözlemlenebilecekti. Elbette, 'tutulma yolu' olarak bilinen hat batıdoğu yönündeydi; Afrika'nın güney ucunda başlıyor, Atlantik Okyanusu'na kıvrılıyor, saatte bin altı yüz kilometre hızla ilerleyerek Michigan Gölü'nün hemen batısında sona eriyordu.

Hilal şeklini almış güneş incelmeye devam ederken, gökyüzü boğuk bir mor renk aldı. Batıdaki karanlık, sessiz, rüzgarsız bir fırtına sistemi gibi güçlendi, gökyüzüne yayıldı ve içten yayılan yozlaştırıcı bir güce boyun eğen büyük bir organizma gibi, zayıflamış güneşin üzerine kapandı.

Güneş tehlikeli ölçüde inceldi, güvenli gözlük camlarının arkasından izlenen manzara, bir rögar kapağı gibi kayarak gün ışığını sıkıştırdı. Hilal bembeyaz parladı, sonra acılı son anlarında gümüşe döndü.

Yerde tuhaf gölgeler gezinmeye başladı. Yeryüzünün atmosferinden geçerken kırılan ışık kaynaklı salınımlar ---bir yüzme havuzunun dibinde oynaşan ışıklar gibi--- insanların görüş alanının kıyısında gölgeli yılanlar gibi kıvrandılar. Bu hayaletsi ışık oyunları izleyicilerin ensesindeki tüyleri diken diken ediyordu.

Son çabuk geldi. Son sancılar ürpertici ve yoğundu; hilal bir yaya dönüştü, gökyüzünde ince bir yara izine, sonra ay yüzeyindeki derin vadilerden sızan son ışınları temsil eden alev alev beyaz incilere dönüştü. Bu boncuklar art arda, hızla söndü, kendi siyah mumu içinde boğularak ölen bir mum alevi gibi yok oldu. Kromosfer, o kırmızı renkli şerit, güneşin

ince dış atmosferi, son birkaç kıymetli an boyunca parladı ---ve sonra güneş gitti.

Tutulma.

KELTON CADDESİ, WOODSIDE, QUEENS

Kelly Goodweather havanın bu kadar çabuk karardığına inanamadı. Kelton'daki komşuları ile birlikte, normal koşullarda bu saatte sokağın güneşli olan tarafında, kaldırımda durmuş, iki litrelik Diet Eclipse gazozlarla bedava verilen karton çerçeveli gözlüklerden kararmış gökyüzüne bakıyordu. Kelly eğitimli bir kadındı. Neler olduğunu entelektüel olarak anlıyordu. Yine de baş döndürücü bir panik duygusuna kapılmak üzereymiş gibi hissediyordu. Kaçma, saklanma dürtüsü. Gök cisimlerinin peş peşe dizilmesi, onun içinde, derinlerde bir şeye uzanıyordu. İçindeki, geceden korkan hayvana dokunuyordu.

Diğerleri de hissediyordu kuşkusuz. Sokak, tam tutulma anında sessizleşmişti. İçinde durdukları bu tuhaf ışık. Ve çimenlikte, evin duvarlarında, görüş alanının hemen dışında salınan ruhlar gibi kıvranan o solucansı gölgeler. Sanki sokakta soğuk bir rüzgar esmişti ve tek bir saç telini oynatmadığı halde, içlerini ürpertmişti.

Ürperdiğinizde insanların size söylediği o şey: *Biri mezarının üzerinde yürüdü.* Bu tutulma olayı o hissi veriyordu. Biri ya da bir şey aynı anda herkesin mezarının üzerinde yürüyordu. Ölü ay yaşayan dünyanın üzerinden geçiyordu.

Sonra, başınızı kaldırdığınız zaman güneşin halesini görüyordunuz. Bir antigüneş, siyah, yüzsüz, ayın hiçliğinin çevresinde delice parlıyor, parlak, incecik beyaz saçlarla yeryüzüne bakıyordu. Bir ölüm kafası.

Kelly’nin yan evini kiralamış komşuları Bonnie ve Donna kollarını birbirlerine dolamış duruyorlardı. Bonnie’nin eli Donna’nın bol

pantolonunun arka cebindeydi ve gülümseyerek, "Bu hayret verici, değil mi?" diye seslendi omzunun üzerinden.

Kelly karşılık veremedi. Anlamıyorlar mıydı? Ona göre bu, ilgi çekici bir olaydan, bir akşam eğlencesinden ibaret değildi. Bunun bir tür alamet olduğunu nasıl görmezlerdi? Astronomik açıklamalar ve entelektüel mantık yürütmelerin cehenneme kadar yolu vardı: Bunun nasıl bir anlamı olmazdı? Tamam, belki *doğasında* bir anlam yoktu. Yalnızca basit bir yörünge çakışmasından ibaretti. Ama akıllı bir varlık nasıl ona, olumlu ya da olumsuz, dini, tinsel, vesaire, *herhangi bir* anlam vermezdi? Sırf bir şeyin nasıl işlediğini biliyor olmamız, onu *anladığımız* anlamına gelmezdi...

Evinin önünde tek başına duran Kelly'ye seslendiler ve artık gözlükleri çıkarmanın güvenli olduğunu söylediler. "Bunu kaçırmak istemezsin!"

Kelly gözlüklerini çıkarmadı; televizyon 'tutulma' sırasında gözlükleri çıkarmanın güvenli olduğu konusunda ne derse desin. Televizyon ona, pahalı kremler ve haplar alırsa yaşlanmayacağını da söylemişti.

Sokak boyunca 'oooo'lar ve 'aaaaa'lar yükseldi, insanlar bu benzersiz olaya alışır, o ana kucak açarken, gerçek bir cemiyet olayı yaşanıyordu. Kelly dışında. *Benim sorunum ne?* diye merak etti Kelly.

Bunun sebebi kısmen Eph'i televizyonda görmesiydi. Eph basın toplantısında fazla konuşmamıştı, ama Kelly onun gözlerinden ve konuşma tarzından, yanlış giden bir şeyler olduğunu anlamıştı. Hem de çok yanlış. Valinin ve belediye başkanının ezbere okuduğu güvencelerin ötesinde bir şey. Okyanus ötesi 206 yolcunun ani ve açıklanamayan ölümlerinin ötesinde bir şey.

Bir virüs mü? Terör saldırısı mı? Toplu intihar mı?

Şimdi de bu.

Zack ve Matt'in evde olmasını istiyordu. Onları o anda yanında istiyordu. Bu güneş tutulmasının bitmesini, bu duyguyu bir daha asla yaşamak zorunda kalmayacağını bilmek istiyordu. Filtreli camlardan,

karanlık zaferini yaşayan cani aya baktı ve güneşi bir daha hiç göremememekten korktu.

YANKEE STADYUMU, BRONX

Zack, Matt'in yanındaki koltuğunda ayağa kalktı. Matt, yaklaşan trafiğe bakan bir araba sürücüsü gibi burnunu kırıştırmış, ağzı açık, güneş tutulmasına bakıyordu. Özel koleksiyoncu imalatı ince çizgili güneş tutulması gözlüğü takmış elli binden fazla Yankees taraftarı da ayağa kalkmış, başlarını kaldırmış, kusursuz bir beyzbol maçı akşamında gökyüzünü karartmış olan aya bakıyorlardı. Zack Goodweather hariç hepsi. Güneş tutulması iyiydi falan, ama artık onu gördüğüne göre, Zack dikkatini oyuncu kulübesine çevirmişti. Yankee takımının oyuncularını görmeye çalışıyordu. Jeter oradaydı, Zack'le aynı gözlüğü takmıştı ve vuruş yapmak üzere adının okunmasını beklermiş gibi üst basamakta, tek dizinin üzerinde bekliyordu. Atıcıların ve yakalayıcıların hepsi ısınma yerinden çıkmış, herkesle birlikte sahanın sağındaki çimenlerin üzerinde toplanmış, izliyorlardı.

"Hanımlar ve beyler," dedi spiker Bob Sheppard, "ve çocuklar, artık koruyucu gözlükleri çıkarabilirsiniz."

Onlar da çıkardılar. Elli bin kişi, aynı anda. Takdir dolu bir inleme yükseldi, sonra alkış, sonra tezahüratlar. Sanki kalabalık her daim mütevazı Matsui'yi Monument Park'ta sayı yaptıktan sonra selam vermeye davet ediyordu.

Zack okulda güneşin yaklaşık 6.000 derece sıcaklığında bir termonükleer fırın olduğunu, ama aşırı ısınmış hidrojen gazından oluşan --- ve dünyadan yalnızca güneş tutulması sırasında görülebilen--- dış halesinin beklenmedik biçimde daha sıcak olduğunu ve ısısının 2.000.000 derece'ye kadar çıkabildiğini öğrenmişti.

Gözlüklerini çıkardığında gördüğü şey ise, ince, kırmızı bir alev halkasıyla çevrili kusursuz bir siyah diskti ve tel tel, beyaz bir haleyle kuşatılmıştı. Tıpkı bir göz gibi: Ay iri, siyah gözbebeğiydi; taç gözün beyazıydı; kenardaki parlak kırmızı patlama da gözbebeğinin kenarıydı; güneşin kenarından fışkıran aşırı ısınmış gaz halkaları ise kanlanmış bir gözdeki damarlardı. Bir zombinin gözü gibi.

Süper.

Zombi Gökyüzü. Yok: *Güneş Tutulması Zombileri. Tutulma Zombileri. Ay Gezegeninden Zombiler!* Dur bir dakika ---ay gezegen değil ki. *Zombi Ayı*. Bu kış arkadaşlarıyla birlikte yapacakları filmin konusu bu olabilirdi. Tam güneş tutulması sırasında, ayın ışınları New York Yankees takımının oyuncularını beyin yiyen zombilere dönüştürüyor ---evet! Arkadaşı Ron da tıpkı Jorge Posada'nın gençliğine benziyordu. "Hey, Jorge Posada, imzanı alabilir miyim... dur, sen ne... hey, o benim... sana ne oldu Közlerin... gah... hayır... OOOLAAAMAAAAZ!!!"

Şimdi org çalıyordu. Birkaç sarhoş, orkestra şefine dönüşerek kollarını sallamaya başladılar oturdukları kısmı 'Ayın Gölgesi Peşimde' adlı bayat bir şarkıya eşlik etmeye ikna etmeye çalıştılar. Beyzbol seyircileri gürültü yapmak için nadiren bahane arardı. Bu, güneş tutulmasının yerine üstlerine doğru uçan bir kuyrukluyıldız olsaydı da tezahürat yaparlardı.

Vay. Zack irkilerek, bunun tam da babası orada olsa onun söyleyeceği türden bir şey olduğunu fark etti.

Yanındaki beleş gözlüklerine hayran hayran bakmakta olan Matt, Zack'i dürtükledi. "Güzel bir hatıra, hı? Eminim yarın bu saatlerde eBay bu şeylerle dolmuş olacak."

Sonra sarhoş bir adam Matt'in omzuna çarparak ayakkabılarına bira döktü. Matt bir an dondu, sonra Zack'e bakarak, *Ne yaparsın?* dercesine gözlerini devirdi. Ama herhangi bir şey söylemedi ya da yapmadı. Dönüp bakmadı bile. Zack'in aklına Matt'i daha önce hiç bira içerken görmediği geldi. Annesiyle evde geçirdiği gecelerde yalnızca kırmızı ya da beyaz

şarap içiyordu. Zack, Matt'in oyun hakkındaki hevesine rağmen, çevresinde oturan beyzbol hayranlarından korktuğunu sezdi.

Zack şimdi gerçekten de babasının yanında olmasını diliyordu. Matt'in telefonunu pantolonunun cebinden çıkardı ve babasının yanıt gönderip göndermediğini kontrol etti. Hâlâ hat yoktu. Güneş patlamaları ve radyasyon, radyo dalgalarını ve yörüngedeki uyduları bozuyordu; bunun olacağını söylemişlerdi zaten. Zack telefonu cebine koydu ve başını sahaya doğru uzatarak yine Jeter'ı aradı.

ULUSLARARASI UZAY İSTASYONU

Dünyadan iki yüz yirmi mil yukarıda, astronot Thalia Charles - Expedition 18'de, Rus kumandan ve Fransız mühendisle çalışan bir uçuş mühendisi--- sıfır yerçekiminde süzülerek *Unity* modülünü laboratuvar modülü *Destiny*'nin arka kapağına bağlayan kapalı geçitten geçti. UUİ araştırma tesisi günde on altı kere ya da her bir buçuk saatte bir kere dünyanın çevresinde dönüyordu ve hızları saatte on yedi bin mildi. Dünyaya yakın yörüngede güneş gölgelenmeleri büyük olay değildi: Pencereye yuvarlak bir nesne koyup güneşi örttüğünüz zaman da o olağanüstü tacı görebiliyordunuz. Bu yüzden Thalia'nın ilgisini çeken şey ayla güneşin dizilmesi değildi ---onun hızla yolculuk eden bakış açısından bakınca, gölgelenme yoktu zaten- o, bu olayın ağır ağır dönen dünya üzerindeki etkisiyle ilgileniyordu.

Destiny, UUI'deki ana araştırma laboratuvarıdır ve sekiz buçuk metreye dört buçuk metre boyutlarındadır. Ancak bu silindir şeklindeki modülün içindeki çalışma alanı, kareler halindeki kenarlara bağlanmış alet sayısı yüzünden bundan daha dardır ve beş insan boyu uzunluğunda ve bir insan boyu genişliğindedir. Her tüp, boru ve kablo bağlantısına doğrudan ulaşılabilir ve dolayısıyla gözler önündedir, öyle ki *Destiny*'nin dört duvarının her biri panel büyüklüğünde bir ana levhanın arkasına benzer.

Thalia zaman zaman kendini büyük bir uzay bilgisayarının içinde görev bilinciyle hesap yapan minik bir mikroişlemciden ibaret hissediyordu.

Thaila *Destiny*’nin ayak ucunda, yani 'zemini'nde ---çünkü uzayda yukarı ya da aşağı yoktur--- elleriyle tutuna tutuna ilerledi ve cıvatalarla kakılmış geniş, lense benzeyen bir halkaya geldi. Kapak, modülü mikrometeoritlerle ya da yörünge döküntüleriyle çarpışmalara karşı korumak üzere tasarlanmıştı. Thalia çoraplı ayaklarını duvardaki tutamaca soktu ve kapağı elle açarak, altmış santim çapındaki optik kalite pencereyi ortaya çıkardı.

Mavibeyaz bir küreye benzeyen dünya göründü.

Thalia’nın görevi, araca bağlanmış bir Hasselblad fotoğraf makinesini kullanarak, uzaktan kumandalı deklanşörle bazı dünya fotoğrafları çekmekti. Ama sıradışı bakış açısından gezegene ilk baktığı zaman, gördüğü şey onu ürpertti. Ayın gölgesini oluşturan büyük kara leke, dünya üzerinde ölü bir noktaya benziyordu. Yuvası olan sağlıklı mavi küre üzerinde karanlık ve tehditkar bir kusur. En sinir bozucu olanı da, gölgenin içinde, ayın gölgesinin en merkezindeki, en karanlık yerde hiçbir şey göremiyor olmasıydı; koskoca bir bölge karanlık bir boşluk içinde kaybolmuştu. New York'u yok eden büyük bir yangının sebep olduğu yıkımı gösteren felaket sonrası uydu haritasına bakmak gibi bir şeydi ve şimdi doğu kıyısında geniş bir bölgeye yayılıyordu.

MANHATTAN

New Yorklular Central Park'ta toplanmışlardı; yirmi iki hektarlık Büyük Çayır yaz konserlerinde olduğu gibi tıka basa dolmuştu. Sabah battaniyeler ve bahçe sandalyeleri yerleştirmiş olanlar şimdi diğerleri ile birlikte ayakta duruyordu, çocuklar babalarının omuzlarına tünemişti, bebekler annelerinin kollarındaydı. Belvedere Şatosu parkta morgri yükseliyordu; Doğu ve Batı Tarafı’nın yamaçları karşısında küçücük kalan bu pastoral açıklıkta ürkütücü bir gotik dokunuş.

Büyük ada metropolisi durmuştu, şehrin o saatteki kıpırtısızlığı herkes tarafından hissediliyordu. Bu bir karartma hissiydi, endişe dolu, ama toplu yaşanan bir duygu. Güneş tutulması şehre ve sakinlerine bir tür eşitlik dayatmıştı, sosyal tabakalaşma beş dakikalığına askıya alınmıştı. Herkes aynı güneşin ---ya da aynı güneşsizliğin--- altındaydı.

Çimenliğin her yerinde radyolar çalıyordu, insanlar Bonnie Tyler'ın yedi dakikalık şarkısının ---'Tam Kalp Tutulması'--- karaoke versiyonunu çalan ZlOO'le birlikte şarkı söylüyorlardı.

Doğu Yakası'nda, Manhattan'ı dünyanın geri kalanına bağlayan köprülerde insanlar arabalarım durdurmuş, araçlarının yanında ayakta durmuş ya da kaputların üzerine oturmuşlardı.

Özel filtreli kameraları olan birkaç fotoğrafçı kaldırımlardan fotoğraf çekiyordu.

Pek çok çatıda erken kokteyl partiler, gökyüzündeki korkunç manzaranın bir anlığına bastırdığı, Yeni Yıl Arifesi tarzı kutlamalar yapılıyordu.

Gece kadar kararmış Times Meydanı'ndaki dev Panasonic Astrovizyon ekran, güneş tutulmasını gerçek zamanlı olarak dünyadaki kitlelere ulaştırıyordu. Güneşin hayaletsi tacı 'dünyanın kavşağı' üzerinde uzak bir galaksiden gelen uyarı mesajı gibi ışıldıyor, yayın zaman zaman görüntünün çarpılmasıyla bozuluyordu.

Acil 911 ve acil olmayan durumlar için kullanılan 311 servislerine sel gibi çağrı geliyordu; zamanı gelmemiş hamile kadınların bazıları 'güneş tutulması kaynaklı' erken doğuma girdiklerini bildiriyorlardı. Adanın hemen her yerinde trafik durmuş olsa da, ambulanslar görev bilinciyle gönderiliyordu.

East River'ın kuzeyinde, Randall Adası'ndaki ikiz psikiyatri servisleri şiddete eğilimli hastalarını odalarına kapatıyor, perdelerinin kapatılmasını emrediyordu. Şiddete eğilimli olmayan hastalar karartılmış kafeteryalara davet ediliyor, orada film ---komedi filmleri- izliyorlardı. Ancak tutulma

sırasında birkaç tanesi gözle görülür biçimde huzursuzlandı ve odadan çıkmak istedi, ama bunun nedenini açıklayamadılar. Bellevue'da, psikaytri koğuşu o sabah, güneş tutulmasından önce, başvurularda bir artış gözlemlemişti zaten.

Dünyanın en büyük iki hastanesi olan Bellevue ile New York Üniversitesi Tıp Merkezi arasında, Manhattan'ın belki de en çirkin binası duruyordu. New York Adli Tıp Kurumu'nun karargahı hastalıklı bir turkuaz renge sahip, şekilsiz bir dikdörtgendi. Balık kamyonundaki cesetler indirilir, sedyeler içinde otopsi odalarına ve bodrum kattaki soğutuculara götürülürken, orada çalışan on dört adli tıp uzmanından biri olan Gosset Bennet kısa bir mola için dışarı çıktı. Hastanenin arkasındaki küçük parktan aygüneşi göremiyordu ---binanın kendisi manzarayı kesiyordu--- bu yüzden o da seyircileri seyretti. Parkın baktığı FDR Yolu boyunca, o hiç boş kalmayan otoyolda insanlar park etmiş arabaların arasında duruyorlardı. Ötedeki East River karanlıktı, ölü gökyüzünü yansıtan bir katran ırmağı gibiydi. Irmağın karşısında, Queens'in üzerinde bir kasvet asılıydı ve güneşin tacının, yalnızca batıya bakan en yüksek pencerelerin birkaçından yansıyan, bir kimyasal fabrikasının kor beyaz, olağanüstü alevine benzeyen parıltısıyla bozuluyordu.

Adam, *dünyanın sonunun başlangıcı buna benzer bir şey olacak*, diye düşündü kendi kendine. Sonra ölülerin kayda alınması işlemine yardımcı olmak için ofise döndü.

ULUSLARARASI JFK HAVAALANI

Ölen yolcuların ve Regis Havayolları 753 sayılı seferin mürettebatının aileleri, bürokratik işlere ve Kızıl Haç kahvesine (yas tutanlara yalnızca kafeinsiz kahve sunuluyordu) ara verip, 3 numaralı terminalin arkasındaki sınırlanmış alanda, asfaltın üzerinde yürümeye cesaretlendiriliyorlardı. Orada, acıları dışında hiçbir ortak noktaları olmayan, boş bakışlı yaslı aileler birbirlerine sokuluyorlar ve yüzlerini kararan batı göğüne çevirerek güneş tutulmasını kol kola izliyorlardı ---bazıları dayanışma içinde birbirlerine yaslanıyorlardı, diğerleri gerçekten fiziksel desteğe ihtiyaç

duyuyorlardı. Yakında dört gruba ayrılacaklarını ve okul servisleriyle, ilgili adli tıp kurumuna taşınacaklarını henüz bilmiyorlardı. Orada, teker teker gözlem odasına davet edilecek olan ailelere bir fotoğraf gösterilecek ve sevdiklerinin kimliğini resmi olarak doğrulamaları istenecekti. Yalnızca cesetleri fiziksel olarak görmeyi talep eden aileler bunu yapabilecekti. Sonra kendilerine havaalanındaki Sheraton’da odalar tahsis edilecek ve bir açık büfe akşam yemeği ikram edilecekti. Psikologlar bütün gece ve ertesi gün hizmet verecekti.

Şu anda, bir projektörün negatifi gibi parlayan, bu dünyanın ışığını göklere doğru çeken siyah diske bakıyorlardı. Bu karartma o anda, onlar için kayıplarının kusursuz bir simgesiydi. Onlar için, güneş tutulması olağanüstünün tam tersiydi. Gökyüzünün ve Tanrıları’nın, onların çaresizliklerini işaretlemiş olması onlara son derece olağan geliyordu.

Regis Havayolları bakım hangarının dışında, Nora diğer araştırmacıların uzağında durmuş, Eph ile Jim’in basın konferansından dönmesini bekledi. Gökyüzündeki uğursuz siyah deliğe çevrili bakışları dalgındı. Anlamadığı bir olaya karışmış gibi hissediyordu. Tuhaf, yeni bir düşman doğmuştu sanki. Canlı güneşi yakalayan ölü ay. Gündüzü örten gece.

O anda üzerinden bir gölge geçti. Nora göz ucuyla bir ışıltı, tutulmadan hemen önce pistte dalgalanan solucansı gölgelere benzeyen bir şey sezdi. Görüş alanının hemen dışında, algısının hemen kıyısında bir şey. Karanlık bir ruh gibi bakım hangarından kaçmıştı. *Hissettiği* bir gölge.

Gözbebeğini o tarafa çevirmesi için gereken o kısa anda, gölge gitmişti.

Ölü uçağa ilk yaklaşan kişi olan havalimanı bagaj arabası operatörü Lorenza Ruiz, deneyimi unutamadığını fark etti. Önceki gece uçağın gölgesinde durmuş olan Lo, onu aklından çıkaramıyordu. Hiç uyuyamamıştı, yatağında dönüp durmuştu ve sonunda kalkıp evini adımlamaya başlamıştı. Gecenin geç saatlerinde içtiği bir kadeh beyaz şarap da işe yaramamıştı. Bu, düşünmeden edemediği bir şey gibi yük olmuştu ona. Sonunda güneş doğduğunda, kendini saate bakarken ---işe dönmeyi dört gözle beklerken- buldu. JFK'ye dönmek için sabırsızlandığını anladı.

Bunun nedeni hastalıklı bir merak değildi. Gözüne tutulmuş parlak bir ışık gibi zihnini kaplayan şey, o uyuyan uçağın görüntüsüydü. Tek bildiği, geri dönüp uçağı bir daha görmesi gerektiğiydi.

Şimdi de bu güneş tutulması çıkmıştı ve havaalanı yirmi dört saat içinde ikinci kez kapatılmıştı. Bu kapatılma aylar önceden planlanmıştı --- FHÎ güneş tutulması alanında kalan havaalanları için on beş dakikalık kapatılma süresi oluşturmuştu. Pilotların görüş alanı konusunda endişeleniyorlardı, sonuçta iniş ve kalkışlarda filtreli gözlükler takamazlardı elbette, ama yine de, işin matematiği Lo'ya son derece lanetli ve son derece basit geliyordu.

Ölü Uçak + Güneş Tutulması = İyi Değil.

Ay, güneşi bir çığlığı örten el gibi boğduğunda, Lo, 777'nin karanlık karnının altında, bagaj rampasında hissettiği aynı elektrikli paniği, aynı kaçma dürtüsünü hissetti, ama bu sefer kaçacak yer olmadığı bilgisi de vardı.

Şimdi onu, vardiyasına geldiğinden beri duyduğu sesi yine işitiyordu, ama artık daha düzenli ve daha yüksekti. Bir uğultuydu. Tekdüze bir sesti, ve işin tuhafı, koruyucu kulaklıklarını taksa da, takmasa da, sesi aynı şiddette işitiyordu. Bir açıdan başağrısı gibiydi. İçten gelen bir ses. Ama Lo işe döndüğünde, ses, tıpkı bir işaret ateşi gibi zihninde güçleniyordu.

Güneş tutulması sırasında işler on beş dakika duracağından, yaya olarak gidip sesin kaynağını aramaya, onun peşinden gitmeye karar verdi. Herhangi bir şaşkınlığa kapılmadan, kendini ölü 777'nin saklandığı, güvenlik şeridiyle kuşatılmış Regis Havayolları hangarına bakarken buldu.

Gürültü, duyduğu herhangi bir makinenin sesine benzemiyordu. Neredeyse bir çalkalanma, akarsu sesine benzeyen bir hışırtı. Ya da, bir şeyi kavramaya çalışırken konuşan bir düzine sesin, yüz ayrı sesin mırıltısı. Belki de dişlerindeki dolgular radar titreşimlerini algılıyordu. Önde, örtülmüş güneşe bakan görevlilerden bir grup vardı ---ama onun gibi orada oyalanan, uğultudan rahatsız olduğu, hattâ onun farkında olduğu için gelmiş başka kimse yoktu. Bu yüzden Lo düşüncelerini kendine sakladı. Ama, tuhaf bir sebepten dolayı, o anda orada olmak, gürültüyü duymak

önemliymiş gibi geliyordu. Hangara girip uçağı bir daha görmek istiyordu - bunun nedeni merakını gidermek miydi, yoksa daha fazlası da mı vardı? Sanki uçağı görmek kafasının içindeki uğultuyu çözüme kavuşturabilecekmiş gibi.

Sonra, aniden, havada bir değişim sezdi, tıpkı yön değiştiren bir esinti gibi. Şimdi --- eve--- gürültünün kaynağı sağına kaymış gibiydi. Bu ani değişim onu ürküttü, kulaklıklarını ve koruyucu gözlüklerini elinde taşıyarak, parlayan ayın negatif ışığı altında onu izledi. İleride, birkaç büyük konteynerin önünde duran çöp konteynerleri ve depolama treylerleri vardı. Onların gerisinde de birkaç çalı ve dallarına çöpler takılmış, rüzgarın dövdüğü gri, sağlam ağaçlar. Sonra fırtına çiti ve ötesinde de yüzlerce hektar çalılık arazi.

Sesler. Şimdi ona insan sesleri gibi geliyordu. Yükselip tek bir sese dönüşmeye çalışıyorlardı, bir sözcüğe... öyle bir şeye.

Lo treylerlere yaklaşırken ağaçların aniden hışırdamasıyla, bir şeylerin *yükseldiği* hissiyle, geriye sıçradı. Güneş tutulmasının ürküttüğü gri karınlı martılar dallardan ve çöp kutularından kalktı ve kırılan bir camın kıymıkları gibi dört bir yöne saçıldı.

Uğultular şimdi daha keskindi, neredeyse acı vericiydi. Ona sesleniyordu. Lanetliler korosu gibi, bir fısıltıdan kükremeye kadar yükselen ve sonra yine alçalan tek bir sözcüğü telaffuz etmeye çalışan bir ses kargaşası. Çıkarabildiği kadarıyla şöyle bir şeydi:

.......bbrbrbrbrbrbrbrBURADA."

Lo kulaklıklarını pistin kenarına bıraktı, ama filtreli gözlüklerini güneş tutulması bitene kadar çıkarmayacaktı. Çöp kutularından ve onların pis kokularından uzaklaşıp büyük depo treylerlerine yöneldi. Ses treylerlerin içinden ya da arkasından geliyor gibiydi.

Bir metre seksen santim yüksekliğindeki konteynerlerin arasından yürüdü ve eski, çürümeye yüz tutmuş bir uçak tekerleğinin çevresinden dolaşıp, daha eski, açık yeşil bir başka konteyner sırasına geldi. Şimdi

hissediyordu. Uğultuyu yalnızca işitmekle kalmıyor, *hissediyordu*, kafasının ve göğsünün içinde titreşen bir ses kovanı. Onu çağırıyordu. Elini konteynerlere koydu, ama orada titreşme hissetmedi. Bunun üzerine yürümeye devam etti, köşede yavaşladı ve uzandı.

Uçuşan çöplerin ve güneşin sararttığı biçilmemiş çimenlerin üzerinde, büyük, çok eski görünüşlü, süslü oymalarla bezenmiş siyah tahta bir kutu vardı. Lo, iyi korunduğu açık olan bu antikayı neden ta buraya attıklarını merak ederek küçük açıklığa yaklaştı. Hırsızlık ---organize ya da değil--- havalimanındaki hayatın gerçeklerindendi; belki de biri, daha sonra uğrayıp almayı planlayarak onu buraya saklamıştı.

Sonra kedileri fark etti. Havalimanının dışı yabani kedilerle doluydu. Bazıları nakil kafeslerinden kaçan evcil kedilerdi. Çoğu, istemedikleri kedilerinden kurtulmak için bölge sakinleri tarafından havalimanı arazisine salıverilmişlerdi. En kötüsü de, yüksek taşıma ücretlerini ödememek için kedilerini havalimanına bırakan yolculardı. Yaban hayatında kendi başlarının çaresine bakmayı bilmeyen evcil kediler. Daha büyük hayvanlara yem olmayıp hayatta kalanlar, yüzlerce hektarlık boş arazide dolaşan yabani kedi sürüsüne katılıyorlardı.

Sıska kedilerin hepsi arka ayakları üstüne oturmuş, dolaba bakıyorlardı. Birkaç düzine kirli, uyuz hayvan ---ta ki Lo, çöplerle dolu ağaca ve fırtına çitine bakıp, aslında ona kulak asmadan tahta kutuyu seyreden yüze yakın yabani kedi olduğunu görene dek.

Kutu titremiyordu, Lo'nun hissettiği gürültüyü çıkarmıyordu. Lo, bunca yol geldikten sonra, havalimanının kenarında böylesine tuhaf bir şey bulduğu için şaşmıştı ---üstelik aradığı kaynak değildi bu. Uğultu sürüyordu. Onu kediler de mi duyuyordu? Hayır. Onların dikkati dolaptaydı.

Kediler gerginleştiğinde Lo gerilemeye başlamıştı. Kedilerin sırtlarındaki tüyler kabardı ---her biri, aynı anda. Yara kabuklarıyla kaplı kafaları hep birden Lo’ya döndü, yüz çift yabani kedi gözü alacakaranlık

gecegündüzde ona dikildi. Lo kedilerin saldırmasından korkarak yerinde dondu ---sonra, ikinci bir güneş tutulması gibi, üzerine bir karanlık çöktü.

Kediler dönüp kaçtılar. Pençeleriyle yüksek çiti tırmalayarak, çitin altına önceden kazdıkları çukurlardan geçerek açıklıktan kaçtılar.

Lo dönemiyordu. Arkasında, fırın kapağını açtığınızda hissettiğinize benzer bir sıcaklık dalgası hissetti. Bir varlık. Hareket etmeye çalıştığında, kafasının içindeki sesler birleşerek tek bir korkunç sese dönüştü.

BURADA

Sonra yerden kaldırıldı.

Kedi sürüsü döndüğü zaman Lo'nun kafası ezilmiş cesedini, bir çöp parçası gibi fırtına çitinin kenarına fırlatılmış halde buldular. Onu ilk önce martılar bulmuştu ---ama kediler onları çabucak korkutup kaçırarak işe koyuldular, içerideki ziyafete ulaşabilmek için açgözlülükle giysilerini parçaladılar.

KNICKERBOCKER

REHIN VE HEDİYELİK EŞYA DÜKKANI,

118. CADDE, İSPANYOL HARLEMİ

Yaşlı adam loş apartmanının batı tarafında, üç bitişik pencerenin önünde oturmuş, gölgelenmiş güneşe bakıyordu.

Gün ortasında beş dakikalık gece. Dört yüz yıldır görülen en büyük doğal gökyüzü olayı.

Zamanlaması göz ardı edilemezdi.

Ama ne amaçla?

Telaş duygusu, onu hararetli bir el gibi yakaladı. O gün dükkanı açmamış, bunun yerine gündoğumuna kadarki saatleri bodrum kattaki atölyesinden bir şeyler taşıyarak geçirmişti. Seneler içinde biriktirdiği nesneler ve eşyalar...

İşlevi unutulmuş aletler. Kaynağı belirsiz nadir araçlar. Kökeni kaybolmuş silahlar.

Şimdi, boğum boğum elleri ağrıyarak, yorgun argın oturuyordu burada. Olacakları ondan başka kimse öngöremiyordu. İşaretlere bakarak, çoktan gelmiş olanı.

Başka kimse inanmazdı ona.

Goodfellnv. Ya da *Goodwilling.* Televizyondaki saçma sapan basın konferansında, lacivert önlüklü doktorun yanında duran, kendisi de bir konuşma yapan o adamın soyadı her neyse. Tüm diğerleri ne kadar da ihtiyatlı bir iyimserlikle konuşmuştu. Hayatta kalan dört kişiye aşırı sevinmiş, gerçek ölü sayısını bilmediklerini iddia etmişlerdi. *Halkı, bu tehdidin kontrol altına alındığı konusunda temin etmek isteriz.* Ancak seçilmiş bir görevli, daha ne olduğunu bile bilmediği bu şeyin güvenli olduğunu, sona erdiğini ilan edebilirdi.

Mikrofona çıkanlar arasında yalnızca bu adam bu olayda, ölü yolcularla dolu bozulmuş bir uçaktan daha fazlası olabileceğini düşünürmüş gibi görünüyordu.

Gondwater mıydı?

Aclanta'daki hastalık kontrol ve önleme merkezinden. Setrakian bilmiyordu, ama bu adamın en iyi şansı olabileceğini düşünüyordu. Belki tek şansı.

Dört kişi kurtulmuş. Bir bilseler...

Bir kez daha, gökyüzünde parlayan siyah diske baktı. Tıpkı kataraktın kör ettiği bir göze bakar gibi.

Geleceğe bakar gibi.

STONEHEART GRUBU, MANHATTAN

Helikopter, Stoneheart Grubu'nun Manhattan'da, Wall Street'in yüreğindeki siyah çelik ve camdan inşa edilmiş merkezinin pistine indi. Binanın en üst üç katı Eldritch Palmer'ın özel New York rezidansını oluşturuyordu, kaymaktaşından zeminli, masaları Brancusi'lerle dolu, duvarları Bacons kâğıtlı, görkemli bir çatı katı.

Palmer perdeleri indirilmiş medya odasında tek başına oturuyordu. Haşin kırmızı halkalı, beyaz alevlerle kuşatılmış parlak siyah göz, yetmiş iki inçlik ekrandan ona bakıyordu. Bu oda, tıpkı Dark Harbor'daki evinde ve tıbbi helikopterinin kabininde olduğu gibi, tam olarak on altı nokta yedi derece sıcaklıkta tutuluyordu.

Dışarı çıkabilirdi. Ne de olsa, ona yetecek kadar soğuktu; güneş tutulmasını izlemek için çatıya çıkabilirdi. Ama teknoloji onu bir yıkımın başlangıcı olan olayın kendisine ---olayın sonucu olan gölgeye değil, ayın boyunduruğuna girmiş güneş görüntüsüne--- daha da yakınlaştırıyordu. Manhattan ziyareti kısa sürecekti. Kısa süre sonra, New York ziyaret etmek için hoş bir yer olmayacaktı.

Birkaç telefon etti, güvenli hattı üzerinden birkaç gizli görüşme yaptı. Kargosu, beklendiği gibi gelmişti.

Gülümseyerek sandalyesinden kalktı, yavaşça, ama dik bir sırtla dev ekrana yürüdü. Sanki bir ekran değil, içinden geçebileceği bir kapıydı. Uzandı ve LCD ekrana, öfkeli siyah disk görüntüsüne dokundu, sıvı pikseller kırışık parmak uçlarının altında bakteri gibi kıvrandılar. Sanki ekrandan bizzat ölümün gözüne dokunuyordu.

Bu güneş tutulması semavi bir sapkınlık, doğal düzenin bir ihlaliydi. Yanan, canlı bir yıldızı tahtından indiren soğuk, ölü bir taş. Eldritch Palmer için, gerçekten de her şeyin --- *her şeyin*, doğa kanununun en iğrenç ihlalinin bile--- mümkün olduğunun kanıtıydı.

O gün, yerkürenin dört bir yanına yapılan yayınlar aracılığıyla ya da bizzat güneş tutulmasını izleyen onca insan arasında, belki de ayı destekleyen tek kişi oydu.

ULUSLARARASI JFK HAVAALANI KONTROL KULESİ

Yerden 321 fit yukarıdaki hava trafik kontrol kulesinin içindekiler, batıda, uzakta, ayın büyük gölgesinin pençesinin ötesinde, günbatımına benzer alacakaranlığı gördüler. Güneşin alev alev fotosferinin aydınlattığı daha parlak çeper, uzak gökyüzünü sarı ve turuncuya dönüştürmüştü ve bu haliyle iyileşmeye yüz tutmuş bir yaranın kenarına benziyordu.

Bu ışık duvarı, tam dört dakika otuz saniyedir karanlıkta olan New York'a doğru ilerlemekteydi.

"Gözlükleri takın!" emri geldi ve Jim Kent güneş ışığının dönmesi için sabırsızlanarak gözlüklerini taktı. Çevresine bakınarak Eph'i aradı -basın konferansına katılan, vali ve belediye başkanı dahil herkes, olayı gözlemlemek için kuleye davet edilmişti- ve onu göremeyince, Eph'in bakım hangarına döndüğünü tahmin etti.

Aslında Eph bu molayı bildiği en iyi şekilde kullanmıştı: Güneş ortadan kaybolur kaybolmaz bir sandalye kapmış, Boeing 777'nin kesitlerini ve düzenini gösteren çizimleri incelemeye başlamıştı.

GÜNEŞ TUTULMASININ SONU

Son, olağanüstü bir olayla işaretlendi. Ayın batı kenarında beliren göz kamaştırıcı ışık çıkıntıları birleşerek göz kamaştırıcı tek bir güneş ışığı boncuğu oluşturuyordu ve, karanlıkta bir yırtık gibi, ayın gümüş halkasına oturtulmuş kör edici ölçüde parlak bir elmas etkisi yaratıyordu. Ama güneş tutulması sırasında göz sağlığına adanmış ciddi bir kamu hizmeti kampanyasına rağmen, bu güzelliğin bedeli, güneşin dramatik bir biçimde yeniden belirmesini gözlüksüz izleyen, 93'ü çocuk 270 kişinin kalıcı bir biçimde kör olması olmuştu. Retinada acıyı algılayan sinir uçları yoktur, bu yüzden kurbanlar çok geç olana kadar gözlerindeki hasarın farkına varmamışlardı.

Elmas halka yavaş yavaş genişleyip, 'Bailey’nin boncukları' olarak bilinen cevher dizisine dönüştü ve birleşerek yeni doğmuş bir hilal oldu, en sonunda da işgalci ayı püskürttü.

Gölge şeritleri yeryüzüne geri dönerek, bir varoluştan diğerine geçişi simgeleyen törensel ruhlar gibi yerde ışıldadılar.

Doğal ışık geri dönmeye başladığı zaman, yerdeki insanlar arasında destansı bir rahatlama yaşandı. Tezahüratlar, kucaklaşmalar, anlık alkışlar. Şehrin her yerinde otomobil kornaları duyuldu ve Kate Smith’in önceden kaydedilmiş sesi Yankee Stadyumu'nun üzerinde şarkı söyledi.

Doksan dakika sonra, ay güneşin yolundan tamamen çekilmişti ve güneş tutulması sona ermişti. Gerçek anlamda hiçbir şey olmamıştı: Gökyüzünde, Amerika’nın kuzeydoğusundan geçen birkaç dakikalık akşam gölgesi dışında hiçbir şey değişmemişti. New York'ta bile, insanlar bir hava fişek gösterisinin sonrasında olduğu gibi toplandılar. Evlerinden gelenler dehşetlerinin odağını, tutulmuş akşam güneşinden onları bekleyen trafiğe yönelttiler. Büyük bir astronomik olay beş ilçenin tamamına bir huşu ve endişe gölgesi düşürmüştü. Ama burası New York'tu ve bir şey bittiği zaman... biterdi.

UYANIŞ

REGIS HAVAYOLLARI

BAKIM HANGARI

Eph elektrikli arabayla hangara döndü ve Jim'i Müdür Barnes'ın yanında bıraktı. Böylece Eph ve Nora nefes alma fırsatı buldu.

Hastane ekranlarının hepsi 777'nin kanadının altından uzaklaştırılmış, branda kaldırılmıştı. Şimdi ön ve arka çıkış kapılarından merdivenler sarkıyordu ve Ulusal Ulaşım Güvenliği Kurulu görevlilerinden bir grup arka kargo kapağının yanında çalışıyordu. Uçağa şimdi bir suç mahalli gibi bakılıyordu. Eph Nora'yı saçlarını bir kâğıt başlığın altında toplamış, bir Tyvek tulumu ve lateks eldivenler içinde buldu. Biyolojik korunma için değil, yalnızca kanıtları korumak için giyinmişti.

"Bu oldukça hayret vericiydi, hı?" dedi onu selamlayarak.

"Evet," dedi Eph kolunun altında uçak şemalarıyla. "Hayatta bir kez yaşanacak bir şey."

Bir masaya kahve hazırlanmıştı, ama Eph buz çanağından bir kutu soğuk süt çıkardı, açtı ve ağzına boca etti. içkiyi bıraktığından beri, tıpkı kalsiyuma aç bir çocuk gibi, tam yağlı süt açlığı çekiyordu.

"Burada hâlâ bir şey yok," dedi Nora. "UUGK, kokpit ses kayıt cihazını ve uçuş veri kayıt cihazını alıyor. Uçakta başka her şey felaket ölçüsünde bozulmuşken kara kutuların çalışacağını neden düşünüyorlar bilmiyorum, ama iyimserliklerine hayranım, sanırım. Şimdiye dek teknoloji bizi hiçbir yere götürmedi. Yirmi saattir buradayız ve bu şey hâlâ ardına dek açık."

Nora muhtemelen Eph’in tanıdığı, duygular sayesinde daha iyi ve daha akıllı çalışan tek kişiydi. "Cesetler çıktıktan sonra uçağın içini inceleyen oldu mu?"

"Sanmıyorum. Henüz değil."

Eph şemalarını tekerlekli merdivenden yukarı taşıdı ve uçağa gireli. Şimdi koltukların hepsi boştu ve ışıklar normaldi. Eph ile Nora’nın bakış açısına göre tek fark, artık koruyucu kıyafetlerin içine kapatılmış olmamalarıydı. Artık beş duyularını da kullanabilirlerdi.

"Kokuyu aldın mı?" dedi Eph.

Nora kokuyu almıştı. "Nedir bu?"

"Amonyum. Kısmen."

"Ve... fosfor?" Kokuyu tanıyınca irkildi. "Onları bayıltan bu muydu?"

"Hayır. Uçakta gaz ölçümleri temiz çıktı. Ama..." Eph çevresine bakmıyordu --- göremedikleri bir şey arıyordu. "Nora, git Luma çubuklarını getir, olmaz mı?"

Nora onları almaya gittiğinde, Eph kabini tarayarak perdeleri önceki geceki gibi kapadı ve kabini karарttı.

Nora, lunaparkta kullanılan, beyaz pamuklu kumaşların parlak görünmesine sebep olan ışık kaynaklarına benzer, siyah ışık saçan iki Luma çubuğu ile birlikte geri döndü. Eph Zack’in, 'kozmik' bir bovling merkezinde kutladıkları dokuzuncu doğum gününü hatırladı. Zack her gülümsediğinde oğlanın dişleri bembeyaz parlıyordu.

Işıkları yaktılar ve karanlık kamara hemen çılgın bir renk cümbüşüne dönüştü. Zeminde ve koltukların üzerinde devasa bir leke vardı, yolcuların oldukları yerlerde karanlık siluetler bırakıyordu.

"Aman Tanrım..." dedi Nora.

Parlak malzemenin bir kısmı tavana kadar sıçramış, orayı da kaplamıştı.

"Bu kan değil," dedi manzara karşısında donakalmış olan Eph. Arka kabine bakmak, bir Jackson Pollock resmine bakmak gibiydi. "Bu bir tür biyolojik madde."

"Her ne ise, her yere saçılmış. Patlamış bir şey gibi. Ama nereden?"

"Buradan. Tam durduğumuz yerden." Eph diz çöküp halıyı inceledi. Burada halının kokusu daha ekşiydi. "Bundan örnek alıp test etmemiz gerek."

"Ne düşünüyorsun?" dedi Nora.

Eph hayretler içinde doğruldu. "Şuna bak." Ona uçağın şemalarından birini gösterdi. Boeing 777 serisinin acil durum kurtarma girişlerini gösteriyordu. "Uçağın önündeki taranmış modülü görüyor musun?"

Nora görüyordu. "Merdivene benziyor."

"Tam kokpitin arkasında."

"'OFCRA' harfleri neyi temsil ediyor?"

Eph kokpit kapısına kadar yürüdü. Oradaki duvar paneline de bu kısaltma yazılmıştı.

"'Overhead flight crew rest area', 'üst kat uçuş ekibi dinlenme alanı'nı temsil ediyor," dedi Eph. "Bu, uzun menzilli büyük kuşlarda standarttır."

Nora ona baktı. "Buraya bakan olmuş mu?"

"Bizim bakmadığımızı biliyorum," dedi Eph.

Aşağı uzandı ve duvara gömülmüş bir kolu çevirerek paneli açtı. Üçe katlanan bir kapak, karanlığa tırmanan dar ve sarmal bir merdiveni ortaya çıkardı.

"Ah, lanet olsun," dedi Nora.

Eph, Luma lambasını merdivene doğrulttu. "Bundan benim önden gitmemi istediğini anlıyorum."

"Dur. Birilerini çağıralım."

"Hayır. Ne aramaları gerektiğini bilmezler."

"Biz biliyor muyuz?"

Eph bunu duymazdan geldi ve sarmal çizen dar basamaklara tırmandı.

Üst kısım dar ve alçak tavanlıydı. Pencere yoktu. Luma ışıkları etrafı aydınlatmaktan çok, adli tıp araştırmalarına uygundu.

Birinci modülün içinde yan yana duran, katlanmış, iki business class koltuk gördüler. Bunların arkasında yan yana iki ranza vardı ve ancak içine sürünülebilecek kadar geniştiler. Karanlık ışık iki modülün de boş olduğunu gösterdi.

Bununla birlikte, aşağıda keşfettikleri rengarenk lekeler burada da vardı. Yere, koltuklara ve ranzalardan birine bulaşmıştı. Ama burada, ıslakken üzerinden geçilmiş gibi lekeliydi.

"Bu da ne?" dedi Nora.

Amonyum kokusu burada da vardı -ve bir şey daha. Keskin bir koku.

Kokuyu Nora da fark etti, elinin arkasıyla burun deliklerini tıkadı. "Bu nedir?"

Eph iki koltuğun arasında, alçak tavanın altında iki büklüm duruyordu neredeyse. Kokuya bir isim vermeye çalışıyordu. "Solucanlar gibi," dedi. "Çocukken toprağı kazıp çıkarırdık. Parçaların kıvrıla kıvrıla uzaklaşmasını izlemek için ikiye keserdik. Toprak kokarlardı, içinde yaşadıkları soğuk toprak gibi."

Eph siyah ışığını duvarlarda ve yerde gezdirerek odayı taradı. Tam pes etmek üzereydi ki, Nora’nın kâğıt patiklerinin arkasında bir şey fark etti.

"Nora, kıpırdama," dedi Eph.

Nora mayına basmış gibi donakaldı ve Eph daha iyi görebilmek için bir kenara uzanıp halı kaplı zemine baktı.

Desenli halının üzerinde küçük bir toprak öbeği vardı. Birkaç gramdan fazla olamazdı, eser miktarda ve siyahtı.

"Bu sandığım şey mi?" dedi Nora.

"Dolap," dedi Eph.

Dışarıdaki merdivenlerden hangara, kargo için ayrılmış bölgeye indiler. Burada, yemek servis arabaları açılıp inceleniyordu. Eph ve Nora bagaj yığınlarını, golf çantalarını, kanoyu incelediler.

Siyah tahta dolap gitmişti. Önceden durduğu, brandanın kenarındaki yer boştu.

"Biri taşımış olmalı," dedi Eph bakınmaya devam ederek. Birkaç adım uzaklaşarak hangarın geri kalanını taradı. "Çok uzağa gitmiş olamaz."

Nora’nın gözleri çakmak çakmaktı. "Bunca malzemeyi daha yeni incelemeye başladılar. Henüz hiçbir şey alınmadı."

"Bu, tek şey dışında," dedi Eph.

"Burası güvenlikli alan Eph. O şey, ne, iki buçuk metre uzunluğunda, bir yirmi beş genişliğinde, bir metre derinliğindeydi, değil mi? Birkaç yüz kilo ağırlığındaydı. Taşımak için dört adam gerekir."

"Kesinlikle. Bu yüzden, nerede olduğunu bilen birileri vardır."

Hangar kapısında bekleyen ve mekânın kaydını tutan nöbetçiye gittiler. Genç adam herkesin giriş çıkışını kaydettiği listeye baktı. "Burada hiçbir

şey yok," dedi.

Eph Nora’nın itiraz etmek üzere olduğunu hissetti ve ondan önce konuştu. "Sen ne zamandır buradaydın ---re zamandır tam burada dikiliyorsun?"

"Yaklaşık olarak on ikiden beri efendim."

"Mola vermedin mi?" dedi Eph. "Ya güneş tutulması sırasında?"

"Tam burada durdum." Adam kapıdan birkaç metre uzakta bir yeri gösterdi. "Yanımdan kimse geçmedi."

Eph Nora’ya baktı.

"Ne haltlar dönüyor?" dedi Nora. Görevliye baktı. "Büyük tabutu başka kim görmüş olabilir?"

'Tabut' sözcüğü üzerine Eph kaşlarını çattı. Hangara baktı, sonra bakışlarını kirişlerdeki güvenlik kameralarına çevirdi.

İşaret etti. "Onlar gördü."

Eph, Nora ve Havalimanı Müdürlüğü nöbetçisi uzun, çelik merdivende yürüyerek, bakım hangarına bakan kontrol ofisine yollandılar. Aşağıda, teknisyenler uçağın içine bakmak için burnunu söküyorlardı.

Hangarın içinde dört kamera çalışıyordu: Bir tanesi ofis merdivenine giden kapıdaydı; bir tanesi hangar kapılarına dönüktü; biri --- Eph’in işaret ettiği kamera--- kirişlerde ve biri de şimdi içinde durdukları odadaydı. Hepsi, dört kareye bölünmüş bir ekrana görüntü yansıtıyordu.

Eph bakımdan sorumlu ustabaşına dönerek, "Bu odada neden kamera var?" diye sordu.

Ustabaşı omuzlarını silkti. "Muhtemelen burada para olduğu için."

Kolçakları koli bandıyla çizgi çizgi olmuş, lime lime bir çalışma sandalyesinden ibaret yerine oturdu ve monitörün altındaki klavyeyi kullanarak kiriş kamerasını tam ekran büyüttü. Güvenlik kayıtlarını geriye doğru taradı. Sistem dijitaldi, ama birkaç senelikti ve geri sarma sırasında herhangi bir şey seçebilmelerine izin vermeyecek kadar bozuk bir görüntüsü vardı.

Adam geri sarmayı durdurdu. Ekranda, dolap tam olarak önceden gördükleri yerde, uçaktan indirilmiş kargonun kenarında duruyordu.

"İşte orada," dedi Eph.

Görevli başını salladı. "Tamam. Bakalım nereye gitmiş."

Ustabaşı görüntüyü ilerletti. Görüntü, geri sarma işlemi sırasında olduğundan daha ağır ilerledi, ama yine de oldukça hızlıydı. Hangardaki ışıklar güneş tutulmasıyla birlikte karardı ve tekrar aydınlandığında dolap gitmişti.

"Dur, dur," dedi Eph. "Geri git."

Ustabaşı biraz geriye gitti, sonra yine oynat düğmesine bastı. Alttaki zaman kodu, görüntünün öncekinden daha yavaş oynadığını gösterdi.

Hangar loşlaştı ve dolap bir anda yine kayboldu.

"Neler?.." dedi ustabaşı durdurma düğmesine basarak.

"Biraz geriye git," dedi Eph.

Ustabaşı denileni yaptı, sonra gerçek zamanlı olarak oynattı.

Hangar loşlaştı, içerisi hâlâ projektörlerle aydınlatılıyordu. Dolap oradaydı. Sonra kayboldu.

"Vay be," dedi nöbetçi.

Ustabaşı videoyu durdurdu. O da sersemlemişti.

"Bir boşluk var," dedi Eph. "Kesilmiş bir yer."

"Kesinti yok," dedi ustabaşı. "Zaman kodunu gördün."

"O zaman biraz geri git. Biraz daha... tam burada... şimdi bir daha."

Ustabaşı yine oynattı.

Ve dolap yine kayboldu.

"Houdini," diye homurdandı ustabaşı.

Eph Nora'ya baktı.

"Öylesine *kaybolmuş* olamaz," dedi nöbetçi. Yakındaki diğer bavulları işaret etti. "Başka her şey aynı kalıyor. En ufak hareket yok."

"Bir daha geriye al. Lütfen," dedi Eph.

Ustabaşı yine yürüttü. Dolap yine kayboldu.

"Dur," dedi Eph. Bir şey görmüştü. "Geriye ---*yavaşça."*

Ustabaşı denileni yaptı ve yine yürüttü.

"İşte," dedi Eph.

"Tanrım," diye nida etti ustabaşı, gıcırdayan sandalyesinden fırlayacakmış gibi olarak. "Gördüm."

"Neyi gördün?" dedi Nora nöbetçiyle bir ağızdan.

Ustabaşı yakalamıştı, görüntüyü birkaç kare geriye aldı.

"Geliyor..." dedi Eph onu hazırlamak için. "Geliyor..." Ustabaşı elini, düğmeye basmaya hazırlanan yarışma programı katılımcısı gibi klavyenin üzerinde tuttu. "... *İşte."*

Dolap yine gitmişti. Nora ekrana eğildi. "Ne?"

Eph ekranın yan tarafını işaret etti. "Tam orada."

Görüntünün tam kenarında siyah bir bulanıklık vardı.

"Kameranın önünden hızla geçen bir şey," dedi Eph.

"Kirişlerde mi?" dedi Nora. "Ne, bir kuş mu?"

"Fazla büyük," dedi Eph.

Nöbetçi eğilerek, "Bu bir leke," dedi. "Bir gölge."

"Tamam," dedi Eph geri çekilerek. "Neyin gölgesi?"

Nöbetçi doğruldu. "Kare kare gidebilir misin?"

Ustabaşı denedi. Dolap durduğu yerden kayboldu... ve hemen hemen *aynı anda* kirişlerdeki bulanıklık belirdi. "Bu makineyle en iyi bu kadarını yapabiliyorum."

Nöbetçi yine ekranı inceledi. "Tesadüf," diye bildirdi. "Herhangi bir şey o hızda nasıl gidebilir?"

"Görüntüyü yaklaştırabilir misin?" diye sordu Eph.

Ustabaşı gözlerini devirdi. "Burası Olay Yeri İnceleme değil ---burası boktan bir Kontrol Odası."

"Yani dolap gitti," dedi Nora Eph'e dönerek. Diğer adamların bir faydası yoktu. "Ama neden ---ve nasıl?"

Eph elini ensesine götürdü. "Dolaptan dökülen toprak... bulduğumuz toprakla aynı olmalı. Bunun anlamı da..."

"Birinin kargo ambarından tepedeki uçuş mürettebatı dinlenme alanına çıktığı teorisini mi oluşturuyoruz?"

Eph, ölü pilotlarla birlikte kokpitte dururken hissettiği duyguyu hatırladı --- Redfern'ün yaşadığını anlamadan biraz önceki duyguyu. Bir varlık. Yakında bir şey.

Nora'yı diğer ikisinden uzaklaştırdı. "Ve o... yolcu kabinindeki biyolojik madde her ne ise... onu da bulaştırmış."

Nora kirişlerdeki karartıya baktı.

"Bence biz uçağa ilk girdiğimizde o bölümde biri saklanıyordu."

"Tamam..." dedi Nora bu fikirle güreşerek. "Ama o zaman o şey... nerede?"

"Dolap her neredeyse," dedi Eph.

GUS

Gus JFK'deki alçak tavanlı uzun süreli park garajında, araba sırası boyunca kasıla kasıla yürüdü. Çıkış rampalarında dönmekte olan kabaklaşmaya yüz tutmuş tekerleklerin yankılı gıcırtıları mekânı bir deliler evine dönüştürüyordu. Katlanmış kartı gömleğinin cebinden çıkardı ve bir başkasının el yazısıyla yazılmış park yeri numarasını bir daha kontrol etti. Sonra etrafta kimsenin bulunmadığından emin olmak için çevresini bir daha kontrol etti.

Minibüsü buldu. Kaportasında ezikler vardı ve kirlenmişti. Arka pencereleri olmayan beyaz Econoline, araba sırasının en sonunda, tepedeki destek çatladığı için kukalarla çevrilmiş, çırpınan brandalarla kuşatılmış, taşların ufalanmaya yüz tuttuğu bir köşede duruyordu.

Bir paçavra çıkardı ve onu kullanarak sürücü kapısını denedi. Kapı, söylendiği gibi, kilitlenmemişti. Minibüsten uzaklaştı ve uzaktaki tekerlek gıcırtıları dışında sessiz olan garajın o ıssız köşesinde çevresine bakındı ve aklına *tuzak* sözcüğü geldi. O arabaların herhangi birinde onu izleyen bir kamera olabilirdi. Tıpkı *Polisler* dizisinde olduğu gibi. Bir bölümde benzer bir şey izlemişti: Polisler kamyonların içine küçük kameralar takıyorlardı ve

onları Cleveland ya da başka bir yerde bir sokağa çekip, gençlerin ve başka serserilerin içeri atlayıp eğlence turuna çıkmalarını, çalıntı arabaları parçaladıkları garajlara götürmelerini izliyorlardı. Yakalanmak kötüydü, ama bu şekilde kandırılmak, televizyonda teşhir edilmek çok daha kötüydü. Gus ahmak olarak damgalanmaktansa, iç çamaşırları içinde vurulup öldürülmeyi tercih ederdi.

Ama adamın bu iş için önerdiği 50 doları almıştı. Kolay para; hâlâ üzerinde taşıyordu, onu fötr şapkasının şeridine sıkıştırmıştı, işler yolunda gitmezse kanıt olsun diye saklıyordu.

Gus, Sprite almak için markete gittiğinde adam da oradaydı. Parasını öderken arkasındaydı. Dışarıda, sokağın yarısına gelmişti ki, Gus birinin arkadan yaklaştığını duymuş ve hızla dönmüştü. Bir adamdı -ellerini kaldırarak boş olduğunu göstermişti. Gus'ın kolay para isteyip istemediğini sormuştu.

Adam beyazdı, burada çok yersiz kaçan düzgün birtakım elbise giymişti. Polise benzemiyordu, ama ibneye de benzemiyordu. Bir tür misyonere benziyordu.

"Havaalanındaki park yerinde bir minibüs var. Onu alacaksın, Manhattan'a getireceksin, park edeceksin, sonra yürüyüp gideceksin."

"Minibüs mü?" demişti Gus.

"Minibüs."

"içinde ne var?"

Adam başını iki yana sallamıştı. Katlanıp beş tane onluğa sarılmış bir yer numarası uzatmıştı. " Bu yalnızca avans."

Gus bir sandviçin etini ayıklarmış gibi, banknotları çekmişti. "Eğer polissen, buna tuzak kurma derler."

"Saat kaçta alacağın burada yazılı. Erken gitme, geç kalma."

Gus ince bir kumaşı yoklar gibi, onlukları başparmağı ile yoklamıştı. Adam bunu görmüştü. Gus adamın, parmaklarının arasındaki deriye işlenmiş üç küçük halka dövmesini de gördüğünü fark etmişti. Mex çetesinde hırsızların simgesi -ama bu adam bunu nasıl bilebilirdi? Bu yüzden mi markette onu izlemişti? Adam neden onu seçmişti?

"Anahtarlar ve talimatlar torpido gözünde."

Adam uzaklaşmaya başlamıştı.

"Hey," demişti Gus peşinden. "Daha evet demedim."

Gus kapıyı çekip açtı ---bekledi; aların çalmadı--- ve arabaya bindi. Kamera görmemişti ---ama zaten görülmezlerdi, değil mi? Ön koltukların arkasında penceresiz metal bir ara duvar vardı. Satın alındıktan sonra tutturulmuştu oraya. Belki de bir araba dolusu polisi gezdirecekti.

Ama minibüs kıpırtısızdı. Yine paçavrayı kullanarak, torpido gözünü, üzerine yılan atlayabilirmiş gibi, yavaşça açtı. Küçük ışık yandı. Arabanın anahtarını, dışarı çıkmak için lazım olan garaj biletini ve bir sarı zarf buldu.

Zarfın içine baktı ve gördüğü ilk şey ücreti oldu. Beş yeni yüz dolarlık banknot. Bu onu aynı anda hem memnun etti hem de kızdırdı. Memnun etti, çünkü beklediğinden fazlaydı. Kızdırdı, çünkü kimse sıkıntı çıkarmadan ondan yüzlük bozdurmazdı, özellikle de mahalledekiler. Banka bile, on sekiz yaşındaki dövmeli bir Meksikalının cebinden çıkan o banknotları tarayıcıdan geçirirdi.

Banknotların üzerine bir başka kart sarılmıştı ve üzerinde gideceği adres ile TEK KULLANIMLIKTIR yazan bir garaj kodu vardı.

Kartları yan yana tutup karşılaştırdı. Aynı el yazısı.

Endişe solarken heyecan yükseldi. *Enayi!* Güvenip bu aracı ona emanet etmişlerdi. Gus'ın aklına bu bebeği Güney

Bronx'ta *yeniden dekore etmek* için götürebileceği üç farklı yer geliyordu. Hem, arkada ne tür bir kaçak mal taşıdığını da öğrenmiş olurdu.

Büyük zarfın içindeki son nesne daha küçük bir mektup zarfıydı. Gus içindeki birkaç sayfayı çıkarıp açtı ve belinde sıcak bir alev yükselerek omuzlarına ve boynuna yayıldı.

İlk sayfanın tepesinde AUGUSTIN ELIZALDE başlığı vardı. Bu Gus'ın sabıka kaydıydı, çocukken giydiği kasıtsız cinayet hükmü ve üç kısa hafta önce, on sekizinci yaş gününde temiz bir sabıka kaydıyla kapı dışarı edilmesi de vardı orada.

İkinci sayfada sürücü ehliyetinin kopyası vardı ve onun altında da *annesinin* aynı adresli ---Doğu 115. Cadde--- ehliyetinin kopyası. Sonra Taft Sitesi'ndeki evlerinin ön kapısının küçük bir fotoğrafı.

Gus tam iki dakika boyunca o kâğıda baktı. Düşünceleri misyoner tipli adam ile adamın neleri bildiği, annesi ve bu sefer başını ne tür bir boktan belaya soktuğu arasında gidip geliyordu.

Gus tehditlerden hoşlanmazdı. Özellikle de annesini ilgilendiren tehditlerden: Ona yeterince sıkıntı çektirmişti zaten.

Üçüncü sayfaya, karttakilerle aynı el yazısıyla, iki sözcük yazılmıştı: DURMAK YOK.

Gus, Insurgentes'te pencere kenarında oturmuş, Tabasco soslu sahanda yumurta yiyor ve Queens Bulvarı üzerine ikili park ettiği beyaz minibüse bakıyordu. Gus kahvaltı etmeye bayılırdı ve hapisten çıktığından beri hemen her öğünde kahvaltı ediyordu. Bu sefer, parası olduğu için, özel bir kahvaltı sipariş etmişti: iyi kızarmış domuz pastırması ve yanana dek kızarmış ekmek.

Siktir et gitsin, DURMAK YOK'muş. Gus, annesini işe bulaştırdığından beri, bu oyundan hoşlanmıyordu. Seçeneklerini düşünerek, bir şey olmasını bekleyerek minibüsü seyretti. İzleniyor muydu? Eğer öyleyse, ne kadar

yakından? Ve eğer onu izleyebiliyorlarsa ---neden arabayı kendileri sürmüyorlardı? Ne tür bir boka bulaşmıştı?

Minibüsün içinde ne vardı?

İki *cabrone* gelip minibüsün önünde dolanmaya başladı. Gus, tepeye dek düğmelenmiş pamuklu gömleği akşam esintisinde dalgalanarak ve çıplak önkollarında kodes siyahını çevreleyen kırmızı dövmeleriyle kafeden çıkınca başlarını eğdiler ve dağıldılar. Latin Sultanlar'ın bölgesi İspanyol Harlemi'nden kuzey ve doğu Bronx'a, hattâ güneye, Queens'e kadar uzanıyordu. Sayıları az, ama gölgeleri uzundu. Hepsiyle kapışmak istemiyorsanız tekiyle bile uğraşmazdınız.

Arabaya binip bulvara çıktı. Bir gözü arkada, batıya, Manhattan'a doğru yol aldı. Araba yoldaki çukurların üzerinde sarsıldığı zaman dikkatle dinledi, ama arkada hareket eden hiçbir şey duyamadı. Ama süspansiyonlara binen bir şey vardı.

Susadı ve bu sefer de bir köşe marketinde durdu, iki kutu Tecate aldı. Altın rengi ve kırmızı kutulardan birini bardaklığa sıkıştırdı ve yine yola çıktı. Irmağın karşısındaki binalar yaklaşıyordu, güneş arkalarında alçalıyordu. Gece çöküyordu. Evdeki erkek ağabeyi Crispin'i -tam Gus annesine iyi davranmak için elinden geleni yaparken eve gelen o bok çuvalı müptelayı--- düşündü. Oturma odasındaki divana kimyasal terler bulaştıran herifi. Gus'ın tek istediği herifin kaburgalarının arasına paslı bir bıçak saplamaktı. Hastalığını evlerine getirmişti. Gus'ın ağabeyi bir gulyabaniydi, harbi zombi, ama annesi onu kovamıyordu. Onun orada kalmasına izin veriyor, oğlu banyosunda eroin çekmiyormuş gibi yapıyor, onun birkaç parça eşyası ile birlikte yine ortadan kaybolmasını bekliyordu.

Gus'ın bu paranın bir kısmını annesi için ayırması gerekiyordu. Crispin gittikten *sonra* verecekti. Şapkasına biraz daha para saklayacaktı ve annesi için orada bırakacaktı. Onu mutlu edecekti. Doğru bir şey yapacaktı.

Gus tünele gelmeden telefonunu çıkardı. "Felix, adamım. Gel, beni al."

"Neredesin birader?"

"Battery Park'ta olacağım."

"Battery Park mı? Ta orada mı Gusto?"

"O zaman 9- Cadde'den gel ve doğrudan oraya dön, kaltak. Dışarı çıkıyoruz. Parti vereceğiz adamım. Sana borçlu olduğum para var ya ---bugün biraz para kazandım. Bana giyecek ceket falan bir şeyler getir. Temiz ayakkabı. Beni kulübe götür."

"Siktir ---başka emrin?"

"Parmaklarını kız kardeşinin ağzından çek de, gel beni al ---*comprende"*

Tünelden Manhattan'a çıktı ve şehrin içinden geçerek güneye döndü. Canal'ın güneyinde Church Street'e girdi ve sokak tabelalarına bakmaya başladı. Adres, önüne inşaat iskelesi kurulmuş havalı bir binaydı. Pencerelere bina ruhsatları yapıştırılmıştı, ama çevrede inşaat kamyonu yoktu. Konutların bulunduğu sessiz bir sokaktı. Garaj, söylendiği gibi çalışıyordu, giriş kodu çelik bir kapıyı kaldırdı ve minibüs içeri ancak girebildi, sonra da binanın altındaki bir rampadan indi.

Gus park etti ve bir an durup dinledi. Garaj kirliydi ve kötü aydınlatılmıştı, yerden kalkan toz açık kapıdan gelen soluk ışıkta süzülüyordu. Bu ona iyi bir tuzak gibi görünmüştü. Gus'ın içinden hemen kaçmak geliyordu, ama oradan temiz bir şekilde çıktığından emin olması gerekiyordu. Garaj kapısı kapanana kadar bekledi.

Gus torpido gözünden çıkan sayfaları ve zarfı toparlayıp ceplerine tıktı, ilk bira kutusunda kalanları kafaya dikti ve alüminyum kutuyu ezdikten sonra minibüsten çıktı. Bir an düşündükten sonra paçavrayı kullanarak geri döndü ve direksiyonu, radyonun düğmelerini, torpido gözünü, iç ve dış kapı kollarını ve dokunmuş olabileceği, aklına gelen başka her yeri sildi.

Garajda çevresine bakındı, şimdi havalandırma pervanesinin kanatlarının arasından sızan ışıktan başkası yoktu. Soluk ışınların içinde sis gibi toz zerrecikleri süzülüyordu. Gus kontak anahtarını sildi, sonra

minibüsün kenarından arka kapıya gitti. Kapı kollarını denedi. Kapı kilitliydi.

Bir an düşündü, sonra merakına yenik düştü. Anahtarı denedi.

Kapı anahtarı kontak anahtarından farklıydı. Gus biraz rahatladı.

Teröristler, diye düşündü. *Şu anda ben de kahrolası bir terörist olmuş olabilirim. Bir araba dolusu patlayıcıyla dolanıyorum.*

Minibüsü alıp buradan çıkabilirdi. Onu en yakın polis karakolunun yakınına çeker, ön cama bir not koyardı. Bir şey olup olmadığına kendileri baksınlar.

Ama boktan heriflerde adresi vardı. Annesinin adresi. Kimdi bunlar?

Öfkelendi, utançtan sırtında bir kızgınlık yükseldi. Yumruğunu beyaz minibüsün kenarına indirerek bu oyundan hiç memnun olmadığını ifade etti. İçeriden tatmin edici bir yankı gelerek sessizliği bozdu. Gus pes edip anahtarı ön koltuğa fırlattı, sürücü kapısını dirseğiyle itip çarparak kapadı ---bir tatmin edici gümleme daha.

Ama sonra -ortalığın hemen sessizleşmesi gerekirken--- bir şey duydu. Ya da duyduğunu sandı: içeriden bir ses. Pervane boşluğundan gelen son ışınların altında, Gus kilitli arka kapıya dolanıp, kulağını neredeyse minibüse dayayarak dinledi.

Bir şey. Sanki... mide gurultusu gibi. Aynı boş, kaynayan açlık. Bir kıpırdanma.

Ah, ne olacaksa, diye karar verdi geri çekilerek. *İş bitti. Bomba 110. Cadde'nin altında patladığı sürece, bana ne?*

Minibüsün içinden gelen donuk, ama belirgin bir gümleme Gus'ın bir adım gerilemesine sebep oldu. ikinci biranın içinde bulunduğu kesekâğıdı kolunun altından kaydı ve bira kutusu patlayıp kumlu zemine saçıldı.

Bira donuk köpükler halinde kabardı ve Gus dökülenleri toplamak için eğildi. Sonra çömeldi ve eli ıslak kesekâğıdı üzerinde, durdu.

Minibüs hafifçe yan yattı. Şasisindeki yaylar bir kez tınladı.

Minibüsün içinde bir şey kıpırdamış ya da kaymıştı.

Gus patlamış birayı yerde bırakarak doğruldu ve ayakkabıları kumlu zeminde kayarak geri kaçtı. Birkaç adım sonra kendini topladı ve gevşemeye zorladı. Bunun için kullandığı numara, birinin onun serinkanlılığını kaybettiğini gördüğünü düşünmekti. Döndü ve kapalı duran garaj kapısına doğru sakin sakin yürüdü.

Yaylar yine gıcırdadı ve Gus adımlarını sıklaştırdı, ama durmadı.

Yanında kırmızı bir düğme bulunan siyah panel kapıya geldi. Eliyle düğmeye vurdu ve hiçbir şey olmadı.

İki kere daha vurdu, bir kere yavaş ve rahat, sonra sertçe ve hızlı; düğme kullanılmamaktan sıkışmış gibiydi, yayı takılmıştı.

Minibüs yine gıcırdadı ve Gus kendini arkaya bakmamaya zorladı.

Garaj kapısı pürüzsüz çelikten yapılmıştı ve tutamaç yoktu. Çekecek hiçbir şey yoktu. Gus bir tekme salladı, ama kapı yerinden kıpırdamadı.

Minibüsün içinden gelen bir gümleme, tekmesine karşılık verdi. Ardından sert bir gıcırtı geldi ve Gus düğmeye geri koştu. Ona art arda, hızla bastı ve sonra bir makara uğuldayarak döndü, motor tıkırdadı ve zincir akmaya başladı.

Kapı yükseliyordu.

Daha kapı yarı yarıya açılmışken Gus kendini dışarı attı, yengeç gibi kaldırıma tırmandı ve sonra nefes nefese durdu. Dönüp kapının açılmasını, o şekilde kalmasını, sonra kapanmasını izledi. Kapının sıkı sıkı kapandığından ve hiçbir şeyin çıkmadığından emin oldu.

Sonra çevresine bakınarak sinirli halini üzerinden attı, şapkasını kontrol etti ---ve suçluluk duygusu içinde, hızla köşeye yürüdü. Minibüsle arasına bir sokak daha koymak istiyordu. Vesey Caddesi'ne geçti ve kendini, eskiden Dünya Ticaret Merkezi olan yeri kuşatan engellerin ve inşaat çitlerinin önünde dururken buldu. Şimdi mekân kazılmıştı, Aşağı Manhattan’ın çarpık sokaklarındaki kocaman bir çukurdu. Vinçler ve inşaat kamyonları mekânı yeniden inşa ediyordu.

Gus ürpertisini üzerinden attı. Telefonunu açıp kulağına götürdü.

"Felix, neredesin amigo?"

"9- Cadde’de, oraya geliyorum. Ne oldu ki?"

"Yok bir şey. Hemen buraya gel, yeter. Unutmak istediğim bir şey yaptım."

İZOLASYON KOĞUŞU,

JAMAİCA HASTANESİ TIP MERKEZİ

Eph Jamaica Hastanesi Tıp Merkezi'ne geldiğinde köpürüyordu. "Ne demek gittiler?"

"Dr. Goodweather," dedi idareci, "onları burada kalmaya zorlamak için yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu."

"O Bolivar denen tipin sinsi avukatını uzak tutmak için kapıya nöbetçi dikmenizi söylemiştim."

"Nöbetçi diktik. Gerçek bir polis memuru. Adam mahkeme emrine baktı ve bize yapabileceği hiçbir şey olmadığını söyledi. Ve... mesele rock yıldızının avukatı değildi. Avukat Bayan Luss'tı. Onun şirketi. Beni pas geçip doğrudan hastane yönetimine gittiler."

"O zaman bana neden haber verilmedi?"

"Sizinle temasa geçmeye çalıştık. Aramamızı söylediğiniz kişiyi aradık."

Eph hızla döndü. Jim Kent, Nora'nın yanında duruyordu. Şok olmuş gibi görünüyordu. Telefonunu çıkardı ve çağrılarım karıştırdı. "Anlamıyorum..." Başını kaldırıp özür dilercesine baktı. "Belki de güneş tutulmasındaki güneş lekeleri yüzünden falandı. Ben telefon almadım."

"Sesli mesaj bıraktım," dedi idareci.

Jim yine kontrol etti. "Dur bir dakika... kaçırdığım çağrılar olabilir." Başını kaldırıp Eph'e baktı. "Olan biten bunca şey arasında, Eph --- korkarım işi ben berbat ettim."

Bu haber Eph'in öfkesinin içini boşalttı. Jim'in herhangi bir şeyi gözden kaçırması normal değildi, özellikle de böylesine kritik bir zamanda. Eph güvenilir ortağına baktı ve öfkesi sönerek derin bir hayal kırıklığına dönüştü. "Bu şeyi çözmek için en çok güvendiğim dört kişi o kapıdan yürüyüp çıktı."

"Dört değil," dedi idareci arkasından. "Yalnızca üç."

Eph ona döndü. "Ne demek istiyorsun?"

İzolasyon koğuşunda, Kaptan Doyle Redfern plastik perdelerin arkasında, yatağının üzerinde oturuyordu. Perişan görünüyordu; soluk kolları kucağındaki yastığın üzerindeydi. Hemşire adamın yemek yemeyi reddettiğini, boynunun tutulduğundan ve daimi mide bulantısından yakındığını söyledi. Su yudumlamayı bile reddetmişti. Bedeninin su ihtiyacını kolundaki serum sağlıyordu.

Eph ve Nora, tam koruma kıyafetlerinden kaçınarak, maskeler ve eldivenler içinde adamın yanına dikildiler.

"Sendikam buradan çıkmamı istiyor," dedi Redfern. "Havayolu sanayi politikası şudur: 'Her zaman suçu pilota at.' Asla havayolu şirketinin, aşırı çalışma koşullarının, bakım noksanlıklarının suçu değildir. Bu sefer, ne olursa olsun, Kaptan Moldes'in peşine düşecekler. Belki benim de. Ama... bana doğru gelmeyen bir şey var. İçten içe. Hiç kendini gibi değilim."

"Bizimle işbirliği yapman çok önemli," dedi Eph. "Kaldığın için ne kadar teşekkür etsem az. Sağlığına kavuşman için elimizden gelen her şeyi yapacağız."

Redfern başını salladı; Eph adamın boynunun tutulduğunu görebiliyordu. Adamın çenesinin altını yokladı, lenf bezlerini muayene etti. Oldukça şişmişlerdi. Pilot kesinlikle bir şeyle mücadele ediyordu. Uçaktaki ölümlerle ilgili bir şeyle ---ya da yalnızca yolculukları esnasında kaptığı bir şeyle?

"Öylesine genç bir uçak," dedi Redfern. "Her açıdan güzel bir makine. Bu şekilde, tamamen kapanabilmiş olmasını aklım almıyor. Sabotaj olmalı."

"Oksijen karışımını ve su tanklarını test ettik. İkisi de temiz çıktı. İnsanların neden öldüğünü, uçağın neden karardığını açıklayan hiçbir şey yok." Eph pilotun koltuk altlarını yokladı ve kuru fasulye büyüklüğünde başka lenf bezleri buldu. "Hâlâ iniş hakkında hiçbir şey hatırlamıyor musunuz?"

"Hiçbir şey. Bu beni deli ediyor."

"Kokpit kapısının kilidinin açılması için bir sebep düşünebiliyor musun?"

"Hiç. FHİ kurallarına tamamen aykırı."

"Mürettebat dinlenme bölmesinde hiç zaman geçirdin mi?"

"Ranzada mı?" dedi Redfern. "Evet, geçirdim. Atlantik üzerinde biraz uyudum."

"Koltukları indirip indirmediğini hatırlıyor musun?"

"Onlar hep inik durur. Orada yatıyorsanız, bacaklarınızı uzatacak yere ihtiyaç duyarsınız. Neden?"

"Sıradışı bir şey görmedin mi?" dedi Eph.

"Yukarıda mı? Hiçbir şey görmedim. Görecek ne vardı ki?"

Eph geriledi. "Kargo bölmesine konan büyük bir dolaptan haberin var mı?"

Kaptan anlamaya çalışarak, başını iki yana salladı. "Hiç bilmiyorum. Ama bir şey peşinde gibisiniz."

"Pek değil. Hâlâ senin kadar şaşkınız." Eph kollarını kavuşturdu. Nora Luma ışığını yakmıştı ve onu kullanarak Redfern'ün kollarını tarıyordu. "İşte bu yüzden burada kalmayı kabul etmen çok önemli. Üzerinde pek çok test yapmak istiyorum."

Kaptan Redfern çivit rengi ışığın üzerinde gezinmesini izledi. "Neler olduğunu anlayabileceğinizi düşünüyorsanız, kobayınız olurum."

Eph başını sallayarak takdirini ifade etti.

"Bu yara izi ne zaman oldu?" diye sordu Nora.

"Hangi yara izi?"

Nora adamın boğazının ön kısmına bakıyordu. Adam başını arkaya devirdi ve Nora Luma ışığının altında koyu mavi görünen ince çizgiye dokundu. "Adeta bir ameliyat kesiğine benziyor."

Redfern de eliyle yokladı. "Hiçbir şey yok."

Gerçekten de, Nora ışığı söndürdüğü zaman çizgi neredeyse görünmez olmuştu. Nora ışığı tekrar yaktı ve Eph çizgiyi inceledi. Belki bir santim

uzunluğunda, birkaç milimetre kalınlığındaydı. Yaranın üzerini kapayan doku yeni gelişmiş görünüyordu.

"Bu gece bazı taramalar yapacağız. MRI bize bir şey gösterir."

Redfern başını salladı ve Nora ışığı söndürdü. "Biliyor musun... bir şey var." Redfern duraksadı, pilotlara özgü özgüveni bir anlığına soldu. "Bir şey hatırlıyorum, ama size bir faydası dokunacağını sanmıyorum..."

Eph belli belirsiz omuzlarını silkti. "Bize verebileceğin her şey kabulümüz."

"Şey, bayılmadan önce... bir rüya gördüm ---çok eski bir şey..." Kaptan neredeyse utançla çevresine bakındı, sonra çok alçak sesle konuşmaya başladı. "Ben çocukken... geceleri... büyükannemin evindeki büyük yatakta uyurdum. Ve her gece yarısı, yakındaki kilisenin çanları çalarken, büyük eski gardırobun arkasından bir şeyin çıktığını görürdüm. İstisnasız her gece... o şey kara kafasını çıkarırdı. Uzun kolları ve kemikli omuzları vardı... ve bana bakardı..."

"Bakmak mı?" diye sordu Eph.

"Ağzı çentikliydi, ince ve siyah dudakları vardı... ve bana bakardı ve yalnızca... gülümserdi."

Eph'le Nora büyülenmiş gibiydi; itirafın mahremiyeti ve düşsü tınısı beklenmedikti.

"Sonra çığlık atmaya başlardım ve büyükannem ışığı açar, beni yatağa götürürdü. Bu senelerce devam etti. Ona Bay Sülük derdim. Çünkü derisi... o kara deri tıpkı yakındaki dereden topladığımız şişmiş sülüklere benzerdi. Çocuk psikiyatrları beni muayene ettiler, benimle konuştular ve buna kâbus dediler. Neden ona inanmamak gerektiği konusunda sebepler saydılar bana, ama... o her gece gelmeye devam etti. Her gece ondan saklanmak için yastıklarımın altına gömülürdüm ---ama işe yaramazdı. Orada, odada olduğunu bilirdim..." Redfern yüzünü buruşturdu. "Birkaç sene sonra

oradan taşındık ve büyükannem gardırobu sattı. Onu bir daha görmedim. Bir daha rüyalarıma girmedi."

Eph dikkatle dinliyordu. "Affedersin Kaptan... ama bunun bizimle ne ilgisi..."

"Ona geliyorum," dedi Kaptan Redfern. "İnişimiz ile burada uyanmam arasında hatırladığım tek şey ---onun geri geldiği. Düşlerimde. Onu, bu Bay Sülük'ü yine gördüm... ve gülümsüyordu."

2. ARA

YANAN ÇUKUR

Kâbusları hep aynıydı: Genç ya da yaşlı Abraham çırılçıplak bir halde yerdeki dev bir çukurun önünde diz çökmüş olurdu. Aşağıda cesetler yanardı. Bir Nazi subayı diz çökmüş tutsakların önünde yürür ve onları enselerinden vururdu.

Yanan çukur Treblinka olarak bilinen imha kampının içindeki revirin arkasındaydı. Çalışamayacak kadar hasta ya da yaşlı tutsaklar, üzerine kırmızı bir haç resmedilmiş beyaza boyalı barakaların içinden geçiriliyor ve bu çukura atılıyorlardı. Genç Abraham burada pek çok kişinin öldüğünü görmüştü, ama kendisi buraya yalnızca bir kez yaklaşmıştı.

Dikkat çekmemeye çabalıyor, sessizce çalışıyor, kimseyle görüşmüyordu. Her sabah parmağını kesiyor, sabah yoklamada olabildiğince sağlıklı görünmek için yanaklarına birer damla kan sürüyordu.

Çukuru ilk kez, revirde bazı rafları onarırken görmüştü. On altı yaşındaki Abraham Setrakian sarı kollukluydu, yani bir zanaatçıydı. İltimas aramazdı; kimsenin kayırdığı biri değildi, yalnızca ahşap işinde yetenekli bir köleydi ve bu, bir ölüm kampında yaşamasını sağlayan bir beceriydi. Nazi Hauptmann için biraz değeri vardı. Adam onu acımasızca, saygısızca, mütemadiyen kullanıyordu. Abraham dikenli tel çitleri çekiyor, kütüphane yapıyor, demiryolu onarıyordu. 1942'de, Noel zamanında,

Ukraynalı muhafız yüzbaşıya süslü pipolar oymuştu.

Abraham’ı o çukurdan uzak tutan, elleriydi. Alacakaranlıkta onun parıltısını görebiliyordu ve bazen atölyesinde talaşa karışmış et ve benzin kokusu alıyordu. Korkusu yüreğini kavradığında, çukur da yerleşiyordu oraya.

Korku onu ne zaman ele geçirse ---caddeyi geçerken, geceleyin dükkanı kapatırken ya da kâbuslardan uyanırken--- Setrakian onu hâlâ hissediyordu ve anılarının kalıntıları canlanıyordu. Diz çökmüş, dua etmekte olan çırılçıplak hali. Düşlerinde, silahın namlusunu ensesinde hissedebiliyordu.

İmha kampının insan öldürmekten başka işlevi yoktu. Treblinka, tren istasyonuna benzeyecek şekilde yapılmıştı, yolculuk posterleri, tarifeleri, dikenli tellere dolanmış yeşillikler vardı. Oraya Eylül 1<M2’de gitmişti ve tüm zamanını çalışarak geçirmişti. Buna, "Nefesimi kazanmak," diyordu. Sessiz bir adamdı, genç, ama iyi yetiştirilmiş, bilge ve sevecen. Mümkün olduğunca çok tutsağa yardım ediyordu ve devamlı sessizce dua ediyordu. Her gün tanık olduğu canavarlıklara rağmen, Tanrı’nın bütün insanlara göz kulak olduğuna inanıyordu.

Ama bir kış gecesi, ölü bir şeyin gözlerinde, Abraham şeytanı gördü. Ve dünyanın işleyişinin sandığından farklı olduğunu anladı.

Saat gece yarısını geçiyordu ve kamp Setrakian’ın hiç şahit olmadığı kadar sessizdi. Ormanın mırıltısı dinmişti ve soğuk hava iliklerine işliyordu. Ranzasında sessizce kıpırdandı ve kör gözlerle onu kuşatan karanlığa baktı. Sonra onu işitti... *Tıktıktık.*

Tam *kubbesinin* söylediği gibi... tam onun söylediği gibi bir sesti... ve bir sebepten bu onu daha da korkutucu kılıyordu...

Nefesi kesildi ve yüreğinde alev alev bir delik hissetti. Kışlanın bir köşesinde, karanlık hareket etti. Bir *Şey,* uzun boylu, sıska bir şekil simsiyah derinliklerden koptu ve Abraham’ın uyuyan yoldaşlarına doğru süzüldü.

Tıktıktık.

Sardu. Ya da eskiden o olan Şey. Derisi kırışmıştı ve karaydı, siyah, bol cüppesinin kıvrımlarına karışıyordu. Tıpkı canlı bir mürekkep lekesi gibi. Şey çaba harcamadan süzüldü, yerde süzülen ağırlıksız bir hayaletten farksızdı. Pençemsi ayak tırnakları yere hafif hafif sürtünüyordu.

Ama... bu olamazdı. Dünya gerçekti ---şer gerçekti ve onu her an kuşatıyordu--- ama bu gerçek olamazdı. Bu bir *bubbe meyv*eydi. Bir *bubbe*...

Tıktıktık...

Birkaç saniye içinde, uzun zaman önce ölmüş Şey, Setrakian'ın karşısındaki ranzaya ulaştı. Şimdi Abraham onun kokusunu alabiliyordu: kuru yapraklar, toprak ve küf. Bedenin bohçamsı karanlığından çıkarken varlığın kararmış yüzünden bir şeyler görebiliyordu ---Şey öne eğildi, genç bir Polonyalı olan, çalışkan işçi Zadawski'nin boynunu kokladı. Şey barakanın yüksekliği kadar vardı, başı yukarıdaki kirişlerin arasındaydı, sert ve boş nefesler alıyordu, heyecanlı ve aç. Bir sonraki yatağa gitti. Orada, kısa bir an için, yakındaki pencereden gelen ışık yüzünün siluetini çizdi.

Kararmış deri saydamlaştı, ışığın önünde bir dilim kuru ete benzedi. Tamamen kuru ve mattı -gözleri dışında: içten içe parlıyor görünen iki ışıltılı küre, tıpkı canlandırıcı bir nefes yakalamış iki köz parçası gibi. Varlığın kuru dudakları gerilerek benekli diş etlerini ve imkânsız derecede keskin iki dizi küçük, sararmış diş sergiledi.

Ladizlav Zajak'ın kırılgan bedeni üzerinde duraksadı. Zajak, Grodno'dan yeni gelmiş, tüberküloz hastası, yaşlı bir adamdı. Setrakian geldiğinden beri Zajak'a destek olmuş, ona kuralları öğretmiş, onu meraklı gözlerden kaçırmıştı. Tek başına hastalığı bile adamın idamı için yeterli sebepti ---ama Setrakian onu yardımcısı ilan etmiş, kritik anlarda adamı SS denetçilerden ve Ukraynalı nöbetçilerden uzak tutmuştu. Ama Zajak gitmişti. Ciğerleri pes ediyordu ve daha önemlisi, yaşama arzusunu yitirmişti: içine kapanmıştı, nadiren konuşuyordu, devamlı sessiz sessiz ağlıyordu. O, Setrakian'ın hayatta kalması için bir yükümlülük olmuştu, ama Setrakian'ın yakarıları artık yaşlı adama ilham vermiyordu ---Setrakian

onun sessiz öksürük krizleri ile sarsılmasını, şafağa dek sessizce ağlamasını dinliyordu.

Ama şimdi, tepesine dikilmiş olan Şey, Zajak'a bakıyordu. Yaşlı adamın düzensiz nefesleri onu memnun etmiş gibiydi. Tıpkı bir ölüm meleği gibi, karanlığını adamın kırılgan bedeninin üzerine yaydı ve kuru damağını hevesle şaklattı.

Şey'in sonra ne yaptığını... Setrakian göremedi. Bir gürültü vardı, ama kulakları işitmeyi reddediyordu. Bu büyük Şey zevkle yaşlı adamın başının ve boynunun üzerine eğildi. Duruşundaki bir şey... beslendiğini düşündürüyordu. Zajak'ın yaşlı bedeni hafifçe seyirdi, kasıldı, ama dikkat çekici bir biçimde, yaşlı adam uyanmadı.

Bir daha asla.

Setrakian eliyle inlemesini bastırdı. Beslenen Şey ona aldırmaz göründü. Muhtelif hasta ve sakat tutsakların üzerinde zaman harcadı. Gece bittiğinde, geride üç ceset kalmıştı ve o Şey kızarmış görünüyordu ---derisi daha esnek, ama aynı ölçüde karanlıktı.

Setrakian, Şey'in karanlığa karışıp gittiğini gördü. İhtiyatla kalktı ve cesetlerin yanına gitti. Soluk ışıkta onlara baktı. Herhangi bir travma izi yoktu ---boyunlarındaki ince kesikler dışında. Öyle ince bir kesikti ki, neredeyse görünmezdi. Dehşete bizzat tanık olmuş olmasaydı...

Sonra kafasına dank etti. Bu Şey. Yine dönecekti ---hem de yakında. Bu kamp verimli bir beslenme alanıydı ve Şey fark edilmeyen, unutulmuş, önemsiz insanlarla beslenecekti. Onlarla karnını doyuracaktı. Hepsiyle.

Biri ayağa kalkıp onu durdurmazsa.

Biri.

O.

HAREKET

EKONOMİ SINIFI

753 numaralı uçuştan canlı kurtulan Ansel Barbour, karısı Ann-Marie ve çocukları, sekiz yaşındaki Benjy ve beş yaşındaki Hailey ile birlikte, New York Flatbush'taki üç odalı evlerinin arka tarafındaki güneş gören odada, mavi kreton kaplı kanepede birbirlerine sokulmuşlardı. Bu özel olay için eve girmelerine izin verilen Pap ve Gertie adındaki iki iri Saint Bernard bile oyuna katıldı. Onu gördüklerine çok mutlu olmuşlardı, insan eli büyüklüğündeki pençelerini Ansel'in dizlerine dayadılar, minnetle göğsüne dokundular.

Ansel ekonomi sınıfında, 39G numaralı koltukta oturuyordu. Bedelini işvereninin ödediği, Berlin'in güneybatısındaki Potsdam'da düzenlenen bir veri tabanı güvenliği eğitiminden geri dönüyordu. Ansel bilgisayar programcısıydı, milyonlarca müşterinin kredi kartı numaralarının elektronik yollarla çalınmasının ardından, New Jersey merkezli bir perakendeci ile dört aylık sözleşme yapmıştı. Daha önce hiç yurtdışına çıkmamıştı ve ailesini çok özlemişti. Dört günlük konferansın programına molalar ve şehir gezileri de eklenmişti, ama Ansel otelinden çıkmamış, dizüstü bilgisayarı ile odasına kapanmayı, çocuklarıyla webcam aracılığıyla görüşmeyi ve internet üzerinde yabancılarla iskambil oynamayı tercih etmişti.

Karısı Ann-Marie batıl inançları olan, içine kapanık bir kadindi ve 753 numaralı uçuşun trajik sonu onun uçak yolculukları ve genel olarak yeni deneyimler hakkında özenle beslediği korkulan doğrulamaktan başka işe yaramamıştı. Ann-Marie araba kullanmazdı. Düzinelerce takıntılı alışkanlığın pençesinde yaşıyordu. Bunlara, kötü şansı kovalamak amacıyla, evdeki her aynaya dokunmak ve onları tekrar tekrar temizlemek de dahildi. Annesiyle babası, o dört yaşındayken bir otomobil kazasında ölmüştü ---

kazadan yalnız kendisi kurtulmuştu--- ve bekar bir hala tarafından yetiştirilmişti. Halası Ann-Marie ile Ansel'in düğününden bir hafta önce ölmüştü. Çocuklarının doğumu Ann-Marie'nin yalıtılmışlığını daha da artırmış, korkularını büyütmüştü, öyle ki günler boyunca evinin güvenli sınırlarından çıkmadığı oluyordu. Dış dünya ile temas kurmasını gerektirecek her şey için Ansel'e bağımlıydı.

Arızalı uçağa dair haber kadını çökertmişti. Daha sonra Ansel'in geri gelmesinin sevinci onu ancak dini terimlerle tanımlayabileceği şekilde canlandırmıştı: onun boş, yaşam koruyan düzeninin mutlak gerekliliğini doğrulayan ve kutsayan bir kurtuluş.

Ansel ise, eve döndüğü için çok rahatlamıştı. Ben ve Hailey tepesine tırmanmaya çalışıyordu, ama boynundaki ağrı yüzünden onları uzak tutmak zorunda kalıyordu. Boğazında başlayan tutulma hissi ---kasları acı veren bir şekilde burulmuş halatlar gibiydi- çene eklemlerini geçip kulaklarına dek yayılıyordu. Bir halatı burduğunuzda nasıl kısalırsa, Ansel'in kaslarında da bu his vardı. Biraz rahatlamayı umarak boynunu esnetti...

ÇAT... ÇITIR... TIK...

... acıdan iki büklüm olacaktı neredeyse. Harcadığı çabaya değmezdi.

Daha sonra, Ansel ekonomik boy ibuprofeni ocağın üzerindeki yüksek dolaba kaldırırken Ann-Marie'ye yakalandı. Ansel gündelik önerilen doz olan altı hapın hepsini birden ağzına attı ve zar zor yutabildi.

Ann-Marie'nin bakışlarındaki neşenin yerini korku aldı. "Ne oldu?"

"Yok bir şey," dedi Ansel, ama başını iki yana sallayamayacak kadar rahatsız hissediyordu. Ama karısını endişelendirmemek en iyisi olacaktı. "Yalnızca uçakta her yanım tutuldu. Başım öne düştüğü için muhtemelen."

Ann-Marie parmaklarını çekiştirerek kapıda dikilmeye devam etti. "Belki de hastaneden çıkmaman gerekirdi."

"Peki sen nasıl idare edecektin?" diye karşılık verdi Ansel, tasarladığından daha aksi bir sesle.

ÇAT, ÇITIR VE *TIK*...

"Ama ya... ya yine hastaneye girmen gerekirse? Ya bu sefer kalmanı isterlerse?"

Kendi korkularını göz ardı edip karısınınkileri dindirmeye çalışmak yorucuydu. "Zaten işimi ihmal etmemem gerekiyor. Durumumuzun sıkışık olduğunu biliyorsun."

İki gelirli aileler için uygun olan Amerika'da, tek gelirli bir aileydiler. Ve Ansel ikinci bir iş bulamazdı, çünkü o zaman market alışverişini kim yapacaktı?

"Biliyorsun, ben... ben sensiz yapamam," dedi Ann-Marie. Onun hastalığını hiç konuşmamışlardı. En azından, hastalık adı altında konuşmamışlardı. "Sana ihtiyacım var. *Bizim* sana ihtiyacımız var."

Ansel'in omuzlarıyla yaptığı jest bir eğilmeye daha çok benziyordu, boynunu değil belini kırarak eğilmişti. "Tanrım, onca insanı düşündükçe." Uzun uçuşta yanında oturanları düşündü. İki sıra öndeki, üç yetişkin çocuklu aileyi. Koridorun karşısında oturan, yolun büyük kısmında uyuyan, kır saçlı başları aynı yastığı paylaşan yaşlı çifti. Kucağına diyet gazoz damlatan açık sarı saçlı hostesi. "Neden ben, diyorum. Benim hayatta kalmam için bir sebep var mıydı?"

"Bir sebep *var"* dedi karısı elini onun göğsüne koyarak. "Ben."

Daha sonra, Ansel köpekleri arka bahçedeki barakalarına götürdü. Bu evi almalarının asıl sebebi bu avluydu: Çocuklar ve köpekler için bol bol oynama yeri vardı. Ansel, Pap ile Gertie'yi Ann-Marie ile tanışmadan önce almıştı ve Ann-Marie tıpkı Ansel'e olduğu gibi, onlara da âşık olmuştu. Köpekler de koşulsuzca seviyordu Ann-Marie'yi. Ansel de öyle, çocuklar da öyle ---ama büyük çocukları Benjy arada bir onun tuhaflıklarını sorgulamaya başlamıştı. Özellikle de, sekiz yaşındaki bir oğlanın beyzbol

antrenmanlarına ve oyun randevularına engel olduklarında. Ansel, Ann-Marie'nin ondan birazcık uzaklaşmaya başladığını görebiliyordu. Ama Pap ve Gertie, Ann-Marie onları fazla fazla beslediği sürece, ona asla meydan okumuyordu. Ansel çocuklar büyüdükçe yaşanacaklardan korkuyordu, annelerinden çok erken uzaklaşmalarından korkuyordu ve karısının neden köpekleri çocuklarına tercih eder göründüğünü anlamıyordu.

Eski bahçe kulübesinin içinde, ortadaki yer tahtalarına metal bir kazık kakılmış, direğe iki zincir bağlanmıştı. Gertie önceki sene kaçmış, sırtında ve bacaklarında sopa izleriyle geri dönmüştü. Biri köpeğe dayak atmıştı. Bu yüzden artık, kendi güvenlikleri için, geceleri köpekleri bağlıyorlardı. Ansel rahatsızlığını en aza indirmek için boynunu ve başını aynı hizada tutarak, köpeklerin yemeğini ve suyunu yavaşça yere bıraktı, sonra köpekler yemeklerini yerken elini koca kafalarındaki tüylerin üzerinde gezdirdi, gerçekliklerini hissetti, bu şanslı günün sonunda onların varlığını takdir etti. Ansel köpekleri direğe bağladıktan sonra dışarı çıktı ve evinin arkasına bakarak dikildi, içinde kendisinin olmadığı bir dünya hayal etmeye çalıştı. Ansel bugün çocuklarının ağladığını görmüştü ve kendisi de onlarla birlikte ağlamıştı. Ailesinin ona çok ihtiyacı vardı.

Aniden boynuna saplanan bir ağrıyla sarsıldı. Düşmemek için köpek kulübesinin köşesine tutundu ve dakikalar boyunca o şekilde donup kaldı. Bir tarafa doğru eğilerek, bu yakıcı ve keskin acı boyunca titreyerek bekledi. Sonunda acı geçti. Bir kulağı deniz kabuğu gibi uğulduyordu. Ansel parmaklarıyla boynunu yokladı. Dokunulmayacak kadar hassastı. Boynunu germeye, hareket etme yeteneğini iyileştirmeye çalıştı, başını eğebildiğince arkaya eğerek gece göğüne baktı. Orada, yıldızlara benzeyen uçak ışıkları vardı.

Ben kurtuldum, diye düşündü. *En kötü kısmı bitti. Bu da yakında geçer.*

O gece korkunç bir rüya gördü. Vahşi bir yaratık evde çocuklarını kovalıyordu, ama Ansel onları kurtarmak için koştuğunda, ellerinin yerinde canavar pençeleri olduğunu gördü. Uyandığında yatağının kendi tarafı sırılsıklamdı. Çabucak yataktan çıktı ---ama bir sancı saplandı.

ÇAT...

Kulakları, çenesi, boğazı aynı gergin ağrıyla kasılmıştı ve yutkunamıyordu.

ÇITIR...

Yemek borusundaki ağrı neredeyse felç ediciydi.

Sonra bir de susuzluk vardı. Hiç hissetmediği türden bir susuzluk ---asla dinmeyen bir dürtü.

Tekrar hareket edebilir hale geldiğinde, holden geçerek mutfağa gitti. Buzdolabını açtı ve kendine büyük bir bardak limonata doldurdu, sonra bir bardak daha, bir bardak daha... ardından sürahiyi kafasına dikti. Ama susuzluğunu hiçbir şey gideremiyordu. Neden bu kadar terliyordu?

Geceliğindeki lekelerde ağır ---küf gibi--- bir koku ve terinde de kehribarımsı bir taraf vardı. Burası çok sıcaktı...

Sürahiyi buzdolabına geri koyarken bir tabak marine edilmiş eti fark etti. Yağa ve sirkeye karışmış kan sızıntılarını gördü ve ağzı sulandı; onu ızgara etme fikriyle değil, ısırma fikriyle -dişlerini ona geçirme, parçalama, emme fikriyle. Kanı içme fikriyle. *TIK...*

Ana hole çıktı ve çocuklara göz attı. Benjy, Scooby Doo desenli örtüsünün altında tortop olmuştu; Haily, kolunu şiltesinin kenarından yerdeki resimli kitaplara doğru sarkıtmış, hafif hafif horluyordu. Onları görünce Ansel'in omuzları biraz gevşedi ve biraz nefeslendi. Serinlemek için arka bahçeye çıktı, gece havası derisindeki teri soğuttu. Evde, ailesiyle birlikte olmanın onu her dertten kurtaracağını hissediyordu. Onlar ona yardım ederdi.

Onlar onu beslerdi.

ADLİ TIP KURUMU, MANHATTAN

Eph ile Nora'yı karşılayan adli tıp uzmanının üzerinde kan yoktu. Bu bile başlı başına tuhaf bir manzaraydı. Normalde su geçirmez önlüklerinden kan akardı, plastik kol yenleri dirseklerine dek kana batmış olurdu. Ama bugün böyle değildi. Adli tıp uzmanı Beverly Hills'te çalışan bir jinekologdan farksızdı.

Uzman kendini Gosset Bennet olarak tanıttı. Kahverengi tenli ve ondan daha kahverengi gözlü bir adamdı ve plastik gözlüğün ardında kararlı bir yüzü vardı. "Biz de işe yeni başlamıştık," dedi eliyle masaları göstererek. Otopsi odası gürültülü bir yerdi. Bir ameliyat odası steril ve sessiz bir ortamken, morg bunun tam tersidir: uğuldayan testereler, akan su, rapor dikte eden doktorlarla dolu, karışık ve meşgul bir ortam. "Sizin uçaktan sekiz tanesine başladık."

Soğuk paslanmaz çelikten, sekiz oluklu masanın üzerinde cesetler yatıyordu. Uçaktan getirilen kurbanlar otopsinin farklı aşamalarındaydı. İkisi tamamen açılmıştı, yani göğüsleri boşaltılmış, organlar ayaklarının dibinde duran açık plastik torbalara konmuştu. Bir patolog, insan etinden bir tabak *sapmi* hazırlayan bir yamyam gibi, kesme tahtasında örnekleri ayırıyordu. Yaralı boyunlar kesilmiş, diller dışarı çekilmişti, yüzler lateks maskeler gibi aşağıya doğru sıyrılmış, kafatasları ortaya çıkarılmış, onlar da yuvarlak testerelerle açılmıştı. Bir beyin omurilikten ayrılmaktaydı, daha sonra, otopsinin son adımı olarak, sertleşmesi için formalin solüsyonu içine konacaktı. Bir morg görevlisi boş kafatasını yeniden doldurmak üzere elinde dolgu malzemesi ve iyice mumlanmış bir iplik geçirilmiş büyük, kıvrık bir iğneyle beklemekteydi.

Uzun saplı bir bahçe makası masadan masaya dolaşmaktaydı. Bir başka görevli göğsü açılmış bir cesedin yanında, metal bir taburenin üzerinde durmuş, kaburgaları teker teker kesiyordu. Daha sonra göğüs kafesi ve sternum bir bütün halinde yerinden çıkarılacaktı. Parmesan peyniri, metan ve çürük yumurta karışımı bir koku vardı.

"Sen aradıktan sonra boyunlarını kontrol etmeye başladım," dedi Bennett. "Şimdiye kadar incelediğimiz tüm bedenlerde bahsettiğin kesik var. Ama yara izi yok. Gördüğüm en düzgün, en temiz açık yara."

Onları, masada yatan, henüz kesilmemiş bir kadın cesedinin yanına götürdü. Boynunun altına konmuş on beş santimlik metal bir blok sayesinde başı arkaya devrilmiş, göğsü gerilmiş, boynu ortaya çıkmıştı. Eph eldivenli parmaklarla kadının boğazındaki deriyi dürtükledi.

İnce ---kâğıt kesiği kadar ince--- çizgiyi fark etti ve yarayı nazikçe araladı. Yaranın düzgünlüğü ve görebildiği kadarıyla derinliği onu şok etti. Eph deriyi bıraktı ve yara, uykulu gözkapakları ya da utangaç bir gülümseme gibi, tembelce kapandı.

"Buna ne sebep olmuş olabilir?" diye sordu.

"Bildiğim kadarıyla, doğal bir şey değil," dedi Bennett. "Neşterle kesilmiş kadar düzgün. Hem uzunluğu hem de yeri özellikle hesaplanmış gibi. Ama... kenarları yuvarlak, yani görünüşü neredeyse organik."

"Derinliği ne kadar?" diye sordu Nora.

"Temiz bir kesik; dümdüz iniyor, şahdamarın duvarını deliyor, ama orada duruyor ---diğer yandan çıkıp damarı parçalamıyor."

"Hepsinde böyle mi?" diye inledi Nora.

"Şimdiye dek baktığım her cesette. Her birinde aynı yara var, ama siz söylemeseniz, itiraf etmeliyim, fark etmeyebilirdim. Özellikle de, bu cesetlerin her birinde bulduğum başka şeylerin yanında."

"Hangi başka şeyler?"

"Birazdan oraya geleceğim. Her yara izi boyunda, önde ya da yanda. Yara izi göğsünde, yüreğin yukarısında olan bir kadın dışında. Bir erkekte de aramamız gerekti ve sonunda baldırın üst kısmında, femur damarının

üzerinde bulduk. Her yara deriyi ve kası aşıyor, ana damarın hemen içinde bitiyordu."

"İğne eseri olabilir mi?" diye tahmin yürüttü Eph.

"Ama ondan daha ince. Ben... benim daha fazla araştırmam lazım, burada işe daha yeni başladık. Ve başka ürkütücü şeyler de var. Bunun farkındasınız sanırım?" Bennett onları büyük buzdolabının kapısına götürdü. İçerisi iki arabalık bir garajdan daha büyüktü. Yaklaşık elli sedye vardı, çoğunda fermuarı cesedin göğsüne kadar indirilmiş birer ceset torbası duruyordu. Birkaçı tamamen indirilmişti, cesetler çıplaktı ---çoktan tartılmış, ölçülmüş, fotoğrafları çekilmişti--- ve otopsi masasına hazırlardı. 753 numaralı seferle ilgisi olmayan sekiz kadar ceset, torbasız bir biçimde sedyelerin üzerinde çıplak yatıyorlardı ve ayak parmaklarında standart sarı etiketler vardı.

Soğutulmuş ortam, tıpkı meyve sebzeleri koruduğu, soğuk etlerin bozulmasını engellediği gibi, çürümeyi de yavaşlatır. Ama uçaktan gelen cesetler hiç bozulmamıştı. Otuz altı saat sonra hâlâ, Eph'in uçağa ilk bindiği zamanki kadar taze görünüyorlardı. Onların tersine, normal sarı etiketli cesetler şişmişti; her gözenekten siyah irinden farksız bir sıvı sızıyordu, etleri koyu yeşil ve buharlaşma yüzünden köselemsi olmuştu.

"Bunlar oldukça iyi görünen ölüler," dedi Bennett.

Eph, soğutucunun içinde durmakla hiçbir ilgisi olmayan bir ürperti hissetti. O ve Nora üç sıra cesedin arasından yürüyerek geçtiler. Sağlıklı göründükleri söylenemezdi, büzülmüşlerdi ve kanları çekilmişçesine soluktular, ama öleli çok olmuş gibi görünmüyordu. Ölülerin karakteristik maskelerine sahiptiler, ama sanki daha otuz dakika önce ölmüşlerdi.

Bennett'i izleyerek otopsi odasına girdiler. Aynı kadın cesedi otopsi için hazırlanıyordu ---kırklarının başlarındaydı ve vücudunda, bikini çizgisinin altındaki on senelik sezaryen izi dışında başka ayırt edici bir işaret yoktu. Bennett neşter yerine, bir morgda asla kullanılmayan bir alete uzandı, bir stetoskoba.

"Bunu daha önce fark ettim," dedi stetoskobu Eph’e uzatarak. Eph kulaklıkları taktı ve Bennett odadaki herkesin durup sessiz olmasını istedi. Bir patoloji asistanı koşuşturarak akan suları kapadı.

Bennett stetoskobun ucunu cesedin göğsüne, sternumun hemen altına dayadı. Eph işiteceklerinden korkarak, endişe içinde dinledi. Ama hiçbir şey duymadı. Tekrar Bennett’e baktı, ama adamın yüzünde ifade yoktu, bekliyordu. Eph gözlerini yumdu ve odaklandı.

Hafif. Çok hafif. Bir kıvranma sesi, adeta çamurda kıvranan bir şey gibi. Öyle ağır, öyle delirtici ölçüde hafif bir sesti ki, Eph onu hayal etmediğinden emin olamıyordu.

Dinlemesi için stetoskobu Nora’ya uzattı.

"Kurtlar mı?" dedi Nora doğrularak.

Bennett başını iki yana salladı. "Aslında, kurt yok. Bu da çürüme olmamasını kısmen açıklıyor. Ama bazı ilgi çekici anormallikler var..."

Bennett herkesin işine dönmesini işaret etti ve yandaki tepsiden altı numaralı bir neşter seçti. Ama göğse her zamanki Y biçimli kesiği açmak yerine, emaye bir tezgahtan geniş ağızlı bir kavanoz aldı ve cesedin sol elinin altına yerleştirdi. Neşteri aniden bileğin altına dayadı ve portakal kabuğu kesermiş gibi kesip açtı.

Önce soluk, beyazımsı bir sıvı fışkırdı, bir kısmı adamın eldivenlerine ve kalçasına bulaştı, sonra düzgün bir biçimde koldan aşağı, kavanoza aktı. Hızla kavanozun dibini doldurdu, ama sonra, durmuş kalbin basıncı olmadığından, yaklaşık yüz gramı bulduğunda gücünü kaybetti. Bennett daha fazlasını akıtabilmek için kolu indirdi.

Adamın eyleminin duygusuzluğu Eph’i şok etmişti, ama akıntıyı görünce hemen üstesinden geldi. Bu kan olamazdı. Ölümden sonra kan birikir ve pıhtılaşır. Motor yağı gibi akmaz.

Beyazlaşmaz da. Bennett cesedin kolunu eski yerine yerleştirdi ve Eph'in görebilmesi için kavanozu kaldırdı.

Teğmen --- cesetler --- onlar...

"Başta belki de proteinlerin ayrıştığını düşündüm. Tıpkı yağın suyun yüzeyine çıktığı gibi," dedi Bennett. "Ama tam olarak bu da değil."

Akıntı kremsi beyazdı, kana ekşi süt karıştırılmış gibi.

Teğmen... ah, Tanrım...

Eph gördüklerine inanamıyordu.

"Hepsi aynı mı?" dedi Nora.

Bennett başını salladı. "Kanları akıtılmış. Hiç kan yok."

Eph kavanozdaki beyaz maddeye baktı ve tam yağlı süt düşüncesi midesini kaldırdı.

"Başka şeyler de var," dedi Bennett. "İç sıcaklık yüksek. Bir şekilde, bu cesetler hâlâ ısı üretiyor. Ek olarak, bazı organlarda kara lekeler bulduk. Nekroz değil, neredeyse... morartı gibi."

Bennett içinde beyaz sıvı olan kavanozu tezgaha bıraktı ve patoloji asistanlarından birini çağırdı. Kadın, eve servis çorbaların içine konduğu türden mat bir plastik kap getirdi. Üstünü açtı ve Bennett kabın içine uzanarak bir organ çıkardı, onu kasaptan yeni gelmiş küçük bir et parçası gibi, kesme tahtasının üzerine koydu. Bu, kesilmemiş bir insan kalbiydi. Eldivenli parmaklarıyla damar girişlerini gösterdi. "Kapakları görüyor musunuz? Sanki kendiliklerinden açılmış. Şimdi, yaşarken bu şekilde çalışmış olamazlar. Açılıp kapanarak kan pompalarken değil. Bu yüzden, bu doğumdan olamaz."

Eph hayretler içindeydi. Bu anormallik, ölümcül bir kusurdu. Her anatomi uzmanının bildiği gibi, insanların içi de dışı kadar farklı görünürdü.

Ama hiçbir insan bu kalple yetişkin olana kadar yaşayamazdı.

"Hastanın sağlık geçmişi var mı?" dedi. "Bunu karşılaştırabileceğimiz herhangi bir şey?"

"Henüz yok. Muhtemelen sabaha kadar da olmayacak. Ama bu, süreci yavaşlatmama sebep oldu. *iyice* yavaşlatmama. Bir süreliğine duruyorum, bu gecelik kapıyorum ki, yarın buraya daha fazla destek getirtebilelim. Her ufak ayrıntıyı kontrol etmek istiyorum. Örneğin... bunun gibi."

Bennett orta sıklette yetişkin bir erkeğe ait, tamamen açılmış bir cesede yürüdü. Boynu boğaza kadar kesilmiş, gırtlak ve soluk borusu ortaya çıkmıştı. Gırtlağın hemen üstünde ses kıvrımları ya da ses telleri görülebiliyordu.

"Giriş kıvrımlarını görüyor musun?" dedi Bennett.

Bunlar 'sahte ses telleri' olarak da bilinirdi: tek işlevi yukarıda durup gerçek ses tellerini korumak olan mukus kaplı kalın zarlar. Ameliyatla alındıktan sonra bile tamamen yenilenebildiklerinden, bunlar gerçek bir anatomik gariplikti.

Eph ve Nora yaklaştılar. Yeni gelişmiş kıvrımları ikisi de görebiliyordu; pembemsi, etli çıkıntılar ---tümörler gibi bozuk ya da biçimsiz değildiler, boğazın içinden, dilin altından dallanarak büyüyorlardı. Çenenin altındaki yumuşak dokuda yeni ve görünüşe göre spontane bir değişiklikti bu.

Dışarıda, her zamankinden daha büyük titizlikle temizlendiler. Morgda gördükleri ikisini de derinden sarsmıştı.

İlk önce Eph konuştu. "Acaba her şey ne zaman yine mantıklı gelmeye başlayacak?" Ellerini tamamen kuruladı ve eldivensiz ellerine temas eden havayı hissetti. Sonra kendi boğazını, bütün kesiklerin olduğu yeri yokladı. "Boyunda düz, derin bir kesik. Ve bir yandan ölüm sonrası bozulmayı yavaşlatan, bir yandan da spontane ölüm sonrası doku gelişmesine sebep olan bir virüs."

"Bu yeni bir şey," dedi Nora.

"Ya da... çok, çok eski bir şey."

Çıkış kapısına, Eph'in yasadışı park ettiği Explorer'a doğru yola çıktılar. Arabanın kontrol panelinin üzerinde ACİL KAN TESLİMATI kartı vardı. Günün son sıcaklığı da gökyüzünü terk ediyordu. "Diğer morgları kontrol etmemiz lazım," dedi Nora. "Bakalım onlar da aynı sapmaları buluyorlar mı?"

Eph'in telefonunun zili çaldı. Zack'ten mesaj vardı:

nrdsin???? Z

"Kahretsin," dedi Eph. "Unuttum... velayet davası vardı..."

"Şimdi mi?" dedi Nora. Sonra kendine hakim oldu. "Tamam. Sen git. Seninle daha sonra görüşürüz..."

"Hayır, onları ararım ---sorun değil." İkiye bölündüğünü hissederek çevresine bakındı. "Pilota bir daha bakmamız lazım. Neden onun yarası kapanırken diğerlerininki kapanmadı? Bu şeyin fizyopatolojisini çözmemiz lazım."

"Diğer kurtulanlar da var."

Eph onların gittiğini hatırlayarak kaşlarını çattı. "Jim bu şekilde işleri berbat edecek adam değil."

Nora'nın içinden Jim'i savunmak geldi. "Hastalanıyorlarsa, geri döneceklerdir."

"Ama... çok geç olabilir. Hem onlar hem de bizim için."

"Ne demek, bizim için?"

"Bu şeyi çözebilme konusunda. Bir yerlerde bir yanıt olmalı, bir açıklama. Bir mantık. İmkânsız bir şey oluyor, nedenini bulmamız ve durdurmamız gerek."

Birinci sokağın ana girişindeki kaldırımda, haberciler adli tıp kurumundan canlı yayın yapmak için hazırlıklarına başlamıştı. Bu olay epeyce seyirci çekmişti, huzursuzlukları köşe başından hissedilebiliyordu. Havada oldukça kararsızlık vardı.

Ama bir adam kalabalıktan koptu, Eph'in içeri girerken fark ettiği bir adam. Bembeyaz saçlı, boyuna göre fazla uzun bir baston taşıyan, onu gümüş sapından tıpkı bir asa gibi kavramış olan yaşlı bir adamdı. Kusursuz, eski moda ve resmi giyimi dışında yemekli tiyatro gösterisindeki Musa gibi görünüyordu. Üzerinde hafif bir siyah palto, onun altında gabardin bir takım elbise vardı. Yeleğinden altın bir saat zinciri sarkıyordu. Ve ---seçkin kıyafetine tuhaf bir biçimde uyumsuz--- parmak uçları kesilmiş gri yün eldivenler takmıştı.

"Dr. Goodweather?"

Yaşlı adam adını biliyordu. Eph ona bir daha baktı ve, "Tanışıyor muyuz?" dedi.

Adam aksanlı konuşuyordu ---muhtemelen Slav aksanıydı. "Sizi kutuda gördüm. Televizyonda. Buraya gelmeniz gerekeceğini biliyordum."

"Burada beni mi beklediniz?"

"Söylemem gerekenler, Doktor, çok önemli. Kritik öneme sahip."

Yaşlı adamın uzun bastonunun başlığı Eph'in dikkatini çekti: gümüş bir kurt başı. "Şey, şimdi olmaz... ofisimi arayın ve randevu alın..." Cep telefonunda bir numara çevirerek uzaklaştı.

Yaşlı adam endişeli görünüyordu, sakin konuşmaya çalışan heyecanlı biri gibi. En beyefendi gülümsemesini takındı ve hitabına Nora’yı da dahil etti. "Adım Abraham Setrakian. Sizin için bir anlam ifade etmiyordur." Bastonuyla morgu işaret etti. "Orada onları gördünüz. Uçaktaki yolcuları."

"Bu konuda bir şey mi biliyorsunuz?" dedi Nora.

"Kesinlikle," dedi adam ona minnetle gülümseyerek. Setrakian, konuşmak için çok uzun süre beklemiş, nereden başlayacağını bilemeyen bir adam gibi, bir kez daha morga baktı. "Onların fazla değişmemiş olduğunu gördünüz, değil mi?"

Eph çevirdiği numara çalmadan telefonunu kapadı. Yaşlı adamın sözleri kendi mantıksız korkularını yansıtıyordu. "Nasıl değişmemiş?" dedi.

"Ölüler. Bedenler bozulmuyor."

Eph, meraktan çok endişeden sordu: "Demek burada insanlar bunları duyuyor?"

"Kimsenin bana bir şey söylemesi gerekmiyordu Doktor. Ben biliyorum."

"Biliyorsunuz," dedi Eph.

"Söylesenize," dedi Nora. "Başka neler biliyorsunuz?"

Yaşlı adam boğazını temizledi. "Şey buldunuz mu... bir tabut?"

Eph Nora’nın kaldırımda on santim yükseldiğini hissetti. "Ne dediniz?" dedi Eph.

"Bir tabut. Sizdeyse, o elinizde demektir."

"Kim elimizde?" dedi Nora.

"Onu yok edin. Hemen. İncelemek için saklamayın. Tabutu gecikmeden yok etmelisiniz."

Nora başını iki yana salladı. "Gitmiş," dedi. "Nerede olduğunu bilmiyoruz."

Setrakian acı bir hayal kırıklığıyla yutkundu. "Korktuğum gibi."

"Neden yok etmemiz gerekiyor?" diye sordu Nora.

Eph araya girerek, Nora’ya hitaben, "Bu tür konuşmalar duyulursa insanlar paniğe kapılır," dedi. Yaşlı adama baktı. "Siz kimsiniz? Bu tür şeyleri nereden duydunuz?"

"Ben bir rehinci dükkanı işletiyorum. Hiçbir şey duymadım. Bu şeyleri *biliyorum*.[11]

"Biliyor musunuz?" dedi Nora. "Nereden biliyorsunuz?"

"Lütfen." Adam şimdi, daha açık görüşlü olan Nora’ya odaklanmıştı. "Şimdi söyleyeceklerimi kayıtsızca söylemiyorum. Çaresizce ve mutlak dürüstlükle söylüyorum. Oradaki cesetler var ya?" Morgu gösterdi. "Size söylüyorum. Bu gece çökmeden, onların yok edilmesi lazım."

"Yok etmek mi?" dedi Nora ilk defa adama olumsuz tepki göstererek. "Neden?"

"Ben yakmanızı öneririm. Basit ve kesin."

"Bu o," dedi bir ses içeriden. Bir morg görevlisi, üniformalı bir New York polisini onlara doğru, Setrakian’a doğru getirdi.

Yaşlı adam onu duymazdan gelerek hızlı hızlı konuştu. "Lütfen. Çok geç oldu zaten."

"İşte burada," dedi morg görevlisi, yaklaşıp, polise Setrakian’ı göstererek. "Bu adam."

Polis ılımlı ve sıkkın bir tavırla Serrakian’a, "Bayım?" dedi.

Setrakian onu duymazdan gelerek doğrudan Nora ile Eph'e hitap etti. "Bir ateşkes bozuldu. Kadim, kutsal bir anlaşma. Artık insan değil, iğrenç bir şey olan bir adam tarafından. Yürüyen, beslenen iğrenç bir şey."

"Bayım," dedi polis. "Sizinle konuşabilir miyim bayım?"

Setrakian uzandı ve Eph'in dikkatini çekmek için bileğini yakaladı. "O şimdi burada, Yeni Dünya'da, bu şehirde, hem de bu gün. Bu gece. Anlıyor musunuz? O durdurulmalı."

Yaşlı adamın elinin yün kaplı parmakları boğum boğum ve pençemsiydi. Eph elini çekti, ama kabaca değil. Yine de yaşlı adam geriye doğru sendeledi. Bastonu polisin omzuna, neredeyse yüzüne çarptı ve aniden polisin ilgisizliği öfkeye dönüştü.

"Tamam, bu kadar yeter," dedi polis, bastonu elinden çekip yaşlı adamın kolunu yakalayarak. "Gidelim."

"Onu burada durdurmanız lazım," diye devam etti Setrakian götürülürken.

Nora morg görevlisine döndü. "Bunun sebebi nedir? Ne yapıyorsun?"

Görevli, Eph ve Nora'nın boyunlarından sarkan ---üstünde kırmızı harflerle HKM yazan--- pvc kaplı kimlik kartlarına baktı, sonra yanıt verdi. "Önceden, akrabasının içeride olduğunu iddia ederek içeri girmeye çalıştı. Cesetleri görmekte ısrar etti." Görevli uzaklaşmakta olan yaşlı adama baktı. "Bir tür gulyabani."

Yaşlı adam yalvarmaya devam ediyordu. "Morötesi ışık," diye seslendi omzunun üzerinden. "Bedenleri morötesi ışıkla tarayın..."

Eph donakaldı. Bunu gerçekten duymuş muydu?

"O zaman haklı olduğumu göreceksiniz," diye bağırdı yaşlı adam, polis aracına bindirilirken. "Yok edin onları. Hemen. Çok geç olmadan..."

Eph kapının yaşlı adamın ardından çarpılarak kapanmasını, polis memurunun sürücü koltuğuna geçmesini ve arabanın hareket etmesini izledi.

FAZLALIK BAGAJ

Eph'in telefonu, Kelly ve Zack'le katılması gereken elli dakikalık görüşmeye kırk dakika geç geldi. Mahkemenin atadığı terapistin adı Dr. Inga Kempner'di. Eph kadının Astoria'daki savaş öncesinden kalma kahverengi taş döşeli, birinci kat ofisinde oturmak zorunda kalmadığı için memnundu. Orası, velayet davalarının son şeklinin verildiği yerdi.

Eph'in bahanesi doktorun telefonunun hoparlöründen duyuldu. "İzin verin de açıklayayım ---bütün hafta sonu son derece olağanüstü bir durumla uğraştım. Kennedy'deki şu ölü uçak meselesi. Elimde değildi."

"Randevuya gelmediğiniz ilk sefer değil bu," dedi Dr. Kempner.

"Zack nerede?" diye sordu Eph.

"Bekleme odasında," dedi Dr. Kempner.

O ve Kelly onsuz konuşuyordu. Her şeye çoktan karar verilmişti. Her şey daha başlamadan bitmişti.

"Bakın Dr. Kempner... sizden tek istediğim görüşme için yeni bir randevu vermeniz..."

"Dr. Goodweather, korkarım..."

"Hayır... durun... lütfen, bekleyin." Eph kadının sözünü kesti. "Bakın, ben kusursuz bir baba mıyım? Hayır, değilim. Bunu itiraf ediyorum. Dürüstlüğüme puan vermek lazım, değil mi? Aslında, 'kusursuz' bir baba olup, bu dünyada herhangi bir fark yaratmayacak tatsız bir çocuk yetiştirmek istediğimden de emin değilim. Ama olabileceğim en iyi baba

olmak istediğimi biliyorum. Çünkü Zack bunu hak ediyor. Şu anda benim tek hedefim bu."

"Manzara aksini gösteriyor," dedi Dr. Kempner.

Eph telefona hareket çekti. Nora az ötede duruyordu. Eph kızgındı, ama tuhaf bir biçimde savunmasız ve kırılgan hissediyordu.

"Beni dinleyin," dedi Eph sakin olmaya çabalayarak. "Hayatımı bu olay çevresinde, Zack'in çevresinde yeniden düzenlediğimi bildiğinizi biliyorum. New York'taki bu ofisi, sırf orada, annesinin yakınında olmak için kurdum, ki Zack ikimizle de görüşebilsin. Ben ---normalde--- hafta içinde çok düzenli saatlerde çalışırım, güvenilir bir programım ve düzenli tatil zamanlarım var. Hafta sonlarında çifte vardiya çalışıyorum ki, iki haftada bir, bir hafta sonu tatil yapabileyim."

"Bu hafta sonu AA toplantısına katıldınız mı?"

Eph sustu. Bütün havası söndü. "Siz beni dinliyor musunuz?"

"İçki içme ihtiyacı duydunuz mu?"

"Hayır," diye homurdandı Eph, serinkanlılığını korumak için büyük çaba göstererek. "Yirmi üç aydır ayığım, bunu biliyorsunuz."

"Dr. Goodweather," dedi Dr. Kempner. "Bu, oğlunuzu hanginizin daha çok sevdiği meselesi değil. Bu durumlarda asla öyle değildir, ikinizin de onu bu kadar çok, bu kadar derin duygularla sevmeniz harika. Zack'e adanmışlığınız çok belli. Ama sık sık olduğu gibi, bunun bir yarışa dönüşmesini önlemenin yolu yok gibi. New York eyaleti, yargıca yapacağım tavsiye konusunda bazı kuralları izlememi gerekli kılıyor."

Eph acı acı yutkundu. Kadının sözünü kesmeye çalıştı, ama kadın konuşmaya devam etti.

"Mahkemenin vermek istediği ilk velayet kararma karşı çıktınız, her adımda mücadele ettiniz. Bunu, Zachary'ye duyduğunuz sevginin göstergesi

olarak kabul ediyorum. Aynı zamanda, kişisel olarak büyük adımlar attınız, ve bu hem aşikar hem de hayranlık verici. Ama artık son noktaya ulaştığınızı görüyoruz. Bizim velayet kararlarını vermek için kullandığımız formüller dahilinde. Elbette, ziyaret hakları hiç söz konusu olmadı..."

"Yo, yo, yo," diye mırıldandı Eph yaklaşan bir arabanın ezmek üzere olduğu biri gibi. Bütün hafta sonu hissettiği aynı iç burukluğuydu bu. Hatırladıklarına dönmeye çalıştı --- Zack'le birlikte dairesinde oturmaları, Çin yemeği yemeleri, bilgisayar oyunları oynamaları. Bütün hafta sonu onları bekliyordu. Ne kadar da muhteşem bir duyguydu.

"Anlatmak istediğim, Dr. Goodweather," dedi Dr. Kempner, "bunu daha fazla sürdürmenin bana anlamlı gelmediği."

Eph Nora'ya döndü. Nora ona baktı ve onun neler yaşadığını hemen anladı.

"Bana bittiğini söyleyebilirsiniz," diye fısıldadı Eph telefona. "Ama bu iş bitmedi Dr. Kempner. Asla bitmeyecek." Bunu söyledikten sonra telefonu kapadı.

Nora'nın bu ana saygı göstereceğini ve yaklaşmaya çalışmayacağını bilerek sırtını döndü. Nora'nın anlayışına minnettardı, çünkü gözlerinde, onun görmesini istemediği yaşlar vardı.

BİRİNCİ GECE

Birkaç saat sonra, Manhattan Adli Tıp Kurumu'ndaki Dr. Bennett çok uzun bir günün ardından mesaisini tamamladı. Bitkin olmalıydı, ama o heyecanlıydı. Sanki ölüm ve çürümenin normalde güvenilir olan kuralları bu odada yeniden yazılıyordu. Bu boktan şey, kurumlaşmış tıbbın, insan biyolojisinin ötesindeydi... hattâ belki mucizeler dünyasındaydı.

Planladığı gibi, o gece için bütün otopsileri durdurmuştu. Başka konularda bazı çalışmalar sürüyordu, yasal tıp dedektifleri yukarı kattaki ofislerinde çalışıyorlardı, ama morg Bennett'e kalmıştı. HKM doktorlarının ziyaretleri sırasında bir şey, aldığı kan örneği, kavanozdaki beyazımsı sıvı hakkında bir şey fark etmişti. Onu örnek soğutucularından birinin arkasına koymuş, ortak kullanılan bir buzdolabındaki son güzel tatlı gibi, bazı cam eşyaların arkasına saklamıştı.

Kavanozun kapağını açtı ve lavabonun yanındaki inceleme tezgahının başında, tabureye oturarak ona baktı. Birkaç dakika sonra, yüz elli gramlık beyaz kanın yüzeyi dalgalandı ve Bennett ürperdi. Kendini toplamak için derin bir nefes aldı. Ne yapması gerektiğini düşündü ve sonra yukarıdaki raftan aynı türden bir kavanoz aldı. Onu aynı miktarda suyla doldurdu ve kavanozları yan yana koydu. Titreşimlerin yakından geçen bir kamyondan falan olmadığından emin olması gerekiyordu. Bekledi ve izledi.

İşte... yine olmuştu. Yapışkan sıvı dalgalanmıştı ---görmüştü- ama çok daha az yoğun olan suyun yüzeyi hiç kıpırdamamıştı.

Kan örneğinin içinde bir şeyler hareket ediyordu.

Bennett bir an düşündü. Suyu lavaboya boşalttı ve sonra yağlı kanı yavaşça bir kavanozdan diğerine boşalttı. Sıvı şurup gibiydi ve yavaş, ama düzgün bir şekilde akıyordu. İnce akıntının içinde madde göremedi. İlk kavanozun dibinde ince bir tabaka beyaz kan kaldı, ama orada da hiçbir şey göremedi.

Yeni kavanozu bıraktı ve yine izleyerek bekledi.

Fazla beklemesi gerekmedi. Yüzey dalgalandı ve Bennett neredeyse taburesinden fırlayacaktı.

O zaman arkasında bir ses duydu, bir tırmalama ve hışırtı sesi. Yeni keşfinin verdiği huzursuzlukla döndü. Arkasında, tavan lambaları boş, paslanmaz çelik masaları aydınlatıyordu, bütün yüzeyler temizlenmiş, yerler silinmişti. 753 sayılı seferin kurbanları morgun diğer yanında, soğutuculu odalara kapatılmış, kilitlenmişti.

Belki de farelerdi. Fareleri binadan uzak tutmak için ne yapsalar işe yaramıyordu ---denemedikleri şey kalmamıştı. Duvarların içindeydiler belki de. Ya da yerdeki giderlerin altında. Bir an daha düşündü, sonra kavanoza döndü.

Sıvıyı yine kavanozdan kavanoza aktardı, bu sefer yarısında durdu. Her kavanozun içinde kabaca eşit miktarda sıvı vardı. Onları lambanın altına koydu ve sütsü yüzeyi izleyerek yaşam işareti aradı.

İşte. İlk kavanozda. Bir *plip* sesi, sanki küçük bir balık puslu bir göletin yüzeyini kemiriyormuş gibi.

Bennett tatmin olana kadar diğer kavanozu da izledi ve sonra içindekileri lavaboya boşalttı. Sonra yine başladı, dolu kavanozun içindekileri iki kavanoza paylaştırdı.

Sokaktan gelen bir sirenle doğrulup oturdu. Siren geçip gitti ve takip eden sessizlikte, yine sesler duydu. Arkasından gelen hareket sesleri. Yine döndü. Şimdi hem paranoyak hem aptal hissediyordu. Oda boştu, morg sterilize edilmişti ve kıpırtısızdı.

Ama... o sesi bir şey çıkarıyordu. Sessizce taburesinden kalktı, sesin kaynağını bulmak için başını bir o yana, bir bu yana çevirdi.

Soğutulmuş odanın çelik kapısı dikkatini çekti. Bütün duyuları açık, o tarafa doğru birkaç adım attı.

Bir hışırtı. Bir kıpırdanma. İçeriden gelirmiş gibi. Burada o kadar çok zaman geçirmişti ki, sırf ölülere yakın olmak onu korkutmazdı... ama sonra bu cesetlerde görülen ölüm sonrası doku gelişmesini hatırladı. Açık ki, bu endişeler ölüler hakkındaki olağan tabularına dönmesine sebep olmuştu. Normal insan içgüdüleri karşısında, işi hakkında bildiği her şey uçup gitmişti. Cesetleri kesip açmak. Kadavraları kirletmek, yüzleri kafataslarından soymak. Organları kesip çıkarmak, cinsel organları yüzmek. Boş odada kendi kendine gülümsedi. Demek ki, temelde normaldi.

Zihni ona oyunlar oynuyordu. Muhtemelen bu, havalandırma fanlarındaki bir bozukluktu. Biri kazayla içeride kalırsa diye, soğutucunun içinde bir güvenlik düğmesi vardı, büyük kırmızı bir düğme.

Kavanozlara geri döndü. Onları izledi ve hareketlenme bekledi. Düşünce ve izlenimlerini yazmak için dizüstü bilgisayarını getirmiş olmayı diliyordu.

Plip.

Bu sefer hazırdı, yüreği yerinden fırlayacak gibi atıyor, ama bedeni yerinde duruyordu. Hâlâ ilk kavanozdaydı. Diğerini döktü ve sıvıyı üçüncü kez böldü, her kavanozda yaklaşık olarak otuz gram vardı.

Bunu yaparken, ilk kavanozdan ikincisine bir şey aktığını sandı. Çok ince bir şey, dört santimden kısa ---eğer gördüğünü sandığı şeyi gerçekten gördüyse...

Bir solucan mı? Kurt mu? Bu bir parazit hastalığı mıydı? Parazitlerin, konak vücudu kendi üreme ihtiyaçlarına göre yeniden şekillendirdiği muhtelif örnekler vardı. Otopsi masasında gördüğü garip ölüm sonrası değişimlerin açıklaması bu muydu?

Söz konusu kavanozu kaldırdı ve incelmeye yüz tutmuş beyaz sıvıyı lamba ışığı altında döndürdü. İçindekileri dikkatle, yakından inceledi... ve evet... içeride bir şey bir kere değil, iki kere kaydı. Kıvrandı. Tel kadar ince, çevresi kadar beyaz ve çok hızlı hareket eden bir şey.

Bennett'in onu izole etmesi gerekiyordu. Formaline atıp sonra inceleyecek, ne olduğunu bulacaktı. Bunu bulabildiyse, diğer cesetlerin içinde de aynısından düzinelerce, yüzlerce olmalıydı, hattâ belki...

Soğutucunun içinden gelen keskin bir gümleme onu şok etti, irkilerek doğruldu ve elindeki kavanoz sallandı. Kavanoz tezgaha düştü, ama kırılmadı ---sıçrayarak lavaboya düştü, içindekiler dökülüp saçıldı. Bennett bir dizi küfür salladı ve paslanmaz çelik lavaboda kurtçuğu aradı. Sonra sol elinin arkasında bir sıcaklık hissetti. Beyaz kanın bir kısmı üzerine sıçramıştı ve şimdi derisine batıyordu. Yakmıyor, ama hafifçe, huzursuz edecek kadar sıcak bir his veriyordu. Beyaz sıvı derisine zarar veremeden önce elini hemen sudan geçirdi ve laboratuvar önlüğüne sildi.

Sonra hızla soğutucuya döndü. Duyduğu gümleme kesinlikle bir elektrik arızasından kaynaklanmıyordu, daha çok tekerlekli bir sedyeye çarpan bir başka tekerlekli sedyenin sesine benziyordu. Ama bu imkânsızdı... Bennett yine sinirlendi. Solucanı lavabodan akıp gitmişti. Yeni bir kan örneği alacak, bu paraziti izole edecekti. Bu keşif ona aitti.

Elini ceketinin yakasına silerek kapıya gitti ve kolu çekerek odanın kilidini açtı. Kapı açılırken, bayat, soğutulmuş hava üzerine bir nefes gibi aktı.

Joan Luss kendisini ve diğerlerini izolasyon koğuşundan kurtardıktan sonra, onu doğrudan Connecticut, New Canaan'daki, hukuk firmasının kurucu ortaklarından birine ait tatil evine götürecek bir araba kiraladı. İki kere şoförü durdurup pencereden dışarı kustu. Grip ve gerginlik karışımı bir şeydi. Fark etmezdi. Artık kurbanlardan biri ve bir avukattı. Mağdur ve haçlı seferine çıkmış hukukçu. Ölenlerin aileleri ve hayatta kalan dört talihlinin tazminatları için savaşan biri. Seçkin Camins, Peters ve Lilly ortaklığı şimdiye kadarki en büyük --- Vioxx'tan, hattâ WorldCom davalarından daha büyük--- kurumsal tazminat davasının yüzde kırkını alma olasılığına bakıyor olabilirdi.

Joan Luss, ortak.

Bronxville’de durumunuzun iyi olduğunu düşünürsünüz, ama arabanızı New Canaan’a sürerken fikrinizi değiştirirsiniz. Joan'un evi olan Bronxville, Manhattan’ın yirmi dört kilometre kuzeyinde Westchester County’de yeşil bir mahalleydi. Kuzey metrosuyla yirmi sekiz dakika sürüyordu. Roger Luss, Clume ve Fairstein’da, uluslararası finans alanında çalışıyordu ve haftalarca yurtdışında oluyordu. Joan da epey yolculuk ediyordu, ama çocuklar doğduktan sonra yolculuklarını azaltmak zorunda kalmıştı, aksi halde iyi bir görüntü vermiyordu. Ama yolculukları özlüyordu ye Berlin’de, Potsdamer Platz'daki Ritz-Carlton'da geçirdiği haftadan büyük zevk almıştı. O ve Roger otelde yaşamaya çok alıştıklarından evlerinde de aynı yaşam tarzını yaratmışlardı: yerden ısıtmalı banyo, aşağı katta bir buhar odası, haftada iki kez taze çiçek siparişi, haftada yedi gün çalışan bir bahçıvan ve elbette hizmetçileri ve çamaşırcıları ---yatak örtüsü açma servisi ve her gece yastığa konan şekerleme hariç her şey.

Seneler önce, yeni inşaat izni verilmeyen ve son derece yüksek vergilerine rağmen Bronxville’e taşınmak onlar için büyük bir adımdı. Ama şimdi, New Canaan’ın tadına baktıktan sonra --- ortakların başı Dory Camins, bir balık göleti, tavlaları ve bir binicilik pisti bulunan, üç evlik malikane kompleksinde bir feodal bey gibi yaşıyordu--- geri dönerken Bronxville ona antika, taşralı, hattâ... biraz yorgun gelmişti.

Şimdi evindeydi, ürkek bir akşam kestirmesinden yeni uyanmıştı. Roger hâlâ Singapur'daydı ve Joan evde gürültüler duyuyordu, sonunda onu korkutarak uyandıran gürültüler. Huzursuzluk ve endişe hissediyordu. Bunu toplantıya, muhtemelen hayatının en önemli toplantısına bağlıyordu.

Joan çalışma odasından çıktı, duvara tutunarak merdiveni indi. Mutfağa girdiğinde, çocuklarının harika dadısı Neeva akşam yemeği artıklarını topluyor ve masadaki kırıntıları ıslak bir bezle alıyordu. "Ah, Neeva, bunu ben yapabilirdim," dedi Joan hiç de içten olmayan bir tavırla. Doğrudan, ilaçları sakladıkları yüksek cam dolaba gitti. Neeva bir sonraki kasabada, Yonkers' ta yaşayan Haitili bir büyükanneydi. Altmışının üzerindeydi, ama yaşını belli etmiyordu; her zaman ayak bileklerine dek inen çiçekli elbiseler ve rahat Converse ayakkabılar giyerdi. Neeva, Luss'ların evinde çok ihtiyaç duyulan, huzur verici bir etkiye sahipti. Onlar meşgul bir aileydi, Roger’ın

yolculukları, Joan'un şehirde geçirdiği uzun saatler, çocukların okulları ve aradaki programlarla, herkes on altı ayrı yöne koşturuyordu. Neeva ailenin dümeniydi ve evin doğru işlemesinde Joan'un gizli silahıydı.

"Joan, pek iyi görünmüyorsun."

Neeva, Haiti aksanıyla konuşuyordu.

"Ah, biraz yorgunum." Joan biraz Motrin, iki Flexeril aldı ve mutfaktaki ada tezgahta oturarak *House Beautiful* dergisini açtı.

"Yemek yemelisin," dedi Neeva.

"Yutkunurken canım acıyor," dedi Joan.

"O zaman çorba," diye karar verdi Neeva ve onun için çorba hazırlamaya koyuldu.

Neeva yalnızca çocukların değil, hepsinin annesi gibiydi. Hem, neden Joan da onun anneliğinden biraz faydalanmasındı? Tanrı biliyordu ya, gerçek annesi ---iki kez boşanmış olan Hialeah, Florida’da bir apartman dairesinde yaşıyordu- bu işi becerebilecek durumda değildi. En iyi tarafı da... Neeva’nın ona düşkünlüğü fazla geldiğinde, Joan onu çocuklarla birlikte bir iş peşine yolluyordu. Bulunabilecek. En iyi. Düzen.

"Şu uçağı duydum." Neeva başını, açtığı konserveden kaldırıp Joan’a baktı. "Hiç iyi değil. Kötü bir şey."

Joan, Neeva’ya ve onun sevimli, küçük tropik batıl inançlarına gülümsedi ---çenesindeki keskin acıyla gülümsemesi kısa kesildi.

Çorba çanağı mikrodalga fırında dönerken, Neeva geri dönüp Joan’a baktı, kabalaşmış kahverengi elini Joan'un alnına koydu, gri tırnaklı parmaklarıyla bademciklerini kontrol etti. Joan acıyla geriledi.

"Kötü şişmiş," dedi Neeva.

Joan dergiyi kapadı. "Belki de yatağa dönmeliyim."

Neeva doğruldu ve ona tuhaf tuhaf baktı. "Hastaneye dönmelisin."

Joan, canını acıtacağını bilmese kahkaha atardı. Queens'e mi dönecekti? "İnan bana Neeva. Burada, senin ellerinde olmam çok daha iyi. Dahası... bilene soracaksın. O koca hastane meselesi havayolu şirketinin sigorta oyunuydu. Sırf kendi çıkarları için ---benim değil."

Şişmiş, ağrıyan boynunu ovalayarak yaklaşan davayı hayal etti ve neşesi yine yerine geldi. Mutfakta çevresine bakındı. Tekrar dekore etmek ve yenilemek için bu kadar çok zaman ve para harcadığı bir yerin aniden böylesine... hırpani gelmeye başlaması tuhaftı.

Camins, Peters, Lilly... *ve Luss.*

O sırada çocuklar mutfağa girdi. Keene ve Audrey oyuncaklarla ilgili bir kaza hakkında sızlanıyordu. Sesleri Joan'un kafasında öyle yankılanıyordu ki, elinin tersiyle birer tane yapıştırıp, çocukları mutfağın diğer tarafına fırlatma dürtüsüne kapıldı. Ama her zaman yaptığı şeyi yapmayı başardı ve çocuklarına karşı hissettiği saldırganlığı sahte bir şevke dönüştürüp, öfkeli benliğinin çevresine duvar gibi ördü. Dergiyi kapadı ve sesini yükselterek çocuklarınkini bastırdı.

"Birer midilliniz ve kendi özel havuzunuz olmasına ne dersiniz?"

Çocukları susturan şeyin cömert rüşveti olduğuna inanıyordu, ama aslında canavarsı gülümsemesi, dik dik bakması ve yüzündeki mutlak nefret ifadesiydi çocukları korkutup susturan.

Joan için, o anlık sessizlik nimetti.

911 e, Queens-Şehir Merkezi Metrosu çıkışında çıplak bir adam olduğuna dair bir çağrı geldi. Çağrı, bir 10-50 olarak ilan edildi, yani düşük öncelikli, huzur kaçıran kişi çağrısı. Sekiz dakika sonra 1-7'den bir birim gitti ve bir pazar gecesine göre oldukça kötü bir trafiğe takıldı. Birkaç sürücü korna çalarak, onları yukarı mahalleye yönlendirdi. Şüphelinin, ayak parmağındaki kırmızı etiket dışında üzerinde hiçbir şey olmayan şişman bir adamın çoktan o tarafa gittiğini bağırdılar.

"Burada çocuklarım var!" diye uludu kaportası ezik bir Dodge Caravan’ın içindeki adam.

Sürücü Memur Karn, ortağı Memur Lupo’ya, "Park Caddesi tipi, bana sorarsan," dedi. "Seks kulübü müdavimidir. Hafta sonu eğlencesinden önce çok fazla X almıştır."

Memur Lupo emniyet kemerini çözdü ve kapısını açtı. "Ben trafiğe bakayım. Zampara senin olsun."

"Çok sağol," dedi Memur Karn kapıyı çarparak. Canavar düdüğünü açtı ve trafiğin açılıp yol vermesi için sabırla bekledi -acele etmesi için fazladan para vermiyorlardı.

38. Cadde'den geçerek yan sokaklara baktı. Başıboş dolaşan şişman ve çıplak bir adamı bulmak zor olmasa gerekti. Kaldırımlardaki insanlarda herhangi bir heyecan ya da korku yoktu. Bir açık hava barında içki içen yardımsever bir vatandaş ağır ağır giden polis aracını gördü ve öne çıkıp sokağın ilerisini gösterdi.

Birleşmiş Milletler karargahının dışında dolaşan çıplak bir adam hakkında ikinci ve üçüncü çağrılar da geldi. Memur Karn, bu işi bitirme kararlılığıyla gaza bastı. Binanın önünde dalgalanan, üye milletlerin ışıklarla aydınlatılmış bayraklarının önünden geçip, kuzey tarafındaki ziyaretçi girişine vardı. Her yerde mavi New York Polis Teşkilatı bariyerleri ve bombalı arabalara karşı beton saksılar vardı.

Karn bariyerlerin yakınındaki sıkkın görünüşlü polis grubuna yaklaştı. "Beyler, şişman bir adam arıyorum."

Polislerden biri omuzlarını silkti. "Sana birkaç telefon numarası verebilirim."

Gabriel Bolivar Manhattan'daki yeni evine limuzinle döndü. Evi Tribeca, Vestry Caddesi'nde, kapsamlı bir yenilemeden geçen iki tane sıraevden oluşuyordu. Tamamlandığı zaman otuz bir odası olan bin üç yüz metre karelik bir ev olacaktı. Mozaik kaplanmış yüzme havuzu, on altı

kişilik hizmetli ekibi için hizmetçi kanadı, bodrum katta bir kayıt stüdyosu ve yirmi altı koltukluk bir sinema da cabasıydı.

Bolivar Avrupa turundayken, çarı katı aceleyle tamamlanmış ve dekore edilmişti. Alt kattaki odaların kabası bitmiş, bazıları sıva kaplanmıştı ve diğerleri hâlâ plastik kaplama ve yalıtım malzemesiyle duruyordu. Talaş her yüzeye dağılıyor, her aralığa giriyordu. Bolivar'ın menajeri onu gelişmelerden haberdar etmişti, ama Bolivar süreçle pek ilgilenmiyordu, o yalnızca yakında lüks ve yoz bir saraya sahip olacağı fikriyle ilgileniyordu.

'İsa Ağladı' turu pek iyi bitmemişti. Bolivar her yerde kapalı gişe gösteri yaptığını iddia edebilsin diye reklamcılar sıkı çalışmış, stadyumları doldurmuştu ---ama Bolivar gerçekten stadyumları doldurmuştu. Sonra Almanya'da kiraladıkları uçak bozulmuştu ve Bolivar diğerleri ile birlikte kalıp beklemek yerine, eve ticari bir uçakla dönmeyi kabul etmişti. O büyük hatanın etkisini hâlâ hissediyordu. Aslında, durum gittikçe kötüleşiyordu.

On kapıdan kişisel korumaları ve kulüpte bulduğu üç genç kadınla girdi. Büyük hazinelerinin bir kısmı çoktan taşınmıştı ve aralarında, altı metre tavan yüksekliği olan antrenin iki yanına konulmuş, siyah mermerden iki panter, Jeffrey Dahmer'a ait olduğu söylenen iki sanayi atığı varili ve sıra sıra resimler vardı: Mark Ryden, Robert Williams, Chet Zar ---büyük, pahalı şeyler. Duvardaki serbestçe asılı duran elektrik anahtarı sarmal mermer merdivendeki bir dizi lambayı yakıyordu. Onun ötesinde kime ait olduğu belirsiz büyük, kanatlı bir ağlayan melek vardı, Çavuşesku rejimi sırasında Romanya'daki bir kiliseden 'kurtarılmıştı'.

"Çok güzel," dedi kızlardan biri, meleğin zamanın yıprattığı gölgeli hatlarına bakarak.

Bolivar büyük meleğin yanında sendeledi. Karnına kramptan daha feci bir sancı saplanmıştı, yakındaki bir organ midesine yumruk atmıştı sanki. Ayakta durabilmek için meleğin kanadına tutundu ve kızlar başına üşüştü.

"Tatlım," diye mırıldadılar ve onun ayakta durmasına yardım ettiler. Bolivar sancıyı silkelemeye çalıştı. Kulüpte biri ona bir şey mi vermişti? Bu daha önce de olmuştu. Tanrım, kızların ona fark ettirmeden uyuşturucu

verdiği olmuştu, Gabriel Bolivar'a ---makyajın altındaki efsaneye--- sahip olabilmek için o kadar hevesliydiler. Üç kızı ittirdi, korumalarını da kovaladı ve sancıya rağmen dik durdu. Korumaları geriye çekildi. Bolivar gümüş kaplı bastonunu kullanarak kızları mavi damarlı beyaz mermerden sarmal merdivenden yukarı, çatı katına kovaladı.

Kızları kendilerine daha fazla içki hazırlamak ve diğer banyoda makyajlarını tazelemek üzere yalnız bıraktı. Bolivar kendini büyük banyoya kapadı, Vicodin kutusunu çıkardı ve ağzına iki şirin beyaz hap atıp, büyük bir viski yudumuyla yuttu. Boynunu ovalayarak boğazındaki ağrıyan yere masaj yaptı. Sesi için endişeleniyordu. Kuzgun kafası biçimindeki musluğu açıp yüzüne biraz su çarparak serinlemek istiyordu, ama makyajı hâlâ yüzündeydi. Makyaj yapmasa, kulüplerde kimse onu tanımazdı. Makyajın yüzüne verdiği solukluğa, yanaklarını çökmüş gösteren gölgelere, kontak lenslerinin ölü siyah gözbebeklerine baktı. Aslında yakışıklı bir adamdı ve ne kadar makyaj yaparsa yapsın bunu saklayamıyordu ve başarısının sırrının kısmen bundan kaynaklandığını biliyordu. Kariyeri, güzelliği alıp tamamen yozlaştırma işine dayalıydı: kulağı transandantal müzikle baştan çıkarıp, sonra gotik çığlıklar ve endüstriyel gürültülerle çarpıtmak. Gençler buna tepki veriyordu. Güzelliği kirletmek. İyiliği çökertmek.

Latif Yozlaşma. Bir sonraki CD'sinin adı olabilirdi.

Dehşetli Dürtü Amerika'da çıktığı ilk hafta 600.000 kopya satmıştı. Bu rakam mp3 sonrası devir için muazzam, ama yine de *Cömert Menfurluklar* dan neredeyse yarım milyon azdı. İnsanlar Bolivar'ın sahne üzerindeki ve dışındaki tuhaflıklarına alışıyordu. Artık Wal-Mart'ın yasakladığı her şeyin ve dindar Amerika'nın ---ve kendi babasının--- muhalefet etmeye yeminli olduğu her şeyin karşıtı bir simge değildi. Babasının Wal-Mart'la aynı fikirde olması ve dolayısıyla Bolivar'ın her şeyin ne kadar da sıkıcı olduğu tezini kanıtlaması tuhaftı. Yine de, dindar sağ dışında kalan insanları şok etmek gittikçe güçleşiyordu. Bolivar'ın kariyeri duvara çarpmak üzereydi ve bunu o da biliyordu. Bolivar kahvehane müdavimine dönüşmeyi kesinlikle düşünmüyordu ---bu dünyayı gerçekten de şok ederdi--- ama teatral otopsiler, sahnede ısırıklar ve kesip biçmeler bayatlamıştı. Artık beklenen şeylerdi, tıpkı bisler gibi. Seyircisine karşı değil, onlar için

oynuyordu. Onların önünde koşmak zorundaydı, çünkü yetişecek olurlarsa ezilirdi.

Ama gösterisini mümkün olduğunca ileri götürmemiş miydi? Buradan nereye gidebilirdi?

Sesleri yine duydu: prova yapmamış bir koro gibi, acı çeken sesler, kendi acısını yankılayan bir acı. Banyoda hızla dönerek yalnız olduğundan emin oldu. Başını sertçe iki yana salladı. Kulağınıza deniz kabuğu dayadığınız zamanki sesler gibiydi, ama okyanusun yankısı yerine araftaki ruhların inlemesini duyuyordunuz.

Banyodan çıktığında Mindy ile Sherry öpüşüyordu ve Cleo elinde büyük bir içki kadehiyle büyük yatağa uzanmış, tavana bakarak gülümsüyordu. O geldiği zaman hepsi irkildi ve yaklaşmasını bekleyerek döndüler. Midesi çalkalanan Bolivar, bunun tam da ihtiyaç duyduğu şey --- sistemi temizlemek için canlı bir boru temizliği--- olduğunu düşünerek yatağa çıktı. Sarışın Mindy ona yaklaştı, parmaklarını Bolivar’ın ipeksi siyah saçlarında dolaştırdı, ama Bolivar Cleo'yu seçti, onda farklı bir şeyler vardı. Soluk ellerini onun boynundaki kahverengi tende dolaştırdı. Kız daha kolay ulaşılabilsin diye üstünü çıkardı ve kendi ellerini kalçalarını örten ince derinin altına soktu.

"Kaç zamandır senin hayranınım..." dedi.

"Şşşşş," dedi Bolivar ona, her zamanki hayran muhabbetinin önünü almayı umarak. Vicodin kafasındaki sesleri etkilemiş olmalıydı, çünkü solarak, elektrik akımından farksız bir uğultuya dönüşmüşlerdi, ama biraz zonklama da vardı.

Şimdi diğer ikisi çevresini almışlar, yengeç kıskacı gibi ellerle ona dokunuyor, onu keşfediyorlardı. Giysilerini soyarak altındaki erkeği ortaya çıkarıyorlardı. Mindy yine parmaklarını I saçlarından geçirdi ve Bolivar, kızın ellerinde bir beceriksizlik varmış gibi kaçındı. Sherry oyuncu oyuncu ciyaklayarak pantolonunun düğmelerini çözdü. Bolivar hakkındaki söylentilerden haberdardı; her fethiyle birlikte, muazzam iriliği ve becerisine dair dedikodular yayılıyordu. Kız elini onun deri

pantolonunun üzerinde, bacak arasında dolaştırdı. Hayal kırıklığıyla sızlanmasa da, bir hayret inlemesi de gelmedi. Orada henüz canlanma yoktu. Ve bu, hastalığına rağmen, şaşırtıcıydı. Bolivar çok daha olumsuz koşullarda bile kendini tekrar tekrar kanıtlamıştı.

Dikkatini Cleo denen kızın omuzlarına, boynuna, boğazına çevirdi. Harikaydı ---ama daha fazlası vardı. Ağzında bir hareketlenme hissetti. Bir mide bulantısı değil, belki tam tersiydi: cinsel açlıkla besin açlığı arasında bir ihtiyaç. Ama... daha büyüktü. Bir dürtü. Bir özlem. Irzına geçme, parçalama, tüketme arzusu.

Mindy boynunu öptü ve Bolivar sonunda ona dönüp örtülerin üzerine itti -ilk önce öfkeyle, ama sonra zorlama bir yumuşaklıkla. Kızın çenesini arkaya itti, boynunu uzattı, ılık parmaklarını onun ince, gergin boynunda dolaştırdı. Kızın içindeki genç kasların gücünü hissetti ---onları istiyordu. Göğüslerini, poposunu, belini istediğinden daha fazla.

Ağzını kızın boğazına dayadı. Dudaklarıyla öpmeyi denedi, ama bu iş görmüyordu. Onu öpmeye çalıştı, içgüdü doğruydu, ama yöntem... bir şey kesinlikle yanlıştı.

Bir şekilde, daha fazlasını istiyordu.

Şimdi zonklama kendi bedenindeydi, derisi eski bir törenin ritmini çalan davul gibiydi. Yatak biraz dönüyordu, boynu ve göğsü ihtiyaç ve tiksintiyle kabarıyordu. Bir süreliğine kendini unuttu. İyi bir seksin unutkanlığı gibiydi, ama geri döndüğünde bir kadın çığlık atıyordu. Kızın boynunu iki eliyle tutmuştu ve ergenlik morluklarını aşan bir yoğunlukla emmekteydi. Kızın kanını yüzeye çekmişti, kız haykırıyordu ve diğer iki yarı çıplak kız onu Bolivar'dan uzaklaştırmaya çalışıyordu.

Bolivar doğruldu. İlk önce kızın boğazında beliren morluktan utandı ---sonra bu dörtlünün orta direği olduğunu hatırlayarak otoritesini kullandı.

"Çıkın dışarı!" diye bağırdı ve kızlar giysilerini bedenlerine bastırarak çıktılar. Sarışın Mindy merdiveni inene kadar hıçkırıp sızlandı.

Bolivar sendeleyerek yataktan çıktı, banyosuna ve makyaj kutusuna döndü. Deri tabureye oturdu ve gecelik bakımını yaptı. Makyajı gitmişti --- bunu biliyordu, çünkü kâğıt mendillerde görmüştü--- ama aynada derisi aynı görünüyordu. Daha sert sildi, tırnağıyla yanaklarını kazıdı, ama daha fazlasını çıkaramadı. Makyaj derisine mi yapışmıştı? Yoksa bu kadar sıska, bu kadar hasta mıydı?

Gömleğini yırtarcasına çıkardı ve kendini inceledi: Mermer kadar beyazdı ve yeşilimsi damarlar, dokulara yayılmış kanın sebep olduğu morumsu lekeler vardı.

Kontak lenslerine yöneldi, kozmetik jelleri dikkatle çıkardı ve kendi kutularındaki sıvının içine bıraktı. Bir rahatlama hissiyle birkaç kez gözlerini kırpıştırdı, parmaklarıyla gözlerini sildi, sonra tuhaf bir şey hissetti. Cama yaklaştı, gözlerini kırpıştırarak kendi gözlerini inceledi.

Gözbebekleri ölü siyahtı. Sanki hâlâ lensler gözündeymiş gibi, ama şimdi daha dokulu ---daha gerçek--- görünüyordu. Ve... gözlerini kırpıştırdığı zaman gözünün içindeki hareketliliği fark etti. Aynadan uzaklaştı. Gözlerini iri iri açmıştı ve kapamaya korkuyordu.

Gözkapağının altında fazladan bir zar oluşmuştu, dış gözkapağının altında, gözün üzerine yatay olarak kapanan ikinci, saydam bir gözkapağı. Siyah gözbebeğini örten ince bir katarakt gibi. Vahşi ve korkmuş bakışlarını perdeleyen yeni bir gözkapağı.

Augustin Elizalde, namı diğer 'Gus', yemek salonunda oturmuş, fötr şapkasını yanındaki sandalyeye bırakmıştı. Times Meydanı’nın bir sokak doğusunda, vitrinli, dar bir lokantaydı. Camda neon hamburgerler parlıyordu ve masalarda kırmızı beyaz damalı örtüler vardı. Bu, Manhattan’da hesaplı yemek yemenin bir yoluydu. İçeri giriyordunuz, öndeki tezgahta siparişinizi --- sandviç, pizza, ızgara bir şey--- veriyordunuz, parasını ödüyordunuz ve alıp, sıkışık masalarla dolu penceresiz arka odaya geçiyordunuz. Duvarlarda Venedik ve gondol resimleri vardı. Felix bir tabak yapış yapış peynirli makarna götürüyordu. Yediği tek şey buydu, peynirli makarna ---ne kadar iğrenç

derecede turuncuysa, o kadar iyi. Gus yarısı yenmiş yağlı burgerine baktı ve aniden, onu biraz canlandıracağını umduğu, kafeinli şekerli kolasıyla daha fazla ilgilenmeye başladı.

O minibüs hâlâ rahatsız ediyordu onu. Gus şapkasını masaya ters olarak koydu ve içindeki bandı yeniden kontrol etti. Adamdan ilk aldığı beş tane on dolarlık banknot ve minibüsü şehre getirerek kazandığı beş yüz dolar hâlâ oradaydı. Onu baştan çıkarıyordu. O ve Felix bu paranın yarısıyla çok fazla eğlenebilirlerdi. Yarısını annesine götürürdü, bu miktar onun *ihtiyaç* duyduğu, *işine yarayacak* bir paraydı.

Sorun şuydu ki, Gus kendini tanıyordu. Sorun paranın yarısında *durmaktı.* Sorun, harcamadığı parayı üzerinde bulundurmaktı.

Felix'ten onu hemen eve götürmesini istemeliydi. Yükünden kurtulmalıydı. Bok çuvalı ağabeyi Crispin'in haberi olmadan, parayı gizlice annesine vermeliydi. O keş, paranın kokusunu şeytan gibi alabilirdi.

Diğer yandan, bu kirli paraydı. Onu kazanmak için kötü bir şey yapmıştı ---re yaptığını bilmese de, kötü bir şey olduğu açıktı--- ve parayı annesine vermek, bir laneti ona aktarmaktan farksız olacaktı. Kirli parayla yapılabilecek en iyi şey, onu hemen harcamak, ondan kurtulmaktı ---haydan gelen huya giderdi.

Gus kararsızdı. Bir kez içmeye başladı mı, dürtülerini kontrol edemediğini biliyordu. Felix de yangına körükle giderdi. İkisi gün batmadan 550 doları yiyip bitirebilirdi ve annesine güzel bir şey götürmek yerine, eve iyi bir şey götürmek yerine, ayyaş kıçını, ezik büzük olmuş şapkasını, içi dışına çıkmış ceplerini götürürdü.

"Ne düşünüyorsun Gusto?" dedi Felix.

Gus başını iki yana salladı. "En kötü düşmanım yine benim, *'nıano.* Yarının ne demek olduğunu bilmeden sokaklarda burnunu çeke çeke dolanan boktan bir itten farksızım. Bende karanlık bir taraf var amigo, ve bazen o karanlık taraf beni ele geçiriyor."

Felix devasa bardağından kola yudumladı. "Ee, bu ucuz yerde ne işimiz var? Bu gece dışarı çıkalım ve hanımlarla tanışalım."

Gus başparmağını şapkasının deri iç kenarında, Felix’in --- şimdiye dek--- haberinin olmadığı katlanmış banknotların üzerinde dolaştırdı. Belki yalnızca yüz dolar harcardı. Adam başı yüzerden iki yüz dolar. Tam o kadar çıkaracaktı, sınırı buydu, o kadar. "Oyun istiyorsan parayı bastıracaksın, ha, *'nıano.*

"Siktir, evet."

Gus bakışlarını kaçırdı ve yanındaki, tiyatroya gitmek için giyinmiş bir ailenin tatlılarını bitirmeden kalktığını gördü. Felix’in kullandığı dil yüzünden olduğunu tahmin etti. Bu Ortabatılı çocukların görünüşüne bakılırsa, hiç küfür duymamışlardı. Eh, siktirip gitsinler. Bu şehre geliyorsan, çocuklarını saat dokuzdan sonra dışarı çıkarıyorsan, tüm gösteriyi görmelerini göze alacaksın.

Felix sonunda yemeğini bitirdi ve Gus para dolusu şapkasını yavaşça kafasına geçirip, kasıla kasıla gece havasına çıktı. Felix sigara içiyordu, 44. Cadde’de yürüyorlardı ki, çığlıklar duydular. Manhattan’ın ortasında çığlık duymak, adımlarını sıklaştırmalarını gerektirecek bir şey değildi. Ta ki, 7. Cadde'yle Broadway’in kesişiminde ayak sürüyerek yürüyen şişman, çıplak adamı görene kadar.

Felix bir kahkaha patlatınca sigarası az kalsın ağzından fırlayacaktı. "Gusto, şu boku gördün mü?" Çığırtkanın gösteriye çağırdığı bir seyirci gibi koşmaya başladı.

Gus’ın ilgisini çekmemişti, ama onu yavaşça takip etti.

Times Meydanı'ndaki insanlar adama ve onun hamursu, sarkık kıçına yol açıyorlardı. Kadınlar manzara karşısında yarı gülerek çığlığı basıyor, gözlerini, ağızlarını ya da ikisini birden kapatıyorlardı. Genç bekar kadınlardan oluşan bir grup, telefonlarıyla fotoğraf çekiyordu. Adam her döndüğünde yeni bir grup, adamın büzüşüp ete gömülmüş malzemesine bakıyor, kahkahayı basıyordu.

Gus polislerin nerede olduğunu merak etti. Amerika böyleydi işte: Kahverengi bir birader işemek için bir kapıdan içeri dalsa rahatsız ediliyordu, ama beyaz bir adam dünyanın kavşağında çırılçıplak dolaşabiliyor ve kimse buna ses etmiyordu.

"Kıçını boşa harcıyor," diye uludu Felix ahmağın peşinden giderek. Adamın peşindekilerin çoğu sarhoştu, sokaktaki tiyatronun tadını çıkarıyorlardı. Dünyanın en parlak kavşağının ışıkları ---Times Meydanı X şeklinde birleşen bir yol kavşağıdır, göz kamaştıran reklamlarla, neon yazılarla kuşatılmıştır, asla kesilmeyen bir trafiğin aktığı bir tilt oyunudur--- şişman adamı şaşırtıyor, olduğu yerde dönmesine sebep oluyordu. Adam başıboş kalmış sirk ayısı gibi sallanarak, atılarak dolanıyordu.

Felix’in katıldığı alemci kalabalığı, adam döner, sendeleyerek onlara doğru gelirken gülerek çekiliyorlardı. Adam şimdi daha cüretli olmaya başlamıştı ya da tıpkı korkmuş bir hayvan gibi paniğe kapılıyordu, sanki kafası gittikçe daha fazla karışıyor ve acı çekiyormuş gibi görünüyordu --- bazen boğuluyormuş gibi, elini boğazına götürüyordu. Her şey gerçekten eğlenceliydi, ama sonra soluk, şişman adam kahkahalar atmakta olan bir kadına uzandı ve onu kafasının arkasından kavradı. Kadın çığlık atarak kıvrandı ve kafasının arkası adamın eline geldi ---bir an kadının kafasını koparıp açmış gibi göründü--- ama sadece kadının kıvırcık siyah postişini koparmıştı.

Kalabalığın eğlentisi korkuya dönüştü. Şişman adam bir avuç dolusu sahte saçı elinde tutmaya devam ederek trafiğe daldı ve kalabalık da öfkeyle bağırarak peşinden gitti. Felix başı çekiyordu, adamın peşinden göbeğe gittiler. Gus da onlarla gitti, ama kalabalıktan uzak duruyor, korna çalan arabaların arasından dolanıyordu. Felix’in oyunu bırakıp yanına gelmesi için seslendi. Bu işin sonu kötüydü.

Şişman adam gece vakti Times Meydanı'nı seyretmek için göbekte toplanmış bir aileye doğru ilerledi. Onları hızla akan trafiğin önünde sıkıştırdı ve baba araya girmeye çalıştığında sıkı bir darbe yedi. Gus bunların lokantadaki, tiyatroya gidecek aile olduğunu gördü. Anne kendini korumaktan ziyade, çocukların gözlerini kapayıp, çıplak adamı görmelerini

engellemekle daha çok ilgileniyor gibiydi. Adam kadını ensesinden yakaladı ve kendine, düşük göbeğine, sarkık memelerine doğru çekti. Deli adam kadını öpmek istermiş gibi ağzını açtı. Ama ağzı yılan ağzı gibi açılmaya devam etti ---alt çenesi açıkça işitilen bir *pıop* sesiyle eklemden çıktı.

Gus turistlerden hiç hoşlanmazdı, ama hiç düşünmeden adamın arkasına geçti ve tek kolunu boynuna doladı. Boğazını sıktı, ama gevşek et katmanlarının altında adamın boynu şaşırtıcı ölçüde güçlüydü. Fakat Gus avantajlı durumdaydı, adam anneyi bıraktı ve kadın çığlıklar atan çocuklarının önünde, kocasına doğru düştü.

Şimdi Gus kısılmıştı. Çıplak adamı kafakola almıştı, koca ayı kollarını sallıyordu. Felix yardım etmek için önden yaklaştı... ama sonra durdu. Çıplak adamın yüzüne, orada gerçekten tuhaf bir şeyler varmış gibi bakıyordu. Arkasındaki birkaç kişi de aynı şekilde tepki verdi, diğerleri dehşet içinde döndüler, ama Gus nedenini göremiyordu. Kolunun altında, adamın boynunun hiç de doğal olmayan bir biçimde dalgalandığını hissetti ---sanki adam yandan yutkunuyordu. Felix'in yüzündeki tiksinti ifadesi, adamın kolunun altında boğulduğunu düşünmesine sebep oldu, bu yüzden Gus kolunu biraz gevşetti...

... ve bu, adamın delilerin sahip olduğu hayvansı bir güçle, kıllı dirseğiyle Gus'ı fırlatıp atmasına yetti.

Gus sertçe kaldırıma çarptı ve şapkası düştü. Döndüğü zaman, şapkanın yuvarlanarak kaldırımdan trafiğe daldığını gördü. Gus ayağa fırladı ve şapkasıyla parasının peşinden gitti ---ama Felix'in çığlığı üzerine hızla döndü. Adam Felix'e manyakça sarılmıştı ve koca adamın ağzı Felix'in boynuna yaklaşıyordu. Gus, Felix'in elinin arka cebinden bir şeyi çekip bir bilek hareketiyle silkeleyerek açtığını gördü.

Felix bıçağı kullanamadan Gus ona doğru koştu, şişman adamı yan tarafından omuzladı, kaburgalarının çıtırdadığını duydu ve et fıçısını yere devirdi. Felix de düştü. Gus, Felix'in boynunun önünden kan fışkırdığını gördü. Arkadaşının yüzündeki dehşet ifadesi şok ediciydi. Felix doğrulup

oturdu, bıçağı yere bırakarak boynunu kavradı. Gus onu hiç bu halde görmemişti. O zaman tuhaf bir şey olduğunu anladı ---*hâlâ oluyordu* --- ama ne olduğunu bilmiyordu. Tek bildiği arkadaşına yardım etmek için hemen harekete geçmesi gerektiğiydi.

Çıplak adam ayağa kalkarken Gus bıçağa uzandı, onun boğum boğum siyah kabzasını eline aldı. Adam bir şeyi ---kıvranan bir şeyi--- içeride tutmaya çalışırmış gibi, eliyle ağzını kapayarak doğruldu. Şişman yanaklarına kan --- Felix'in kanı--- bulaşmış, çenesini lekelemişti. Boştaki elini uzatarak Gus a doğru yürümeye başladı.

Adam hızla ---o cüssede bir adamın yapacağından daha hızlı--- geldi ve Gus tepki veremeden onu geriye itip düşürdü. Gus'ın açık kafası kaldırıma çarptı ---ve bir an her şey sessizleşti. Yukarıda, Times Meydanı'ndaki reklam panolarının ağır çekimde çaktığını gördü... üzerinde yalnızca bir sutyen ve külot olan genç bir model ona baktı... sonra iri adam görüş alanına girdi. Adam Gus'ın tepesine dikilmiş, boş, karanlık gözlerle ona bakarken ağzının içinde bir şey dalgalandı...

Adam tek dizi üzerine çöktü ve boğazındaki şeyi öğürdü. Pembe ve aç şey, bir kurbağa dilinin açgözlü hızıyla Gus'a doğru fırladı. Gus bıçağını şeye doğru savurdu; bir kâbusta, yaratıkla mücadele eden biri gibi onu kesti ve bıçakladı. Ne olduğunu bilmiyordu ---yalnızca onu kendisinden uzak tutmak, onu öldürmek istiyordu. Şişman adam ciyaklar gibi sesler çıkararak geriledi. Gus bıçağı savurmaya devam etti ve adamın boynunu kesip boğazını şerit şerit doğradı.

Gus tekmeledi ve adam elleriyle ağzını ve boğazını tutarak ayağa kalktı. Kanı ---kırmızı değil--- beyaz akıyordu; sütten daha yoğun, daha parlak renkli, kremamsı bir madde. Adam kaldırımda geri geri giderek, akan trafiğe düştü.

Kamyon durmaya çalıştı. En kötüsü de buydu. On tekerlekler adamın yüzünün üzerinden geçtikten sonra, arka tekerlekler ezilmiş kafatasının tam üzerinde durdu.

Gus sallanarak ayağa kalktı. Düşüşü yüzünden hâlâ başı dönüyordu, elindeki, Felix’e ait bıçağa baktı. Bıçakta beyaz lekeler vardı.

O zaman bir şey arkadan çarptı, kolları iki yanına yapıştırıldı, omzu kaldırıma dayandı. Gus şişman adam saldırıyormuş gibi tepki verdi, kıvranarak tekmeler savurdu.

"Bıçağı bırak! Bırak!"

Gus başını çevirdi ve tepesinde üç kırmızı yüzlü polis gördü, iki tanesi de geride durmuş, silahlarını ona doğrultmuşlardı.

Gus bıçağı bıraktı. Kollarının arkasına kıvrılmasına, kelepçelenmesine izin verdi. Adrenalin damarlarında patladı. *"Şimdi mi geliyorsunuz bok herifler*!" dedi.

"Direnme!" dedi polis, Gus’ın yüzünü kaldırıma bastırarak.

"Şuradaki aileye saldırıyordu ---onlara sor!"

Gus döndü.

Turistler gitmişti.

Kalabalığın çoğu gitmişti. Yalnızca Felix kalmıştı, göbeğin kenarında sersem sersem oturuyor, boğazını tutuyordu ---mavi eldivenli bir polis onu yere itti ve yanında tek dizinin üzerine çöktü.

Gus Felix’in arkasında, küçük siyah bir şeyin trafikte uzaklaşmakta olduğunu gördü. Bu, şapkası ve içindeki kirli parasıydı ---ağır ağır gelen bir taksi şapkayı ezip dümdüz etti ve Gus, *Al, Amerika bu içte,* diye düşündü.

Gary Gilbarton kendine bir viski doldurdu. Aile ---iki taraftan da geniş olan aile--- ve arkadaşları sonunda gitmiş, buzdolabında bir yığın paket yemek ve bir çöp kutusu kâğıt peçete bırakmışlardı. Yarın, anlatacak bir hikâyeyle, hayatlarına geri döneceklerdi.

On iki yaşındaki yeğenim o uçaktaydı...

On iki yaşındaki kuzenim o uçaktaydı...

Komşumun on iki yaşındaki kızı o uçaktaydı...

Gary kendini yeşil Freeburg banliyösündeki dokuz odalı evde yürüyen bir hayalet gibi hissediyordu. Eşyalara ---sandalye, duvar--- dokunuyor ve hiçbir şey hissetmiyordu. Artık hiçbir şeyin önemi yoktu. Anılar onu teselli edebilirdi, ama onu çıldırtmaları daha olasıydı.

Uçaktaki en genç kurban hakkında bilgi almak isteyen muhabirler aramaya başladıktan sonra bütün telefon hatlarını kesmişti. Hikâyeye insani bir taraf kazandırmak için arıyorlardı. O kimdi? diye soruyorlardı. Gary'nin, kızı Emma hakkında bir paragraf yazmak için hayatının geri kalanı boyunca çalışması gerekecekti. Tarihin en uzun paragrafı olacaktı.

Karısı Berwyn'den çok kızı Emma'ya odaklanmıştı, çünkü çocuklar bizim ikinci benliğimizdir. Berwyn'i seviyordu ve o gitmişti. Ama zihni, tıpkı suyun lavabodan akarken bir nokta çevresinde dönmesi gibi, kaybettiği küçük kızının çevresinde dönüyordu.

O akşam avukat bir arkadaşı ---Gary'nin belki bir senedir eve davet etmediği bir adam--- çalışma odasında onu kenara çekmişti. Gary'yi oturtmuş ve ona çok zengin bir adam olacağını anlatmıştı. Em gibi genç bir kurban, çok uzun bir ömür yaşama fırsatını kaybettiğinden, devasa bir tazminat anlaşması garanti ediyordu.

Gary karşılık vermemişti. O, dolar işaretleri görmüyordu. Adamı dışarı atmadı. Gerçekten umurunda değildi. Hiçbir şey hissetmiyordu.

Ailesinin ve arkadaşlarının, yalnız kalmasın diye geceyi orada geçirme tekliflerini reddetmişti. Gary hepsini iyi olduğuna dair ikna etmişti, ama intihar düşüncesi çoktan aklına girmişti. Bu yalnızca bir düşünce de değildi: Sessiz bir kararlılık; bir katiyetti. Ama daha sonra olacaktı. Şimdi değil. Bu kaçınılmazlık merhem gibiydi. Onun için herhangi bir anlamı olan tek 'anlaşma'ydı. Bütün bunlara tahammül edebilmesinin tek sebebi, bir son olacağını bilmesiydi. Tüm formaliteler gerçekleştikten sonra olacaktı, Emma'nın şerefine yaptıracağı oyun parkı bittikten sonra, Emma'nın

şerefine vereceği vakıf bursu ayarlandıktan sonra, ama mutlaka bu hayaletli evi satmadan önce.

Oturma odasının ortasında dururken kapı zili çaldı. Geceyarısını epey geçmişti. Eğer gelen bir muhabirse, Gary saldırıp adamı öldürecekti. O kadar basitti. Bu vakitte, bu yerde rahatsız etmek? Adamı paramparça edecekti.

Kapıyı hızla çekip açtı... ve sonra biriktirip durduğu delilik bir anda boşanıverdi.

Hoşgeldiniz diyen paspasın üzerinde bir kız yalınayak duruyordu. Onun Emma'sı.

Gary Gilbarton'ın yüzü inanmazlıkla buruştu ve kızın önünde dizleri üzerine çöktü. Kızın yüzünde hiçbir tepki, hiçbir duygu yoktu. Gary kızına uzandı ---sonra duraksadı. Kız sabun köpüğü gibi patlayıp, sonsuza dek yok mu olacaktı?

Kızın koluna dokunup kavradı. Elbisesinin kumaşını hissetti. Kız gerçekti. Oradaydı. Onu tuttu ve kendine çekip sarıldı, onu kollarına aldı.

Geri çekilip yine kızına baktı, saçlarını çilli yüzünden arkaya itti. Bu nasıl olabilirdi? Dışarıya baktı, onu kimin getirdiğini görmek için sisli ön avluya baktı.

Yolda araba ya da uzaklaşan araba sesi yoktu.

Kız yalnız mıydı? Annesi neredeydi?

"Emma," dedi.

Gary ayağa kalktı ve kızını içeri aldı, ön kapıyı kapadı, ışığı yaktı. Em sersemlemiş görünüyordu. Üzerinde annesinin yolculuk için aldığı elbise vardı. Onu giyip babasına göstermek için dönerken ne kadar da büyümüş görünmüştü Gary'nin gözüne. Elbisenin bir kolu kirlenmişti ---kan olabilirdi. Gary kızı döndürdü, onu tepeden tırnağa süzdü ve çıplak

ayaklarında daha fazla kan buldu ---ayakkabıları neden yoktu?--- her yeri kirlenmişti, avuçları çizilmişti ve boynunda morluklar vardı.

"Ne oldu Em?" diye sordu ona, yüzünü avuçlarına alarak. "Sen nasıl?.."

Yeni bir rahatlama dalgasına kapıldı. Neredeyse yere yıkılacaktı. Kızına sıkı sıkı sarıldı. Onu kaldırdı, divana taşıdı ve oraya oturttu. Kız travma geçiriyordu ve tuhaf bir biçimde edilgendi. Onun güleç, dikbaşlı Emma'sından nasıl da farklıydı.

Emma tuhaf davrandığında annesinin yaptığı gibi yüzüne dokundu ve sıcak olduğunu gördü. Öyle sıcaktı ki, derisi ele yapış yapış geliyordu, ve korkunç derecede solgun, neredeyse saydamdı. Yüzeyin altında damarlar gördü, daha önce hiç görmediği belirgin damarlar.

Gözünün mavi rengi solmuş gibiydi. Muhtemelen kafasına darbe almıştı. Şoktaydı.

Aklına hastaneye gitmek geldi, ama kızını bir daha evden dışarı çıkarmayacaktı, bir daha asla.

"Artık evindesin Em," dedi. "Her şey yoluna girecek."

Kızın elini tutup çekerek ayağa kaldırdı ve onu mutfağa götürdü. Yemek vaktiydi. Onu masanın yanındaki sandalyeye oturttu ve en sevdiği, çikolata parçalı gofretlerden iki tane kızartırken tezgahın başından onu izledi. Kız elleri yanlarında, öylece oturuyor, onu izliyordu. Gözlerini diktiği söylenemezdi, ama canlı da görünmüyordu. Aptalca hikâyeler yoktu, okul günü gevezelikleri yoktu.

Ekmek kızartma makinesi gofretleri fırlattı, Gary üstlerine tereyağı ve şurup sürdükten sonra tabağı kızının önüne bıraktı. Onu izlemek üzere, kendi sandalyesine oturdu. Emma’nın annesine ait olan üçüncü sandalye hâlâ boştu. Belki kapı yine çalardı.

"Ye," dedi kızına. Kız henüz çatalı eline almamıştı. Gary köşeden bir parça kesti ve Emma’nın ağzına uzattı. Kız ağzını açmadı.

"İstemiyor musun?" dedi Gary. Lokmayı kendi ağzına götürerek gösterdi ve lokmasını çiğnedi. Yine kızını yedirmeyi denedi, ama kız aynı tepkiyi verdi. Gary'nin gözünden bir gözyaşı damlası yanağına kaydı. Artık, kızının korkunç bir sorunu olduğunu biliyordu. Ama her şeyi bir kenara itti.

Artık buradaydı, geri dönmüştü.

"Gel."

Kızını yukarı kattaki odasına götürdü. İçeri ilk Gary girdi, Emma kapıda durdu. Gözleri odaya tanırmış gibi baktı, ama uzak bir anıyı hatırlarmış gibiydi. Mucizevi bir biçimde çocukluğundaki odasına dönmüş yaşlı bir kadının gözleri gibi.

"Uyuman lazım," dedi Gary çekmece dolabında pijama arayarak.

Kız kapıda kaldı, elleri yanlarında, öylece dikildi.

Gary elinde pijamalarla döndü. "Üzerini benim değiştirmemi ister misin?"

Dizleri üzerine çöktü ve kızın elbisesini kaldırdı, ama ergenliğe hazırlanan utangaç kızı hiç itiraz etmedi. Gary daha fazla şişlik ve göğsünde büyük bir morluk buldu. Ayakları pisti, ayak parmaklarındaki kırışıklar kanla dolmuştu. Derisi eline sıcak geliyordu.

Hastaneye gitmek yoktu. Kızını bir daha gözünün önünden ayırmayacaktı.

Küveti serin suyla doldurdu ve kızı içine oturttu. Küvetin yanında diz çöktü ve sabunlu bir bezi çiziklerin üzerinde nazikçe gezdirdi. Kız hiç kıpırdanmadı. Onun kirli, düz saçlarını şampuanladı, saç kremi sürdü.

Emma kara gözlerle ona baktı, ama içlerinde hiç ilgi yoktu. Bir tür transtaydı. Şok. Travma.

Gary onu iyileştirebilirdi.

Kızına pijamalarını giydirdi, köşedeki hasır sepetten büyük tarağı aldı ve sarı saçlarını dümdüz taradı. Tarak saçına takıldığında kız ne irkildi ne yakındı.

Onu hayal ediyorum, diye düşündü Gary. *Gerçeklikle temasımı kaybettim.*

Sonra, kızının saçlarını taramaya devam ederek, *Umurumda bile değil*, diye düşündü.

Yatak örtüsünü ve yorganı açtı, küçükken yaptığı gibi onu yatırdı. Örtüleri boynuna dek çekti, kenarlarını sıkıştırdı. Emma kıpırtısızca, uyurmuş gibi yattı, ama kara gözleri ardına dek açıktı.

Gary bir an duraksadıktan sonra eğilip onun sıcak alnını öptü. Bu kız, Emma'nın hayaletinden biraz daha fazlasıydı. Varlığına kucak açtığı bir hayalet. Sevebileceği bir hayalet.

Şükran gözyaşlarıyla kızının alnını ıslattı. "İyi geceler," dedi, ama yanıt gelmedi. Emma gece lambasının pembemsi ışığında kıpırtısızca yattı. Şimdi tavana bakıyordu. Babasının varlığının farkında değil gibiydi. Gözlerini yummadı. Uykuyu değil... başka bir şeyi bekliyordu.

Gary koridordan geçip yatak odasına girdi. Üzerini değiştirdi ve tek başına yatağa girdi. O da uyumadı. O da bekliyordu, ama ne beklediğini bilmiyordu.

Onu işitene dek.

Yatak odasının eşiğinden yumuşak bir gıcırtı geldi. Başını çevirdi ve Emma'nın siluetini gördü. Kızı orada duruyordu. Kız gölgelerin içinden çıkarak ona yaklaştı. Gecenin kararttığı odada küçük bir şekildi. Yatağının yanında duraksadı, geniş geniş esnermiş gibi, ağzını ardına dek açtı.

Emma'sı ona dönmüştü. Önemli olan tek şey buydu.

Zack uyumakta güçlük çekiyordu. Herkesin dediği şey doğruydu: Babasına çok benziyordu. Ülseri olması için çok gençti elbette, ama şimdiden dünyanın yükünü omuzlarında hissediyordu. O, duygularını yoğun yaşayan, ciddi bir çocuktu ve bu yüzden acı çekiyordu.

Hep böyle olmuştu, Eph ona böyle demişti. Beşikteyken yüzünü endişeyle buruşturarak bakardı ve derin kara gözleri her zaman göz teması kurardı. Ve onun küçük endişeli ifadesi Eph'i güldürürdü, çünkü ona kendisini hatırlatırdı. Beşikteki endişeli bebek...

Son birkaç senedir, Zack ayrılığın, boşanmanın ve velayet savaşının yükünü hissediyordu. Olan biten her şeyin kendi hatası olmadığı konusunda kendisini ikna etmesi biraz zaman almıştı. Yine de, içten içe farklı bir düşüncedeydi: Bir şekilde, yeterince derine inerse, tüm öfkesini hatırlayacağını biliyordu. Geride senelerce biriken öfkeli fısıltılar vardı... gecenin ilerleyen saatlerinde yapılan tartışmaların yankıları... duvarlardaki boğuk gümlemelere uyandığı zamanlar... Hepsi etkisini göstermişti. Zack, on bir gibi olgun bir yaşta, uykusuzluk çekmeye başlamıştı.

Bazı geceler iPod'uyla evin gürültülerini bastırıyor, yatak odası penceresinden dışarı bakıyordu. Başka gecelerde penceresini aralıyor, gecenin küçük seslerini dinliyordu, öyle kulak kesiliyordu ki, bedeninde dolaşan akan kanı kulaklarını uğuldatıyordu.

Pek çok oğlanın beslediği o eski umudu besliyordu: sokağının gece vakti, izlenmediğini sandığı anlarda sırlarını ortaya serdiğini. Hayaletler, cinayet, şehvet. Ama güneş yine ufukta doğana kadar tek gördüğü, sokağın karşısındaki evde çalışan televizyonun hipnotize edici mavi ışıltısıydı.

Zack kendi hayal dünyasında onları arıyor olsa da, dünya kahramanlardan ya da canavarlardan yoksundu. Uykusuzluk çocuğu etkiliyordu, gündüz uyuklayıp duruyordu. Okulda dalıp gidiyordu. Farklılıkları göz ardı edecek kadar nazik olmayan diğer çocuklar ona hemen lakaplar takmıştı: Olağan 'malkafa'dan, daha esrarlı 'Nekroçocuk'a kadar, farklı farklı lakaplar. Her sosyal grup ona ayrı lakap takmıştı.

Zack horgörüldüğü günleri soluk bir varlık gibi geçiriyordu. Ta ki babasının onu ziyarete geldiği zamana kadar.

Eph'in yanında kendini rahat hissediyordu. Sessiz kaldıkları zaman bile ---*özellikle* de sessiz kaldıkları zamanlarda. Annesi fazla kusursuzdu, fazla dikkatliydi, fazla nazikti -onun, 'Zack'in kendi iyiliği için' belirlediği dile getirilmemiş standartlarla boy ölçüşmek imkânsızdı ve Zack, tuhaf bir biçimde, doğduğu andan itibaren onu hayal kırıklığına uğrattığını biliyordu. Oğlan olarak doğduğu için... babasına çok benzediği için.

Eph'in yanında canlı hissediyordu. Annesinin bilmek istediği şeyleri babasına anlatıyordu: annesinin öğrenmeye can attığı, sınır ötesi şeyler. Kritik şeyler değil... yalnızca kişisel şeyler. Açıklanmayacak kadar önemli. Babasına saklayacak kadar önemli. Zack de öyle yapıyordu.

Şimdi, yatak örtüsünün üzerinde uyanık yatarken, Zack geleceği düşünüyordu. Bir daha asla bir aile olmayacaklarından artık emindi. Hiç şansı yoktu. Ama daha ne kadar kötü olacağını merak ediyordu. Zack özetle buydu işte. Hep merak ederdi: *Daha ne kadar kötü olabilir?*

Yanıt hep, *çok daha kötü,* oluyordu.

En azından, diye umut ediyordu, endişeli yetişkinler ordusu en sonunda hayatından çekip gidecekti artık. Terapistler, yargıçlar, sosyal görevliler, annesinin erkek arkadaşı. Hepsi kendi ihtiyaçları ve aptalca hedefleri için onu rehin almıştı. Hepsi onu 'önemsiyordu', iyiliğini düşünüyordu ve aslında hiçbirinin umurunda değildi.

İPod'da çalan 'My Bloody Valentine' bitti ve Zack kulaklıkları çıkardı. Gökyüzü henüz aydınlanmamıştı, ama Zack artık yorgun hissediyordu. Artık yorgun hissetmeye bayılıyordu. Düşünmemeye bayılıyordu.

Bu yüzden uyumaya hazırlandı. Ama yerine yerleşir yerleşmez, ayak sesleri duydu.

Şapşapşap.-Asfalt üzerinde çıplak ayaklar gibi. Zack pencereden dışarı baktı ve bir adam gördü. Çıplak bir adam.

Sönük karnında gece gece parlayan cilt çatlakları bulunan, ay ışığı kadar solgun adam sokakta yürüyordu. Açık ki, adam eskiden şişmandı ---ama o kadar çok kilo vermişti ki, derisi farklı şekillerde ve farklı yönlere doğru katlanıyordu, hattâ bu yüzden siluetini tam olarak görebilmek neredeyse imkânsızdı.

Siluet yaşlıydı, ama yaşı belirsiz görünüyordu. Kötü boyanmış, dökülen saçlar ve bacaklarındaki varisler, adamın yetmişlerinde görünmesine sebep oluyordu, ama adımları canlıydı ve yürüyüşünde, genç bir adam olduğunu düşündüren bir şey vardı. Zack bütün bunları düşündü, bütün bunları fark etti, çünkü Zack Eph'e çok benziyordu. Annesi olsa, pencereden uzaklaşmasını, 911'i aramasını söylerdi, ama Eph bu tuhaf adamı oluşturan tüm ayrıntılara işaret ederdi.

Soluk yaratık sokağın karşısındaki evin çevresinde dolandı. Zack yumuşak bir inleme duydu ve sonra arka bahçenin kapısı takırdadı. Adam geri döndü ve komşunun ön kapısına yaklaştı. Zack polisi aramayı düşündü, ama bu, o ve annesi hakkında bir sürü soru sorulmasına sebep olurdu: Uykusuzluk çektiğini annesinden saklaması gerekiyordu, yoksa günlerce, haftalarca doktor randevuları ve testlerle uğraşırdı, üstüne üstlük annesinin endişesinden bahsetmeye bile gerek yoktu.

Adam sokağın ortasına geldi ve sonra durdu. Derileri sarkmış kolları iki yanındaydı, göğsü inikti ---nefes alıyor muydu ki?- saçları yumuşak gece rüzgarında dağılıyordu. 'Sadece Erkekler İçin' olan kızılımsı kahverengi renk saçlar aralanıyor, saç kökleri açığa çıkıyordu.

Adam başını kaldırıp Zack'in penceresine baktı ve tuhaf bir an boyunca göz göze geldiler. Zack'in kalbi hızlandı. Adamı ilk defa önden görüyordu. Bunca zaman, yalnızca yandan ya da arkadan görmüştü, ama şimdi göğsünü görebiliyordu ---ve onu baştan başa aşan Y şeklindeki yara izini.

Hele adamın gözleri... ölü, donuk dokuluydular, solgun ay ışığında bile mat görünüyorlardı. Ama en kötüsü de bakışlardaki çılgın enerjiydi; hızla bir o yana, bir yana dönmüş, sonra Zack'e dikilmişlerdi ---adı konması imkânsız bir hisle ona bakıyorlardı.

Zack büzüldü, pencereden uzaklaştı. Yara izi ve ona bakan o boş gözler ödünü patlatmıştı. O ifade de neydi öyle?..

Yara izini, onun anlamını biliyordu. Bir otopsi izi. Ama bu nasıl olabilirdi?

Tekrar dikkatle pencereden dışarı baktı, ama sokak şimdi boştu. Daha iyi görebilmek için doğrulup oturdu, ama adam gitmişti.

Hiç orada olmuş muydu ki? Belki uykusuzluk onu *gerçekten* etkilemeye başlamıştı. Sokakta yürüyen çıplak erkek cesetler görmek: Ailesi boşanan bir çocuğun terapistiyle paylaşmak isteyeceği türden bir şey değildi.

Sonra kafasına dank etti: açlık. Buydu işte. Ölü gözler ona yoğun bir *açlık* la bakmıştı...

Zack örtülerin altına daldı ve yüzünü yastığına gömdü. Adamın yokluğu içini rahatlatmamıştı, tam tersine, huzursuz etmişti. Adam gitmişti, ama şimdi her yerdeydi. Aşağı katta, mutfak penceresini kırıyor olabilirdi. Birazdan merdivene gelirdi, basamakları ağır ağır tırmanırdı ---*ayak seslerini mi duyuyordu?*--- ve sonra kapısının önündeki koridora gelirdi. Kilidini --- kapıyı tutmayan, bozuk kilidi--- hafifçe sarsardı. Sonra Zack'in yatağına ulaşırdı ve sonra ---ne? Adamın sesinden ve ölü bakışlarından korkuyordu. Çünkü, hareket ediyor olsa da, adamın artık canlı olmadığı gibi korkunç bir eminlik vardı içinde.

Zombiler...

Zack korku içinde, kafası tıkır tıkır çalışarak, kalbi çarparak yastığının altına saklandı ve şafağın gelip onu kurtarması için dua etti. Okuldan ne kadar korksa da, sabahın gelmesi için yalvarı yordu.

Sokağın karşısında, komşunun evinde, televizyonun ışığı aniden söndü ve boş sokakta uzak bir cam kırılması sesi duyuldu.

Ansel Barbour evinin ikinci katında dolanırken kendi kendine fısıldanıyordu. İçinde uyumaya çalıştığı şort ve tişört hâlâ üzerindeydi.

Devamlı sıkıştırıp çekiştirmekten saçları tuhaf açılarla havaya kalkmıştı. Ona neler olduğunu bilmiyordu. Ann-Marie ateşi olduğunu düşünmüştü, ama termometreyle yaklaştığı zaman Ansel onun çelik ucunu hararetli dilinin altına sokma düşüncesine dayanamamıştı. Çocuklar için bulundurdukları bir kulak termometresi vardı, ama doğru düzgün ölçüm yapmaya yetecek kadar kıpırtısız oturamamıştı. Ann-Marie'nin deneyimli eli alnında sıcaklık ---hem de fazla bir sıcak--- algılamıştı, ama zaten bunu ona Ansel de söyleyebilirdi.

Karısı dehşete kapılmıştı, bu kadarını anlayabiliyordu. Saklamak için çaba göstermiyordu. Ona göre, her hastalık ailenin kutsallığına yapılmış bir saldırıydı. Çocuklarının kusmasına, başkalarının sonucu kötü çıkmış bir kan testine ya da açıklanamayan bir yumruya verdiği aynı karanlık bakışlı tepkiyi veriyordu. *İşte bu.* Bir gün başına geleceğinden emin olduğu korkunç trajedinin başlangıcı.

Ansel'in, Ann-Marie'nin tuhaflıklarına gösterdiği tahammül azalmıştı. Burada ciddi bir şeyle uğraşıyordu ve onun yardımına ihtiyacı vardı, stresine değil. Artık güçlü olan Ansel değildi. Karısının sorumluluk almasına ihtiyacı vardı.

Çocuklar bile ondan uzak duruyordu. Babalarının gözlerindeki boş bakışlardan ya da belki de hastalığının kokusundan korkmuşlardı. Kendisi de bunun belli belirsiz farkındaydı; koku, kendi burnuna, lavabonun altında paslanmaya yüz tutmuş tenekenin içinde çok uzun süre saklanmış, bozuk yemeklik yağ gibi geliyordu. Zaman zaman onları merdivenin dibindeki korkuluğun arkasına saklanırken ya da ikinci kat sahanlığından onu izlerken görüyordu. Korkularını dindirmek istiyordu, ama bunu onlara açıklarken öfkesine yenik düşmekten, bu şekilde her şeyi daha da kötü hale getirmekten korkuyordu. Onları rahatlatmanın en emin yolu iyileşmek, bu şaşkınlık ve acı duygusunu yenmekti.

Kızının yatak odasının içinde durdu, mor duvarları fazla mor buldu, sonra koridora döndü. Merdiven sahanlığında kıpırtısızca ---elinden geldiğince kıpırtısızca--- durdu, ta ki sesi yine işitene kadar. O gümleme. Düzenli... sessiz ve yakından. Kafatasının içini döven başağrısından

tamamen ayrı. Neredeyse... küçük kasabalardaki sinemalarda, filmin sessiz anlarında arkadan duyduğunuz projektördeki film tıkırtısı gibi. Bu, dikkatinizi dağıtır ve sizi *bunun gerçek olmadığı* gerçekliğine geri çeker, bu gerçeği yalnız ve yalnız siz biliyormuşsunuz gibi hissedersiniz.

Başını sertçe iki yana salladı ve bunun sebep olduğu acıyla yüzünü buruşturdu... o acıyı çamaşır suyu gibi kullanarak tüm düşüncelerini dağıttı... gümleme dışında. *Zonklama.* Her yerdeydi, onu kuşatmıştı.

Ve köpekleri... Onun yanında tuhaf davranıyorlardı. Pap ve Gertie, iri, hantal Saint Bernard'lar. Bahçeye yabancı bir hayvan geldiğinde yaptıkları gibi hırlıyorlardı.

Ann-Marie daha sonra yalnız başına geldi ve onu yataklarının ayak ucunda otururken buldu. Ansel başını kırılgan bir yumurtaymış gibi ellerine almıştı. "Uyumalısın," dedi Ann-Marie.

Ansel saçlarını çılgın bir atın dizginleri gibi kavradı ve karısını azarlama dürtüsüyle mücadele etti. Boğazında bir sorun vardı ve ne zaman uzanacak olsa, gırtlak kapağı tutuluyor, nefes almasını engelliyordu ve Ansel boğulurcasına nefes almaya başlayana dek nefessiz kalıyordu. Artık uykusunda ölmekten korkuyordu.

"Ne yapacağım?" diye sordu Ann-Marie kapıda kalarak. Avucunu ve parmaklarını kendi alnına dayadı.

"Bana biraz su getir," dedi Ansel. Sesi, ağrıyan boğazında tısladı, buhar gibi yaktı. "Ilık. İçine biraz Advil, ibuprofen, herhangi bir şey karıştır."

Kadın yerinden kıpırdamadı. Orada durup, endişe içinde bakmakla yetindi. "Birazcık bile mi iyileşmedin?.."

Karısının çekingenliği normalde onda güçlü, koruyucu içgüdüler uyandırırdı, ama şimdi onu kızdırmıştı. "Ann-Marie, şu kahrolası suyu getir ve sonra çocukları dışarı çıkar, bir şey yap, *ama onları benden uzak tut!"*

Kadın gözyaşları içinde koşturarak uzaklaştı.

Ansel onların karanlık avluya çıktıklarını duyduğunda, tek eliyle korkuluğu tuta tuta aşağı kata indi. Ann-Marie bardağı tezgaha, lavabonun yanına, katlanmış bir peçetenin üzerine bırakmıştı ve çözünmüş haplar suyu bulandırıyordu. Ansel bardağı iki eliyle tutup dudaklarına götürdü ve kendini içmeye zorladı. Suyu ağzına dökerek, boğazına yutmaktan başka şans tanımadı. Bir kısmını yuttuktan sonra kalanları öğürdü, arka bahçeye bakan lavabo penceresine doğru öksürdü. Nefes nefese, tükürüğünün camdan aşağı kaymasını, salıncaklardaki çocukların arkasında duran Ann-Marie'nin görüntüsünü çarpıtmasını izledi.

Karısı kollarım kavuşturmuş, karanlık gökyüzünü seyrediyordu, zaman zaman kollarını açıp, yavaşça sallanan Hailey'yi itiyordu.

Bardak Ansel'in elinden kayıp lavaboya düştü. Mutfaktan çıkıp oturma odasına gitti ve bir tür sersemlik içinde kendini kanepeye bıraktı. Boğazı şişmişti ve öncekinden de hasta hissediyordu.

Hastaneye dönmesi gerekiyordu. Ann-Marie'nin bir süreliğine kendi başına idare etmesi gerekecekti. Başka seçeneği olmazsa bunu becerebilirdi. Belki onun için iyi bile olurdu...

Odaklanmaya, gitmeden önce nelerin yapılması gerektiğini düşünmeye çalıştı. Gertie hafifçe soluyarak kapıya geldi. Pap arkasından girdi, şöminenin yanında durdu ve yere uzandı. Pap alçak sesle devamlı hırlamaya başladı ve gümleme Ansel'in kulaklarında yükseldi. O anda Ansel fark etti: Ses onlardan geliyordu.

Ya da, öyle miydi gerçekten? Kanepeden indi, işitebilmek için emekleyerek Pap'e yaklaştı. Gertie sızlandı ve duvara doğru geriledi, ama Pap gergin bir biçimde uzanmaya devam etti. Köpeğin hırlaması gürleşti. Tam köpek ayağa kalkıp kaçacakken Ansel onun tasmasını yakaladı.

Güm... Güm... Güm...

İçlerindeydi. Bir şekilde. Bir yerde. Bir *şey.*

Pap sızlanarak tasmasını çekiştiriyordu, ama nadiren güç kullanması gereken iri bir adam olan Ansel serbest kolunu Saint Bernard’ın boynuna doladı ve hayvanı kafakola aldı. Kulağını köpeğin boynuna dayadı, kürkü kulağının içini gıdıkladı.

Evet. Gümleyen bir nabız. Hayvanın kan dolaşımı mı?

Gürültü buydu. Köpek ciyaklayarak uzaklaşmaya çalıştı, ama Ansel kulağını köpeğin boynuna daha fazla bastırdı. Bilmesi gerekiyordu.

"Ansel?"

Hızla döndü ---fazla hızlı, kör edici, bembeyaz bir acı hissetti--- ve Ann-Marie’nin kapıda durduğunu gördü. Benjy ve Hailey de arkasındaydı. Hailey annesinin bacağına sarılmıştı, oğlan yalnız başına duruyordu ve ikisi de gözlerini ona dikmişti. Ansel elini gevşetti ve köpek uzaklaştı.

Ansel hâlâ dizleri üzerinde duruyordu. "Ne istiyorsun?" diye bağırdı.

Ann-Marie kapıda donup kalmıştı, bir korku transındaydı. "Ben... Benim... Onları yürüyüşe çıkarıyorum."

"İyi," dedi Ansel. Çocuklarının bakışları altında biraz çöktü. Boğazı sıkışarak hırıltılı bir sesle konuşmasına sebep oldu. "Babanız iyi," dedi onlara, elinin tersiyle tükürüğünü silerek. "Babanız iyi olacak."

Başını mutfağa, köpeklerin olduğu yere çevirdi. Tekrar kabaran gümlemenin sesiyle tüm iyi düşünceler soldu. Ses şimdi öncekinden daha yüksekti. Zonkluyordu.

Onlar.

İçinde mide bulandırıcı bir utanç yükseldi ve Ansel ürperdi, sonra yumruğunu şakağına dayadı.

"Köpekleri dışarı çıkarayım," dedi Ann-Marie.

"Hayır!" Ansel kendine hakim oldu, oturma odasının zemininde diz çöktüğü yerden avucunu karısına uzattı. "Hayır," dedi daha sakin bir sesle. Nefeslenmeye, normal *görünmeye* çalıştı. "Onlar iyi. İçeride bırak."

Kadın duraksadı, bir şeyler söylemek istedi. Bir şey, herhangi bir şey yapmak. Ama sonunda döndü ve çıktı, Benjy'yi de peşinden çekti.

Ansel duvara dayanarak ayağa kalktı ve birinci kattaki banyoya yürüdü. Aynanın üzerindeki lambanın ipini çekti. Kendi gözlerinin içine bakmak istiyordu. Dik dik bakan, kırmızı damarlı, sararmış fildişi rengi yumurtalar. Alnındaki ve üst dudağındaki teri sildi ve ağzını açıp boğazına bakmaya çalıştı. Şişmiş bademcikler ya da beyaz, pütürlü bir kabartı görmeyi bekliyordu, ama karanlık görünüyordu. Dilini kaldırmak canını acıtıyordu, ama yine de yaptı ve altına baktı. Alttaki kısım kırmızıydı ve hassastı, öfkeli bir kızıldı, köz gibi sıcak sıcak parlıyordu. Ona dokundu; acı beynini patlatacak kadar feciydi, çenesinin iki yanına yayılıyor ve boynundaki kasları zorluyordu. Boğazı isyan ederek kasıldı, haşin, havlamaya benzeyen bir öksürükle aynaya karanlık benekler sıçrattı. Beyaz bir şeye, belki tükürüğe karışmış kandı bu. Bazı lekeler siyaha diğerlerinden daha yakındı, sanki bir tür katı tortu, kendisine ait çürük parçaları tükürmüş gibiydi. O siyah parçalardan birine uzanıp ortaparmağına bulaştırdı. Burnuna yaklaştırarak kokladı, sonra başparmağıyla ovaladı. Rengi atmış kan pıhtısı gibiydi. Dilinin ucuna değdirdi ve düşünmeden tadına baktı. Küçük, yumuşak kütleyi ağzının içinde çevirdi ve dağıldığı zaman aynadan bir leke daha silip onu da tattı. Pek bir tadı yoktu, ama dilinde adeta şifa bulmuş gibi bir his vardı.

Öne eğildi ve serin aynadaki kanlı lekeleri yaladı. Bunu yapmak dilini acıtmalıydı, ama tam tersine, ağzındaki ve boğazındaki ağrı azaldı. Dilinin altındaki en hassas yerde bile... acı dinerek bir karıncalanmaya dönüştü. Gümleme sesi de soldu, ama tamamen yok olmadı. Kırmızıya bulaşmış aynadaki yansımasına baktı ve anlamaya çalıştı.

Bu iyileşme deli edici ölçüde kısa sürdü. Gerginlik geri döndü, sanki güçlü eller boğazına sarılmıştı. Bakışlarını aynadan koridora çevirdi.

Gertie sızlandı, koridorda geri geri giderek ondan uzaklaştı ve oturma odasına koşturdu. Pap dışarı çıkmak için arka kapıyı tırmalıyordu. Ansel'in mutfağa girdiğini görünce kaçtı. Ansel boğazı zonklayarak oracıkta durdu, sonra köpeklerin dolabına uzandı, Milk Bone marka köpek bisküvilerini çıkardı. Her zaman yaptığı gibi bir tanesini parmaklarının arasına sıkıştırdı ve oturma odasına gitti.

Gertie pençelerini uzatarak merdivenin dibindeki ahşap sahanlığa uzanmış, kaçmaya hazır bekliyordu. Ansel taburesine oturdu ve bisküviyi salladı. "Gel, tatlım," dedi ruhunu tırmalayan içtenliksiz bir fısıltıyla.

Gertie'nin derimsi burun delikleri kabardı, havadaki kokuyu kokladı.

Güm... güm...

"Gel kızım. Gel mamanı al."

Köpek yavaşça dörtayak üzerine kalktı. Küçük bir adım attı, sonra durup kokladı. Bu pazarlıkta yanlış bir şey olduğunu içgüdüsel olarak biliyordu.

Ama Ansel kurabiyeyi kıpırdatmadan tuttu ve bu köpeğe güven vermiş göründü. Başını eğerek, gözleri tetikte, yavaşça kilimin üzerinde yaklaştı. Ansel başını sallayarak köpeği teşvik etti. Gertie yaklaştıkça kafasının içindeki gümleme yoğunlaşıyordu.

"Gel Gertie, kızım," dedi.

Gertie yaklaştı, kalın diliyle bisküviyi bir kez yaladı ve yalaması Ansel'in parmaklarına da denk geldi. Köpek ona güvenmek isteyerek, bisküviyi isteyerek, bunu yine yaptı. Ansel diğer elini yaklaştırdı ve köpeğin başını, onun sevdiği şekilde okşadı. Bunu yaparken gözleri doldu. Gertie bisküviyi dişlerinin arasına almak için öne eğildi, onu parmaklarından aldı ve o anda Ansel onu tasmasından yakalayıp, bütün ağırlığıyla üzerine çöktü.

Köpek hırlayarak, ısırmaya çalışarak altında çırpındı, onun paniği Ansel’in öfkesine odak verdi. Eliyle köpeğin alt çenesini yukarı itti ve başını kaldırarak çenesini kapadı, sonra ağzını onun tüylü boğazına yaklaştırdı.

Parçaladı. İpeksi, hafifçe yağlı kürkü ısırdı ve bir yara açtı.

O kürkün tadına bakarken köpek uludu, kalın yumuşak etinin dokusu sıcak sıcak akan kanın altında hızla kayboldu. Isırığının acısı, altındaki Gertie'yi çılgına çevirdi, ama Ansel onu bırakmadı, köpeğin koca kafasını daha da fazla kaldırarak boynunu tamamen ortaya çıkardı.

Köpeği içiyordu. Bir şekilde, yutkunmadan içiyordu. Sindiriyordu. Boğazında onun farkında olmadığı, yeni bir mekanizma varmış gibi. Anlayamıyordu; yalnızca hissettiği tatmini anlıyordu. Eylem, yatıştırıcı bir zevk veriyordu. Ve güç. Evet... güç. Bir varlıktan diğerine güç çekermiş gibi.

Pap uluyarak odaya girdi. Yaslı, gür bir ses çıkaran ve bakışları hüzünlü olan Saint Bernard komşuları ürkütmesin diye Ansel durmak zorunda kaldı. Gertie altında gevşekçe seyiriyordu. Ansel ayağa fırladı ve yenilenmiş bir hız ve güçle Pap’in peşine düştü; koşar ve iriyarı, hantal köpeği holde yakalarken bir yer lambasını devirdi.

İkinci köpeği içme duygusunun verdiği zevk coşkuluydu. Sıvı çabasızca akıyor, onu besliyordu.

İşi bittiği zaman Ansel doğrulup oturdu. Bir süre uyuşuk hissetti, sersemlemişti; odaya ve o ana dönmekte güçlük çekiyordu. Yerde, ayaklarının dibindeki ölü köpeğe baktı ve aniden uyandı, ürperdi. Bir anda içini pişmanlık doldurdu.

Ayağa kalktı ve Gertie'yi gördü, kendi göğsüne, tişörtteki tırmalama izlerine, ıslak köpek kanına baktı.

Bana neler oluyor?

Kareli kilimin üzerindeki kan pis bir siyah leke yapmıştı. Ama çok değildi. İşte o zaman onu içtiğini hatırladı.

Ansel ilk önce Gertie'ye gitti, kürküne dokundu, onun öldüğünü ---onu kendisinin öldürdüğünü--- anladı ve sonra tiksintisini bir kenara kaldırarak, onu lekeli kilime sardı. Bohçayı homurdanarak kollarına aldı, mutfaktan geçirip dışarı çıktı ve basamakları inip arka bahçedeki köpek kulübesine taşıdı. İçeri girdiğinde dizleri üzerine çöktü, kilimi açtı, ağır Saint Bernards bıraktı ve Pap'i almak için geri döndü.

Onları kulübenin duvarının dibinde, aletleri astığı çengellerin altında yan yana yatırdı. Tiksintisi uzak ve yabancıydı. Boynu gergindi, ama ağrımıyordu, boğazı aniden serinlemiş, zihni sakinleşmişti. Kendi kanlı ellerine baktı ve anlayamadığı şeyi kabullenmek zorunda kaldı.

Yaptığı şey onu iyileştirmişti.

Eve geri döndü, yukarı kattaki banyoya girdi. Kanlı tişörtünü ve şortunu çıkardı, eski eşofmanlar giydi. Ann-Marie ve çocuklar her an dönebilirdi. Yatak odasında spor ayakkabılarını ararken gümlemenin geri döndüğünü hissetti. Onu duymuyor, hissediyordu. Ve anlamı onu dehşete düşürüyordu.

Ön kapıda sesler vardı.

Ailesi eve dönmüştü.

Arka merdivene dolanıp görünmeden arka kapıdan çıktı. Çıplak ayakları arka bahçenin çimenlerine bastı ve kafasını dolduran nabız sesinden kaçtı.

Araba yoluna yöneldi, ama karanlık sokakta sesler vardı. Kulübenin kapısını açık bırakmıştı. Bu yüzden, çaresizlik içinde, saklanmak için köpek kulübesine daldı ve çift kanatlı kapıyı arkasından kapadı. Başka ne yapabileceğini bilmiyordu.

Gertie ve Pap duvarın dibinde ölü yatıyordu. Ansel'in dudaklarından bir feryat kopacaktı neredeyse.

Ben ne yaptım?

New York kışları kulübenin kapılarını çarpıtmıştı, bu yüzden artık tam olarak bitişmiyorlardı. Aralıktan dışarıyı görebiliyordu. Benjy'nin mutfak lavabosundan bir bardak su aldığını gördü ---başı penceredeydi, Hailey'nin küçük eli uzandı.

Bana neler oluyor?

Huy değiştirmiş bir köpek gibiydi. Kuduz bir köpek.

Bir tür kuduz kaptım.

Şimdi sesler vardı. Çocuklar, tepedeki güvenlik lambasının aydınlattığı arka verandanın basamaklarını iniyor, köpeklere sesleniyordu. Ansel hızla çevresine bakındı ve köşedeki tırmığı aldı, elinden geldiğince hızla ve sessizce kapı kollarına geçirdi. Çocukları dışarı, kendini içeri kapadı.

"Gertie! Paap!"

Seslerinde gerçek endişe yoktu... henüz. Son birkaç ayda köpekler birkaç kez kaçmıştı, Ansel bu yüzden kulübenin içine demir kazık çakmıştı, böylece onları geceleri sıkıca bağlayabiliyordu.

Çocukların sesleri kulaklarında solduğunda, yerini başının içindeki gümleme aldı: onların genç damarlarında dolaşan kanın düzenli ritmi. Sertçe, kuvvetle çarpan küçük kalpleri.

Tanrım.

Hailey kapının önüne geldi. Ansel alttaki boşluktan onun pembe spor ayakkabılarını gördü ve büzüldü. Kız kapıyı denedi. Kapı sarsıldı, ama açılmadı.

Hailey ağabeyini çağırdı. Benjy geldi ve sekiz yaşında bir oğlanın tüm gücüyle kapıları sarstı. Dört duvar titredi, ama tırmık sapı dayandı.

Gümbede... gümbede... güm...

Kanları. Onu çağırıyordu. Ansel ürperdi ve önündeki köpek kazığına odaklandı. On beş santim derine gömülmüştü ve sağlam bir beton blokla tutturulmuştu. Bir kış fırtınası sırasında iki Saint Bernard'ı tutabilecek kadar sağlamdı. Ansel duvar raflarına baktı ve yedek bir zincir tasma gördü, fiyat etiketi hâlâ üzerindeydi. Bir yerlerde eski bir asma kilit olduğundan emindi.

Çocuklar güvenli bir mesafeye uzaklaşana kadar bekledi, sonra yukarı uzandı ve çelik tasmayı aldı.

Kaptan Redfern iç çamaşırları içinde, saydam plastik perdenin arkasında sedyeye yatırılmıştı. Dudakları gergin bir biçimde aralanmıştı, nefesleri derin ve zahmetliydi. Gece yaklaştıkça rahatsızlığı artan Redfern'e, onu saatlerce uyutacak kadar çok yatıştırıcı verilmişti. Görüntüleme işlemleri için onun kıpırtısız olmasına ihtiyaçları vardı. Eph koğuşun içindeki ışığı loşlaştırdı ve Luma lambasını yine yaktı. Çivit rengi parıltıyı bir kez daha Redfern'ün boynuna yöneltti. Yaraya yine bakmak istiyordu. Ama şimdi, diğer ışıklar solmuşken, bir şey daha gördü: Redfern'ün derisi boyunca --- daha doğrusu, derisinin *altında* --- bir dalgalanma. Beneklenme gibi, ya da deri altı sedef hastalığı gibi, yüzeyin hemen altında siyah ve gri gölgeler biçiminde beliren bir lekelenme.

Daha iyi incelemek için Luma ışığını yakına getirdiğinde, derinin altındaki gölge tepki verdi. Döndü ve ışıktan kaçmaya çalışıyormuş gibi kıvrandı.

Eph geriledi ve ışığı da çekti. Kara ışık Redfern'ün derisinden çekildiğinde, uyuyan adam normal görünüyordu.

Eph geri döndü ve bu sefer mor ışığı Redfern'ün yüzünde dolaştırdı. Benekli derisinin altında beliren imge bir tür maskeye benziyordu. Pilotun yüzünde, yaşlı ve biçimsiz, bir başka varlık saklanıyordu sanki. Korkunç bir görüntü, hasta adam uyurken, içinde uyanık bekleyen bir şer. Eph lambayı daha da yaklaştırdı... ve yine içerideki gölge dalgalandı, neredeyse yüzünü buruşturdu, uzaklaşmaya çalıştı.

Redfern'ün gözleri açıldı. Işığa uyanmış gibi. Eph manzara karşısında şok olarak geriledi. Pilotta iki kişiye yetecek kadar sekobarbital vardı. İyice uyuşturulmuştu, bilincinin açılması imkânsızdı.

Redfern'ün gözleri iri iri açılmıştı. Doğrudan tavana bakıyorlardı. Korkmuş görünüyorlardı. Eph lambayı çekti ve adamın görüş alanına girdi.

"Kaptan Redfern?"

Pilotun dudakları kıpırdıyordu. Eph yaklaştı ve Redfern'ün söylediklerini duymaya çalıştı.

Adamın dudakları kuru kuru kıpırdadı ve, "O burada," dedi.

"Kim burada Kaptan Redfern?"

Redfern'ün gözleri, önündeki korkunç bir manzarayı izliyormuş gibi iri iriydi.

"Bay Sülük," dedi.

Çok daha sonra, Nora geri döndüğünde, Eph'i radyolojinin önündeki koridorda buldu. Minnettar küçük hastaların pastel boyayla yaptığı resimlerle kaplı duvarın önünde durup konuştular. Eph ona Redfern'ün derisinde neler gördüğünü anlattı.

"Luma lambalarımızın siyah ışığı..." dedi Nora. "Alçak spektrum morötesi ışık değil mi?"

Eph başını salladı. O da morgun dışındaki yaşlı adamı düşünüyordu.

"Görmek istiyorum," dedi Nora.

"Redfern şimdi radyolojide," dedi Eph ona. "MRI görüntüleme için ona daha fazla yatıştırıcı vermek zorunda kaldık."

"Uçaktaki sonuçları aldım," dedi Nora, "oraya saçılmış sıvı hakkındakini. Haklıymışsın. Amonyum ve fosfor var..."

"Biliyordum..."

"Ama oksalik, demir ve ürik asit de var. Plazma."

"Ne?"

"Ham plazma. Ve bir ton enzim."

Eph kendi ateşine bakarmış gibi elini alnına götürdü. "Sindirimde olduğu gibi mi?"

"Bu sana neyi hatırlatıyor?"

"Dışkı. Kuş, yarasa. Kuş pisliği gibi. Ama nasıl?.."

Nora, hem heyecanlı hem şaşkın hissederek başını iki yana salladı. "O uçaktaki her kim ya da her ne ise... kabine iyice sıçmış."

Eph bunu kavramaya çalışırken, hastane önlüklü bir adam koridorda telaşla yaklaştı ve adını seslendi. Eph onun MRI odasındaki teknisyen olduğunu gördü.

"Dr. Good weather... ne olduğunu bilmiyorum. Kahve almak için çıkmıştım. Beş dakika bile sürmedi."

"Ne demek istiyorsun? Ne oldu?"

"Hastanız. Tarayıcıda değil."

Jim Kent aşağıda, kapalı hediyelik eşya dükkanının önünde, diğerlerinden uzakta dikilmiş, cep telefonunda konuşuyordu. "Şimdi MR'ını çekiyorlar," dedi telefonun diğer ucundaki kişiye. "Durumu hızla kötüleşiyor gibi efendim. Evet, tarama sonuçlan birkaç saatte çıkar. Hayır ---kurtulan diğer kişilerden haber yok. Bilmek istersiniz diye düşündüm. Evet, efendim, yalnızım..."

Hastane geceliği giymiş uzun boylu, kızıl saçlı bir adam dikkatini çekti. Adam, peşinde damariçi şırınga boruları sürükleyerek, sallana sallana

koridorda yürüyordu. Jim yanılmıyorsa, bu Kaptan Redfern'dü.

"Efendim, ben... bir şeyler oluyor... ben sizi arayayım."

Telefonu kapadı ve kulaklığı kulağından çıkararak ceketinin cebine soktu, birkaç metre uzaktan adamı takip etti. Hasta bir anlığına yavaşladı, takipçisinin farkına varmış gibi başını çevirdi.

"Kaptan Redfern?" dedi Jim.

Hasta köşeyi dolandı ve Jim de takip etti, ama aynı köşeyi döndüğünde koridoru boş buldu.

Jim kapı işaretlerini kontrol etti. MERDİVEN yazılı bir tanesini denedi ve yarımşar kat inen merdivenlerin arasındaki dar merdiven kuyusundan aşağı baktı. Basamaklarda sürünen bir damariçi şırınga borusu gördü.

"Kaptan Redfern?" dedi Jim, sesi merdiven kuyusunda yankılandı. Merdivenleri inerken telefonunu çıkardı. Eph'i aramak istiyordu. Artık yeraltında olduğundan, telefonun ekranı SİNYAL YOK diyordu. Kapıyı ittirip bodrum kattaki hole çıktı ve telefonuyla ilgilendiğinden, Redfern'ün yandan ona doğru koştuğunu hiç fark etmedi.

Hastaneyi taramakta olan Nora merdiven boşluğunun kapısından geçip bodrum kattaki hole çıktığında, Jim'i duvarın dibinde bacakları açık bir halde otururken buldu. Yüzünde uykulu bir ifade vardı.

Kaptan Redfern yalınayak, hastane geceliğinin açıkta bıraktığı arkası Nora'ya dönük, tepesinde dikiliyordu. Ağzından sarkan bir şeyden yere kan damlıyordu.

"Jim!" diye bağırdı Nora, ama Jim sesine tepki vermedi. Kaptan Redfern gerildi. Adam ona döndüğünde, Nora ağzında hiçbir şey göremedi. Adamın önceden soluk, ama şimdi kızarmış olan yüzü onu şok etti. Hastane geceliğinin önü kanla lekelenmişti. Dudaklarının çevresinde de kan vardı. Nora'nın ilk düşüncesi, adamın bir tür nöbete yakalandığı oldu. Dilinden bir parça ısırmış, kan yutuyor olabilirdi.

Yakından baktığı zaman, artık teşhisinden o kadar emin değildi. Redfern'ün gözbebekleri ölü siyahtı, göz akları kırmızıydı. Ağzı tuhaf bir biçimde, eklemsizce asılı duruyordu. Çenesi daha alçaktaki bir ekleme takılmış gibi görünüyordu. Ve adamdan aşırı bir sıcaklık yayılıyordu; normal, doğal beden ısısının çok ötesinde bir şey.

"Kaptan Redfern," dedi Nora adama tekrar tekrar seslenerek, adamı uyandırmaya çalışarak. Kaptan Redfern, donuk bakışlarında akbabamsı bir açlıkla ona doğru yürüdü. Jim yere yığılmış halde kaldı, kıpırdamadı. Redfern'ün şiddete eğilimli olduğu açıktı ve Nora yanında bir silahı olmasını diliyordu. Çevresine bakındığında, yalnızca bir hastane telefonu ve acil durum telefon numarasını, 555'i gördü.

Duvardaki ahizeyi daha eline yeni almıştı ki, Redfern saldırıp onu yere fırlattı. Nora ahizeyi bırakmadığı için, kablosu duvardan söküldü. Redfern'ün manyakça bir gücü vardı, Nora'nın tepesine çöktü ve kollarını cilalı zemine sertçe mıhladı. Yüzü gerildi, boğazı kabardı. Nora onun üzerine kusacağını düşündü.

Nora haykırmaya başlamıştı ki, Eph uçarcasına merdiven kapısından fırladı ve ağırlığını Redfern'ün gövdesine yöneltip onu Nora'nın üzerinden alıp yere fırlattı. Eph doğruldu ve yerden kalkmakta olan hastasına bakarak elini uyarırcasına kaldırdı. "Dur..."

Redfern bir tıslama çıkardı. Yılan gibi değil, gırtlakta gelen bir ses. Karagözleri boş ve ifadesizdi. Gülümsemeye başladı. Ya da gülümsemeye benziyordu, aynı yüz kaslarını kullanıyordu ---ama ağzı açıldığında, açılmaya devam etti.

Adamın alt çenesi açıldı ve içinden pembe, et gibi, ama dil olmayan bir şey kıvranarak çıktı. Dilden daha uzundu, daha kaslıydı ve karmaşıktı... ve kıvranıyordu. Adam canlı bir mürekkep balığı yutmuş ve dokungaçlarından biri ağzının içinde hâlâ çaresizce kıvranıyormuş gibi görünüyordu.

Eph geriye sıçradı. Düşmemek için serum askısına tutundu, sonra onu ters çevirip Redfern'ü ve ağzındaki şeyi uzak tutmak için sopa gibi kullandı. Redfern çelik sopayı yakaladı ve sonra ağzındaki şey dışarı fırladı. Sopanın

bir metre seksen santimlik uzunluğunu aştı. Eph tam zamanında yolundan kaçtı. Uzantının sonunun ---ucu etli bir iğne gibi daralıyordu--- duvara çarparken çıkardığı / *lap* sesini duydu. Redfern sopayı yana savurup kırdı. Eph onunla birlikte geriye, odaya düştü.

Redfern de peşinden girdi. Karakırmızı gözlerinde hâlâ aynı aç bakış vardı. Eph çılgınca, bu adamı kendinden uzak tutmasına yardımcı olacak bir şey aradı, ama yalnızca raftaki şarj aletinin üzerinde bir trefın[v] buldu. Helikoptere benzeyen uç uğuldayarak çalıştı ve Redfern ilerledi. Ağzındaki şey geri çekilmişti, ama hâlâ dışarıya sarkıyordu, yan taraflarında et bezeleri zonkluyordu. Redfern tekrar saldıramadan, Eph onu kesmeye çalıştı.

Iskaladı ve pilotun boynundan bir dilim kesti. Beyaz kan aktı. Tıpkı morgda gördüğüne benziyordu. Damardan fışkırmıyor, aşağı akıyordu. Eph, dönen bıçaklar üzerine beyaz kan sıçratamadan, trefini elinden attı. Redfern boynunu tuttu ve Eph bulabildiği en ağır şeyi ---bir yangın söndürüyü--- kaptı. Onun alt ucunu Redfern'ün yüzüne indirdi ---asıl hedefi o iğrenç organdı. Eph iki kere daha vurdu. Son darbede Redfern'ün başı geriye devrildi ve omurgasından işitilir bir çatırtı geldi.

Redfern'ün bedeni pes etti ve adam yere yığıldı. Eph yangın söndürücüyü bıraktı ve dehşet içinde ne yaptığına bakarak geri geri sendeledi.

Nora elinde serum askısının kırık parçalarından biriyle koşarak geldi ve yere yığılmış Redfern'ü gördü. Sopayı bırakıp Eph'e koştu. Eph onun kolunu yakaladı.

"Sen iyi misin?" dedi.

Nora eliyle ağzını kapayarak, başını salladı. Redfern'ü gösterdi ve Eph aşağı baktığı zaman adamın boynundan kurtçuklar çıktığını gördü. Kanla doluymuş gibi kırmızımsı olan kurtçuklar, ışık açıldığında odadan kaçan hamamböcekleri gibi, Redfern'ün boynundan dökülüyordu. Eph ve Nora açık kapıya doğru geriledi.

"Ne oldu şimdi burada?" dedi Eph.

Nora elini ağzından çekti. "Bay Sülük," dedi.

Holden bir inleme -Jim’in sesi- duydular ve onunla ilgilenmek için koştular.

3. ARA

AYAKLANMA, 1943

Ağustos, takvimi kasıp kavuruyordu. Asma tavan için kiriş döşemekte olan Abraham Setrakian onun yükünü çoğu kişiden daha fazla hissediyordu. Güneş onu pişiriyordu ve her gün aynıydı. Ama daha da önemlisi, gecelerden nefret eder olmuştu --- eskiden ölüm kampının dehşetinde sığınağı olan ranzası, evi hakkındaki düşleri, şimdi aynı ölçüde acımasız iki efendiye tutsak olmuştu.

Karanlık Şey, Sardu, artık düzenli olarak haftada iki kez Setrakian'ın barakasını ziyaret ediyordu ve muhtemelen diğer barakalara da gidiyordu. Muhafızlar ve tutsaklar ölümleri hiç fark etmiyordu. Ukraynalı nöbetçiler cesetleri intihar olarak kaydediyordu ve bu, SS için defterlerinde bir kayıt değişikliğinden ibaretti.

Sardu-Şey'in ilk ziyaretinden sonraki aylarda Setrakian -böyle bir şerri alt etme fikrini takıntı haline getirdiğinden--- yerli tutsaklardan yakındaki ormanda bulunan eski Roma mezarı hakkında öğrenebildiği her şeyi öğrenmişti. Şey'in orayı ini olarak kullandığından ve geceleri günahkar susuzluğunu dindirmek için dışarı çıktığından artık emindi.

Setrakian gerçek susuzluğu anlamışsa, o gün anlamıştı. Su taşıyıcıları durmadan tutsakların arasında dolaşıyordu, ama onların çoğu da sıcak çarpmasına uğramıştı. Yakına çukuru o gün iyice beslenmişti. Setrakian kendine gerekenleri toplamayı başarmıştı: uzun bir parça ham beyaz meşe ve ucu için bir parça gümüş. *Strigoi'yi,* vampiri alt etmenin eski yolu buydu. Odunun ucunu günlerce yontup keskinleştirdikten sonra, gümüşle kaplamıştı. Onu gizlice barakaya götürmek için iki hafta plan yapması gerekmişti. Sonra yatağının hemen arkasındaki boşluğa

yerleştirmişti. Nöbetçiler bulursa onu oracıkta idam ederlerdi, çünkü o sert tahtanın şekline bakıp, silah olduğunu anlamamak imkânsızdı.

Önceki gece Sardu kampa her zamankinden geç gelmişti. Setrakian hiç kıpırdamadan sabırla yatmış, onun sakat bir Romanyalıyla beslenmeye başlamasını beklemişti. Tiksinti ve üzüntü duyuyordu, affedilmesi için dua ediyordu ---ama bu, planının gerekli bir parçasıydı, çünkü yarı doygun yaratık o kadar tetikte olmazdı.

Yaklaşan şafağın mavi ışığı barakanın doğu ucundaki küçük, demir parmaklıklı pencerelerden sızıyordu. Bu, tam da Setrakian'ın beklediği şeydi. İşaretparmağını keserek kuru derisinden kusursuz bir kızıl inci çekti. Ama sonra olanlara kesinlikle hazırlıksızdı.

Daha önce Şey'den tek çıtırtı duymamıştı. O şey günahkar beslenmesini mutlak sessizlik içinde gerçekleştiriyordu. Ama şimdi, genç Setrakian'ın kanının kokusunu duyunca *inlemiyi.* Ses Setrakian'a eğilen kuru tahtanın gıcırtısını ya da tıkanmış bir borudaki suyun gürültüsünü hatırlattı.

Birkaç saniye içinde Şey, Setrakian'ın yanında bitmişti.

Genç adam elini ihtiyatla arkasına atar, kazığa uzanırken, ikisi göz göze geldiler. Şey yatağa yaklaşırken Setrakian elinde olmadan ona döndü.

Şey ona gülümsedi.

"Biz yaşayan gözlere bakarak beslenmeydi yüzyıllar oldu," dedi Şey. "Yüzyıllar..."

Nefesi toprak ve bakır kokuyordu, dili ağzında şaklıyordu. Gür sesi pek çok sesten oluşuyormuş gibiydi, insan kanıyla yağlanmış gibi akıyordu.

"Sardu..." diye fısıldadı Setrakian ismi kendine saklamayı beceremeden.

Şey'in boncuksu, parlak gözleri daha da fazla açıldı ve geçici bir an için neredeyse insansı göründüler.

"Bu bedende yalnız değil o," diye tısladı. "Onu ne cüretle çağırırsın?"

Setrakian yatağının arkasındaki kazığı kavradı, yavaşça çekti...

"Bir insan, Tanrı'yla karşılaşmadan önce kendi adıyla çağrılma hakkına sahiptir," dedi Setrakian gençliğin dürüstlüğüyle.

Şey neşeyle guruldadı. "O zaman genç şey, sen de bana kendininkini söyleyebilirsin..."

O anda Setrakian hamlesini yaptı, ama kazığın gümüş ucu minik bir sürtünme sesi çıkararak, varlığını Şey'in yüreğine uçmadan bir an önce belli etti.

Ama o an yeterli oldu. Şey pençesini açtı ve silahı kendi göğsünden iki santim uzakta durdurdu.

Setrakian kendini kurtarmaya çalıştı, diğer eliyle vurdu, ama Şey onu da durdurdu. İğnesinin ucuyla Setrakian'ın boynunun kenarını çizdi ---küçük bir çizikti, göz açıp kapayana dek oluşmuş, ama onu felç eden bir şey vermek için yeterli olmuştu.

Şimdi genç adamı iki eliyle sıkıca tutuyordu. Onu yataktan kaldırdı.

"Ama Tanrı'yla karşılaşmayacaksın," dedi Şey. "Çünkü ben onunla şahsen tanıştım ve onun *gittiğini* biliyorum..."

Setrakian ellerini tutan pençelerin mengenemsi baskısı yüzünden bayılmak üzereydi. O kampta onu onca zaman hayatta tutan eller. Beyni acıyla patlıyordu, ağzı açıktı, ciğerleri nefes almak için zorlanıyordu, ama ağzından çığlık çıkmıyordu.

Şey o zaman Setrakian'ın gözlerinin içine baktı ve ruhunu gördü.

"Abraham Setrakian," diye mırıldandı. "Öylesine yumuşak, öylesine tatlı bir isim, öylesine canlılıkla dolu bir oğlanın ismi..." Yüzüne doğru yaklaştı. "Ama neden beni yok etmek isteyeceksin çocuk? Benim

yokluğumda, çevrende daha da fazla ölüm bulacakken, ben neden gazabını bu kadar hak ediyorum? Burada canavar olan ben değilim. Tanrı. Senin ve benim Tanrı'ınız, bizi uzun zaman önce terk etmiş olan, yitik Baba... Gözlerinde en çok korktuğun şeyi görüyorum genç Abraham, ama o ben değilim... O, çukur. Bu yüzden, şimdi ben seni ona verirsem ve Tanrı durdurmak için hiçbir şey yapmazsa neler olacağını göreceksin."

Sonra, zalim bir çatırtıyla, Şey genç Abraham'ın elindeki kemikleri kırdı.

Oğlan acıyla tortop olarak, ezilmiş parmaklarını göğsüne tutarak yere düştü. Soluk bir gün ışığı göletine düşmüştü.

Şafak.

Şey tısladı, ona bir kez daha yaklaşmaya çalıştı.

Ama barakadaki tutsaklar kıpırdanmaya başlamıştı ve genç Abraham bayılırken Şey kayboldu.

Abraham yoklamadan önce, kanlar içinde, yaralanmış halde bulundu. Giden yaralı tutsakların hiç dönmediği revire gönderildi. Elleri kırık bir marangoz kampta hiçbir işe yaramazdı ve başdenetçi onun ortadan kaldırılmasını hemen onayladı. Yoklamaya gelmeyen diğerleri ile birlikte çukura sürüklendi ve sırada diz çöktürüldü. Yoğun, yağlı, siyah duman yukarıdaki kavurucu, acımasız güneşi perdeliyordu. Setrakian soyuldu ve çukurun kenarına sürüklendi. Sakat ellerini kucağında tutarak, korkuyla titreyerek çukura baktı.

Kavurucu kuyu. Aç alevler kıvrılıyordu, yağlı duman bir tür büyüleyici bale yaparmış gibi yükseliyordu. Ve idam mangasının ritmi ---silah atışı, tüfek kundağının tıkırtısı, toprak zemine düşen boş kovanın yumuşak bir sesle sekmesi--- onu bir ölüm transına soktu. Eti ve kemiği soyan alevler insanın gerçek doğasını ortaya seriyordu: basit madde. Atılabilir, ezilebilir, yakılabilir et çuvalları -kolaylıkla karbona dönüştürülebilir.

Şey dehşet konusunda uzmandı, ama bu insani dehşet gerçekten de tüm diğer olası kaderleri aşıyordu. Sırf amansız olduğu için değil, aynı zamanda rasyonel bir biçimde, herhangi bir dürtüye bağlı olmaksızın çalıştığı için. Bu bir seçimdi. Buradaki ölümlerin asıl savaşla bir ilgisi yoktu ve şerden başka hiçbir amaca hizmet etmiyordu, insanlar bunu başka insanlara yapmayı kendileri seçiyordu ve arzularını tatmin etmek için mantıklı, yöntemli bir biçimde sebepler, mekânlar, mitler uyduruyorlardı.

Nazi subayı yöntemli bir biçimde her adamı kafasının arkasından teker teker vururken ve alev çukuruna tekmelerken, Abraham'ın iradesi aşındı. Midesi bulanıyordu, ama bunun sebebi kokular ve görüntüler değil, Tanrı'nın artık yüreğinde olmadığı bilgisi... kesinliğiydi. Artık yüreğinde yalnızca bu çukur vardı.

Genç adam başarısızlığına ağladı, Luger'in namlusunun çıplak tenine dayandığını hissettiğinde imanının yok olmasına ağladı...

Boynunda bir başka ağız...

Sonra atışları duydu. Avlunun diğer yanında, tutsaklardan oluşan bir işçi grubu gözetleme kulelerini ele geçirmişti ve şimdi kampı ele geçiriyor, gördükleri her üniformalı subayı vuruyorlardı.

Arkasındaki adam gitti. Setrakian'ı o çukurun kenarında bıraktı.

Yanındaki Polonyalı ayağa kalkıp koşmaya başladı ---Setrakian'ın bedeni yeniden iradeyle dolmuştu. Ellerini göğsüne bastırdı ve kendini çırılçıplak bir halde kamuflajlı dikenli tellere doğru koşarken buldu.

Çevresinde silah sesleri vardı. Nöbetçiler ve tutsaklar kanlar içinde yere yıkılıyorlardı. Duman vardı ve yalnızca çukurdan gelmiyordu: Kampın her yerinde yangınlar başlamıştı. Abraham diğerleriyle birlikte çite vardı ve bir şekilde, onu kaldıran, onun kırık ellerinin yapamadığını yapan isimsiz ellerin yardımıyla, diğer tarafa düştü.

Yerde yatakaldı. Tüfek mermileri ve makineli tüfek atışı çevresinde toprağı parçalıyordu ---ve yine, ellerle kollar onu yerden alıp ayağa

kaldırdı.

Ve görünmeyen yardımcıları mermilerle delik deşik edilirken, Setrakian koştu, koştu ve kendini ağlarken buldu... çünkü Tanrı'nın yokluğunda İnsanı bulmuştu. İnsan öldüren insan, insana yardım eden insan, ikisi de isimsiz: bela ve nimet.

Bir seçim meselesi.

Kilometrelerce koştu. Avusturyalı destek kuvvetleri geldiği zaman bile koşmaya devam etti. Ayakları yarıldı, ayak parmakları taşlara çarpıp kırıldı, ama o çiti aştıktan sonra, hiçbir şey onu durduramazdı. Ormana geldiği zaman, yere yıkılıp gecenin içinde saklandığı zaman zihninde tek bir amaç vardı.

ŞAFAK

17. BÖLGE KARAKOLU, DOĞU 51. CADDE, MANHATTAN

Setrakian karakoldaki gözaltı odasında, duvarın dibindeki bankın üzerinde kıpırdanarak rahat etmeye çalıştı. Bütün gece, şimdi de birlikte olduğu hırsızlar, sarhoşlar ve sapıklarla birlikte, cam duvarlı odada kaydedilmeyi beklemişti. Uzun bekleyiş sırasında adli tıp kurumunun önünde çıkardığı olay hakkında düşünecek zaman bulmuştu ve Dr. Goodweather aracılığıyla federal hastalık kontrol merkezine ulaşmak için eline geçen en iyi fırsatı mahvettiğini fark etmişti.

Elbette, çılgın ihtiyarın teki gibi görünmüştü. Belki de aklını yitirmeye başlamıştı. Dönüşünün sonundaki jiroskop gibi sallanmaya başlamıştı. Belki seneler boyunca bu anı beklemek ve dehşet ile umut arasındaki o anı yaşamak, sonunda bedelini ödetmeye başlamıştı.

Yaşlanmanın bir parçası da, insanın durmaksızın kendini kontrol etmesiydi. Korkuluğu sıkıca tutmak. Hâlâ aynı kişi olduğunuzdan emin olmak.

Hayır! Ne bildiğinden emindi. Şu anda tek sorunu çaresizlikten deliye dönüyor olmasıydı. İşte buradaydı, Manhattan'ın ortasındaki bir polis karakolunda tutsak edilmişti ve çevresinde...

Akıllı ol, seni ihtiyar aptal. Buradan çıkmanın bir yolunu bul. Bundan çok daha kötü yerlerden kurtulmayı başardın.

Kayıt masasındaki sahneyi tekrar aklından geçirdi. Adını ve adresini verirken, huzuru bozma ve meskene tecavüz suçu ona açıklanırken, bastonu ve kalp ilaçları için doldurulan makbuzu imzalarken ("Muazzam şahsi öneme sahip," demişti çavuşa), elleri arkadan kelepçelenmiş, on sekiz on dokuz yaşlarında, Meksikalı bir genç getirilmişti. Genç hırpalanmıştı; yüzü çizilmiş, gömleği yırtılmıştı.

Setrakian'ın gözüne çarpan, siyah pantolonundaki ve gömleğindeki yanık izleri olmuştu.

"Bu *saçmalık,* ahbap," demişti, kolları sıkıca arkaya gerilmiş, dedektifler tarafından ileri itilmekte olan genç. "O *puto* deliydi. Adam sıyırmıştı, çırılçıplak sokaklarda dolaşıyordu, insanlara saldırıyordu. *Bize* saldırdı!" Dedektifler onu sert bir şekilde sandalyeye bırakmıştı. "Sen onu görmedin ahbap. Bok herifin kanı *beyazdı.* Ağzında bu boktan... şey vardı! *İnsan* değildi!"

Dedektiflerden biri, kâğıt havluyla yüzünü silerek Setrakian'ın kaydını alan çavuşun bölmesine gelmişti. "Manyak Meksikalı. İki defa ıslahevine girmiş. Daha on sekizine yeni basmış. Bu sefer kavgada adam öldürdü. O ve arkadaşı adamın üzerine atlayıp giysilerini soymuş olmalı. Times Meydanı'nın ortasında devirmeye çalışmışlar onu."

Kayıttaki çavuş gözlerini devirdi ve klavyesini dürtüklemeye devam etti. Setrakian'a bir soru daha sordu, ama Setrakian onu duymadı. Altındaki sandalyeyi, kırık ellerinin yaptığı çarpık yumrukları zar zor hissedebiliyordu. Yüzleşilemez olanla yüzleşme düşüncesi üzerine neredeyse paniğe kapılıyordu. Geleceği görüyordu. Paramparça olmuş aileler, yok oluş, ızdırapla dolu bir kıyamet görüyordu ---karanlığın ışığa hakim olmasını... yeryüzünde cehennemi.

O anda Setrakian gezegendeki en yaşlı adam gibi hissetti.

Aniden, karanlık paniğinin yerini aynı ölçüde karanlık bir dürtü aldı: intikam. İkinci bir şans. Direniş, mücadele ---yaklaşan savaş--- onunla başlamak zorundaydı.

Strigoi.

Salgın başlamıştı.

İZOLASYON KOĞUŞU,

JAMAICA HASTANESİ TIP MERKEZÎ

Hâlâ sokak kıyafetleri içinde olan Jim Kent hastane yatağında kekeliyordu. "Bu saçmalık. Ben iyi hissediyorum."

Eph ve Nora yatağın iki yanında duruyorlardı. "Önlem diyelim o zaman," dedi Eph.

"Hiçbir şey olmadı. Ben kapıdan geçerken beni bayıltmış olmalı. Sanırım bir dakikalığına bayıldım. Belki küçük bir sarsıntı geçirmişimdir."

Nora başını salladı. "Yalnız... sen bizden birisin Jim. Her şeyin yolunda olduğundan emin olmak istiyoruz."

"Ama... neden izolasyonda?"

"Neden olmasın?" Eph zorla gülümsedi. "Zaten buradayız. Hem, bak... hastanenin koskoca bir kanadı sana ayrıldı. New York'ta bundan iyisini bulamazsın."

Jim'in gülümsemesi ikna olmadığını gösteriyordu. "Tamam," dedi sonunda. "Ama en azından telefonumu verin ki, hâlâ katkıda bulunuyormuş gibi hissedeyim."

"Bunu ayarlayabiliriz sanırım," dedi Eph. "Birkaç testten sonra."

"Bir de... lütfen Sylvia'ya iyi olduğunu söyleyin. Paniğe kapılır."

"Tamam," dedi Eph. "Buradan çıkar çıkmaz ararız onu."

Sarsılmış halde odadan ayrıldılar ve izolasyon biriminden çıkar çıkmaz durdular. Nora, "Ona söylemek zorundayız," dedi.

"Ne söyleyeceğiz?" dedi Eph biraz fazla keskin bir sesle. "İlk önce neyle uğraştığımızı bulmamız gerekiyor."

Birimin dışında, tel tel saçlarını geniş bir saç bandıyla arkaya toplamış bir kadın lobiden içeri soktuğu plastik sandalyeden kalktı. Jim doğuda, Seksen küsürüncü Cadde'de bir yerde kız arkadaşı Sylvia ile aynı evi paylaşıyordu. Kadın *New York Post'un* günlük fallarını yazıyordu. Sylvia ilişkiye beş kedi getirmişti, Jim ise bir ispinoz; bu yüzden çok gergin bir aile olmuşlardı. "İçeri girebilir miyim?" dedi Sylvia.

"Üzgünüm Sylvia. İzolasyon kanadı kuralları ---yalnızca hastane personeli girebilir. Ama Jim iyi hissettiğini söylememizi istedi."

Sylvia Eph'in kolunu yakaladı. *"Sen* ne diyorsun?"

Eph incelikle yanıt verdi. "Çok sağlıklı görünüyor. Ne olur ne olmaz diye bazı testler yapmak istiyoruz."

"Bayıldığını ve biraz sersem olduğunu söylediler. Neden izolasyon koğuşunda?"

"Nasıl çalıştığımızı biliyorsun Sylvia. Kötü olasılıkları eliyoruz. Adım adım gidiyoruz."

Sylvia kadınsı güvence için Nora'ya baktı.

Nora başını sallayıp, "Onu mümkün olan en kısa zamanda sana geri göndereceğiz," dedi.

Aşağıda, hastanenin bodrum katında, Eph ve Nora morg kapısında onları bekleyen bir idareci buldular. "Dr. Goodweather, bu kesinlikle olağan değil. Bu kapı asla kilitlenmez ve hastane neler olup bittiği konusunda bilgilendirilmeyi talep ediyor..."

"Üzgünüm Bayan Graham," dedi Eph kadının hastane kimlik kartından ismini okuyarak, "ama bu resmi HKM meselesi." Bir bürokrat gibi konumunu kullanmaktan nefret ediyordu, ama zaman zaman hükümete çalışmanın avantajları oluyordu.

El koyduğu anahtarı çıkardı ve kapının kilidini açıp Nora ile birlikte içeri girdi. "Gösterdiğiniz işbirliği için teşekkür ederim," dedi ve kapıyı arkasından kilitledi.

Işıklar otomatik olarak yandı. Redfern'ün cesedi çelik masalardan birinin üzerinde, bir örtünün altında yatıyordu. Eph ışık düğmesin yakınındaki bir kutudan bir çift eldiven aldı ve otopsi aletleriyle dolu bir araba çekti.

"Eph," dedi Nora kendi eldivenlerini takarken. "Daha elimizde ölüm raporu bile yok. Onu öylesine kesip açamazsın."

"Formaliteler için zamanımız yok. Jim yukarıda yatarken değil. Dahası ---ölümünü nasıl açıklayacağımızı bile bilmiyorum. Hangi açıdan bakarsan bak, bu adamı ben öldürdüm. Kendi hastamı."

"Kendini savunurken."

"Bunu ben biliyorum. Sen biliyorsun. Ama kesinlikle polise açıklamak için harcayacak zamanım yok."

Büyük bir neşter aldı ve Redfern'ün göğsünde gezdirerek sol ve sağ köprücük kemiklerinden aşağı, sternuma iki çapraz kesik attı. Sonra gövdenin ortasından dümdüz aşağı, karın üzerinden pubis kemiğine kadar inerek Y şeklindeki kesiği açtı. Deriyi ve altındaki kasları soydu, göğüs kafesini ve karın boşluğunu ortaya çıkardı. Eksiksiz bir otopsi yapacak zamanı yoktu. Ama Redfern'ün eksik MRI taramasının gösterdiği bazı şeyleri doğrulaması gerekiyordu.

Yumuşak bir kauçuk hortum kullanarak kana benzeyen beyaz akıntıyı temizledi ve göğüs kafesinin altındaki ana organları ortaya çıkardı. Göğüs boşluğu karman çormandı, iğrenç siyah kitlelerle doluydu. İnce beslenme

tüpleriyle beslenen kitleler. Pilotun büzülmüş organlarına bağlı damarımsı uzantılara benziyorlardı.

"Aman Tanrım," dedi Nora.

Eph kaburgaların arasından uzantıları inceledi. "Onu ele geçirmiş. Kalbe bak."

Kalp şekilsizdi, büzülmüştü. Damar yapısı da değişmişti, dolaşım sistemi basitleşmişti, damarlar siyah, kansersi bir dokuyla kaplanmıştı.

"İmkânsız," dedi Nora. "Uçak ineli daha otuz altı saat oldu."

Eph, Redfern'ün boynunu soydu ve boğazını ortaya çıkardı. Yeni gelişmiş organın kökü boynun ortasındaydı, oradaki kıvrımların arasından çıkmıştı. İğne gibi çalıştığı anlaşılan çıkıntı şimdi küçülmüştü. Doğrudan soluk borusuna bağlanıyordu, aslında kanserli bir filiz gibi birleşmişti onunla. Eph daha fazla incelememeyi tercih etti; kas, organ ya da her ne ise onu daha sonra, tamamen çıkarmayı ve ayrıntılı olarak inceleyip işlevini belirlemeyi umuyordu.

O sırada Eph'in telefonu çaldı. Nora'nın temiz eldivenleriyle telefonu cebinden çıkarabilmesi için döndü. "Adli tıptan arıyorlar," dedi Nora ekranı okuyarak. Telefonu yanıtladı ve birkaç dakika dinledikten sonra arayana, "Hemen oraya geliyoruz," dedi.

ADLİ TIP KURUMU, MANHATTAN

Müdür Barnes, 30. Cadde ile 1. Cadde'nin kesişimindeki ATK'ye Eph ve Nora ile aynı zamanda geldi. Arabadan indi; keçi sakalı ve donanma tarzı üniformasıyla tanınmaması imkânsızdı. Yol kavşağı polis arabalarıyla tıkanmıştı ve televizyonların haber ekipleri morg binasının turkuaz ön cephesinin önünde konuşlanıyorlardı.

Unvanlarını kullanarak içeri girdiler ve bu sayede New York Adli Tıp Kurumu Başkanı Dr. Julius Mirnstein’ın ofisine kadar gittiler. Mirnstein, başının yanlarındaki ve arkasındaki kahverengi saç tutamları dışında keldi. Uzun ve somurtkan bir yüzü vardı, gri pantolonunun üzerine beyaz doktor önlüğü giymişti.

"Gece buraya zorla girildiğini düşünüyoruz ---emin değiliz." Dr. Mirnstein devrilmiş bilgisayar ekranına ve kutusundan dökülmüş kurşunkalemlere baktı. "Gece vardiyasındakilerden hiçbirine ulaşamadık." Telefonu kulağına dayamış bir asistana bakarak bunu kontrol etti ve kadın asistan başını iki yana sallayarak sözlerini doğruladı. "Beni izleyin."

Bodrum kattaki morgda, temiz otopsi masalarından tezgahlara, tartılara ve ölçüm aletlerine kadar her şey düzenli görünüyordu. Herhangi bir saldırı izi yoktu. Dr. Mirnstein soğutucu dolaba gitti ve Eph, Nora ve Müdür Barnes’ın ona katılmasını bekledi.

Soğutucu boştu. Sedyelerin hepsi hâlâ oradaydı, birkaç örtü ve giyim eşyaları da vardı. Sol duvarın dibinde bazı cesetler kalmıştı. Uçakta ölenlerin tamamı gitmişti.

"Neredeler?" dedi Eph.

"Mesele de bu," dedi Dr. Mirnstein. "Bilmiyoruz."

Müdür Barnes bir an ona baktı. "Birinin gece buraya zorla girip kırk küsur cesedi çaldığına inandığınızı mı söylüyorsunuz bana?"

"Ben de sizden daha fazlasını bilmiyorum Dr. Barnes. Adamlarınızın beni aydınlatabileceğini umuyordum."

"Eh," dedi Barnes, "öylesine yürüyüp gitmediler ya."

"Ya Brooklyn? Queens?" dedi Nora.

"Henüz Queens'ten haber almadım," dedi Dr. Mirnstein. "Ama Brooklyn de aynı olayı raporluyor."

"Aynı olayı mı?" dedi Nora. "Uçak yolcularının cesetleri *gitmiş mP*.[11]

"Aynen öyle," dedi Dr. Mirnstein. "Biriminizin bize haber vermeden bu kadavraları aldığını umarak çağırdım sizi."

Barnes, Eph ile Nora’ya baktı. İkisi başlarını iki yana salladılar.

"Tanrım," dedi Barnes. "FHİ'yi aramam lazım."

Eph ile Nora, bunu yapamadan önce Barnes’ı Dr. Mirnstein'dan uzakta yakaladılar. "Konuşmamız lazım," dedi Eph.

Müdür bir ona, bir ötekine baktı. "Jim Kent nasıl?"

"İyi görünüyor. İyi hissettiğini söylüyor."

"Tamam," dedi Barnes. "Ne var?"

"Boynunda, gırtlağında delik biçiminde bir yara var. 753 numaralı seferdeki kurbanlarda da bulduğumuz aynı yara."

Barnes kaşlarını çattı. "Bu nasıl olabilir?"

Eph ona Redfern'ün MRI taramasından kaçmasını ve sonra ona saldırmasını anlattı. Büyük bir röntgen filmi zarfından bir MRI taraması sonucu çıkardı ve duvardaki ışıklı panoya takıp ışığı açtı. "Bu pilotun önceki hali."

Ana organlar görülüyordu ve her şey normaldi. "Evet?" dedi Barnes.

"Bu da sonraki hali." Resimde, Redfern'ün gövdesi bulutlu görünüyordu.

Barnes yarım gözlüklerini taktı. "Tümör mü?"

"Bunu... ah... açıklamak zor," dedi, "ama bu yeni doku, daha yirmi dört saat önce tamamen sağlıklı olan organlardan besleniyor."

Müdür Barnes yarım gözlüklerini çıkardı ve yine kaşlarını çattı. "Yeni doku mu? Bununla ne anlatmaya çalışıyorsun?"

"Şunu anlatmaya çalışıyorum." Eph üçüncü filmi çıkardı ve Redfern'ün boynunun içini gösterdi. Dilin altındaki yeni uzantı açıkça görülebiliyordu.

"Bu ne?" diye sordu Barnes.

"Bir iğne," diye yanıt verdi Nora. "Bir tür iğne. Kaslı bir yapıya sahip. Geri çekilebilir ve etli."

Barnes ona delirmiş gibi baktı. "İğne mi?"

"Evet, efendim," dedi Eph, Nora'yı destekleyerek. "Jim'in boynundaki kesikten bunun sorumlu olduğuna inanıyoruz."

Barnes bir ona, bir ötekine baktı. "Uçak felaketinden canlı kurtulanlardan birinin boynunda bir iğne geliştiğini ve onunla Jim Kent'e saldırdığını mı söylüyorsunuz bana?"

Eph başını salladı ve kanıt olarak yine filmlere başvurdu. "Everett, hayatta kalanları karantinaya almamız lazım."

Barnes, Nora'ya baktı. O da hararetle başını salladı, sonuna kadar Eph'in arkasındaydı.

"Bu tümörün, bu dönüşümün... bir şekilde... bulaşıcı olduğu sonucunu mu çıkardınız?" dedi Müdür Barnes.

"Savımız ve korkumuz bu," dedi Eph. "Jim'e de bulaşmış olabilir. Her ne ise, sendromun nasıl ilerlediğini belirlememiz gerekiyor. Onu durdurmak ve Jim'i tedavi etmek istiyorsak bunu yapmamız şart."

"Bana bu... bu büzülebilir iğneyi gördüğünü mü söylüyorsun?"

"ikimiz de gördük."

"Kaptan Redfern şimdi nerede?"

"Hastanede."

"Tanı?"

Nora'dan önce Eph yanıt verdi. "Belirsiz."

Barnes Eph'e baktı. Yanlış bir şeyler olduğunu sezmeye başlamıştı.

"Tek istediğimiz diğerlerini tedavi görmeye zorlayacak bir emir..."

"Üç insanı karantinaya almak, üç yüz milyon insanı paniğe sevk etmek anlamına gelebilir." Barnes, son bir teyit istermiş gibi, yine ikisinin yüzlerine baktı. "Bunun bu cesetlerin ortadan kaybolması ile bir ilgisi olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

"Bilmiyorum," dedi Eph. Neredeyse, *Bilmek istemiyorum,* diyecekti.

"İyi," dedi Barnes. "Ben süreci başlatırım."

"Süreci *başlatmak* mı?"

"Bunun için çaba gerekecek."

"Buna şimdi ihtiyacımız var," dedi Eph. "Hemen."

"Ephraim, bana garip ve huzursuz edici bir şey sundunuz. Ama vakanın münferit olduğu belli. Meslektaşınızın sağlığı için endişelendiğinizi biliyorum, ama federal karantina kararı aldırmak için başkandan idari bir emir talep etmem ve almam gerekiyor ve bunları cüzdanımda gezdirmiyorum. Henüz salgın potansiyeli görmüyorum ve bu yüzden normal kanallardan hareket etmem gerek. O zamana kadar, diğer kurtulanları taciz etmenizi istemiyorum."

"Taciz mi?" dedi Eph.

"Biz sorumluluklarımızı aşmadan da yeterince panik olacak. Belirtmem gerekir ki, diğer kurtulanlar gerçekten de hastalanıyorsa, neden şimdiye kadar onlardan haber almadık?"

Eph’in buna verecek yanıtı yoktu.

"Sizi ararım."

Barnes telefon konuşmaları yapmak için uzaklaştı.

Nora Eph’e bakıp, "Yapma," dedi.

"Neyi yapmayayım?" Nora Eph’in aklını okuyordu.

"Diğer kurtulanları aramaya başlama. Şu avukat kadını kızdırarak ya da diğerlerini korkutarak Jim’i kurtarma şansımızı mahvetme."

Eph için için kaynıyordu. Dış kapılar açıldı. İki ambulans görevlisi, üzerinde ceset torbası olan bir ambulans sedyesi getirdiler. İki morg görevlisi onları karşıladı. Ölüler bu gizemin kendiliğinden ortaya çıkmasını beklemeyecekti. Gelmeye devam edeceklerdi. Eph, gerçek bir salgının pençesinde, New York'ta neler olacağını öngörebiliyordu. Belediyenin olanakları --- polis, itfaiye, fen işleri, cenaze işleri--- tükendikten sonra koca ada birkaç hafta içinde pis kokan bir leş yığınına dönüşecekti.

Bir morg görevlisi torbanın fermuarını yarıya kadar açtı ---ve sonra olağandışı bir inleme çıkardı. Eldivenli ellerinden beyaz bir sıvı damlatarak masadan geri geri uzaklaştı. Siyah torbadan sedyenin yanına ve yere beyaz sıvı akıyordu.

"Bu da ne?" diye sordu Eph görevlilere. Adamlar kapıda durmuş, tiksintiyle izliyorlardı.

"Trafik kazası," dedi biri, "bir kavgadan sonra olmuş. Bilmiyorum... süt kamyonu falan olabilir."

Eph tezgahın üzerindeki kutudan eldiven aldı ve torbaya yaklaşıp içine baktı. "Kafa nerede?"

"İçinde," dedi diğer ambulans görevlisi. "Bir yerde."

Eph cesedin başının kopmuş olduğunu gördü. Boyundan geriye kalanlara beyaz sıvı bulaşmıştı.

"Hem de adam çıplaktı," diye ekledi ambulans görevlisi. "Ne gece ama."

Eph fermuarı boydan boya açtı. Başsız ceset kiloluydu, erkekti ve elli yaşlarındaydı. Eph ayaklarını fark etti.

Çıplak başparmağa bağlanmış bir tel gördü. Sanki önceden oraya bir ceset etiketi takılmış gibiydi.

Nora da teli gördü ve bembeyaz kesildi.

"Kavga mı dedin?" dedi Eph.

"Bize öyle dediler," dedi ambulans görevlisi dış kapıyı açarak. "Size iyi günler ve iyi şanslar."

Eph torbanın fermuarını kapadı. Etiketin telini kimsenin görmesini istemiyordu. Kimsenin, yanıt veremeyeceği sorular sormasını istemiyordu.

Nora'ya döndü. "Yaşlı adam."

Nora başını salladı. "Cesetleri yok etmemizi istiyordu," diye hatırladı.

"Morötesi ışığı biliyordu." Eph lateks eldivenlerini çıkardı.

Aklına yine Jim ve onun izolasyon koğuşunda yapayalnız yatıyor olduğu gelmişti --- kimbilir içinde neler büyüyordu. "Başka neler bildiğini öğrenmemiz gerek."

17. BÖLGE KARAKOLU,

DOĞU 51. CADDE, MANHATTAN

Setrakian oda boyutundaki kafeste onunla birlikte kalan on üç adam daha saymıştı. Aralarından bir tanesi, boynunda yeni çizikler olan dertli biriydi. Adam köşeye çökmüş, ellerini devamlı tükürükle ovuşturuyordu.

Setrakian bundan daha kötüsünü görmüştü elbette ---çok daha kötüsünü. Diğer kıtada, bir başka yüzyılda, II. Dünya Savaşı'nda, Treblinka olarak bilinen imha kampında bir Romanya Yahudisi olarak tutsak tutulmuştu. 1943'te kamp yıkıldığında on dokuz yaşındaydı, daha çocuk sayılırdı. Kampa şimdiki yaşında girse, birkaç gün bile dayanamazdı ---oraya kadarki tren yolculuğuna bile dayanamayabilirdi.

Setrakian yanındaki sırada oturan Meksikalı çocuğa, kayıt işlemleri sırasında gördüğü delikanlıya baktı. Savaş bittiğinde Setrakian'ın olduğu yaşlardaydı. Yanağı mosmor olmuştu ve gözünün altındaki kesik kurumuş siyah kanla kaplanmıştı. Ama hastalık bulaşmış görünmüyordu.

Setrakian delikanlının arkadaşı hakkında daha fazla endişeleniyordu. Yandaki sıraya kıvrılıp uzanmıştı ve kıpırdamıyordu.

Gus öfkeliydi ve her yanı ağrıyordu. Kanındaki adrenalin çekildiğinden beri sinirliydi, ona bakan yaşlı adam onu huzursuz ediyordu. "Bir sorunun mu var?"

Kafesteki diğerleri kulaklarını diktiler. Bir Meksikalı çeteci ile yaşlı bir Yahudi arasında kavga çıkması olasılığı dikkatlerini çekmişti.

"Gerçekten de büyük bir sorunum var," dedi Setrakian ona.

Gus ona karanlık bir bakış fırlattı. "Hepimizin yok mu?"

Setrakian, can sıkıntılarını dağıtacak eğlence olmayacağını gören diğerlerinin sırtlarını döndüğünü hissetti. Meksikalının kıvrılıp yatmış olan arkadaşına baktı. Koluyla yüzünü ve boynunu örtmüştü, dizlerini ana rahmindeymiş gibi sıkıca karnına çekmişti.

Gus, Setrakian'a bakıyordu. Onu tanımıştı. "Seni tanıyorum."

Setrakian buna alışık olduğundan başını salladı. "118. Cadde," dedi.

"Knickerbocker Rehinci Dükkanı. Evet... lanet olsun. Bir seferinde ağabeyimi eşek sudan gelene kadar dövmüştün."

"Hırsızlık mı yapmıştı?"

"Denedi. Altın bir zincir. Şimdi keş oldu, hayaletten farksız. Ama o zamanlar kabadayıydı. Benden birkaç yaş büyüktür."

"Aklını başına devşirmeliydi."

"Aslında aklı başındaydı. Hırsızlık yapmayı neden denediğini biliyordu. Altın zincir aslında yalnızca bir ödüldü. Caddeye meydan okumak istedi. Herkes onu, 'Rehinciyle başa çıkamazsın,' diye uyarmıştı."

"Dükkanı devraldığım ilk hafta biri ön camımı kırdı. Tekrar taktırdım --- sonra bekledim ve izledim. Onu kırmaya gelen bir sonraki grubu yakaladım. Onlara düşünecek bir şeyler verdim, gidip arkadaşlarına anlatacakları bir şeyler. Bu otuz sene önceydi. Bir daha camlarımla ilgili sorun yaşamadım."

Gus yaşlı adamın, yün eldivenli yamuk parmaklarına baktı. "Ellerin," dedi. "Ne oldu? Hırsızlık yaparken mi yakalandın?"

"Hırsızlık yaparken değil, hayır," dedi yaşlı adam yünün üzerinden ellerini ovuşturarak. "Eski bir yara. Çok geç olana kadar tedavi görmedim."

Gus adama elindeki dövmeyi gösterdi. Yumruğunu sıktığı zaman başparmağı ile işaretparmağı arasındaki deri parçası kabarıyor, üç siyah halka gösteriyordu. "Senin dükkanın tabelasındaki şekil gibi."

"Üç top, rehinci dükkanlarının eski simgesidir. Ama seninkinin farklı bir anlamı var."

"Çete işareti," dedi Gus arkasına yaslanarak. "Hırsız demek."

"Ama sen benden hiç çalmadın."

"En azından bildiğin kadarıyla," dedi Gus gülümseyerek.

Setrakian Gus'ın pantolonuna, siyah kumaştaki yanık deliklerine baktı. "Bir adam öldürdüğünü duydum."

Gus'ın gülümsemesi silindi.

"Yaralanmadın mı? Yüzündeki kesiği polisler mi yaptı?"

Gus şimdi ona, yaşlı adam bir tür hapishane ispiyoncusu olabilirmiş gibi bakıyordu. "Sana ne?"

"Ağzının içine bakabildin mi?" dedi Setrakian.

Gus adama döndü. Yaşlı adam dua edermiş gibi öne eğilmişti. "Bu konuda ne biliyorsun?" dedi Gus.

"Bu şehirde bir salgın başladığını biliyorum," dedi yaşlı adam. "Kısa zamanda tüm dünyaya yayılacak."

"Bu salgın değildi. Bu manyağın tekiydi... ağzından manyak bir dil çıkan..." Gus bunu sesli olarak söylerken aptal gibi hissetti. "O zaman o boktan şey de neydi öyle?"

"Bir hastalığın pençesindeki ölü bir adamla savaştın," dedi Setrakian.

Gus şişman adamın yüzündeki boş ve aç ifadeyi hatırladı. Beyaz kanını. "Nt... *pinche,* zombi gibi mi?"

"Daha çok siyah pelerinli adamlar gibi. Uzun köpek dişli. Komik aksanlı." Gus'ın daha iyi duyabilmesi için başını çevirdi. "Şimdi pelerini ve uzun dişleri çıkar. Komik aksanı da. Komik olan her şeyi çıkar."

Gus yaşlı adamın sözlerini can kulağıyla dinliyordu. Bilmek zorundaydı. Adamın ciddi sesi, melankolik dehşeti bulaşıcıydı.

"Söyleyeceklerimi dinle," diye devam etti yaşlı adam. "Buradaki arkadaşın. Ona da hastalık bulaştı. Onun... ısırıldığım söyleyebilirsin."

Gus kıpırtısız yatan Felix’e baktı. "Hayır. Hayır, o yalnızca... polisler onu bayılttı."

"O değişiyor. Senin kavrayamayacağın bir şeyin pençesinde. İnsanları insan olmayan bir şeye dönüştüren bir hastalık. Bu kişi artık senin arkadaşın değil. O dönüştü."

Gus şişman adamı Felix’in tepesinde görmesini, onların manyakça kucaklaşmasını, adamın ağzının Felix’in boynuna gitmesini hatırladı; bir de Felix’in yüzündeki ifadeyi ---bir dehşet ve huşu ifadesi.

"Ne kadar sıcak olduğunu hissediyor musun? Metabolizması çok hızlı çalışıyor. Dönüşmek için büyük enerji gerekiyor ---şu anda bedeninin içinde acı verici, felakete varan değişimler oluyor. Onun yeni varlığına uyum sağlayacak parazit bir organ sistemi gelişiyor. Beslenen bir organizmaya dönüşüyor. Kısa sürede, hastalığın bulaştığı andan on iki ila otuz altı saat sonra, ama büyük olasılıkla bu gece, kalkacak. Susamış olacak. Açlığını gidermek için her şeyi yapabilir."

Gus yaşlı adama donmuş gibi bakakalmıştı.

"Arkadaşını seviyor musun?" dedi Setrakian.

"Ne?" dedi Gus.

"Sevgi derken, şereflendirmeyi ve saygıyı kastediyorum. Arkadaşını seviyorsan... o tamamen dönüşmeden onu yok edersin."

Gus’ın bakışları karardı. "Onu yok etmek mi?"

"Onu öldür. Yoksa o seni dönüştürür."

Gus başını yavaşça iki yana salladı. "Ama... onun zaten öldüğünü söylüyorsam.. onu nasıl öldürebilirim?"

"Yolları var," dedi Setrakian. "Sana saldıranı nasıl öldürdün?"

"Bıçakla. Ağzından çıkan o şeyi... o boku kestim."

"Gırtlağını?"

Gus başını salladı. "Onu da. Sonra bir kamyon ona çarpıp işini bitirdi."

"Başı bedenden ayırmak en emin yoldur. Gün ışığı da işe yarar --- doğrudan gün ışığı. Daha kadim başka yollar da vardır."

Gus dönüp Felix'e baktı. Oracıkta kıpırdamadan yatıyordu. Zar zor nefes alıyordu. "Neden kimsenin bundan haberi yok?" dedi. Hangisinin deli olduğunu merak ederek yeniden Setrakian'a döndü. "Sen gerçekte kimsin yaşlı adam?"

"Elizalde! Torrez!"

Gus konuşmaya o kadar dalmıştı ki, hücreye polislerin girdiğini hiç görmemişti. Kendisinin ve Felix'in adlarını duyunca başını kaldırdı ve lateks eldiven giymiş, mücadeleye hazır bir biçimde donanmış dört polis gördü. Gus daha neler olduğunu anlamadan ayağa kaldırıldı.

Felix'in omzuna dokundular, dizine şaplak attılar. Bu da onu kaldıramayınca, kollarını onun kollarının altına geçirerek taşıdılar. Felix'in başı öne düştü, onu alıp götürürlerken ayakları yerde sürünüyordu.

"Lütfen dinleyin." Setrakian onların ardından ayağa kalktı. "Bu adam... hasta. Tehlikeli ölçüde hasta. Bulaşıcı bir hastalığa yakalanmış."

"Bu eldivenleri neden taktık sanıyorsun babalık?" diye seslendi bir polis memuru. Felix'i taşırken gevşek kollarını yukarı kaldırıyorlardı. "Cinsel yollardan bulaşan hastalıklarla hep karşılaşıyoruz."

"Onun yalıtılması lazım, beni duyuyor musunuz?" dedi Setrakian. "Ayrı bir yere kapatılması lazım."

"Sen endişe etme babalık. Katillere her zaman özel muamele yaparız."

Kafesin kapısı kapanır, polisler onu sürükleyerek götürürken Gus'ın bakışları yaşlı adamın üzerinde kaldı.

STONEHEART GRUBU, MANHATTAN

Büyük adamın yatak odası buradaydı.

İklim kontrollü ve tam otomatikti, ayarlar bir kol boyu uzaktaki küçük konsoldan yapılabiliyordu. Köşedeki hava nemlendiricilerin hışırtısı iyonizasyon makinesinin uğultusuna karışıyor, hava filtreleme sistemi bir annenin yatıştırıcı şşşlaması gibi fısıldıyordu. Her adam, diye düşündü Eldritch Palmer, geceleri ana rahminde uyumalı. Hem de bebekler gibi.

Daha alacakaranlığa saatler vardı, ama o sabırsızlanıyordu. Her şey harekete geçtiğinden beri ---tür New York şehrine bileşik faizin kesin üstel gücü ile yayılıyor, her gece kendini ikiye katlıyordu--- açgözlü bir bankacının coşkusu ile şarkılar mırıldanmaktaydı. Yaşadığı onca finansal başarı arasında, hiçbiri onu bu muazzam girişim kadar canlandırmamıştı.

Komodinindeki telefon bir kez çaldı, ahizenin ışıkları çaktı. Bu telefona gelen her çağrı hemşiresinden ve asistanı Bay Fitzwilliam'dan geçmiş olmalıydı. Bay Fitzwilliam sağlam bir mantığa ve sır saklama yeteneğine sahip bir adamdı. "İyi akşamlar «fendim."

"Kim arıyor Bay Fitzwilliam?"

"Bay Jim Kent efendim. Acil olduğunu söylüyor. Bağlıyorum." -

Bir an sonra, Palmer’ın doğru yerlere yerleştirilmiş pek çok Stoneheart Cemiyeti üyelerinden biri olan Bay Kent, "Evet, alo?" dedi.

"Konuşun Bay Kent."

"Evet... beni duyabiliyor musunuz? Alçak sesle konuşmak zorundayım..."

"Sizi duyabiliyorum Bay Kent. Son seferinde telefon kesilmişti."

"Evet. Pilot kaçtı. Tarama yapılırken yürüyüp gitti."

Palmer gülümsedi. "Şimdi yok mu?"

"Hayır. Ne yapacağımı bilemedim, bu yüzden hastanede peşinden gittim, ama sonra Dr. Goodweather ile Dr. Martinez ona yetişti. Redfern'ün iyi olduğunu söylediler, ama durumunu doğrulayamıyorum. Bir başka hemşirenin burada yalnız olduğumu söylediğini duydum. Kanarya Projesi’nin üyeleri de bodrum katta kilitli bir odaya yerleşmiş."

Palmer’ın ruh hali karardı. "Nerede yalnızsınız?"

"İzolasyon koğuşunda. Yalnızca bir önlem. Redfern bana vurmuş falan olmalı, bayıldım."

Palmer bir an sessiz kaldı. "Anlıyorum."

"Bana tam olarak ne aramam gerektiğini söylerseniz, size daha çok yardımcı olabilirim..."

"Hastanede bir odaya el koyduklarını mı söylüyorsunuz?"

"Bodrum katta. Morg olabilir. Sonra daha fazlasını öğrenirim."

"Nasıl?" dedi Palmer.

"Buradan çıktığımda. Üzerimde bazı testler yapmaları gerekiyor."

Palmer kendine, Jim Kent’in kendisinin salgın uzmanı olmadığını, daha çok Kanarya Projesi'nde bir aracı olduğunu, tıp eğitimi almadığını hatırlatmak zorunda kaldı. "Boğazınız ağrıyormuş gibi konuşuyorsunuz Bay Kent."

"Ağrıyor. Birazcık."

"Hıhı. İyi günler Bay Kent."

Palmer telefonu kapadı. Kent’in hastalığı kapması yalnızca bir pürüzdü, ama hastanenin morgu hakkındaki rapor huzursuz ediciydi. Ancak her dikkate değer girişimde aşılacak engeller olurdu. Bir ömür boyunca anlaşmalar yapmak, ona nihai zaferi öylesine tatlı kılan şeyin karşısına çıkan engeller ve tuzaklar olduğunu öğretmişti.

Ahizeyi yine eline aldı ve yıldız düğmesine bastı.

"Evet efendim?"

"Bay Fitzwilliam, Kanarya Projesi'ndeki aracımızı kaybettik. Onun cep telefonundan gelen yeni aramaları görmezden geleceksiniz."

"Peki efendim."

"Ve Queens’e bir ekip göndermemiz lazım. Jamaica Hastanesi Tıp Merkezi’nin bodrumunda alınması gereken bir şey olabilir."

FLATBUSH, BROOKLYN

Ann-Marie Barbour bütün kapıları kapadığından emin olmak için hepsini tekrar kontrol etti, sonra evin içini ---oda oda, tepeden tırnağa--- iki kez dolaşarak sakinleşmek için her aynaya iki kere dokundu. Sağ elinin iki parmağıyla dokunmadan hiçbir yansıtıcı yüzeyin yanından geçemiyordu, her dokunuşun ardından başını sallıyordu ---ibadete benzeyen ritmik bir törendi bu. Sonra üçüncü bir kez dolaşarak, büyük yüzeyleri Windex ve kutsal su karışımı ile silerek kendini tatmin etti.

Yine kendini kontrol edebilir halde hissedince, New Jersey'in merkezinde yaşayan görümcesi Jeanie'yi aradı.

"Onlar iyi," dedi Jeanie çocuklar hakkında. Önceki gün gelip almıştı onları. "Çok uslular. Ansel nasıl?"

Ann-Marie gözlerini yumdu ve gözyaşları süzüldü. "Bilmiyorum."

"Daha iyi oldu mu? Getirdiğim tavuk çorbasını verdin mi ona?"

Ann-Marie alt çenesinin titremesinin konuşmasında belli olacağından korkuyordu. "Vereceğim. Ben... ben seni ararım."

Telefonu kapadı ve arka pencereden dışarı, mezarlara baktı. Altüst edilmiş iki yere. Orada yatan köpekleri düşündü.

Ansel'i. Onlara yaptığı şeyi.

Ellerini yıkadı, sonra yine evi dolaştı, ama bu sefer yalnızca alt katı. Maun sandığı yemek odasındaki büfeden çıkardı ve düğünde kullandıkları kaliteli gümüş çatal kaşık takımını çıkardı. Parlak ve cilalıydılar. Bir başka kadının şeker ya da hap saklayacağı bir yerde, gizli saklama yerindeydiler.

Her birine teker teker dokundu, parmak uçları gümüş ile dudakları arasında gidip geldi. Her birine dokunmazsa darmadağın olacağını hissediyordu.

Sonra arka kapıya gitti. Orada, eli kapı tokmağında, bitkinlik içinde dururken, rehberlik ve güç için dua etti. Bilgi için, neler olduğunu anlamak için ve yapacak doğru şeyin ona gösterilmesi için dua etti.

Kapıyı açtı ve basamakları inip barakaya gitti ---başka ne yapacağını bilemediğinden, köpeklerin leşlerini avlunun köşesine sürüklediği barakaya. Neyse ki Ön verandanın altında eski bir kürek vardı, bu yüzden barakaya girmesi gerekmemişti. Onları sığ toprağın altına gömmüş ve mezarlarının başında ağlamıştı. Onlar için, çocukları için, kendisi için ağlamıştı.

Barakanın kenarına yaklaştı. Küçük, dört camlı pencerenin altındaki bir kutuya turuncu ve sarı krizantemler ekilmişti. İçeri bakmadan önce duraksadı, güneş ışığına karşı gözlerini gölgeledi. Bahçe aletleri içerideki duvarda, çengellerde asılıydı, raflara aletler dizilmişti ve küçük bir çalışma tezgahı vardı. Pencereden sızan güneş ışığı toprak zeminde kusursuz bir dikdörtgen yapıyordu. Ann-Marie’nin gölgesi yere kakılmış metal bir kazığa düştü. Kazığa kapıdakine benzer bir zincir takılmıştı ve baktığı yerden zincirin ucu görünmüyordu. Yerde kazma işaretleri vardı.

Ann-Marie öne dolandı ve zincirli kapının önünde durdu. Dinledi.

"Amel?"

Bir fısıltıdan ibaretti. Yine dinledi ve hiçbir şey duyamayınca ağzını yağmurun çarpıttığı kapı kanatlarının arasındaki bir santimlik boşluğa dayadı.

"Ansel?"

Bir hışırtı duyuldu. Hayvansı bir ses onu dehşete düşürdü... ama aynı zamanda ona güven verdi.

O hâlâ içerideydi. Hâlâ onunla birlikteydi.

"Ansel... ne yapacağımı bilmiyorum... lütfen... bana ne yapmam gerektiğini söyle... bunu sensiz yapamam. Sana ihtiyacım var canım. Lütfen bana yanıt ver. Ne yapayım?"

Silkelenen toprak sesine benzer hışırtılar geldi: tıkanmış bir boruya benzer, gırtlaktan gelen sesler.

Keşke onu görebilseydi ---onun güven vere yüzünü.

Ann-Marie bluzunun yakasının içine uzandı ve bir ayakkabı bağcığına asılmış kısa anahtarı çıkardı. Kapı kollarından geçirilmiş zinciri tutturan kilide uzandı ve anahtarı soktu, tıkırdayana kadar çevirdi. Kıvrık metal parçası çelik kilitten kurtuldu. Ann-Marie zinciri çözdü ve metal kapı kollarının arasından çekerek çimenlerin üzerine bıraktı.

Kapılar aralandı, kendi başlarına birkaç santim açıldılar. Şimdi güneş tam tepedeydi, barakanın içi, küçük pencereden gelen ışık dışında karanlıktı. Ann-Marie açıklığın önünde durarak içeriyi görmeye çalıştı.

"Ansel?"

Bir gölgenin kıpırdandığını gördü.

"Ansel... gece daha sessiz olman lazım... sokağın karşısında oturan Bay Otish köpeklerin gürültü yaptığını düşünerek polisi aradı... köpekler..."

Gözleri doldu, ağlamaklı oldu.

"Ben... ben neredeyse ona senden bahsedecektim. Ne yapacağımı bilmiyorum Ansel. Doğru şey ne? Şaşırdım kaldım. Lütfen... sana ihtiyacım var..."

Kapılara uzanıyordu ki, inlemeye benzeyen bir feryat onu şok etti. Ansel baraka kapılarına --- ona--- doğru atılarak, içeriden saldırdı. Ama kazığa bağlanmış zincir onu geri çekti, gırtlağından çıkan hayvansı kükremeyi boğdu. Ama kapılar açıldığında Ann-Marie -kendi çığlığından önce, kapıları vahşi bir fırtınaya karşı kepenk kapatır gibi çarparak

kapamadan önce--- kocasının toprakta çömelmiş olduğunu gördü. Gergin boğazına dolanmış köpek tasması dışında çıplaktı, açık ağzı kararmıştı. Giysilerini yırtıp attığı gibi, saçlarının büyük kısmını da yolmuştu. Soluk, mavi damarlı bedeni, kendi mezarına sığınan ölü bir şey gibi toprak altında uyumaktan ---saklanmaktan--- dolayı kirliydi. Ansel güneşten kaçınmaya çalışarak kan lekeli dişlerini sergiledi, gözleri yuvalarında devrildi. Bir iblis. Ann-Marie titrek ellerle zinciri kapı kollarına yeniden doladı, kilidi kapadı, sonra döndü ve evine kaçtı.

VESTRY CADDESİ, TRIBECA

Limuzin Gabriel Bolivar'ı doğrudan özel doktorunun ofisinin bulunduğu binaya, yeraltı garajına götürdü. Dr. Ronald Box, New York'ta yaşayan sinema, televizyon ve müzik şöhretlerinin pek çoğunun başlıca doktoruydu. Bir Rock doktoru değildi, basit bir reçete yazma makinesinden ibaret bir Dr. İyi Hissettiren de değildi ---ama elektronik kalemini serbestçe kullanıyordu. O eğitimli bir dahiliyeciydi; uyuşturucu rehabilitasyon merkezleri, cinsel yollardan bulaşan hastalıklar, Hepatit C ve ünle alakalı başka hastalıkların tedavisi konusunda uzmandı.

Bolivar tekerlekli sandalyeyle asansöre bindirildi. Üzerinde yalnızca siyah bir sabahlık vardı ve yaşlı bir adam gibi omuzları çökmüştü. Uzun, ipek gibi siyah saçları kurumuştu ve yer yer dökülüyordu. Tanınmamak için, artritten mustaripmiş gibi görünen ince elleriyle yüzünü örtmüştü. Boğazı öyle şişmiş, öyle çok ağrıyordu ki, zar zor konuşabiliyordu.

Dr. Box onu hemen kabul etti. Klinikten elektronik yollarla gönderilen resimlere bakıyordu. Resimlerin yanında başhekimden bir özür notu gelmişti. Adam hastayı değil yalnızca sonuçları görmüştü, makineleri onartmaya söz veriyordu ve bir iki gün içinde bütün testlerin tekrarlanmasını öneriyordu. Ama Bolivar'a bakarken, Dr. Box bozulan şeyin kliniğin makineleri olmadığını düşünüyordu. Stetoskobu ile Bolivar'ı muayene etti, kalbi dinledi, ondan nefes almasını istedi. Bolivar'ın boğazına

bakmaya çalıştı, ama hasta tek kelime etmeden bunu reddetti. Adamın karakırmızı gözleri acıyla dik dik bakıyordu.

"O kontak lensler kaç zamandır gözünüzde?" diye sordu Dr. Box.

Bolivar’ın ağzı çarpık bir hırlamayla kıvrıldı ve başını iki yana salladı.

Dr. Box kapının yanında duran, şoför üniforması içindeki iriyarı adama baktı. Bolivar’ın koruması ---bir metre doksan sekiz santimlik, yüz on sekiz kilo çeken--- Elijah çok endişeli görünüyordu ve Dr. Box korkmaya başlamıştı. Rock yıldızının ellerini inceledi. Yaşlanmış görünüyor ve ağrıyorlardı, ama hiç de kırılgan değillerdi. Çenenin altındaki lenf bezlerini muayene etmek istedi, ama acı çok fazlaydı. Klinik Bolivar’ın ateşini ölçmüş, elli buçuk derece olduğunu görmüştü; insanlar açısından imkânsız bir sıcaklıktı, ama Bolivar’ın yaydığı ısıyı hissedebilecek kadar yakında duran Dr. Box buna inanabiliyordu.

Dr. Box geriledi.

"Sana bunu nasıl söyleyebileceğimi bilmiyorum Gabriel. Bedenin kötücül neoplazmalarla kaplı görünüyor. Bu, kanser. Karsinoma, sarkoma, lenfoma görüyorum ve hepsi çılgınca metastaz olmuş. Bildiğim kadarıyla bunun benzeri görülmedi, ama bu alanda uzman olan doktorlara da göstermek konusunda ısrar ediyorum."

Bolivar oracıkta oturmuş, rengi kaçmış gözlerinde kötücül bir ifadeyle dinliyordu.

"Ne olduğunu bilmiyorum, ama bir şey seni ele geçirmiş. Bunu gerçek anlamda söylüyorum. Anlayabildiğim kadarıyla kalbin kendi başına atmayı bırakmış. Artık organı kanser kullanıyor. Senin için kalbi çalıştırıyor. Ciğerlerin de aynı durumda. İstila edilmişler ve... neredeyse yutulmuşlar, dönüştürülmüşler. Sanki..." Dr. Box bunu şu anda fark ediyordu. "Sanki bir metamorfozun ortasındaymışsın gibi. Klinik olarak, ölü sayılabilirsin. Seni kanser hayatta tutuyor gibi. Sana başka ne diyebilirim bilmiyorum. Organların çalışmayı bırakıyor, ama kanserin... şey, kanserin çok iyi durumda."

Bolivar oturup, o korkunç gözlerle dalgın dalgın baktı. Boğazı, konuşmaya çalışırmış, ama sesi bir engeli aşamazmış gibi kabardı.

"Seni hemen Sloan-Kettering'e yatırmak istiyorum," dedi Dr. Box. "Bunu sahte bir sosyal güvenlik numarasıyla, bir takma isimle yapabiliriz. Ülkenin en önde gelen kanser hastanesidir. Bay Elijah'nın seni hemen oraya götürmesini istiyorum..."

Bolivar, göğüsten gelen bir homurtuyla, yanlış anlaşılması imkânsız bir *hayır* sesi çıkardı. Ellerini tekerlekli sandalyenin kollarına koydu ve Elijah öne çıkarak arkadaki tutamaçları kavradı. Bolivar ayağa kalktı. Denge kurabilmek için bir an bekledi, sonra ağrıyan elleriyle sabahlığının kemerini çekiştirdi ve düğüm açıldı.

Sabahlığının altında kararmış, büzülmüş, gevşek bir penis vardı. Ölmeye yüz tutmuş bir ağaçtaki hastalıklı incir gibi, kasıklarından düşmek üzereydi.

BRONXVILLE

Luss'ların dadısı Neeva son yirmi dört saatin olayları yüzünden hâlâ sarsılmış durumdaydı. Çocukları yeğeni Emile'e emanet etti ve kızı Sebastiane onu Bronxville'e geri götürdü. Luss'ların çocuklarını, Keene ile sekiz yaşındaki kız kardeşi Audrey'yi öğle yemeğinde şekerli kahvaltılık gevrek ve meyve şekerleriyle beslemişti, ki bunlar Luss'ların evinden kaçarken yanında götürdüğü şeylerdi.

Şimdi daha fazlasını almak için geri dönüyordu. Luss'ların çocukları onun Haiti yemeklerini yemiyordu. Daha da önemlisi, Neeva Keene'in astım ilacını unutmuştu. Oğlan solmuştu ve hırıldıyordu.

Evin önüne geldiklerinde Luss'ların araba yolunda Bayan Guild'in yeşil arabasını gördüler. Bu Neeva'yı duraksattı. Sebastiane'ye onu orada beklemesini söyledikten sonra dışarı çıktı, elbisesinin altındaki

kombinezonu düzeltti ve anahtarını kullanarak yan kapıdan girdi. Kapı ses çıkarmadan açıldı, ev alarını kurulmamıştı. Neeva özel bölmeleri, ceket askıları ve seramikler ile döşenmiş çamur odasından ---hiç çamur görmemiş bir çamur odası--- geçti ve camlı kapıları itip mutfağa girdi.

Kendisi çocuklarla birlikte ayrıldığından beri buraya kimse girmemiş gibiydi. Kapının içinde kıpırtısızca durdu ve olağanüstü dikkatle dinledi, uzun süre nefesini tuttuktan sonra nefesini verdi. Hiçbir şey duymamıştı.

"Merhaba?" diye seslendi birkaç kez, sessiz bir ilişki sürdürdükleri Bayan Guild'in yanıt verip vermeyeceğini merak ederek -Neeva hizmetçinin içten içe bir ırkçı olduğundan kuşkulanıyordu. Joan'un yanıt verip vermeyeceğini merak etti ---annelik içgüdüsünden o kadar yoksun bir anneydi ki, avukat olarak başarısına rağmen, kendisi de çocuk gibiydi. Ama her ikisinin de yanıt vermeyeceğini biliyordu.

Hiçbir şey duymayınca mutfaktaki ada tezgaha gitti ve çantasını yavaşça lavaboyla ocağın arasına koydu. Abur cubur dolabını açtı ve, bir hırsıza hayal ettiğinden daha fazla benzeyerek, bir Food Emporium torbasını krakerler, meyve suları ve Smartfood patlamış mısırlarıyla doldurdu. Sonra bir kez durup dinledi.

Ahşap kaplı buzdolabındaki telli peyniri ve yoğurt içeceklerini aldıktan sonra, mutfak telefonunun yanında, duvara asılmış, Bay Luss'la temas kurabileceği numarayı fark etti. İçinden bir kararsızlık duygusu geçti. Ona ne diyebilirdi? *Karınız hasta. Hiç iyi değil. Bu yüzden çocukları ben alıyorum.* Hayır. Zaten adamla doğru düzgün konuşmuyordu. Bu muhteşem evde bir şer vardı ve onun ---bir çalışan ve bir anne olarak--- ilk ve yegane görevi çocukların güvenliğiydi.

Ankastre şarap soğutucunun üzerindeki dolabı kontrol etti, ama korktuğu gibi astım ilacının kutusu boştu. Bodrum kattaki kilere inmesi gerekiyordu. Halı kaplı sarmal merdivenin tepesinde duraksadı ve çantasından siyah mineli haçını çıkardı. Ne olur ne olmaz diye, merdiveni onunla birlikte indi. Alt basamaktan bakınca, bodrum günün o saati için

fazla karanlık görünüyordu. Paneldeki bütün düğmeleri açtı ve ışıklar yandıktan sonra durup dinledi.

Buraya bodrum kat diyorlardı, ama aslında evin katlarından biriydi. Oraya, sinema koltukları ve röprodüksiyon patlamış mısır arabasıyla, eksiksiz bir ev sineması kurmuşlardı. Bir başka oda oyuncaklar ve oyun masalarıyla tıka basa doluydu; bir diğeri, Bayan Guild'in ailenin giysilerini ve örtülerini sakladığı çamaşır odasıydı. Aynı zamanda dördüncü bir banyo, kiler ve yeni kurulmuş ısı kontrollü şarap mahzeni vardı. Avrupa tarzındaydı, işçiler toprak zemin elde edebilmek için bodrumdaki temeli kırmak zorunda kalmışlardı.

Isıtma sistemi fırın tekmeleniyormuş gibi bir sesle birlikte çalıştı --- bodrum kattaki çalışan aletler bir yerlerde, bir kapının arkasına saklanmıştı--- ve ses neredeyse Neeva'yı tavana yapıştıracaktı. Merdivene doğru döndü, ama çocuğun astım ilacına ihtiyacı vardı, hiç iyi görünmüyordu.

Neeva kararlılıkla bodrumu aştı ve iki deri sinema koltuğunun arasında, kiler kapısıyla arasındaki mesafenin yarısında, pencerelerin önündeki şeyi fark etti. Gün ortasında buranın böylesine karanlık görünmesinin sebebi buydu: Oyuncaklar ve eski paket kartonları duvarın dibine yığılmış, küçük pencereleri örtüyordu, eski giysiler ve gazeteler günün bütün ışıklarını söndürüyordu.

Neeva bakakaldı. Bunu kimin yaptığını merak ediyordu. Telaşla kilere gitti; çelik telden rafın üzerinde, Joan'un vitaminleri ve şeker rengi Tums kutularının yanında Keene'in astım ilacını buldu. Plastik şişelerle dolu iki uzun kutuyu aldı ve o telaş içinde yiyeceklerin geri kalanım görmezden geldi ve kapıyı bile kapamadan çıktı.

Tekrar bodrumdan geçerken çamaşır odasının kapısının aralık olduğunu fark etti. Asla açık bırakılmayan o kapıyla ilgili bir şey, Neeva'nın bu evde elle tutulur bir biçimde hissettiği, normal düzenden sapmayı temsil ediyordu.

O zaman yumuşak halının üzerinde, ayak izleri kadar aralıklı, simsiyah lekeleri gördü. Onları şarap mahzeninin kapısına kadar gözüyle takip etti.

Merdivene ulaşabilmek için onların yanından geçmesi gerekecekti. Kapı koluna toprak bulaşmıştı.

Neeva şarap mahzeninin kapısına yaklaşırken hissetti onu. O toprak zeminli odadan, mezarsı bir karanlık yayılıyordu. Bir ruhsuzluk. Ama... bir soğukluk değil. Bunun yerine, yersiz kaçan bir sıcaklık vardı. İçin için kaynayarak bekleyen bir sıcaklık.

Neeva yanından geçip merdivene koşarken kapı kolu dönmeye başladı. Dizleri ağrıyan elli üç yaşında bir kadın olan Neeva basamakları tekmeleyerek, koşar adım tırmandı. Ayağı takıldı, elini duvara dayayarak dengesini buldu ve elindeki haç küçük bir parça alçı kopardı. Bir şey arkasından geliyordu. Neeva, Creole dilinde bağırarak güneşin aydınlattığı birinci kata çıktı, uzun mutfağı boylu boyunca koşarak geçti, el çantasını kaptı, Food Emporium torbasını devirdi, abur cuburlar ve içecekler yere saçıldı, ama Neeva geri dönemeyecek kadar korkmuştu.

Annesinin ayak bileklerine dek inen çiçekli elbisesi ve siyah ayakkabıları içinde çığlıklar atarak evden çıkması, Sebastiane'yi arabadan çıkardı. "Hayır!" diye bağırdı annesi onun içeri girmesini işaret ederek. Arkasından kovalayan varmış gibi koşuyordu, ama aslında arkasında kimse yoktu. Sebastiane korku içinde koltuğa çöktü.

"Anne ne oldu?"

"Sür arabayı!" diye bağırdı Neeva. İri göğsü kalkıp kalkıp iniyordu, bakışları hâlâ çılgıncaydı ve açık yan kapıya dikilmişti.

"Anne," dedi Sebastiane arabayı geri vitese takarak. "Buna adam kaçırma derler. *Kanunlar* var. Kocasını aradın mı? Kocasını arayacağını söylemiştin."

Neeva avucunu açtı ve kanlı olduğunu gördü. Boncuklu haçı öyle sıkı kavramıştı ki, haç avucunu kesmişti. Onu arabanın zeminine bıraktı.

17. BÖLGE KARAKOLU, DOĞU 51. CADDE, MANHATTAN

Yaşlı profesör hücrenin içinde, sıranın en sonunda oturuyordu. Odanın köşesindeki tuvaletin yerini sorarak kimseyi rahatsız etmeden, hattâ pantolonunu çıkarmaya zahmet etmeden işeyen gömleksiz, horlayan adamdan mümkün olduğunca uzak duruyordu.

"Setraykeen... Setarkian... Setrainiak..."

"Benim," diye yanıt verdi, kalkıp, kafesin açık kapısında, polis üniforması içinde duran adama doğru yürüyerek. Polis onu dışarı aldı ve kapıyı arkasından kapadı.

"Beni bırakıyor musunuz?" diye sordu Setrakian.

"Sanırım öyle. Oğlun seni almaya geldi."

"Benim..."

Setrakian dilini tuttu. Polisi takip ederek sorgu odasına yöneldi. Polis kapıyı açıp içeri girmesini işaret etti.

Çıplak masanın diğer tarafındaki adamın Hastalık Kontrol ve Önleme Merkezleri'nden Dr. Ephraim Goodweather olduğunu anlaması birkaç saniye aldı, kapının arkasından kapanması için gereken süre kadar.

Daha önce yanında olan kadın doktor da oradaydı. Setrakian, onları gördüğüne şaşırmamış olsa da, aldatmacalarını takdir ederek gülümsedi.

"Demek başladı," dedi Setrakian.

Yaşlı adamı tepeden tırnağa süzerken Dr. Goodweather’ın gözlerinin altında mor halkalar vardı ---yorgunluk ve uykusuzluk kaynaklı halkalar gibi. "Buradan çıkmak istiyorsunuz ve biz sizi çıkarabiliriz. İlk önce bir açıklamaya ihtiyacım var. Bilgiye ihtiyacım var."

"Pek çok sorunuzu yanıtlayabilirim. Ama zaten çok zaman kaybettik. Bu bulaşıcı şeyi kontrol altına almak istiyorsak hemen, şu anda harekete

geçmeliyiz."

"Ben de bundan bahsediyorum," dedi Dr. Goodweather bir elini sertçe uzatarak. "Bu bulaşıcı şey *nedir?"*

"Uçaktaki yolcular," dedi Setrakian. "Ölüler kalktı."

Eph buna nasıl yanıt vereceğini bilmiyordu. Söyleyemezdi. Söylemeyecekti.

"Pek çok şeyden vazgeçmeniz gerekecek Dr. Goodweather," dedi Setrakian. "Hiç tanımadığınız yaşlı bir adamın sözüne güvenerek risk aldığınıza inandığınızı sanıyorum. Ama bir anlamda, bu sorumluluğu size emanet ederek ben bin kat büyük bir risk alıyorum. Burada insan ırkının kaderinden bahsediyoruz ---ama buna henüz inanmanızı, anlamanızı beklemiyorum. Beni davanıza dahil ettiğinizi düşünüyorsunuz. Ama aslında, ben sizi kendi davama dahil ediyorum."

YAŞLI PROFESÖR

KNICKERBOCKER

REHİNCİ VE HEDİYELİK EŞYA DÜKKANI, 118. CADDE, İSPANYOL HARLEMİ

Eph acil kan nakli kartını arabanın ön camına koydu ve Doğu 119-Cadde’de, yükleme alanı olarak işaretlenmiş bir yere park etti. Sonra Setrakian ile Nora’yı takip ederek bir sokak güneyde, köşedeki rehinci dükkanına gitti. Kapılarda kepenk vardı, pencereler kilitli metal plakalarla kapatılmıştı. Kapı camındaki açılış ve kapanış saatini gösteren levhanın üzerine sıkıştırılmış yamuk KAPALI tabelasına rağmen, lime lime siyah denizci ceketi ve büyük bir örgü bere --- Rastafarian'ların sevdiği türden bir bereydi, ama adam şapkayı dolduran halatsı saç buklelerinden yoksundu, bu yüzden bere kafasından çökmüş sufle gibi sarkıyordu--- giymiş bir adam, elinde bir ayakkabı kutusu, ayak değiştirerek kapıda bekliyordu.

Setrakian bir zincirden sarkan anahtarlarla yaklaştı ve boğum boğum parmaklarını çalıştırarak demir kapının üzerindeki kilitlerle meşgul oldu. "Bugün rehin yok," dedi adamın elindeki kutuya yan gözle bakarak.

"Buraya bak." Adam ayakkabı kutusundan bir peçete tomarı çıkardı, içine dokuz on çatal bıçak sarılmıştı. "İyi gümüş. Gümüş alıyorsun, biliyorum."

"Alıyorum, evet." Setrakian demir kapıyı açtıktan sonra uzun bastonunun sapını omzuna dayadı, bir bıçak seçip elinle tarttı ve parmaklarını keskin kenarında gezdirdi. Yelek ceplerini yokladıktan sonra Eph’e döndü. "On dolarınız var mı Doktor?"

Bu işi bir an önce bitirme hevesi içinde olan Eph para kıskacına uzandı ve on dolarlık bir banknot çıkardı. Onu ayakkabı kutusu tutan adama uzattı.

Setrakian adama çatal bıçaklarını geri verdi. "Al bunu," dedi. "Gerçek gümüş değil."

Adam parayı minnetle kabul etti, ayakkabı kutusunu kolunun altına sıkıştırarak geriledi ve, "Tanrı seninle olsun," dedi.

Setrakian dükkanına girerken, "Yakında göreceğiz," dedi.

Eph parasının sokakta uzaklaşmasını izledi, sonra Setrakian'ın peşinden içeri girdi.

"Işıklar şuradaki duvarda," dedi yaşlı adam, demir kapı kanatlarını çekip kilitleyerek.

Nora üç düğmeyi de açtı; cam dolaplar, duvardaki teşhir vitrinleri ve durdukları giriş aydınlandı. Kama şeklinde, küçük bir köşe dükkandı, şehrin oluşturduğu bloğa tahta bir çekiçle çakılmış gibi görünüyordu. Eph'in aklına gelen ilk sözcük 'döküntü' oldu. Pek çok döküntü. Eski stereo sistemler, video oynatıcılar ve başka modası geçmiş elektronik eşyalar. Müzik enstrümanlarıyla --- aralarında bir banço ve 80'lerden kalma, gitara benzeyen bir Keytar klavye de vardı--- dolu bir duvar vitrini. Dini heykeller ve koleksiyon tabakları. İki pikap ve küçük *mix* aletleri, içinde ucuz broşlar ve parıltılı, ucuz takı eşyaları bulunan kilitli cam vitrinli tezgah. Daha çok kürk yakalı paltoların olduğu raflar dolusu giysi.

O kadar çok döküntü vardı ki, morali biraz bozuldu. Kıymetli zamanını deli biri için mi harcıyordu?

"Bak," dedi yaşlı adama, "bir meslektaşımız var, hastalığın ona da bulaştığına inanıyoruz."

Setrakian aşırı uzun bastonunu tıkırdatarak yanından geçti.

Eldivenli eliyle menteşeli bir tezgahı açtı ve Eph ile Nora'yı içeri davet etti. "Buradan çıkıyoruz."

Bir arka merdiven, ikinci kattaki bir kapıya gidiyordu. Yaşlı adam içeri girmeden önce mezuzaya dokundu ve uzun bastonunu duvara yasladı. Alçak tavanlı, yıpranmış halılar serilmiş eski bir daireydi. Mobilyalar belki otuz senedir yerinden oynatılmamıştı.

"Aç mısınız?" diye sordu Setrakian. "Çevrenize bakın, bir şeyler bulursunuz." Setrakian süslü bir kurabiye kabının kapağını açtı ve açık bir Devil Dogs kutusunu ortaya çıkardı. Birini alıp selofan paketi yırttı. "Enerjinizin tükenmesine izin vermeyin. Gücünüzü koruyun. İhtiyacınız olacak."

Yaşlı adam içi kremalı keki ısırarak, üzerini değiştirmek için yatak odasına yollandı. Eph küçük mutfakta çevresine bakındı ve sonra Nora'ya baktı. Mekân, dağınık görünümüne rağmen temiz kokuyordu. Nora tek sandalyeli masanın üzerindeki siyah beyaz portreyi aldı. Bu, sade bir siyah elbise giymiş, kuzgun saçlı genç bir kadının portresiydi. Kadın boş bir kumsaldaki büyük bir kayanın üzerinde poz vermişti, parmaklarını çıplak dizinde kenetlemişti ve hoş yüzünde sevimli bir gülümseme vardı. Eph içeri girdikleri hole döndü ve duvarlara asılı aynalara baktı ---boy boy, düzinelercesi vardı; eskilikten lekelenmiş, kusursuz aynalar. İki duvarın dibine eski kitaplar yığılmıştı ve koridoru daraltıyorlardı.

Yaşlı adam geri geldi. Aynı türden, farklı giysiler giymişti: eski, yelekli bir tüvit takım elbise, pantolon askısı, kravat ve incelene kadar ovulmuş kahverengi deri ayakkabılar. Sakat ellerinde hâlâ parmaksız yün eldivenler vardı.

"Görüyorum ki ayna koleksiyonu yapıyorsunuz," dedi Eph.

"Bazı türlerini. Eski camın daha iyi gösterdiğini düşünüyorum."

"Şimdi bize neler olup bittiğini anlatmaya hazır mısın?"

Yaşlı adam başını yavaşça bir yana eğdi. "Doktor, insanın öylesine anlatabileceği bir şey değil bu. Açıklanması gereken bir şey." Eph’in yanından geçip, girdikleri kapıya yöneldi. "Lütfen... benimle gelin."

Eph onun peşinden merdiveni indi, Nora da takip etti. Birinci kattaki rehinci dükkanını geçtiler, bir başka kilitli kapıdan geçtiler ve aşağı inen sarmal bir merdivene geldiler. Yaşlı adam, boğum boğum elini serin demir korkulukta kaydırarak, açılı basamakları teker teker indi. Sesi dar geçidi dolduruyordu. "Kendimi kadim bir bilgi deposu olarak görüyorum; ölü kişilerle ve uzun zaman önce unutulmuş kitaplarla dolu bir depo. Bir ömür boyu çalışmanın sonucu olan bir bilgi."

"Morgun dışında bizi durdurduğunuzda bazı şeyler söylediniz," dedi Nora. "Uçaktaki ölülerin normal şekilde çürümediğini bildiğinizi söylediniz."

"Doğru."

"Neye dayanarak?"

"Kendi deneyimlerime."

Nora’nın kafası karışmıştı. "Başka uçak kazalarıyla ilgili deneyimler mi?"

"Onların uçakta olması tamamen tesadüf. Bu olayı daha önce de gördüm. Budapeşte’de, Basra’da. Prag’da ve Paris’in on kilometre dışında. Sarı Nehir’in kıyılarındaki minik bir balıkçı köyünde gördüm. Moğolistan'daki Altay Dağları'nda, on bir bin kilometre yükseklikte gördüm. Ve evet, bu kıtada da gördüm. İzlerini gördüm. Normalde tesadüf sanılıp göz ardı edilen ya da kuduz, şizofreni, delilik, ya da son zamanlarda olduğu gibi seri cinayetler olarak açıklanan vakalar..."

"Durun bir dakika. Çürümesi yavaşlamış cesetleri kendiniz mi gördünüz?"

"Bu birinci aşama, evet."

"Birinci aşama," dedi Eph.

Merdiven sahanlığı kıvrılarak kilitli bir kapıda bitti. Setrakian diğerlerinden ayrı duran bir anahtar çıkardı. Anahtar bir zincirle boynunda asılıydı. Yaşlı adamın çarpık parmakları anahtarı kullanarak, biri büyük, biri küçük, iki asma kilit açtı. Kapı içe doğru açıldı, ışıklar otomatik olarak yandı ve onu izleyerek bodrum kattaki parlak, derin, uğultulu bir odaya girdiler.

Eph'in gözüne takılan ilk şey savaş zırhlarıyla kaplı bir duvar oldu: Eksiksiz şövalye zırhlarından zincir zırhlara, Japon samuraylarının kullandığı beden ve boyun koruyan plaka zırhlara ve boyun, göğüs ve kasıkları korumak için yapılmış, örme köseleden daha kaba donanımlara kadar çeşit çeşit zırh vardı. Odada ayrıca silahlar da bulunuyordu: parlak soğuk çelikten uçları olan kılıçlar ve bıçaklar. Daha çağdaş görünümlü aletler eski alçak bir masanın üzerine dizilmişti, pilleri şarj makinelerindeydi. Eph gece görüş gözlüklerini ve modifiye edilmiş çivi tabancalarını tanıdı. Çoğu cep boyutlarında olan bir sürü ayna, öyle şekilde dizilmişti ki, kendini şaşkınlık içinde bu oda dolusu şeye ---neye?--- bakarken görebiliyordu.

"Dükkan," ---yaşlı adam yukarıdaki dükkanı gösterdi--- "beni geçindiriyordu, ama bu işe transistörlü radyolara ve aile mücevherlerine ilgi duyduğum için girmedim."

Kapıyı arkalarından kapayınca, kapı çerçevesinin çevresindeki ışıklar söndü. Duvardaki lambalar --- Eph'in morötesi ışık olduğunu anladığı mor tüpler--- kapı yüksekliği ve eni boyunca uzanıyor, kapıyı ışıktan bir güç alanı gibi sarıyordu.

Mikropların kapıdan girmesini engellemek için miydi? Yoksa başka bir şeyi dışarıda tutmak için mi?

"Hayır," diye devam etti, "bunu meslek olarak seçmemin sebebi, nadir eşyalar, antikalar ve eski kitapların alınıp satıldığı bir yeraltı pazarına giriş sağlaması. Gizli, ama genelde yasadışı değil. Kendi özel koleksiyonumu topladım ve araştırmalarımı yaptım."

Eph yine çevresine bakındı. Bu bir müze koleksiyonundan çok küçük bir cephaneliğe benziyordu. "Araştırmalarınız?"

"Evet. Seneler boyunca Viyana Üniversitesi'nde Doğu Avrupa Edebiyatı ve Folkloru profesörü olarak çalıştım."

Eph adamı yeniden değerlendirdi. Viyanalı bir profesör gibi giyindiği kesindi. "Ve emekli olup Harlem'de rehinci dükkanı sahibi ve küratör oldunuz, öyle mi?"

"Emekli olmadım. İstifaya zorlandım. Mahcup edildim. Bazı güçler bana karşı birleşmişti. Ama şimdi dönüp geriye baktığım zaman, o anda yeraltına inmenin kesinlikle hayatımı kurtardığını görüyorum. Aslında, yapabileceğim en iyi şeydi." İkisine döndü ve profesörlere özgü bir tavırla ellerini arkasında kenetledi. "Şu anda ilk aşamalarına tanık olduğumuz musibet yüzyıllardır var. Binlerce senedir. Çok daha eski zamanlara kadar uzandığını tahmin ediyorum, ama kanıtlayamıyorum."

Eph başını salladı. Adamı anlamıyordu, yalnızca sonunda biraz ilerleme kaydedebildikleri için memnundu. "O zaman bir virüsten bahsediyoruz."

"Evet. Bir çeşit virüs. Hem eti hem ruhu yozlaştıran bir hastalık türü." Yaşlı adam öyle bir şekilde durmuştu ki, Eph ile Nora baktığı zaman, duvardaki kılıçlar çelik tüylü kanatlar gibi iki yanında açılıyordu. "Bir virüs. Evet. Ama sizi *v* harfiyle başlayan bir başka sözcükle tanıştırmak istiyorum."

"Nedir o?" dedi.

"Vampir."

Böyle bir sözcük, ciddi bir tavırla söylendiğinde, bir süre havada asılı kalır.

"Şu anda düşündüğünüz," dedi eski profesör Setrakian, "siyah saten pelerin takmış, bakışları hüzünlü, abartılı oynayan bir aktör. Ya da gizli dişleri olan atılgan bir güç figürü. Ya da ebedi hayatın lanetinin yükünü

taşıyan varoluşçu bir ruh. Ya da... Bela Lugosi'yle Abbot ve Costello karışımı bir şey."

Nora yine odada çevresine bakmıyordu. "Ben haç ya da kutsal su göremiyorum. Sarımsak demetleri de yok."

"Sarımsağın bazı ilginç koruyucu özellikleri var, faydalı da olabilir. Bu yüzden mitolojideki varlığı anlaşılabilir. Ama haçlar ve kutsal su?" Omuzlarını silkti. "Kendi zamanlarının ürünleri. Victoria döneminde yaşamış bir yazarın ateşli Mandalı hayal gücünün ve günün dini ikliminin ürünü."

Setrakian onların kuşkulu ifadelerini beklemişti.

"Onlar her zaman buradaydı," diye devam etti. "Yuvalanıyor, besleniyorlardı. Gizlice ve karanlıkta, çünkü doğaları böyle. Kadimler olarak bilinen, ilk yedi birey var. Efendiler. Kıta başına bir tane değil. Kural olarak yalnız varlıklar değildirler, klanlar halinde yaşarlar. Son zamanlara kadar ---iki ucu açık ömürlerine göre 'son zamanlar'--- en büyük kara parçasına, bugün bizim Avrupa, Asya, Rus federasyonu, Arap yarımadası ve Afrika kıtası olarak bildiğimiz kara parçasına yayılmışlardı. Başka bir deyişle, Eski Dünya’ya. Bir hizipleşme vardı, kendi türleri içinde bir çatışma. Bu anlaşmazlığın niteliğini bilmiyorum. Bu ayrılığın Yeni Dünya’nın keşfinden yüzyıllar önce olduğunu söylemem yeterli. Sonra, Amerikan kolonilerinin kurulması yeni ve bereketli bir diyarın kapılarını açtı. Üç tanesi Eski Dünya’da kaldı ve üçü Yeni Dünya’ya gitti. Her iki taraf da diğerinin hükümranlık alanına saygı duydu ve bir ateşkes yapıldı ve bu zamana kadar korundu.

"Sorun, yedinci Kadim'di. O, her iki hizbe de sırtını dönmüş bir serseriydi. Henüz kanıtlayamamış olsam da bu eylemin aniliği bunun arkasında onup olduğunu düşündürüyor bana' "Bu," dedi Nora.

"Yeni Dünya’ya yapılan bu saldırı. Ateşkesin bozulması. Türlerinin varoluşundaki dengenin altüst olması. Özünde, bir savaş sebebi."

"Vampirler savaşı," dedi Eph.

Setrakian kendi kendine gülümsedi. "İnanamadığınız için basitleştiriyorsunuz. indirgiyorsunuz; küçültüyorsunuz. Çünkü siz kuşku etmek ve yanlış tarafları açığa vurmak üzere yetiştirilmişsiniz. Kolay sindirim için küçük bir dizi bilinene indirgemek üzere. Çünkü siz bir doktor, bir bilimadamısınız ve çünkü burası Amerika ---her şeyin bilindiği ve anlaşıldığı bir yer, ve Tanrı selim bir diktatör, ve gelecek her zaman parlak olmak zorunda." Boğum boğum ellerini mümkün olabildiğince kenetleyerek, çıplak parmak uçlarını düşünceli bir biçimde dudaklarına dokundurdu. "Buradaki ruh hali bu ve doğrusu güzel de bir ruh hali. Gerçekten... alay etmiyorum. Yalnızca inanmayı *dilediğin* şeylere inanmak ve geri kalan her şeyi göz ardı etmek harika. Şüpheciliğinize saygı duyuyorum Dr. Goodweather. Ve bunu size, sizin de bu konudaki deneyimime saygı duyacağınızı, son derece medeni ve bilimsel zihninize benim gözlemlerimi kabul edeceğinizi umut ederek söylüyorum."

"Yani söylediğiniz," dedi Eph, "uçakta... içlerinden biri oradaydı. Bu serseri."

"Kesinlikle."

"Tabutta. Kargo ambarında."

"Toprak dolu bir tabut. Onlar topraktan gelmiştir ve kalktıkları yere dönmeyi severler. Solucanlar gibi. *Vermiş.* Yuvalanmak için toprağı oyarlar. Buna uyku diyebiliriz."

"Gün ışığından uzak," dedi Nora.

"Gün ışığından, evet. En zayıf zamanları nakil zamanlarıdır."

"Bunun bir vampirler savaşı olduğunu söylediniz. Ama bu, vampirlere karşı insanlar değil mi? Onca ölü yolcu?"

"Bunu kabul etmek size zor gelecek. Ama onlar için biz düşman değiliz. Dikkate değer rakipler değiliz. Onların gözlerinde o düzeye kadar bile gelmiyoruz. Onlar için biz avız. Yiyecek ve içeceğiz. Bir ağıldaki hayvanlarız. Raftaki şişeleriz."

Eph ürperdiğini hissetti, ama kendi ürpertisini hemen reddetti. "Bunun bilimkurguya benzediği söylenebilir."

Setrakian parmağını ona uzattı. "Cebinizdeki o alet. Cep telefonunuz. Birkaç numaraya basıyorsunuz ve dünyanın diğer ucundaki biriyle hemen konuşmaya başlıyorsunuz. İşte *bu*, bilimkurgudur Dr. Goodweather. Gerçekleşmiş bilimkurgu." Burada Setrakian gülümsedi. "Kanıt ister misiniz?"

Setrakian uzun duvara dayanmış alçak bir sıraya gitti. Orada siyah ipek bir örtüyle örtülmüş bir şey vardı. Setrakian kollarını uzatarak, tuhaf bir biçimde uzandı ona. Kumaşın en yakın kenarını yakaladı ve bedenini ondan mümkün olduğunca uzak tutarak örtüyü çekti.

Bir cam kutu vardı, her tıbbi malzeme deposunda bulunabilecek türden bir örnek kavanozu.

İçinde, puslu bir sıvının içinde, iyi korunmuş bir insan yüreği vardı.

Eph kalktı ve biraz uzaktan inceledi. "Büyüklüğüne bakarak yetişkin bir kadına ait olduğunu söyleyebiliriz. Sağlıklı. Oldukça genç. Taze bir örnek." Setrakian'a baktı. "Bu nasıl kanıt oluyor?"

"1971 baharında, Arnavutluk'un kuzeyinde, Shkoder dışında bir köyde, genç bir dulun göğsünden çıkardım. "

Eph yaşlı adamın hikâyesinin tuhaflığına gülümsedi ve kavanoza daha yakından bakmak için eğildi.

Kalpten, dokunaca benzer bir şey fırladı. Ucundaki vantuz Liph'in gözünün olduğu yerde cama yapıştı.

Eph hemen doğruldu. Kavanoza bakarak donup kaldı.

Yanında duran Nora, "Mımm... bu da neydi?" dedi.

Kalp serumun içinde hareket etmeye başladı.

Zonkluyordu.

Atıyordu.

Eph yassılmış, ağza benzeyen vantuzun camı taramasını seyretti. Yanında durmuş, kalbi izlemekte olan Nora'ya baktı. Sonra Setrakian'a baktı. Adam hiç kıpırdamamıştı, elleri ceplerindeydi.

"Yakınlarda insan kanı varken canlanıyor," dedi Setrakian.

Eph inanmaz gözlerle izliyordu. Bir kez daha, bu sefer vantuzun soluk, dudaksız açıklığının sağından yaklaştı. Duyarga, camın iç yüzeyinden ayrıldı ---sonra aniden ona doğru atıldı yine.

"Tanrım!" diye nida etti Eph. Atan kalp orada etli, dönüşüm geçirmiş bir balık gibi yüzüyordu. "Şeysiz yaşıyor..." Serumda kan yoktu. Kesilmiş damarlara, aortaya, vena kavaya baktı.

"O ne canlı ne de ölü," dedi Setrakian. "Hareketli. Ele geçirilmiş diyebilirsiniz, ama gerçek anlamında. Yakından bakarsanız görürsünüz."

Eph zonklamayı seyretti. Düzensizdi, hiç de gerçek bir kalp atışı gibi değildi, içinde bir şeyin oynadığını gördü. Kıvranıyordu.

"Bir... solucan mı?" dedi Nora.

İnce, soluk, dudak rengindeydi ve yedi sekiz santim uzunluğundaydı. Onun, uzun zaman önce terk edilmiş bir üste devriye gezen yalnız bir nöbetçi gibi görev bilinciyle kalbin içinde tur atmasını izlediler.

"Bir kan kurtçuğu," dedi Setrakian. "Hastalık bulaştığı zaman üreyen, damarlarda yaşayan bir parazit. Kanıtım yok, ama virüsü onun taşıdığına inanıyorum. Ana taşıyıcı."

Eph inanamayarak başını iki yana salladı. "Ya bu... bu vantuz?"

"Virüs konakladığı yerin biçimini alıyor, ama kendini en iyi şekilde besleyebilmek için hayati organları yeniden oluşturuyor. Başka bir deyişle,

sömürge kuruyor ve hayatta kalmak için konağa uyum sağlıyor. Bu durumda, konak kavanozda yüzen kesilmiş bir organ. Virüs beslenmek için kendine has mekanizmalar geliştirdi."

"Beslenmek mi?" dedi Nora.

"Kurtçuk kanla yaşıyor. İnsan kanıyla."

"Kan mı?" Eph gözlerini kısarak ele geçirilmiş kalbe baktı. "Kimden?"

Setrakian sol elini cebinden çıkardı. Eldivenden parmaklarının kırışık uçları görünüyordu. Ortaparmağının ucu yara izleriyle kaplı ve pürüzsüzdü.

"Birkaç günde bir birkaç damla yeterli. Şimdi açtır. Bir süredir yoktum."

Tezgaha gidip kavanozun kapağını açtı ---Eph izlemek için geriledi--- ve anahtarlığındaki küçük çakının ucuyla parmağının ucunu delip kavanozun üzerine tuttu. İrkilmedi, eylem o kadar alışıldıktı ki, artık canını acıtmıyordu.

Kanı serumun içine damladı.

Vantuz kırmızı damlalarla, aç bir balığın dudakları gibi beslendi.

İşi bittiği zaman yaşlı adam sıradaki küçük bir şişeden parmağına bir parça sıvı bandaj sürdü ve sonra kavanozun kapağını kapadı.

Eph dokunacın kızarmasını izledi. Organın içindeki kurtçuk daha hızlı ve daha enerjik hareketediyordu. "Bunu burada kaç zamandır saklıyorsunuz?"

"1971 baharından beri. Pek Sık tatile çıkmam..." Yaralı parmak ucuna bakarak ve kurumuş ucunu ovalayarak küçük şakasına güldü. "O ölümden geri gelmişti, hastalığın bulaştığı bir kişiydi. *Dönüştürülmüş* kişi. Saklı kalmak isteyen Kadimler beslendikten hemen sonra öldürürler, böylece virüslerinin yayılmasını önlerler. Bir şekilde biri kurtuldu, evine, ailesine,

dostlarına ve komşularına döndü, o küçük köye saklandı. Bu dulun kalbini bulduğumda, dönüşeli dört saat olmamıştı."

"Dört saat mi? Bunu nereden bildiniz?"

"İşareti gördüm. *Strigoinin* işareti."

"Strigoi mi?" dedi Eph.

"Eski Dünya'da vampir için kullanılan bir sözcük."

"Ya işaret?"

"Delik. Boğazın ön kısmında ince bir kesik. Şimdiye dek gördüğünüzü sanıyorum."

Eph ve Nora başlarını sallıyordu. Jim'i düşünüyorlardı.

Setrakian, "Söylemem lazım, insan yüreklerini kesip çıkarma alışkanlığı olan bir adam değilim. Bu, kazayla olan pis bir işti. Ama kesinlikle gerekliydi," diye ekledi.

"Ve bu şeyi o zamandan beri saklıyorsunuz, onu bir... evcil hayvan gibi besliyorsunuz, öyle mi?"

"Evet." Setrakian kavanoza neredeyse sevgiyle baktı. "Bana her gün hatırlatıyor. Karşımda neyin olduğunu. *Bizim* karşımızda neyin olduğunu."

Eph hayretler içindeydi. "Bunca zaman... neden bunu kimseye göstermediniz? Bir tıp okuluna. Akşam haberlerine?"

"O kadar kolay olsaydı Doktor, sır seneler önce açığa çıkardı. Bize karşı bir olmuş güçler var. Bu kadim bir sır ve çok derinlere uzanıyor. Çok kişiye dokunuyor. Gerçeğin kitlesel seyirciye ulaşmasına asla izin verilmezdi, bastırılırdı, onunla birlikte ben de. Bu yüzden bunca senedir burada saklanıyorum ---apaçık, gözler önünde. Bekliyordum."

Bu konuşmalar Eph'in ensesindeki tüyleri diken diken etmişti. Gerçek, odadaydı, tam önünde: kavanozdaki, yaşlı adamın kanını arzulayan bir kurtçuk barındıran insan kalbi.

"İnsan ırkının geleceğini tehlikeye atan sırlar konusunda pek iyi değilimdir. Bunu başka kim biliyor?"

"Ah, biri biliyor. Evet. Güçlü biri. Efendi... yardım almadan yolculuk edemezdi. Onun korunmasını ve naklini bir insan müttefik ayarlamış olmalı. Vampirler, bir insanın yardımını almadan akan su kütlelerini geçemez. Onları davet eden bir insan. Ve şimdi mühür kırıldı ---ateşkes bozuldu. *Strigoi* ve insan arasında bir ittifak tarafından. İşte bu yüzden bu saldırı o kadar şok edici. Ve fevkalede bir biçimde tehditkar."

Nora Setrakian'a döndü. "Ne kadar zamanımız var?"

Yaşlı adam çoktan hesabını yapmıştı. "Bu şeyin bütün Manhattan'ı bitirmesi bir haftadan az alır. Bütün ülkeyi ele geçirmesi ise bir aydan az. İki ay içinde de... dünyayı."

"Mümkün değil," dedi Eph. "Öyle bir şey olmayacak."

"Kararlılığınıza hayranım," dedi Setrakian. "Ama karşınızda ne olduğunu hâlâ tam olarak bilmiyorsunuz."

"Tamam," dedi Eph. "O zaman söyleyin bana ---nereden başlıyoruz?"

PARK PLACE, TRIBECA

Vasiliy Fet, şehir işaretli minibüsünü Aşağı Manhattan'da, bir apartmanın önüne çekti. Dışarıdan bakınca bina pek bir şeye benzemiyordu, ama bir tentesi ve bir kapıcısı vardı, ve ne de olsa burası Tribeca'ydı. Önüne yasadışı şekilde park edilmiş, sarı tepe lambası dönen sağlık departmanı minibüsü olmasa adresi tekrar kontrol ederdi. Tuhaf bir biçimde, şehrin çoğu yerindeki pek çok bina ve konutta haşere yok ediciler, tıpkı suç

mahalline gelen polis gibi, memnunlukla karşılanırdı. Vasiliy burada böyle olacağını düşünmüyordu.

Kendi minibüsünün arkasında New York Şehri, Haşere Kontrol Hizmetleri Bürosu'nu temsil eden BPCS-CNY yazıyordu. Sağlık departmanı müfettişi Bili Furber onu dışarıdaki merdivende karşıladı. Billy'nin, devamlı nikotinli sakız çiğnemekten kaynaklanan yüz çizgilerini örten sarkık sarı bıyıkları vardı. "Vaz," diye seslendi ona. Bu Vasya'nın, yani Rusça isminin samimi halinin kısaltılmışıydı. Ona genellikle Vaz ya da basitçe V derlerdi, ikinci nesil Rus göçmeniydi ve boğuk sesiyle tamamen Brooklyn'e özgü bir aksanla konuşuyordu. Merdivenin çoğunu dolduracak kadar iri bir adamdı.

Billy onun koluna bir şaplak attı ve geldiği için teşekkür etti. "Kuzenimin yeğeni burada yaşıyor. Ağzından ısırıldı. Biliyorum ---benim çalıştığım türden binalardan değil, ama ne yaparsın, emlaktan para kazanan biriye evlendi. Bilesin diye söylüyorum ---ailedendir. Beş ilçenin en iyi fareci adamını getiriyorum dedim."

Vasiliy imha uzmanlarına özgü sessiz bir gururla başını salladı. Bir imha uzmanı sessizlik içinde başarı kazanır. Başarı demek, başarısından geriye iz bırakmamak demektir; bir sorunun var olduğuna, bir haşerenin bulunduğuna, tek bir kapan kurulduğuna dair hiçbir ipucu bırakmaz. Düzenin korunduğu anlamına gelir.

Tekerlekli çantasını, bir bilgisayar onarımcısının alet kutusu gibi peşinden çekti. Çatı katının kapısı yüksek tavanlara ve geniş odalara açılıyordu; burası New York emlak piyasasında rahat rahat üç milyon dolar edecek yüz altmış yedi metrekarelik bir evdi. Cam, tik ve kromla döşenmiş yüksek teknolojili bir odanın içinde, kısa, sert, basket topu turuncusu bir divanda oturmuş küçük bir kız, bebeğini kucaklamış, annesine sarılmıştı. Kızın üst dudağı ve yanağı büyük bir sargı beziyle kaplanmıştı. Annesinin saçları kısacıktı; dar, dikdörtgen çerçeveli gözlükleri vardı ve düğümlü iplikten dokunmuş yeşil kumaştan, diz boyu, yeşil bir yün etek giymişti. Kadın Vasiliy'e, çok havalı, androjen bir gelecekten gelmiş bir ziyaretçi gibi baktı. Çocuk küçüktü, beş altı yaşlarında ve hâlâ korku içindeydi.

Vasiliy gülümsemeyi deneyebilirdi, ama onunki çocukları rahatlatan türden bir yüz değildi. Çenesi bir balta başının dümdüz arkası gibi görünüyordu ve gözleri ayrıktı.

Duvarda, geniş, cam çerçeveli bir resme benzeyen bir düz ekran televizyon asılıydı. Televizyonda belediye başkanı bir mikrofon buketine konuşuyordu. Adam uçakta ölen kişiler ve şehrin morglarında sırra kadem basan cesetler hakkındaki soruları yanıtlamaya çalışıyordu. New York Polis Teşkilatı ayaktaydı, köprülerde ve tünellerde soğutuculu kamyonları durduruyorlardı. Bir ihbar hattı kurulmuştu. Kurbanların aileleri öfkeliydi ve cenazeler ertelenmişti.

Billy, Vasiliy’i kızın yatak odasına götürdü. Tenteli bir yatak, mücevher kakmalı bir Bratz televizyonu ile onunla uyumlu bir dizüstü bilgisayar ve köşede de hareketli, sarımsı kahverengi bir oyuncak midilli vardı. Vasiliy’in gözleri hemen yatağın yanındaki yiyecek paketine gitti: içinde fıstık ezmesi olan kızarmış krakerler. Onları kendisi de severdi.

"Burada öğle uykusunu uyuyordu," dedi Billy. 7Bir şeyin dudağını kemirdiğini hissedip uyanmış. O şey yastığının üzerindeymiş Vaz. Yatağında bir fare. Çocuk bir aydır uyumamış. Hiç böyle şey duydun mu?"

Vasiliy başını iki yana salladı. Manhattan'daki her binada -ev sahipleri ne derse desin, kiracılar ne düşünürse düşünsün fareler vardı ama varlıklarını belli etmekten hoşlanmazlardık özellikle de gün ortasında. Fareler genellikle çocuklara saldırır, hemde ağzın çevresine, çünkü yiyecek kokusu oradadır. Norveç fareleri --- *Rattus norvegicus,* şehir fareleri--- son derece hassas bir koku ve tat alma duyusuna sahiptir. Ön kesici dişleri uzun ve keskindir, alüminyum, bakır, kurşun ve demirden sağlamdır. Şehirdeki elektrik kablosu kopmalarının dörtte birinden kemirici fareler sorumludur, kaynağı belirsiz yangınların dörtte birinin arkasında da muhtemelen onlar vardır. Dişleri sertlikte çelikle boy ölçüşür, çenelerinin timsahsı yapısı sayesinde ısırdıklarında binlerce ton basınç üretebilirler. Betonu, hattâ taşı kem irebilirler.

"Kız fareyi görmüş mü?" dedi Vasiliy.

"Ne olduğunu bilmiyormuş. Çığlık atmış, çırpınmış ve fare kaçıp gitmiş. Acil serviste fare olduğunu söylemişler."

Vasiliy, esintiyi içeri alması için birkaç santim aralanmış olan pencereye gitti. Pencereyi itip açtı ve üç kat aşağıdaki parke taşı döşeli dar ara sokağa baktı. Yangın merdiveni pencereden üç metre kadar uzaktı, ama yüzyıllar yaşındaki tuğla duvar eğri büğrü ve çatlaktı. İnsanlar fareleri sürüngen ve hantal yaratıklar olarak düşünür, ama aslında sincaplar kadar çevik hareket edebilirler, özellikle de yemek ya da korkuyla motive olduklarında.

Vasiliy kızın yatağını duvardan çekti ve örtüleri açtı. Bir bebek evini, bir masayı ve bir kütüphaneyi çekip arkalarına baktı, ama zaten fareyi odada bulmayı beklemiyordu. Yalnızca aşikar olanı eliyordu. Tekerlekli arabasını pürüzsüz, cilalı zeminde arkasından çekerek koridora çıktı. Farelerin gözleri zayıftır ve daha çok hislerine güvenerek hareket ederler. Tekrar tekrar kullandıkları yollarda, hızla hareket ederler, alçak duvarlarda yollar açarlar, yuvalarından nadiren yüz seksen metreden daha fazla uzaklaşırlar. Yabancı ortamlara güvenmezler. Bu fare, kaba kürkü yer tahtalarının üzerinde süzülerek sağ taraftaki duvarın dibinden koşmuş, kapıyı bulmuş ve köşeyi dönmüş olmalıydı. Bir sonraki kapı banyoya açılıyordu, küçük kızın kendi banyosuna. Banyo çilek şeklinde bir banyo paspası, açık pembe duş perdeleri ve bir sepet dolusu köpük ve oyuncakla dekore edilmişti. Vasiliy banyoda saklanma yerleri aradı, sonra havayı kokladı. Billy'ye başını salladı ve o da kapıyı üzerine kapattı.

Billy bir an oyalanarak dinledi, sonra anneye güvence vermek için salona gitmeye karar verdi. Tam oraya varmıştı ki, holdeki banyodan korkunç bir gümleme ---banyo küvetine düşen şişelerin sesi--- ve ardından yüksek bir homurtu ve haşin bir sesle Rusça küfürler sıralayan Vasiliy’i duydu.

Anne ve kızı korkmuş görünüyordu. Billy elini uzatarak sabretmelerini istedi ---yanlışlıkla sakızını yutmuştu--- sonra koridora koştu.

Vasiliy banyo kapısını açtı. Kevlar kollu koruyucu eldivenlerini takmıştı ve iri bir çuval tutuyordu. Çuvalda bir şey kıvranıyor, pençeliyordu. Hem de

iri bir şey.

Vasiliy bir kez başını salladı ve çuvalı Billy'ye uzattı.

Billy’nin elinden onu almaktan başka şey gelmedi, yoksa çuval yere düşecekti ve fare kaçacaktı. Kumaşın göründüğü kadar sağlam olduğunu umdu; koca fare içinde kıvranıyor, mücadele ediyordu. Billy çuvalı bedeninden bir kol boyu uzakta tutarak çırpınan fareyi havada taşıdı. Bu arada, Vasiliy sakin sakin ---ama fazla yavaş bir biçimde- arabasını açıyordu. Kapalı bir paket --- halotan ile hazırlanmış bir sünger--- çıkardı. Vasiliy çuvalı aldı ve Billy memnunlukla uzattı. Vasiliy çuvalın ağzını uyutucu malzemeyi içine atmasına yetecek kadar açtı, sonra yine kapadı. Fare baştaki kadar çılgınca çabaladı. Sonra yavaşlamaya başladı. Vasiliy süreci hızlandırmak için çuvalı salladı.

Fare çabalamayı bıraktıktan sonra birkaç dakika daha bekledi, ardından çuvalı açtı ve içine uzanarak fareyi kuyruğundan tutup çıkardı. Fare uyuşmuştu, ama baygın değildi, pembe parmaklı ön pençeleri hâlâ keskin tırnaklarıyla havayı tırmalıyor, çenesi açılıp kapanıyordu ve parlak siyah gözleri açıktı. İri bir fareydi, vücudu yaklaşık yirmi santim uzunluğundaydı ve kuyruğu da o kadar vardı. Kaba kürkünün sırtı gri, karnı kirli beyazdı. Kimsenin evden kaçmış evcil hayvanı değildi, bu yabani bir şehir faresiydi.

Billy birkaç adım gerilemişti. O da zamanında epey fare görmüştü, ama onlara hiç alışamamıştı. Vasiliy aldırmıyor gibiydi.

"Bu hamile," dedi. Farelerin gebelik süresi yirmi bir gündür ve yirmi yavruya kadar doğurabilirler. Sağlıklı bir dişi her sene iki yüz elli yavru doğurabilir ---o yavruların yarısı büyüyerek çiftleşmeye hazır dişiler olurlar. "Laboratuvar için kanını alayım mı?"

Billy, Vasiliy ondan fareyi yemesini istemişçesine büyük bir tiksintiyle başını iki yana salladı. "Kız hastanede aşılarını olmuş. Şunun büyüklüğüne bak Vaz. Tanrı aşkına. Demek istediğim, bu," ---Billy sesini alçaktı--- "burası Bushwick’te bir apartman değil, anladın mı?"

Vasiliy anlamıştı. Hem de çok iyi. Vasiliy'in annesiyle babası buraya geldikleri zaman ilk Bushwick'e yerleşmişlerdi. Bushwick 1800'lü yılların ortalarından itibaren pek çok göçmen dalgası görmüştü: Almanlar, İngilizler, İrlandalılar, Ruslar, Polonyalılar, İtalyanlar, Afrikalı Amerikalılar, Porto Ricolular. Şimdi de Dominikliler, Guyanalılar, Jamaikalılar, Ekvadorlular, Hintliler, Koreliler ve Güneydoğu Asyalılar geliyordu. Vasiliy New York'un en fakir mahallelerinde epey zaman geçiriyordu. Her gece, fareleri uzak tutmak için kanepe minderleri, kitaplar ve mobilyalarla dairelerine duvar ören aileler biliyordu.

Ama bu saldırı gerçekten de farklıydı. Gün ışığı. Cüret. Normalde yemek aramak için dışarı çıkan, koloninin en zayıf fareleri olurdu. Bu güçlü, sağlıklı bir dişiydi. Son derece sıradışı bir durumdu. Fareler insanlarla kırılgan bir denge halinde yaşarlar, medeniyetin zayıf taraflarından faydalanırlar, daha iri olan türün atıklarıyla beslenirlerdi. Gözlerden ırak, duvarların arkasında, yer tahtalarının altında gizlenirlerdi. Bir farenin görünmesi insan endişesini ve korkusunu simgeler. Olağan gece gezintilerinin ötesinde bir saldırı, çevresel koşullarda bir değişikliğe işaret eder. Tıpkı insanlar gibi, fareler de gereksiz riskler almazlar: Yeraltından zorla çıkarılmaları gerekir.

"Pire tarağıyla taramamı ister misin?"

"Tanrım, hayır. Torbaya koy ve ondan kurtul yeter. Ne yaparsan yap, sakın kıza gösterme. Zaten yeterince travma geçirdi."

Vasiliy çantasından büyük bir plastik torba çıkardı ve fareyi bir başka halotan süngeri ile birlikte içine kapattı. Bu seferki ilaç ölümcül dozdaydı. Kanıtı saklamak için torbayı çuvalın içine koydu, sonra işine bakarak, mutfağa yollandı. Sekiz gözlü ağır ocağı ve bulaşık makinesini çekti. Lavabonun altındaki boruları kontrol etti. Fare dışkısı, fare deliği göremedi, ama yine de dolapların arkasına biraz yem serpti, çünkü oradaydı. Bunu evde oturanlara söylemeden yaptı, insanlar zehirler hakkında endişelenir, özellikle de ebeveynler; ama gerçek şudur ki, fare zehiri Manhattan'da her binanın dört bir köşesinde, bütün sokaklarda

bulunur. Böğürtlen mavisi şekerlere ya da yeşil tahıla benzeyen bir şey fark ederseniz, yakınlarda fare görüldüğünü anlarsınız.

Billy onun peşinden bodrum kata geldi. Burası düzenli ve düzgün bir yerdi, görünürde çöp, farelerin yuva kurulabileceği yumuşak atıklar yoktu. Vasiliy dışkı kokusu arayarak mekânı taradı. Nasıl fareler insanların kokusunu alabiliyorsa, Vasiliy de farelerin kokusunu alabilirdi. Işığı söndürerek Billy'yi huzursuz etti. İnce mavi tulumunun kemerinde taşıdığı feneri yaktı. Fener beyaz değil, mor bir ışık verdi. Kara ışık altında kemirgen idrarı çivit mavisi görünür, ama Vasiliy idrar göremedi. Sürünebilecekleri yerlere yem serpti ve köşe 'moteli'ni kurdu ---ne olur ne olmaz diye, kapanlar. Sonra Billy’nin peşinden lobiye çıktı.

Billy, Vasiliy’e teşekkür etti ve ona borçlu olduğunu söyledi. Sonra kapıda ayrı yollara gittiler. Ama Vasiliy hâlâ şaşkındı. Alet kutusunu ve ölü fareyi minibüsüne bıraktıktan sonra bir Dominic purosu yaktı ve yürümeye başladı. Caddeden aşağı yürüdü ve kızın penceresinden baktığı parke taşı kaplı ara sokağa döndü. Manhattan’da, binalar arasında geçit kalmış tek yer Tribeca'ydı.

Vasiliy daha birkaç adım gitmemişti ki, ilk fareyi gördü. Bir binanın kenarında koşturuyor, çevreyi yokluyordu. Sonra kısa tuğla duvarın kenarında büyümüş küçük, çarpık bir ağacın dalında bir tane daha gördü. Bir üçüncüsü taş olukta oturmuş, görünürde olmayan bir çöpün ya da lağımın kahverengi suyunu içiyordu.

O orada durmuş izlerken, parke taşlarından fareler çıkmaya başladı. Yıpranmış taşları pençeliyor, yüzeye çıkıyorlardı. Fare iskeletleri yassılaşabilir ve genişliği iki santimden fazla olmayan kafataslarından büyük olmayan deliklerden geçebilmelerini sağlar. Aralıklardan ikişer üçer çıkıyorlar, hızla dağıtıyorlardı. Vasiliy boyutları otuza sekiz olan parke taşlarını karşılaştırma için kullanarak, bu farelerin boylarının yirmi ila yirmi beş santim uzunluğunda, kuyruklarının da bir o kadar olduğunu tahmin etti. Başka bir deyişle, bunlar yetişkin farelerdi.

Yakınındaki iki çöp torbası kıpırdanıyor, kabarıyordu. Fareler içindeki çöpü yiyorlardı. Küçük bir fare yanından fırlayıp çöp tenekesine ulaşmaya çalıştı, ama Vasiliy iş çizmeleriyle bir tekme salladı ve fareyi dört buçuk metre uzağa fırlattı. Fare geçidin ortasına düştü ve kıpırtısız kaldı. Birkaç saniye içinde diğer fareler açgözlülükle tepesine çullanmışlardı ve uzun sarı dişleri ölen farenin kürkünü parçalıyordu. Fareleri yok etmenin en etkili ve verimli yolu çevrelerindeki yiyecek kaynağını yok etmek ve onların birbirlerini yemelerine izin vermektir.

Bu fareler açtı ve kaçıyorlardı. Böyle, gündüz vakti yeryüzünde dolaşmaları görülmüş şey değildi. Bu kitlesel yer değiştirmeler ancak deprem ya da bir binanın yıkılması gibi bir olayın öncesinde görülürdü.

Ya da, bazen, büyük bir inşaat projesinin öncesinde.

Vasiliy güneye doğru bir sokak daha yürüdü, Barclay Caddesi'ni geçip şehrin yukarıdaki gökyüzüne açıldığı bir yere geldi. Burada altmış dört dönümlük bir inşaat alanı vardı.

Eskiden Dünya Ticaret Merkezi’nin bulunduğu yere bakan platformlardan birine çıktı. Yeni binayı destekleyecek derin temeli kazmayı bitirmek üzereydiler, yerden beton ve çelik sütunlar yükselmeye başlamıştı, inşaat alanı şehirde bir oyuk gibiydi ---küçük kızın yüzündeki yara gibi.

Vasiliy Eylül 2001'deki mahşer gününü hatırlıyordu. İkiz Kuleler’in yıkılmasından birkaç gün sonra sağlık departmanı ile birlikte içeri girmişti. Mekânın çevresindeki kepenkleri indirilmiş restoranlardan başlayarak, ortada kalan yiyecekleri temizlemişlerdi. Sonra bodrum katlarına, yeraltı odalarına girmişler ve tek bir canlı fare görememişlerdi, ama varlıklarına dair ---kilometrelerce uzunlukta, toz altında kalmış fare patikaları da dahil--- bol bol kanıt vardı. Tamamen kemirilmiş bir Mrs. Fields kurabiye dükkanını çok iyi hatırlıyordu. Mekânda fare nüfusu patlama yapmıştı, farelerin yeni yiyecek kaynakları aramak için yıkıntılardan dışarı akın edeceğinden, çevre caddeleri ve semtleri basacağından endişe ediliyordu. Bu yüzden devletin finanse ettiği devasa bir önleme programı başlatılmıştı. Sıfır Noktası’nın içine, çevresine binlerce yemleme istasyonu ve çelik

telden kapanlar kurulmuştu, Vasiliy’in ve ona benzeyen diğerlerinin titizliği sayesinde korkulan istila hiç gerçekleşmemişti.

Vasiliy bugüne dek devletle sözleşmeli çalışmaya devam etmişti, birimi Battery Park içinde ve çevresinde bir fare kontrol çalışmasını denetliyordu. Bu yüzden yerel fare istilaları konusunda bilgiliydi ve inşaat projesinin başından beri de öyleydi. Şimdiye dek her şey normal gitmişti.

Aşağıdaki beton döken kamyonlara ve moloz kaldıran vinçlere baktı. Küçük bir oğlanın ayaklı dürbünle --- Empire State Building’in tepesindekilerle aynıydı--- işinin bitmesi için üç dakika bekledi, sonra iki çeyreklik attı ve inşaat alanını taradı.

Biraz sonra onları gördü; küçük kahverengi bedenleri köşelerden fırlıyor, taş yığınlarının çevresinde koşuyordu, birkaçı Liberty Caddesi'ne çıkan tali yolda deli gibi koşturuyordu. Kahrolası bir engelli yarışı koşarmış gibi, Özgürlük Kulesi'nin temelini işaretleyen kazıkların çevresinden dolanıyorlardı. Yeni inşaatın yeraltındaki PATH metrosu ile birleşeceği boşluklara baktı. Sonra dürbünü daha yükseğe döndürdü ve farelerin doğu köşesindeki çelik platformun iskeletine tırmanmasını, tellere çıkmalarını izledi. Kitlesel olarak temelden çıkıyor ve bulabildikleri yollardan kaçıyorlardı.

İZOLASYON KOĞUŞU JAMAİCA HASTANESİ TIP MERKEZİ

İzolasyon koğuşunun ikinci kapısının arkasında, Eph lateks eldivenlerini taktı. Setrakian’ın da aynısını yapması için ısrar ederdi, ama adamın çarpık parmaklarına baktığı zaman bunun mümkün olup olamayacağını merak etmişti.

Jim Kent’in kaldığı yere girdiler. Boş koğuştaki tek dolu yerdi. Jim uyuyordu, hâlâ sokak giysileri içindeydi; göğsünden ve elinden teller sarkıyor, sessizce çalışan makinelere gidiyordu. Görev başındaki hemşire ölçümlerin çok düşük olduğunu, bu yüzden otomatik alarmları ---düşük

nabız, kan basıncı, terleme, oksijen seviyesi--- susturmak zorunda kaldıklarını, çünkü durmaksızın çaldıklarını söyledi.

Eph berrak plastikten perdeleri açıp girdi. Serrakian'ın arkasında gerildiğini hissetti. Yaklaştıkları zaman Kent'in yaşam göstergeleri bütün ekranlarda yükseldi ---bu son derece sıradışıydı.

"Kavanozdaki kurtçuk gibi," dedi Setrakian. "Bizi sezdi. Yakındaki kanı sezdi."

"Olamaz," dedi Eph.

Daha da yaklaştı. Jim'in yaşam göstergeleri ve beyin aktivitesi arttı.

"Jim," dedi Eph.

Jim'in yüzü uykuyla gevşemişti, esmer teni macun grisi bir renk alıyordu. Eph gözkapaklarının altında gözbebeklerinin çılgınca bir REM uykusu içindeymiş gibi hızla hareket ettiğini görebiliyordu.

Setrakian uzun bastonunun gümüş kurt başı sapıyla perdeyi dibine kadar çekti. "Fazla yaklaşma," diye uyardı. "O dönüşüyor." Ceketinin cebine uzandı. "Aynan. Çıkar onu."

Eph'in ceketinin iç cebi gümüş çerçeveli, on santime sekiz santim bir aynayla sarkmıştı ---yaşlı adamın bodrumdaki vampir cephaneliğinden topladığı pek çok nesneden biri.

"Orada kendini görüyor musun?"

Eph eski camdaki yansımasını gördü. "Elbette."

"Lütfen onu kullanarak bana bak."

Eph aynayı çevirdi ve yaşlı adamın yüzünü gördü. "Tamam."

"Vampirlerin yansıması olmaz," dedi Nora.

"Tam olarak öyle değil," dedi Setrakian. "Şimdi, lütfen... dikkatle... aynayı kullanarak onun yüzüne bak."

Ayna çok küçük olduğundan, Eph'in yatağa yaklaşması gerekti. Kolunu uzatarak aynayı Jim'in başının üzerinde belli bir açıyla tuttu.

Başta Jim'in yansımasını göremedi. İmge, Eph'in eli şiddetle titriyormuş gibi görünüyordu. Ama arka planda, yastık ve yatak kıpırtısızdı.

Jim'in yüzü bulanıktı. Başı muazzam bir hızla sallanıyormuş gibi görünüyordu. Sanki öyle bir güçle titreşiyordu ki, hatları belirsizdi.

Eph kolunu hemen çekti.

"Gümüş sır," dedi Setrakian kendi aynasına dokunarak. "Anahtar bu. Bugünün seri üretim aynaları, krom kaplı sırtları yüzünden, hiçbir şey göstermiyor. Ama gümüş sırlı cam her zaman doğruyu söyler."

Eph aynada yine kendine baktı. Normaldi. Kendi elinin hafifçe titremesi dışında.

Aynayı yine Jim'in yüzünün üzerine uzattı ve kıpırtısız tutmaya çalıştı ---ve Jim'in yansıması olan muazzam bulanıklığı gördü. Sanki Jim'in bedeni öfkeli bir şeyin sancısı içindeydi, göze görünmeyecek kadar hızlı ve sertçe titreşiyordu.

Ama çıplak gözle bakınca sakin sakin, kıpırdamadan yatıyordu.

Eph aynayı Nora'ya verdi. Nora da onun hayretini ve korkusunu paylaştı. "Demek bunun anlamı... o bir şeye dönüşüyor... Kaptan Redfern gibi bir şeye."

"Normal enfeksiyonun ardından," dedi Setrakian, "dönüşümlerini tamamlamaları ve beslenmeye başlamaları yalnızca bir gün ve gece sürer. Bir tanesinin tamamen dönüşmesi yedi gece alır. Bu süre içinde hastalık bedeni tamamen tüketir ve onu kendi amacına ---yeni parazit durumuna--- göre yeniden şekillendirir. Sonra, otuz gecede tam olarak olgunlaşır."

"Tam olarak olgunlaşmak mı?" dedi Nora.

"Dua et, o aşamayı görmeyelim," dedi yaşlı adam. Jim’e işaret etti. "insan boynundaki damarlar en kolay erişim noktasıdır, ama femur damarları da kana doğrudan ulaşım yolu sağlar."

Boyundaki kesik o kadar düzgündü ki, o anda görünmüyordu. "Neden kan?" dedi Eph.

"Oksijen, demir ve pek çok başka besin maddesi var."

"Oksijen mi?" diye sordu Nora.

Setrakian başını salladı. "Konakladıkları bedenler değişir. Dönüşümün bir parçası olarak dolaşım ve sindirim sistemleri birleşir, bir olur. Böceklerdeki gibi. Kendi kanlarında, insan kanına kırmızı rengini veren demir ve oksijen bileşimi yoktur. Onların kanı beyaza döner."

"Organlar da..." dedi Eph. "Redfern'ünküler neredeyse kanserliye benziyordu."

"Beden sistemi tüketilir ve dönüştürülür. Virüs bedeni ele geçirir. Bedenler artık nefes almaz. Refleks eseri solunum sürer, ama artık oksijen kullanamaz. İhtiyaç duymadıkları akciğerler zamanla büzülüp uyum sağlar."

"Redfern," dedi Eph. "Saldırdığı zaman ağzından son derece gelişkin bir organ çıktı. Dilin altında iyice gelişmiş kaslı bir iğne varmış gibi."

Setrakian, hava durumu konusunda Eph’in söylediklerine katılırmış gibi başını salladı. "Beslendikleri zaman o organ kanla dolar. Derileri, göz yuvarları, tırnak etleri neredeyse kızarır. Bu iğne dediğiniz şey aslında biçim değiştirmiş eski bir organdır, eski gırtlak, soluk borusu ve akciğer keseleri, yeni gelişmiş etle birlikte, yeni bir işlev kazanır. Bir ceketin kol yeninin tersyüz edilmesi gibi. Vampir bu organı kendi göğüs boşluğundan fırlatabilir, bir ila iki metre ileriye uzatabilir. Olgun bir kurbanın anatomisine bakarsanız, kaslı bir doku bulursunuz, beslenmek için bu

organı fırlatan bir kese. Tek gereken saf insan kanının düzenli olarak alınmasıdır. Bu açıdan diyabetliler gibidirler. Bilmiyorum. Doktor olan sizsiniz."

"Öyle olduğumu sanıyordum," diye mırıldandı Eph. "Şimdiye kadar."

"Ben vampirlerin bakire kanı içtiğini sanıyordum," dedi Nora. "Hipnotize ettiklerini... yarasaya dönüştüklerini..."

"Bunlar fazla romantik fikirler," dedi Setrakian. "Ama gerçek daha... nasıl demeli?"

"Sapkınca," dedi Eph.

"İğrenç," dedi Nora.

"Hayır," dedi Setrakian. "Banal. Amonyum buldunuz mu?"

Eph başını salladı.

"Çok sıkışık bir sindirim sistemleri vardır," diye devam etti Setrakian. "Besin saklayacak yerleri yoktur. Yeni besine yer açmak için sindirilmemiş plazma ve diğer atıkların atılması gerekir. Kene gibi ---beslenirken dışkılarlar."

Aniden odanın içindeki ısı değişti. Setrakian'ın sesi buz gibi bir fısıltıya dönüştü.

"Strigoi" diye tısladı. "Burada."

Eph, Jim'e baktı. Jim'in gözleri açıktı, gözbebekleri karanlıktı, çevrelerindeki iris tabakaları grimsi turuncuya dönüyordu, neredeyse alacakaranlık gökyüzü gibi. Gözlerini tavana dikmişti.

Eph bir korku sancısı hissetti. Setrakian gerildi, boğum boğum elleri bastonunun kurt kafası topuzuna yanaştı ---vurmaya hazırdı. Eph onun amacının elektriğini hissetti ve yaşlı adamın gözlerinde gördüğü derin, kadim nefret karşısında şok oldu.

"Profesör..." dedi Jim dudaklarından kaçan hafif bir homurtuyla.

Sonra gözkapakları yine kapandı, Jim REM benzeri transına geri döndü.

Eph yaşlı adama döndü. "O sizi... nasıl tanıdı?"

"0 tanımadı," dedi Setrakian vurmak için tetikte bekleyerek. "Şu anda bir arıdan farksız, bir kovanın parçası oluyor. Pek çok parçadan, ama tek bir iradeden oluşan bir beden." Eph'e baktı. "Bu şey yok edilmeli."

"Ne?" dedi Eph. "Hayır."

"O artık sizin arkadaşınız değil," dedi Setrakian. "O sizin düşmanınız."

"Bu doğru olsa bile ---yine de benim hastam."

"Bu adam hasta değil. Hastalık âleminin ötesine geçti. Birkaç saat sonra ondan hiçbir şey kalmamış olacak. Hem... onu burada tutmak son derece tehlikeli. Pilotta olduğu gibi, bu binadaki insanları büyük riske sokmuş olacaksınız."

"Ya... ya kan bulamazsa?"

"Beslenmezse çökmeye başlar. Kırk sekiz saat boyunca beslenmezse beden zayıflar, sistemi kendi bedenindeki insan kas ve yağ hücreleriyle beslenmeye, ağır ağır ve acı verici bir biçimde kendi kendini yemeye başlar. Ta ki, yalnızca vampir sistem kalana kadar."

Eph başını sertçe iki yana salladı. "Benim yapmam gereken bir tedavi protokolü belirlemek. Bu hastalığın sebebi bir virüsse, bir tedavi bulmak için çalışmalıyım."

"Tek bir tedavisi var," dedi Setrakian. "Ölüm. Bedenin yok edilmesi. Merhametli bir ölüm."

"Biz veteriner değiliz," dedi Eph. "Yaşayamayacak kadar hasta insanları öldürmeyiz."

"Pilota öyle yaptınız."

Eph kekeledi. "O farklıydı. Nora'yla Jim’e saldırdı ---bana saldırdı."

"Kendini savunma felsefeniz, eğer gerçekten uygulanırsa, bu durumda kesinlikle geçerli."

"O zaman soykırım felsefesi de geçerli olurdu."

"Peki, eğer amaçları buysa ---insan ırkını tamamen boyunduruk altına almaksa--- o zaman yanıtınız ne olurdu?"

Eph soyut düşüncelere dolanmak istemiyordu. Baktığı kişi bir meslektaşıydı. Bir dosttu.

Setrakian onların fikirlerini değiştiremeyeceğini gördü, henüz hazır değillerdi. "O zaman beni pilotun kalıntılarına götürün. Belki sizi ikna edebilirim."

Asansöre binip bodrum kata inerlerken kimse konuşmadı. Kilitli olmasını bekledikleri morg kapısını açık buldular. Polis ve hastane idaresi kapının önünde toplanmıştı.

Eph onlara yaklaştı. "Ne yaptığınızı sanıyorsunuz?.."

Kapı çerçevesi çizilmişti, kasada ezikler ve zorlama izleri vardı, kilit dışarıdan kırılmıştı.

İdareci kapıyı açmamıştı. Biri zorla içeri girmişti.

Eph çabucak içeri baktı.

Masa çıplaktı. Redfern'ün cesedi gitmişti.

Eph daha fazla bilgi alabilmek için idareciye döndü, ama onun koridorda birkaç adım gerilediğini ve ona bakarak polislerle konuştuğunu fark ederek şaşırdı.

"Artık gitmeliyiz," dedi Setrakian.

"Ama cesedin nerede olduğunu öğrenmemiz lazım," dedi Eph.

"Onlar gitti," dedi Setrakian. "Asla bulunamayacaklar." Yaşlı adam şaşırtıcı bir güçle Eph'in kolunu tuttu. "Amaçlarına hizmet ettiler sanırım."

"Amaçları mı? O nedir?"

"Nihai olarak, dikkat dağıtmak. Çünkü önceden morglarda yatan diğer yolculardan daha ölü değiller."

SHEEPSHEAD KOYU, BROOKLYN

Yeni dul kalmış Glory Mueller, bir eş vasiyet bırakmadan ölürse ne yapması gerektiğine dair internette araştırma yaparken, 753 sayılı seferdeki kurbanların cesetlerinin kaybolduğuna dair bir haber fark etti. Bağlantıyı izledi ve TAKİPTE etiketli bir yazı okudu. Yazılanlara göre, FBI bir saat içinde basın açıklaması yapacak ve Regis Havayolları trajedisinin kurbanlarının cesetlerinin morgdan kaybolması hakkında bilgi verenlere yeni ve daha büyük bir ödül vaat ettiklerini bildirecekti.

Bu hikâye derin bir korku yarattı. Bir sebepten, önceki gece bir düşten uyandığını ve tavan arasında sesler duyduğunu hatırladı.

Onu uyandıran rüyadan, yeni merhum olmuş kocasının ölümden dönüp ona geldiğini hatırlıyordu sadece. Bir hata olmuştu ve 753 sefer sayılı uçaktaki tuhaf trajedi aslında olmamıştı. Hermann, Sheepshead Koyu'ndaki evlerinin arka kapısından, yüzünde bir *benden kurtulduğunu sanmıştın değil mi* gülümsemesi ile girmiş ve akşam yemeğini istemişti.

Glory başkalarının önünde, sessizce yas tutan dul rolü oynamıştı ve bunu karşısına çıkabilecek soruşturmalar ve davalar boyunca da sürdürecekti. Ama muhtemelen on üç senelik kocasının canına mal olan trajik olayı büyük bir armağan olarak gören tek kişiydi.

On üç senelik evlilik. On üç senelik amansız şiddet. Birlikte geçirdikleri seneler boyunca gittikçe artmış, dokuz ve on bir yaşındaki oğullarının gözleri önünde gittikçe daha sık gerçekleşir olmuştu. Glory sürekli olarak kocasının ruh halindeki değişimlerden korkarak yaşıyordu. O geçen hafta evde yokken, Heidelberg'de, ölüm döşeğindeki annesini ziyaret ederken, çocukları toparlayıp gitmenin nasıl bir şey olacağını düşünme izni bile vermişti kendine. Bir gündüz düşüydü yalnızca, gerçekleştirmek için fazla riskliydi. Ama nereye gidebilirdi ki? Daha da önemlisi... kocası onları yakalarsa, ki yakalayacağını biliyordu, ona ve çocuklara ne yapardı?

Ama Tanrı merhametliydi. Sonunda dualarına yanıt vermişti. O ---ve çocukları--- kurtulmuştu. Bu karanlık şiddet örtüsü yuvalarının üstünden kalkmıştı.

Merdivenin dibine gitti, ikinci kata ve orada, tavandaki kapağa baktı. Kapağın halatı sarkıyordu.

Rakunlar. Geri dönmüşlerdi. Hermann bir tanesini tavan arasında kapanla yakalamıştı. Korkudan çılgına dönmüş hayvanı arka bahçeye götürmüş, oğlanların önünde ona bir ders vermişti...

Artık bunlar yoktu. Artık Glory'nin korkacak hiçbir şeyi yoktu. Oğlanların eve dönmesine en az bir saat vardı. Glory yukarıya şimdi çıkmaya karar verdi. Zaten Hermann'ın eşyalarını elden geçirmeyi planlıyordu. Salı çöp günüydü ve o zamana kadar kocasına ait her şeyin gitmesini istiyordu.

Bir silaha ihtiyacı vardı ve aklına ilk gelen Hermann'ın kendi palası oldu. Onu birkaç sene önce almıştı ve yağlı kumaşa sarıp, evin yanındaki kilitli, plastik alet barakasının içine koymuştu. Glory ona neden böyle bir şey ---Sheepshead Koyu gibi bir yerde bir orman aleti--- istediğini sorduğunda yalnızca alayla gülmüş ve, "Hiç belli olmaz," yanıtını vermişti.

Bu daimi küçük tehdit imaları Hermann'ın gündelik tacizlerinin bir parçasıydı. Anahtarı kiler kapısının arkasındaki çengelden aldı ve dışarı çıkıp kilidi açtı. Yağlı kumaşı bahçe aletlerinin ve düğün armağanı olarak aldıkları eski, kıymık kıymık olmuş bir kroket takımının (onu artık ateş

yakmak için kullanacaktı) altında buldu. Paketi mutfağa götürdü ve masaya koydu. Açmadan önce duraksadı.

Öteden beri bu şeye kötücül özellikler atfetmişti. Her zaman, onun bir şekilde bu ailenin kaderinde belirleyici olacağını hayal etmişti; muhtemelen Glory'nin Hermann'ın ellerinde ölmesinde aracı olacaktı. Onu, uyuyan bir bebek iblisin örtüsünü açar gibi, yavaşça açtı. Hermann özel eşyalarına dokunulmasından hiçbir zaman hoşlanmamıştı.

Palanın çeliği uzun, geniş ve düzdü. Kabzasına deri şeritler sarılmıştı ve bir önceki sahibinin elinde solarak yumuşak bir kahverengi renk almıştı. Glorry onu kaldırdı, çevirdi, elindeki bu tuhaf nesnenin ağırlığını hissetti. Mikrodalga fırının kapağında kendi yansımasını görünce korktu: mutfağında elinde bir palayla duran bir kadın.

Hermann onu delirtmişti.

Pala elinde, yukarı kata çıktı. Tavan kapağının altında durdu ve sarkan beyaz halatın dibindeki düğüme uzandı. Kapak inleyen menteşeler üzerinde aşağıya doğru kırk beş derece açıyla açıldı. Bu gürültü orada saklanan yaratıkları ürkütmüş olmalıydı. Glory koşuşturma sesleri duymayı bekleyerek dinledi, ama ses gelmedi.

Duvarda, yüksekteki elektrik düğmesine uzandı, ama ışık yanmadı. Onu birkaç kez açıp kapadı, ama yine bir şey olmadı. Noel'den beri buraya çıkmamıştı, ampul yanmış olabilirdi. Tavan arası kirişlerinin arasında küçük bir çatı penceresi vardı. O yeterince ışık verirdi.

Katlanır merdiveni açtı ve tırmanmaya başladı. Uç basamak sonra gözleri tavan arası zemini ile aynı hizaya geldi. Henüz bitmemişti, folyo arkalı pembe fiberglas yalıtım örtüleri açıktaki putrellerin arasında rulo halinde duruyordu. Kuzeygüney ve doğubatı yönünde, çapraz düzenle kontrplak döşenmişti; bunlar depo mekânının dört çeyreğine giden yürüyüş yollarını oluşturuyordu.

Mekân beklediğinden daha karanlıktı. Sonra eski giysi askılarının yerinin değiştirilip, alçak çatı penceresinin kapatıldığını gördü.

Hermann'dan önceki hayatından kalma giysileri plastiğe sarılıp, on üç sene boyunca depoda saklanmıştı. Kontrplakların üzerinde yürüdü ve içeri ışık girsin diye askıları kaldırdı. Giysileri elden geçirip, eski benliğini hatırlayabileceği fikri dolaşıyordu kafasında. Ama sonra, kontrplak yürüyüş yolunun ötesinde, iki uzun putrelin arasında, yalıtım malzemesinin bir sebepten kaldırıldığı, çıplak bir zemin parçası gördü.

Sonra bir başka çıplak yer fark etti.

Ve bir tane daha.

Olduğu yerde donakaldı. Aniden arkasında bir şey sezdi. Dönmeye korkuyordu ---ama sonra elindeki palayı hatırladı.

Arkasında, tavan arasının dikey kenarının dibinde, çatı penceresinden en uzak yerde, yırtılmış yalıtım malzemesi köşeye yığılmıştı. Fiberglasın bir kısmı, devasa bir yuva hazırlayan bir hayvan tarafından yapılmış gibi parçalanmıştı.

Rakun değil. Daha büyük bir şey. Çok daha büyük.

Yığın tamamen kıpırtısızdı, bir şey saklamak için ayarlanmış gibiydi. Hermann o bilmeden tuhaf bir proje mi yapıyordu? Burada hangi karanlık sırrı saklıyordu?

Palayı sağ elinde kaldırarak bir parçanın kenarını çekeledi ve onu uzun bir şerit halinde yığından çektiği zaman...

... hiçbir şey geçmedi.

Bunun üzerine ikinci şeridi çekti... ve altından kıllı bir erkek kolu çıkınca durdu.

Glory o kolu tanıyordu. Ona bağlı eli de biliyordu. Onları yakından tanıyordu.

Gördüklerine inanamıyordu.

Palayı önünde kaldırarak bir şerit daha çekti.

Onun gömleği; kışın bile giymeyi tercih ettiği kısa kollu, düğmeli gömleklerinden biri. Hermann kibirli bir adamdı, kıllı kolları ile gurur duyardı. Saati ve alyansı yoktu

Glory dehşetten eriyerek, manzara karşısında olduğu yere mıhlanmıştı. Ama görmesi gerekiyordu. Bir şeride daha uzandı ve onu çektiği zaman yalıtım malzemesinin geri kalanının büyük kısmı kayıp yere düştü.

Ölü kocası Hermann evinin tavan arasında uyuyordu. Lime lime edilmiş pembe fiberglastan bir yatağın üzerinde, yürürken kirlenmiş gibi görünen ayakları dışında tamamen giyinik haldeydi.

Glory bu şoku kavrayamıyordu. Onunla başa çıkamıyordu. Kurtulduğunu sandığı koca. Zalim. Dayakçı. Tecavüzcü.

Elindeki pala adeta Demokles'in kılıcı gibi, Hermann'ın en ufak kıpırtısında inmeye hazır, uyuyan bedenin tepesinde dikildi.

Sonra kolunu yavaş yavaş indirdi, pala yanında durdu. Onun bir hayalet olduğunu fark etti. Ölümden dönmüş bir adam, sonsuza dek onun peşinden gelecek bir varlık. Glory ondan hiç kurtulamayacaktı.

Hermann gözlerini açtığında o bunları düşünüyordu.

Gözlerinin üzerindeki gözkapakları kalktı ve gözler dümdüz önüne baktı.

Glory olduğu yerde donakaldı. Kaçmak istedi, çığlık atmak istedi, ama ikisini de yapamadı.

Hermann'ın başı döndü, gözleri ona dikildi. Her zamanki aynı sataşan bakış vardı gözlerinde. Aynı alaylı ifade. Kötü şeylerden önce gelen aynı bakış.

Sonra Glory'nin kafasının içinde bir şey tık etti.

Aynı anda, sokağın dört ev aşağısında, dört yaşındaki Lucy Needham evin önündeki araba yolunda durmuş, Bebecik adındaki oyuncak bebeğini küçük bir Cheez-Its torbasından besliyordu. Lucy çıtırdayan krakerleri kemirmeyi bıraktı ve bunun yerine boğuk çığlıkları ve sert *çat* seslerini dinledi... yakından bir yerden geliyordu. Kendi evine, sonra kuzeye baktı. Masum bir şaşkınlık içinde burnu kırıştı. Açık ağzından sarkan ve yarı çiğnenmiş peynirli krakerlerden turunculaşmış bir dille kıpırdamadan durup, duyduğu en tuhaf gürültüleri dinledi. Babası elinde telefonla dışarı çıktığında ona söylemeye niyetliydi, ama o sırada Cheez-Its torbası elinden düşmüştü ve Lucy krakerleri yerden toplayıp yiyordu. Bu yüzden azar işitince her şeyi unuttu.

Glory orada, tavan arasında nefes nefese durmuş, palayı iki eliyle kavramış, öğürüyordu. Hermann yapış yapış pembe yalıtım malzemesinin üzerinde paramparça yatıyordu ve tavan arası duvarından beyaz bir sıvı damlıyordu.

Beyaz?

Glory, bir ruh bulantısı içinde titriyordu. Verdiği zararı inceledi. Pala iki kez tahta kirişe saplanmıştı. Glory, Hermann palayı elinden almaya çalışıyormuş gibi hissetmiş, onu çılgınca ileri geri sallayarak kurtarmış ve Hermann'ın bedenine savurmaya devam etmişti.

Bir adım geriledi. Bedeninden çıkmış, kendine uzaktan bakıyormuş gibi hissediyordu. Yaptığı şey şok ediciydi.

Hermann'ın alaylı ifadesi, başıyla birlikte iki kirişin arasına yuvarlanmıştı; yüzüstü duruyordu ve yanağına pamuk şeker gibi, bir parça pembe fiberglas yapışmıştı. Gövdesi deşilmişti, butları femura kadar kesilmişti, bacak arasından beyaz köpükler çıkıyordu.

Beyaz?

Bir şeyin *tıptıptıp* diye terliğine dokunduğunu hissetti. Orada kan gördü ---kırmızı kan--- ve bir şekilde kendini, sol kolunu kestiğini fark etti, ama

acı hissetmiyordu. Kolunu kaldırıp inceledi, kolundan kontrplak zemine şişman, kırmızı damlalar düştü.

Beyaz?

Kara, küçük ve kıvranan bir şey gördü. Hâlâ cinayet öfkesinin pençesindeydi; bakışları bulanıktı ve gözlerini kırpıştırıyordu. Gördüklerine güvenemiyordu.

Bileğinde, kanlı terliğinin altında bir kaşıntı hissetti. Kaşıntı bacağına kıvrandı ve Glory yapış yapış, beyaz palanın düz yanıyla butuna şaplak attı.

Sonra... diğer bacağının önünde bir başka kaşıntı hissetti. Ve ---ayrıca--- belinde de. Bir tür isterik tepki verdiğini fark etti; böcek saldırısına uğramış gibi hissediyordu. Bir adım geriledi, neredeyse kontrplak yürüyüş yolundan düşecekti.

O zaman bacak arasında son derece sinir bozucu bir kıvranma hissi duydu ---sonra aniden, rektumunda kıvrılan bir rahatsızlık. Saldırgan bir kayma hissi onu olduğu yerde sıçrattı ve altına kaçırmak üzereymiş gibi kalçalarını kastı. Anüsündeki kas gevşedi ve Glory bir an o şekilde, felç olmuş gibi durdu. Sonra his solmaya başladı. Glory rahatladı. Banyoya gitmesi gerekiyordu. Bir başka kıvranma hissi dikkatini çekti; bu seferki, bluzunun kolunun içindeydi. Kolundaki kesikte yakıcı bir kaşıntı hissetti.

Sonra, karnında, derinliklerde sarsıcı bir sancıyla iki büklüm oldu. Pala kontrplağın üzerine düştü ve Glory'nin ağzından bir ızdırap feryadı çıktı. Tecavüze uğradığını hissediyordu. Bir şeyin kolunda dalgalandığını hissetti ---şimdi etinin altındaydı, derisi karıncalanıyordu--- ve ağzı açıkken, hâlâ çığlık atmaktayken, bir başka damar kurdu ensesinden kıvranarak geldi, çenesini aşıp dudağına vardı ve ağzından içeri, yanağına doğru girip, gırtlağına süründü.

FREEBURG, NEW YORK

Eph arabasını Cross Island Bulvarı üzerinden doğuya, Nassau İlçesi'ne sürerken gece hızla çökmekteydi.

"Yani bana, şehir morglarındaki yolcuların, tüm şehrin aradığı kişilerin ---hepsinin eve gittiğini mi söylüyorsunuz?"

Yaşlı profesör arka koltukta oturmuş, şapkasını kucağına bırakmıştı. "Kan, kan ister," dedi. "Döndükten sonra, ilk önce hastalanmamış akrabalarını ve arkadaşlarını ararlar. Geceleyin duygusal bağ paylaştıkları kişileri aramak için geri dönerler. Onların 'Kıymetlileri'. Eve dönüş içgüdüsü gibi sanırım. Kayıp köpeklerin yüzlerce kilometre gidip sahiplerini bulmalarını sağlayan aynı hayvani içgüdü. Yüksek beyin işlevleri zayıfladıkça, hayvansı doğaları kontrolü ele alır. Bunlar dürtülerin güttüğü yaratıklardır. Beslenmek. Saklanmak. Yuvalanmak."

"Onların yasını tutan insanlara dönüyorlar," dedi önde, Eph'in yanındaki yolcu koltuğunda oturan Nora. "Saldırmak ve hastalığı bulaştırmak için mi?"

"Beslenmek için. Yaşayanlara işkence etmek, ölümden dönmüşlerin doğasında vardır."

Eph sessizlik içinde otobandan çıktı. Bu vampir meselesi bozuk yemek yemenin zihinsel dengiydi: Zihni onu sindirmeyi reddediyordu. Çiğniyor, çiğniyordu, ama bir türlü yutamıyordu.

Setrakian ondan, 753 numaralı seferin yolcu listesinden birini seçmesini istemişti ve Eph'in ilk aklına gelen, küçük kız Emma Gilbarton olmuştu. Uçakta annesi ile el ele bulduğu. Setrakian'ın hipotezini sınamak için iyi bir örnek gibi gelmişti. On bir yaşında ölü bir kız, geceleyin Queens'ten, ta ailesinin Freeburg'daki evine nasıl gidebilirdi?

Ama şimdi Eph, arabayı Gilbarton'ların evinin (aralıklı malikanelerin dizildiği geniş bir sokakta, George dönemi tarzında yapılmış, haşmetli bir evdi) önüne çekerken, eğer bu konuda yanılmışlarsa, ailesinin sonunun, karısının ve tek çocuğunun yasını tutan bir adamı uyandıracağını fark etti.

Bu, Eph’in bildiği türden bir şeydi.

Setrakian Explorer'dan indi, şapkasını başına geçirdi ve yaslanmak için ihtiyaç duymadığı uzun bastonunu taşıyarak yürüdü. Sokak o saatte sessizdi, diğer evlerin bazılarının içinde ışıklar yanıyordu, ama dışarıda insanlar, yoldan geçen arabalar yoktu. Gilbarton'ların evinin tüm pencereleri karanlıktı. Setrakian onlara birer pilli fener verdi. Luma ışıkları gibi kara ampullüydüler, ama daha ağırdılar.

Kapıya gittiler ve Setrakian bastonunun başını kullanarak kapı zilini çaldı. Kimse yanıt vermeyince kapı tokmağını denedi. Yalnızca elinin eldivenli kısmını kullanmış, çıplak parmak uçlarını kapı tokmağına dokundurmamıştı. Parmak izi bırakmıyordu.

Eph yaşlı adamın daha önce de bu tür şeyler yapmış olduğunu anladı.

Ön kapı sıkıca kilitlenmişti. "Gelin," dedi Setrakian.

Merdiveni indiler ve evin çevresinden dolaştılar. Arka bahçe, eski bir ormanın kıyısında geniş bir açıklıktı. Yeni ay yeterince ışık veriyor, bedenlerinin soluk gölgelerini çimenlerin üzerine düşürüyordu.

Setrakian durup bastonuyla işaret etti.

Mahzenin karanlık girişi yükseliyordu ve kapıları ardına dek geceye açıktı.

Yaşlı adam o tarafa yürüdü ve Eph ile Nora da onu takip etti. Karanlık mahzene inen taş basamaklar vardı. Setrakian arka bahçeyi kuşatan yüksek ağaçların arasını taradı.

"Öylesine içeri giremeyiz," dedi Eph.

"Bu, günbatımından sonra kesinlikle aptalca olur," dedi Setrakian. "Ama bekleme şansımız yok."

"Hayır, demek istediğim... bu haneye tecavüz," dedi Eph. "İlk önce polisi aramamız lazım."

Setrakian azarlayan bir bakışla Eph'in fenerini elinden aldı. "Burada yapmamız gerekeni... anlamazlar."

Feneri yaktı, iki mor ampul kara ışık yaymaya başladı. Eph'in kullandığı tıbbi fenerlere benziyordu, ama daha parlak ve sıcaktı, daha büyük piller takılmıştı.

"Kara ışık mı?" dedi Eph.

"Kara ışık yalnızca uzun dalga morötesi ya da UVA ışıktır. Ortaya çıkarıcı, ama zararsızdır. UVB orta dalgadır, güneş yanığına ya da deri kanserine sebep olabilir. Bu," ---fenerin ışığını onlardan ve kendisinden uzak tutmaya özen gösterdi--- "kısa dalga UVC'dir. Mikrop kırıcıdır, sterilizasyon için kullanılır. DNA bağlarını kırar. Doğrudan bu ışığa maruz kalmak insan derisi için çok zararlıdır. Ama bir vampire karşı... bir silahtır."

Yaşlı adam fenerle birlikte basamakları inmeye başladı. Bastonu diğer elindeydi. Morötesi spektrum pek az gerçek aydınlanma sağlar, UVC ışığı ortamdaki kasveti dağıtmak yerine onu artırıyordu. Gecenin serinliğinden, beton temel mahzeninin soğuğuna geçerlerken, merdivenin iki yanındaki taş duvarların üzerindeki yosunlar hayalet beyazı parlıyordu.

İçeride, Eph birinci kata çıkan merdivenin karanlık siluetini seçebiliyordu. Bir çamaşırhane ve eski moda bir tilt makinesi vardı.

Ve yerde yatan bir beden.

Ekose pijama giymiş bir adam. Eph eğitimli bir doktorun içgüdüsüyle ona doğru yürümeye başladı ---sonra kendine hakim oldu. Nora iç kapının karşısındaki duvarda el yordamı ile arandı, oradaki düğmeye bastı, ama ışık yanmadı.

Setrakian adama yaklaştı ve lambayı adamın boynuna tuttu.

Çivit rengi tuhaf parıltı, adamın boğazının ortasının hemen solunda, mavi mavi parlayan küçük, dümdüz bir yarık gösterdi.

"Dönüşmüş," dedi Setrakian.

Yaşlı adam Luma lambasını yine Eph’in eline tutuşturdu. Nora kendi lambasını yakıp adamın yüzüne tuttu ve ortaya çılgın bir derialtı varlığı çıktı: kıpırdanan, kıvranan, tarif edilemez, ama kuşku götürmez bir biçimde kötücül, kaşlarını çatmış bir ölü maskesi.

Setrakian gidip, köşedeki tezgaha dayanmış, parlak tahta saplı, kırmızıgümüş çeliği ışıl ışıl olan yeni bir balta buldu. Boğum boğum ellerinde baltayla geri döndü.

"Dur," dedi Eph.

"Lütfen geri çekilin Doktor," dedi Setrakian.

"Öylece orada yatıyor," dedi Eph.

"Yakında kalkar." Yaşlı adam bakışlarını yerde yatan adamdan hiç ayırmadan, açık mahzen kapağına giden taş basamakları gösterdi. "Kız şimdi dışarıda bir yerde. Diğerleriyle besleniyor." Setrakian baltayı hazır etti. "Buna göz yummanızı istemiyorum Doktor. Şu anda tek istediğim kenara çekilmeniz."

Eph Setrakian’ın yüzündeki kararlılığı gördü ve, o yoluna çıksa da, çıkmasa da, onun baltayı savuracağını anladı. Eph geri çekildi. Balta Setrakian’ın cüssesine ve yaşına göre ağırdı, yaşlı adam iki kolunu başının üzerine kaldırdı, baltanın arkası neredeyse beline kadar indi.

Sonra kolları gevşedi. Dirseklerini indirdi.

Başını açık mahzen kapağına çevirerek dinledi.

O zaman Eph de duydu: ezilen kuru otların çıtırtısı.

Başta hayvan zannetti. Ama hayır. Çıtırtıda iki ayaklı birinin basit ritmi vardı.

Ayak sesleri. İnsan ---ya da eskiden insan olan bir şey. Yaklaşıyordu.

Setrakian baltayı indirdi. "Kapının yanında durun. *Sessizce.* Kız girdikten sonra kapıyı arkasından kapatın." Eph'ten lambayı aldı, karşılığında baltayı eline tutuşturdu. "Kız kaçmamalı."

Bastonunu duvara dayadığı yere, kapının karşısına çekildi ---sonra sıcak lambayı söndürerek mutlak karanlıkta kayboldu.

Eph açık mahzen kapısının yanında, sırtını duvara vererek durdu. Nora da yanındaydı, ikisi de bir yabancının evinin mahzeninde titriyordu. Yumuşak, hafif ayak sesleri yaklaşmıştı.

Sesler merdivenin tepesinde durdu. Mahzen kapısından sızan ay ışığına soluk bir gölge düştü: bir baş ve omuzlar.

Ayak sesleri merdiveni inmeye başladı.

Dipte, kapının hemen önünde durdu. Üç metre uzakta baltayı göğsüne dayamış, bekleyen Eph kızın profiline odaklanmıştı. Kısa boylu ve küçüktü, sarı saçları ayak bileklerine kadar inen gösterişsiz geceliğinin omuzlarına dökülüyordu. Yalınayaktı, kolları yanında gevşekçe, dümdüz sarkıyordu ve tuhaf bir kıpırtısızlıkla duruyordu. Göğsü kabarıp iniyordu, ama ay ışığı altında ağzından buhar çıkmıyordu.

Daha sonra çok daha fazlasını öğrenecekti; kızın işitme ve koku alma duyularının iyice keskinleştiğini. Onun, Nora'nın ve profesörün bedenlerinde akan kanı işitebildiğini, nefesleriyle verdikleri karbondiypksitin kokusunu alabildiğini. Ayrıca görme yeteneğinin duyularıma en zayıfı olduğunu da öğrenecekti. Şu anda renk görme yeteneğini kaybettiği aşamadaydı; termal görüşü -sıcaklık işaretlerini tek renkli haleler biçiminde 'okuyabilme' yeteneği--- henüz tam olarak gelişmemişti.

Kız birkaç adım attı, soluk ay ışığı dikdörtgeninden çıkıp, mahzenin mutlak karanlığına girdi. Odaya bir hayalet girmişti. Eph kapıyı kapamalıydı, ama kızın buradaki varlığı onu dondurmuştu.

Setrakian'ın beklediği tarafa döndü. Yaşlı adam lâmbasını yaktı. Kız ifadesizce lambaya baktı. Sonra Setrakian elinde lambayla ona doğru yürümeye başladı. Kız onun sıcaklığını hissetti ve kaçmak için mahzen kapısına döndü.

Eph kapıyı kapadı. Ağır kapı çarparak kapanınca, sesi tüm mahzende yankılandı. Eph evin tepelerine yıkılacağını hayal etti.

Küçük kız, Emma Gilbarton, şimdi onları görmüştü. Kenardan mor ışıkla aydınlanmıştı. Eph kızın dudaklarının kenarında ve küçük, sevimli çenesinde çivit rengi parıltılar fark etti. Tuhaftı, tıpkı floresan boya sürünmüş, partiye gider gibiydi.

Hatırladı: Kan morötesi ışık altında çivit rengi parlar.

Setrakian parlak lambayı önüne uzattı ve onu kullanarak kızı gerilemeye zorladı. Kızın tepkisi hayvansı ve şaşkındı, yanan bir meşaleyle karşılaşmış gibi büzülüyordu. Setrakian onu zalimce izleyip duvara kadar sürdü. Kızın gırtlağının derinliklerinden alçak, hırıltılı bir ses ---bir sıkıntı homurtusu--- geldi.

"Doktor." Setrakian Eph'e sesleniyordu. "Doktor, gelin. Hemen!"

Eph kıza yaklaştı ve Luma lambasını Setrakian'dan alıp baltayı ona verdi ---bu arada, ışığı kızın üzerinde tutuyordu.

Setrakian geriledi. Baltayı kenara attı. Balta sert zemine gürültüyle düştü. Bastonunu eldivenli ellerinde tutup kurt başının hemen altından kavradı. Bileğini sertçe bükerek kurt başını saptan ayırdı.

Setrakian tahta kınından, gümüşten yapılmış bir kılıç çıkardı.

"Acele et," dedi Eph ve lambanın öldüren ışınları altında kapana kısılmış kızın duvarın dibinde kıvranmasını izledi.

Kız yaşlı adamın elindeki, neredeyse beyaz parlayan kılıcı gördü ve yüzüne korkuya benzer bir ifade oturdu. Sonra korku haşinleşti.

"Acele et!" dedi Eph bu için bitmesi için can atarak. Kız tısladı ve Eph kızın derisinin altındaki karanlık şekli gördü, şekil dışarı çıkmak için hırlayan bir iblise benziyordu.

Nora yerde yatan babayı izliyordu. Bedeni kıpırdanmaya başlamıştı, gözleri açılıyordu. "Profesör?" dedi Nora.

Ama yaşlı adam kıza odaklanmıştı.

Nora, Gary Gilbarton'ın doğrulup oturmasını, sonra yalınayak doğrulmasını izledi: gözleri açık, pijamaları içinde dikilen ölü bir adam.

"Profesör?" dedi Nora lambasını yakarak.

Lamba çıtırdadı. Nora onu salladı, pillerin takıldığı alt kısma vurdu. Mor ışık cızırdayarak yandı, sonra söndü ---sonra yine yandı.

"Profesör!" diye bağırdı Nora.

Titreşen lamba ışığı Setrakian'ın dikkatini çekmişti. Dönüşmüş adama döndü. Adam şaşkın görünüyordu ve ayaklarının üzerinde sallanıyordu. Setrakian çeviklikten ziyade beceriyle Gilbarton'ın karnına ve göğsüne darbeler indirerek onun iki büklüm olmasına sebep oldu, pijamasının üstünde beyaz beyaz kanayan yaralar açtı.

Kızla yalnız kalmış olan Eph bu iblisin kızın içinde ortaya çıkmasını izliyordu ve arkasında neler olup bittiğini bilmediğinden, "Profesör Setrakian?" dedi.

Setrakian darbelerini babanın koltuk altlarına yönelterek adamın ellerinin yanlarına inmesini sağladı, sonra dizlerinin arkasındaki tendonları

keserek dönüşmüş adamı dörtayak üzerinde yere çökertti. Gilbarton'ın başı kalkmış ve boynu uzanmıştı, Setrakian bundan faydalanarak kılcını kaldırdı, ciddi bir ifade ile yabancı bir dilde bazı sözcükler söyledi. Sonra kılıç çınlayarak adamın boynuna indi, başı gövdeden ayrıldı. ve dönüşmüşün bedeni yere yığıldı.

"Profesör!" dedi Eph, lamba ışığını kıza tutup ona işkence ederek. Kız Zack'le aynı yaşlardaydı, yaratık içini kasıp kavururken vahşi gözleri çivit rengi ---kanlı gözyaşlarıyla--- doluyordu.

Kızın ağzı, konuşacakmış gibi açıldı ---adeta şarkı söyleyecekmiş gibi. Ağzı açılmaya devam etti ve şey ---dilin altındaki yumuşak damaktan çıkan iğne--- ortaya çıktı. Uzantı kabarırken kızın gözlerindeki ifade hüzünden açlığa döndü, neredeyse beklentiyle parlıyorlardı.

Yaşlı adam kılıcı uzatarak ona geri döndü. "Geri, *strigoi!"* dedi.

Kız çakmak çakmak gözlerle yaşlı adama döndü. Setrakian'ın gümüş kılıcı şimdi beyaz kanla kayganlaşmıştı. Adam önceki sözleri tekrarladı ve kılıcını iki eliyle tutup omzunun üzerine kaldırdı. Kılıç inerken Eph yoldan çekildi.

Kız son anda itiraz edercesine elini kaldırmıştı. Kılıç eli bileğinden ayırdıktan sonra kafayı kopardı. Temiz ve dümdüz bir kesikti. Duvara beyaz kan sıçradı ---damardan fışkıran kan gibi değil de, daha çok mide bulandırıcı bir *şaplama* gibi. Kızın bedeni yere yığıldı, başı ve eli dibine düştü, sonra baş yuvarlanıp gitti.

Setrakian kılıcını indirdi ve lambayı Eph'in ellerinden çekip aldı, adeta bir zafer hareketiyle, soluk ışını kızın açık boyun yarasına tuttu. Ama bu bir zafer değildi: Eph yaradan sızan yoğun beyaz kanda kıvranan şeyler gördü.

Parazit kurtlar... Işığa yakalandıklarında sımsıkı kıvrıldılar ve kıpırtısız kaldılar. Yaşlı adam mekânı ışıkla yıkıyordu.

Eph taş basamaklarda ayak sesleri duydu. Nora mahzen kapağına doğru koşuyordu. Eph de onun peşinden koştu, neredeyse kızın babasının kafası

uçmuş bedenine takılıp düşecekti.

Nora sallanan karanlık ağaçlara doğru koşuyordu. Oraya ulaşamadan Eph yetişti ve onu kendine çekerek sıkı sıkı sarıldı. Nora, feryadının geceye kaçmasından korkarmış gibi, onun göğsüne haykırdı. Eph Setrakian bahçeye çıkana kadar onu öyle tuttu.

Yaşlı adamın nefesi serin gece havasında buharlar çıkarıyor, göğsü gösterdiği çabayla inip kalkıyordu. Parmaklarını kalbine bastırdı. Birbirine girmiş beyaz saçları ay ışığında parlıyor, onun deli gibi görünmesine sebep oluyordu ---ki o anda Eph'e her şey çılgınca görünüyordu.

Setrakian kılıcı çimenlerin üzerinde temizledikten sonra bastonun kın olan ucuna soktu. İki parçayı sağlamca kıvırarak sabitledi ve silah eski, aşırı uzun baston haline geldi.

"Kız serbest kaldı," dedi. "Kız ve babası huzur içinde."

Ay ışığı altında pantolonunda ve ayakkabılarında vampir kanı arıyordu. Nora çılgın bakışlarla ona baktı. "Sen kimsin?" dedi.

"Yalnızca bir hacı," diye yanıt verdi Setrakian. "Tıpkı senin gibi."

Eph’in Explorer'ına geri yürüdüler. Eph ön bahçede kendini sinirli ve fazla göz önünde hissetti. Setrakian yolcu kapısını açtı ve yedek bir pil pakedini çıkardı. Eph’in lambalarından birindeki pilleri değiştirdi ve mor ışığı aracın yan tarafına tutarak kontrol etti.

"Siz burada bekleyin lütfen," dedi Setrakian.

"Ne için?" dedi Eph.

"Kızın dudaklarındaki ve çenesindeki kanı gördünüz. Kızarmıştı. Beslenmiş. Bu iş daha bitmedi."

Yaşlı adam bir sonraki eve doğru yola koyuldu. Eph adamı seyretti, Nora da onun yanından ayrılarak gidip aracın kenarına yaslandı.

Kusacakmış gibi, sertçe yutkundu. "Biraz önce iki insanı kendi evlerinin mahzeninde öldürdük."

"Bu şey insanları kullanarak yayılıyor. İnsan olmayan insanları."

"Vampirler, Tanrım..."

"Birinci kural her zaman şudur," dedi Eph. "Hastalıkla savaş, kurbanlarıyla değil."

"Hastaları şeytanlaştırma," dedi Nora.

"Ama şimdi... hastalar şeytan oldu. Hastalık bulaşmış kişiler hastalığın aktif taşıyıcıları, ve durdurulmaları lazım. Öldürülmeleri. Yok edilmeleri."

"Müdür Barnes buna ne diyecek?"

"Onu bekleyemeyiz," dedi Eph. "Zaten çok fazla oyalandık."

Sustular. Biraz sonra Setrakian bastonvampir kılıcını ve hâlâ ılık olan lambasını taşıyarak geldi.

"Tamamdır," dedi.

"Tamam mı?" dedi Nora, hâlâ gördüklerinin etkisindeydi. "Şimdi ne olacak? O uçakta iki yüz yolcu olduğunun farkındasınız."

"Durum bundan daha kötü. Bu ikinci gece. Şu anda hastalığın ikinci dalgası yayılıyor."

İKİNCİ GECE

Patricia, gelip geçen bir günün daha kayıp saatlerini silkelercesine, elini sertçe saçlarından geçirdi. Kendini Mark'ın eve gelmesini dört gözle beklerken buldu, hem de sırf çocukları ona teslim etmek ve, "Al bakalım," demek için değil. Ona günün tek gerçek haberini vermek istiyordu. Luss'ların dadısı eve girdikten beş dakika sonra koşa koşa evden çıkmıştı --- Patricia onu yemek odasının öne bakan pencerelerinin tüllerinin ardından izlemişti. Çocuklar görünürlerde yoktu ve yaşlı siyah kadın arkasından kovalayan varmış gibi kaçmıştı.

Aaaa, Luss ailesi. Komşular *nasıl da* sinirini bozabiliyordu insanın. Bir deri bir kemik Joanie'nin ona 'Avrupai salt toprak şarap mahzeni'ni tarif etmesini her düşündüğünde, Patricia ortaparmağını hiç düşünmeden Luss'ların evine doğru kaldırıyordu. Mark'ın, eğer hâlâ denizaşırı ülkelerdeyse, Roger Luss hakkında bildiklerini öğrenmek için *ölüyordu*. Bildiklerini karşılaştırmak istiyordu. Onun ve kocasının aynı sayfada kaldıkları tek konu, dostlarının, ailelerinin ve komşularının hayatlarını masaya yatırmaktı. Belki de başka insanların evlilikleri ile ilgili sorunlarının ve ailevi talihsizliklerinin tadını çıkarmak, bir şekilde onun ve Mark'ın sorunlarını daha az sıkıntılı kılmıştı.

Skandal her zaman bir kadeh Pinot şarabıyla daha iyi giderdi. Patricia ikinci kadehini gösterişli bir hareketle bitirdi. Kadehler arasına belli bir zaman süresi koymayı içtenlikle düşünerek mutfak saatine baktı. Mark eve gelip onu kendisinden iki kadeh ileride bulunca sabırsızlanıyordu. Boşversene Mark'ı; o bütün gün şehirdeki ofisinde rahat rahat oturuyor, öğle yemeklerine çıkıyor, aylak aylak dolaşıyor ve geç saatte trende diğer yolcularla gevezelik ederek eve dönüyordu. Patricia ise burada bebekle, Marcus'la, dadı ve bahçıvanla baş başa, kısılı kalmıştı...

Kendine bir kadeh daha doldurdu ve Marcus denen küçük, kıskanç iblisin ne zaman içeri girip uyuyan kız kardeşini uyandıracağını merak etti. Dadı gitmeden önce Jacqueline'i uyutmuştu ve küçük bebek henüz

uyanmamıştı. Patricia yeniden saate baktı ve evdeki bu uzun sessizliğe şaştı. Vay... muhteşem uyuyordu. Yeni bir yudum şaraptan cesaret alarak, dört yaşındaki terörist cini hatırladı ve reklam dolu *Cookie* dergisini ittirip arka merdiveni tırmanmaya başladı.

İlk önce Marcus'a baktı ve onu yatağının yanındaki New York Rangers desenli halıda yüzüstü uzanmış buldu. Taşınabilir elektronik oyun zamazingosu halının üzerindeki elinde açık duruyordu hâlâ. *Bitkin"*düşmüştü. Elbette, küçük ruh emici yatma zamanında uyumayı reddettiğinde bu uyku burunlarından fitil fitil gelecekti ---ama bu, Mark'ın uğraşması gereken bir şey olacaktı.

Koridora çıktı ---yollukta birkaç töpşJt kara toprak görünce şaşırıp kaşlarını çattı *(o küçük şeytan*--- ve kapalı kapıya gitti. Kapı tokmağına, fırfırlı dantel bir kurdeleyle kalp şeklinde pembe bir yastık asılmıştı ve üzerinde ŞŞŞ! -MELEK UYUYOR yazılıydı. Kapıyı yavaşça açarak loş, ılık çocuk odasına baktı ve beşiğin yanındaki sandalyede bir yetişkinin oturmuş, ileri geri sallanmakta olduğunu görünce irkildi. Bu, kollarında küçük bir kundak tutan bir kadındı.

Yabancı, bebek Jacqueline'i kollarında tutuyordu. Odanın sessiz sıcaklığında, abajurun yumuşak aydınlığında, ayaklarının altında yumuşak, kalın halıyı hissederken, her şey yolunda görünüyordu.

"Kim?.." Patricia biraz daha ilerledi ve kadının duruşunda bir şey tanıdık geldi. "Joan? Joan... sen misin?" Patricia daha da yakına geldi. "Sen ne?.. Garajdan mı girdin?"

Joan ---*gerçekten* oydu--- sallanmayı bıraktı ve sandalyeden kalktı. Patricia, pembe abajurun arkasında olduğundan Joan'un yüzündeki tuhaf ifadeyi -özellikle de, ağzının tuhaf bir biçimde çarpılmasını--- zar zor seçebiliyordu. Joan pis kokuyordu ve Patricia'nın aklına kendi kız kardeşi ve geçen seneki o korkunç, çok korkunç Şükran Günü geldi. Yoksa Joan da benzer bir buhran mı yaşıyordu?

Hem, neden buradaydı ve neden bebek Jacqueline'i kucağına almıştı?

Joan bebeği Patricia'ya vermek için kollarını uzattı. Patricia bebeği kucağına aldı ve o anda yolunda olmayan bir şeyler olduğunu anladı. Kızının kıpırtısızlığı, uyuyan bir bebeğin gevşekliğinden öte bir şeydi.

Patricia iki endişeli parmakla Jackie'nin yüzünü örten battaniyeyi geri çekti.

Bebeğin gül goncası dudakları aralanmıştı. Küçük gözleri karanlık ve sabitti. Küçük boynunun çevresindeki battaniye ıslaktı. Patricia'nın iki parmağı kanla yapış yapış oldu.

Patricia'nın gırtlağında yükselen çığlık hedefine hiç varamadı.

Ann-Marie Barbour tam anlamıyla aklını yitirmek üzereydi. Mutfağında durmuş, evlilik hayatının tamamı boyunca yaşadığı ev çalkalanan karanlık bir denizdeki küçük bir kayıkmış gibi, lavabonun kenarına tutunarak dualar fısıldıyordu. Hiç durmadan, rehberlik ve kurtuluş için dua ediyordu. Bir umut ışığı için. Ansel'in kötü olmadığını biliyordu. Ama öyle görünüyordu. O yalnızca çok, ama çok hastaydı. *{Ama köpekleri öldürdü.)* Ne hastalığa yakalanmışsa, kötü bir grip gibi atlatacaktı ve her şey normale dönecekti.

Karanlık arka bahçedeki kilitli barakaya baktı. Orası şimdi sessizdi.

753 sayılı seferdeki ölü insanların morglardan kaybolduğu haberini gördüğü zamanki gibi, kuşkuları geri döndü. Bir şey olmuştu, korkunç bir şey (*köpekleri öldürdü).* Ezici dehşet duygusu ancak aynaları ve lavaboyu tekrar tekrar dolaşması sayesinde birazcık diniyordu. Temizliyor ve dokunuyordu, kaygılanıyor ve dua ediyordu.

Ansel gündüzleri neden kendini toprağın altına gömüyordu? *(Köpekleri öldürdü.)* Neden ona öyle bir açlıkla bakıyordu? *(öldürdü onları.)* Neden hiçbir şey *söylemiyor,* yalnızca homurdanıp ciyaklıyordu *(öldürdüğü köpekler gibi) ?*

Gece tekrar gökyüzünü ele geçirmişti ---bütün gün korktuğu şey.

Neden şimdi orası bu kadar sessizdi?

Ne yaptığını düşünme fırsatı bulamadan, metanetini kaybetmeden önce, kapıyı açtı ve veranda merdivenini indi. Bahçenin köşesindeki köpek mezarlarına bakmadan ---o deliliğe boyun eğmeden yürüdü. Artık güçlü olmalıydı. Bir sürecik daha...

Baraka kapısı. Zincir ve kilit. Orada durup dinledi. Yumruğunu ağzına o kadar sertçe bastırmıştı ki, ön dişleri acımaya başladı.

Ansel ne yapardı? içerideki Ann-Marie olsa kapıyı açar mıydı? Kendini onunla yüzleşmeye zorlar mıydı?

Evet. Yapardı.

Ann-Marie boynunda taşıdığı anahtarla kilidi açtı. Kalın zinciri çekip aldı ve kapılar açılırken bu sefer Ansel'in ona ulaşamayacağını bildiği yere kadar ---köpek kazığına bağlı zincirden uzağa--- geriledi.

Korkunç bir koku vardı. İnsafsız, leş gibi bir koku. Koku gözlerinin dolması için yeterli oldu. İçerideki onun Ansel'iydi.

Hiçbir şey göremedi. Dinledi. İçeriye girmeyecekti.

"Ansel?"

Sesi bir fısıltıdan ibaretti. Yanıt gelmedi.

"Ansel."

Bir hışırtı. Toprakta bir hareket. Ah, neden fener getirmemişti ki?

Kapının bir kanadını biraz daha açabilecek kadar öne uzandı, içeri biraz daha ay ışığı bırakmaya yetecek kadar.

İşte oradaydı. Topraktan bir yatağın içine yarı uzanmış, yüzünü kapıya uzatmıştı, gözleri derine kaçmıştı ve acı doluydu. Ann-Marie onun ölmek üzere olduğunu hemen anladı. Onun Ansel'i ölüyordu. Eskiden burada uyuyan köpekleri düşündü yine, Pap ile Gertie'yi, basit ev hayvanlarından daha fazla sevdiği, Ansel'in öldürdüğü ve gönüllü olarak yerlerini aldığı

Saint Bernard'ları... evet... Ann-Marie ile çocukları korumak için yapmıştı bunu.

O zaman anladı. Ansel'in canlanması için bir başkasını incitmesi gerekiyordu. Yaşamak için.

Ann-Marie ay ışığı altında titreyerek, kocasının dönüşmüş olduğu, acı içindeki yaratığa döndü.

Ansel ondan, kendini ona vermesini istiyordu. Ann-Marie bunu biliyordu. Hissedebiliyordu.

Ansel, kulağa boş midesinin en derinlerinden yükselirmiş gibi gelen, gırtlaktan, sözsüz bir inleme kopardı.

Ann-Marie bunu yapamazdı. Ağlayarak baraka kapısını Ansel'in üzerine kapadı. Omzunu dayayarak, onu ne tam olarak canlı ne de tam olarak ölü bir ceset gibi oraya kapadı. Ansel artık kapılara saldıramayacak kadar zayıftı. İçeriden yalnızca bir itiraz inlemesi duydu.

Zinciri kapı kollarından geçirirken arkasında, çakıl taşlarının üzerinde ayak sesi duydu. Ann-Marie polis memurunun geri geldiğini düşünerek yerinde donakaldı. Bir ayak sesi daha duydu, sonra hızla arkasına döndü.

Karşısında, sert yakalı gömlek, önü açık bir hırka ve bol kadife pantolon giymiş, kelleşmeye yüz tutmuş yaşlı bir adam vardı. Bu, sokağın karşısında oturan komşusu, polisi arayan dul Bay Otish'ti. Bahçesindeki kuru yaprakları sokağa süpürüp, onların rüzgarla sizin bahçenize sürüklenmesine izin veren türden bir komşu. Sizin ya da çocuklarınızın sebep olduğunu düşündüğü bir sorun olmadığı sürece görmediğiniz, işitmediğiniz bir adam.

"Köpekleriniz geceleri beni uyutmamak için, gittikçe daha yaratıcı yollar buluyorlar," dedi Bay Otish.

Adamın, bir kâbustaki hayalet saldırısını andıran varlığı Ann-Marie'yi hayrete düşürdü. *Köpekler mi?*

Ansel'den ve onun gece çıkardığı seslerden bahsediyordu.

"Hasta hayvanınız varsa onu veterinere götürmeli ve, ya tedavi ettirmeli ya da uyutmalısınız."

Ann-Marie yanıt veremeyecek kadar sersemlemişti. Adam yakına geldi, araba yolundan çıkıp arka bahçe çimenliğinin kıyısına geldi ve küçümseyen bakışlarla barakayı süzdü.

İçeriden boğuk bir inleme yükseldi.

Bay Otish'in yüzü tiksinti içinde buruştu. "O itler konusunda hemen bir şey yapmazsanız hemen, şu anda polisi yine arayacağım."

"Hayır!" Korku, Ann-Marie ona hakim olamadan kaçtı.

Adam onun korkusuna şaşırarak gülümsedi. Bunun ona verdiği, Ann-Marie üzerindeki hakimiyet duygusunun tadını çıkarıyordu. "O zaman ne yapmayı planlıyorsunuz?"

Ann-Marie ağzını açtı, ama aklına söyleyecek bir şey gelmedi. "Ben... ben hallederim... nasıl, bilmiyorum."

Adam mutfaktaki ışığı merak ederek arka verandaya baktı. "Evin erkeği müsait mi? Onunla konuşmayı tercih ederim."

Ann-Marie başını iki yana salladı.

Barakadan bir acılı inleme daha geldi.

"Eh, o şapşal hayvanlar konusunda bir şey yapsanız iyi olacak ---yoksa ben bir şey yapacağım. Çiftlikte büyüyen kim olsa söyleyebilir size Bayan Barbour, köpekler hizmet hayvanlarıdır, üzerine titrenmeleri gerekmez. Elin okşayışı yerine sopanın acısını bilmeleri çok daha iyidir. Özellikle de Saint Bernard'lar gibi hantal türler."

Adamın söylediği bir şey Ann-Marie'nin sinirine dokunmuştu. Köpekleri hakkında bir şey...

Sopanın acın.

Barakadaki kazıkzincir düzenini kurmalarının tek sebebi Pap ile Gertie'nin birkaç kez kaçmasıydı... ve bir seferinde, kısa süre önce... iki köpek arasında daha cana yakın olan Gertie, herkese güvenen Gertie, eve sırtı ve bacakları paramparça gelmişti...

... biri ona sopayla dayak atmış gibi.

Normalde utangaç ve sıkılgan bir kadın olan Ann-Marie Barbour o anda tüm korkusunu unuttu. Bu adama ---bu pis, küçük, buruşmuş adam müsveddesine--- gözlerindeki perde kalkmış gibi baktı.

"Sen," dedi. Çenesi titriyordu, ama artık çekingenlikten değil, öfkeden. "Bunu *sen* yaptın. Gertie'ye. Onu sen *incittin..."*

Adamın gözleri, ona meydan okunmasına alışık değilmiş gibi, bir anlığına titreşti ---ve suçluluğunu açığa vurdu.

"Eğer ben yapmışsam," dedi her zamanki küçümser tavrıyla, "eminim o erkek köpek hak etmiştir."

Ann-Marie aniden nefretle patladı. Son birkaç gündür içinde biriktirdiği her şey ortaya çıktı: çocuklarını göndermek... ölü köpeklerini gömmek... hasta kocası için endişelenmek...

"Kız" dedi Ann-Marie.

"Ne?"

"Kız. Gertie. O bir *dışı."*

Barakadan bir başka titrek inleme geldi.

Ansel'in ihtiyacı. Açlığı...

Ann-Marie titreyerek geriledi. Ürküyordu, ama bunun nedeni o değil, yeni öfke duygusuydu. "Kendin görmek ister misin?" dediğini duydu kendi

sesinin.

"Ne o?"

Ann-Marie'nin arkasındaki baraka, bir hayvanın ta kendisi gibi çömelmişti. "Hadi, madem. Onları kendin ehlileştirmek ister misin? Ne yapabileceğine bak."

Adam kızgınlık içinde bakakaldı. Bir kadın tarafından meydan okunmak. "Ciddi olamazsın!"

"Bir şeyleri halletmek mi istiyorsun? Huzur ve sessizlik mi istiyorsun? Eh, ben de öyle!" Çenesinden bir parça salya sildi ve ıslak parmağını ona doğru salladı. *"Ben de öyle!"*

Bay Otish uzun uzun baktı ona. "Diğerleri haklıymış," dedi. "Sen gerçekten delisin."

Ann-Marie ona çılgınca sırıtarak başını salladı. Adam avlunun kenarındaki ağaçlardan sarkan alçak bir dala gitti. İnce bir dalı çekti, kıvırdı ve çekiştirip kopardı. Onu sınadı, havada savururken çıkardığı kılıçsı hışırtıyı dinledi ve tatmin olunca barakanın kapısına yaklaştı.

"Bilmeni isterim," dedi Bay Otish. "Bunu kendimden çok senin iyiliğin için yapıyorum."

Ann-Marie onun zinciri baraka kapısının iki kanadındaki kollardan çekmesini izlerken titriyordu. Kanatlar açılırken Bay Otish kazık zincirinin ona ulaşabileceği kadar yakında duruyordu.

"Şimdi," dedi adam, "bu hayvanlar nerede?"

Ann-Marie insani olmayan hırlamayı duydu ve zincir, dökülen madeni paralar gibi bir ses eşliğinde hareket etti. Sonra kapılar hızla açıldı, Bay Otish yaklaştı ve şaşkın feryadı bir anda kesildi. Ann-Marie koşarak baraka kapılarına dayandı, mücadele eden Bay Otish kapı kanatlarını döverken onları kapamak için çabaladı. Ann-Marie zinciri kolların çevresinden

geçirdi ve asma kilidi sıkı sıkı kilitledi... sonra sallanan bahçe kulübesinden ve yaptığı acımasız şeyden uzağa, evine kaçtı.

Mark Blessige, BlackBerry'si elinde, evinin antresinde durmuş, ne yöne döneceğini bilemiyordu. Karısından mesaj gelmemişti. Karısının telefonu Burberry çantasındaydı, Volvo station arabası araba yolundaydı ve bebek kovası çamur odasındaydı. Mutfak tezgahında not yoktu, yalnızca yarısı boş bir şarap kadehi vardı. Patricia, Marcus, bebek Jackie, hepsi gitmişti.

Garajı kontrol etti, arabalar ve çocuk arabalarının hepsi oradaydı. Holdeki takvimi kontrol etti ---bugüne hiçbir şey yazılmamıştı. Karısı geç kaldığı için ona yine küsmüş, küçük bir pasif agresif ceza veriyor olabilir miydi? Mark televizyonu açıp beklemeye karar verdi, ama sonra endişesinin gerçek olduğunu fark etti. İki kez polisi aramak için telefonu eline aldı, ama eve bir polis arabası gelmesi rezaletine dayanamayacağına karar verdi. Ön kapıya gitti ve tuğla basamakta durup çimenliğe ve gür çiçek tarhlarına baktı. Komşulardan birine gitmiş olup olamayacaklarını merak ederek sokağın iki yanına bakındı ---sonra hemen her evin karanlık olduğunu fark etti. Cilalı konsolların üzerinde yanan aile yadigarı lambaların sıcak sarı parıltısı yoktu. El işi dantellerin arasından bilgisayar ekranı ya da plazma televizyon ışıkları görülmüyordu.

Sokağın hemen karşısındaki, Luss'ların evine baktı; onun gururlu ataerkil cephesine ve eski beyaz tuğlalarına. Orada da kimse yok gibiydi. Kendisinin bilmediği doğal bir felaket falan mı yaklaşıyordu? Boşaltma emri mi verilmişti?

Sonra birinin Luss'ların bahçesi ile Perry’lerin bahçesi arasındaki sınırı belirleyen yüksek çalı çitinde belirdiğini gördü. Bir kadındı ve tepedeki meşe yapraklarının altındaki benek benek gölgelerin arasında, saçı başı dağılmış görünüyordu. Kucağında beş altı yaşlarında görünen, uyuyan bir çocuk tutuyordu. Kadın doğrudan araba yolundan geçti ve bir anlığına Luss'ların Lexus arazi aracının arkasında görünmez oldu, sonra garaj tarafındaki yan kapıdan içeri girdi. Girmeden önce başını çevirdi ve kendi evinin ön basamağında duran Mark’ı gördü. El sallamadı, onun varlığını

fark ettiğine dair herhangi bir tepki vermedi, ama bakışı ---kısa bir an sürse de--- Mark'ın göğsüne bir buz kütlesi oturmasına sebep oldu.

Onun Joan Luss olmadığını fark etti. Ama Luss'ların hizmetçisi olabilirdi.

İçeride ışık yanmasını bekledi. Işık yanmadı. Çok tuhaftı, ama sebep ne olursa olsun, bu güzel akşamda evlere girip çıkan başka kimseyi görmemişti. Bu yüzden yola çıktı ---çimenlere basmaktan kaçınarak önce kendi araba yolunda yürüdü--- sonra, ellerini kayıtsızca takım elbisesinin pantolon ceplerine sokarak, Luss'ların araba yolundan geçip aynı kapıya yöneldi.

Fırtına kapısı kapalıydı, ama iç kapı açıktı. Mark zili çalmak yerine camı tasasızca tıklattı ve seslenerek içeri girdi. "Merhaba?" Seramik döşeli çamur odasını geçip mutfağa girdi, ışığı yaktı. "Joan? Roger?"

Yerler kirli ayak izleriyle kaplanmıştı, çıplak ayakların bıraktığı izlere benziyorlardı. Dolapların üzerinde ve bazı tezgahların kenarında çamurlu el izleri vardı. Mutfak tezgahının üzerindeki tel çanakta armutlar çürüyordu.

"Kimse yok mu?"

Joan ile Roger'ın evde olmadığını tahmin ediyordu, ama yine de hizmetçiyle konuşmak istiyordu. Kadın, Blessige'lerin çocuklarının nerede olduğunu bilmedikleri ya da Mark Blessige'nin ayyaş karısını kontrol altında tutamadığı hakkında dedikodu yaparak dolaşamazdı. Ve eğer yanılmışsa ve Joanie buradaysa, o zaman ona omzuna bir tenis raketi dayamış gibi, kendi ailesini sorardı. *Çocuklar öyle meşgul ki, siz nasıl takip ediyorsunuz?* Ve bir başkasından kendi yoldan çıkmış çocukları hakkında bir şey duyarsa, Luss'ların mutfağını bastığı açık olan yalınayak köylü sürüsünden bahsederdi.

"Ben sokağın karşısından Mark Blessige. Kimse yok mu?"

Oğlanın mayıs ayındaki doğum gününden beri bu eve gelmemişti. Anne babası oğlana o elektrikli yarış arabalarından almıştı, ama kendi yarış pisti

olmadığından ---anlaşılan çocuk yarış pistlerine deli oluyordu--- o gün için tuttukları Süngerbob Karepantolon kostümlü yardımcı bütün bardakları meşrubatla doldurduktan hemen sonra, çocuk arabayı doğrudan pasta masasına sürmüştü. "Eh," demişti Roger, "en azından ne sevdiğini biliyor." Zorlama kahkahalar atılmış ve meşrubatlar yeniden doldurulmuştu.

Mark bir çarpma kapıdan oturma odasına girdi. Buradaki ön camlardan kendi evine baktı. Bir an için manzaranın tadını çıkardı, çünkü bir komşunun bakış açısından evini görme şansını pek sık yakalayamıyordu. Çok iyi bir evdi, lanet olsun. Ama o aptal Meksikalı, batıdaki çalı çitleri yine yamuk kesmişti.

Bodrum merdiveninden ayak sesleri geldi; birden fazla kişiye ait ---hattâ birkaçtan da fazla. "Merhaba?" dedi Mark, o yalınayak sürüleri merak edip komşunun evinde fazla teklifsiz davrandığını düşünerek. "Selam. Ben yolun karşısından Mark Blessige." Kimse yanıt vermedi. "Bu şekilde eve daldığım için özür dilerim, ama merak ediyordum..."

Çarpma kapıyı itip açtı ve durdu. Karşısında ona dönük duran on kişi vardı. İkisi mutfaktaki ada tezgahın arkasından çıkan çocuklardı ---ikisi de onun çocukları değildi. Mark bazılarının yüzlerini tanıyordu; diğer Bronxville sakinleri, Starbucks'ta, tren istasyonunda ya da kulüpte gördüğü kişiler. İçlerinden biri, Carole, Marcus'un arkadaşlarından birinin annesiydi. Bir başkası UPS görevlisiydi, şirketin üniforması olan kahverengi gömleği ve şortu giymişti. Oldukça gelişigüzel bir topluluktu. Aralarında tek bir Luss ya da Blessige yoktu.

"Affedersiniz. Rahatsız mı ediyorum?.."

Şimdi onları gerçekten görmeye başlamıştı; tenlerinin rengini, konuşmadan ona bakan gözlerini. Hiç bu şekilde ona bakıldığı olmamıştı. Topluluktan, bakışlarından ayrı bir sıcaklık geldiğini hissetti.

Hizmetçi arkalarında duruyordu. Kadın kızarmış gibiydi; teni kırmızıydı, dik dik bakan gözleri kızıldı ve bluzunun önünde kırmızı bir leke vardı. Saçları tel tel ve yıkanmamıştı. Giysileri ve derisi, toprakta yatıyor olsa daha fazla kirlenemezdi.

Mark kaküllerini gözlerinin önünden arkaya attı. Omuzlarının çarpma kapıya dayandığını hissetti ve gerilemekte olduğunu fark etti. Topluluk da ona doğru ilerledi; hizmetçi dışında... o durup izlemekle yetindi. Çocuklardan biri, dağınık kaşlı hareketli bir oğlan, açık bir çekmeceye basıp ada tezgaha tırmandı. Bu şekilde herkesten bir baş uzun duruyordu. Granit tezgahta koşarak, kendini Mark Blessige'ye doğru havaya fırlattı. Mark'ın kollarım uzatıp çocuğu yakalamaktan başka çaresi yoktu. Çocuk sıçrarken ağzını açtı, Mark'ın omuzlarını yakaladığında küçük iğnesi dışarıdaydı. Tıpkı akrep kuyruğu gibi, iğne gerildikten sonra dümdüz fırladı ve Mark'ın boğazını deldi. Deriyi ve kası geçip, şahdamarına saplandı; Mark boynuna kızgın şiş saplanmış gibi şiddetli bir acı hissetti.

Kapıya doğru devrilip yere düştü. Boğazına yapışmış sıkı sıkı tutunan oğlan ayaklarını açıp göğsüne oturdu. Sonra çekmeye başladı. Emmeye. Boşaltmaya.

Mark konuşmaya, haykırmaya çalıştı, ama sözler boğazına takıldı ve boğulur gibi oldu. Felç olmuştu. Nabzında bir şey değişti ---kesintiye uğradı--- ve tek ses çıkaramadı.

Oğlan göğsünü onunkine dayamıştı ve Mark onun kalbinin ---ya da bir şeyin--- hafif gümlemesini kendi göğsünde hissedebiliyordu. Mark'ın bedenindeki kan boşalırken, oğlanın kalbinin ritminin hızlandığını, güçlendiğini -*gümgümgüm*--- zevke benzer çılgın, mahrem bir dörtnala hıza kavuştuğunu hissetti.

Oğlanın iğnesi beslendikçe şişiyordu ve avına diktiği gözlerinin akı kıpkırmızı kesilmişti. Oğlan çarpık, kemikli parmaklarını yöntemli bir biçimde Mark'ın saçlarına geçirdi. Avını daha sıkı kavradı...

Diğerleri kapıdan fırlayarak kurbanın üzerine çullandılar, giysilerini parçaladılar, iğneleri derisini delerken, Mark bedeninin içinde yenilenmiş bir basınç değişimi hissetti; bir basınç azalmasından çok, dışarıdan basınç uygulanır gibi; içilen bir meyve suyu kutusu gibi, dış basıncın yol açtığı bir ezilme.

Aynı anda, bir amonyum bulutu gibi burnunu ve gözlerini dolduran bir kokuya boğuldu. Göğsünde ani bir ıslaklık hissetti, yeni yapılmış çorba gibi ılıktı. Küçük şeytanın bedenini tutan ellerine sıcak bir ıslaklık geldi. Oğlan altına yapmış, beslenirken Mark'ın üzerine dışkılamıştı ---ama dışkı insansı değil kimyasal gibiydi.

Acı korkunçtu. Maddeseldi; her yerinde, parmak uçlarında, göğsünde, beynindeydi. Boğazındaki basınç kayboldu ve Mark parlak, acıdan oluşmuş kor beyaz bir yıldız gibi orada asılı kaldı.

Neeva yatak odası kapısını araladı ve çocukların sonunda uyuduğunu gördü. Keene ve Audrey Luss uyku tulumlarının içinde, kendi torunu Narushta'nın yatağının yanında yerde yatıyordu. Luss çocukları genelde iyi hissediyordu ---ne de olsa Keene dört aylık olduğundan beri gündüz onlara tek başına Neeva bakmıştı--- ama bu gece ikisi de ağlamıştı. Kendi yataklarını özlüyorlardı. Ne zaman eve gidebileceklerini, Neeva'nın onları ne zaman geri götüreceğini bilmek istiyorlardı. Neeva'nın kızı Sebastiane durmaksızın polisin gelip kapılarını çalmalarına ne kadar kaldığını soruyordu. Ama Neeva'yı endişelendiren polisin gelmesi değildi.

Sebastiane Amerika'da doğmuştu, Amerikan okullarında eğitim görmüştü ve Amerikan kibirine sahipti. Neeva her sene kızını Haiti'ye götürüyordu, ama onun evi orası değildi. Eski ülkesini ve eski âdetlerini reddediyordu. Eski bilgiyi reddediyordu, çünkü yeni bilgi çok parlak ve havalıydı. Ama Sebastiane'nin onu batıl inançlı bir budala olarak görmesi Neeva'nın tahammül edemediği bir şeydi. Özellikle de, bu şekilde davranarak, o iki şımarık, ama düzeltilmesi mümkün çocuğu kurtararak kendi aile üyelerini riske attığından beri.

Bir Roman Katolik olarak yetiştirilmesine rağmen Neeva'nın annesinin dedesi Vudu'ydu ve köy *bokomyd\ı* bu bir tür *houngan* demektir, bir rahip ---bazıları onlara büyücü der. Hem iyicil hem de karanlık türden büyüler yaparlar. Büyük *ashe* sahibi olduğu (yani büyük ruhani güç uyguladığı) söylense de, *zombi* astrallere şifa verme (yani, bir ruhu bir fetişin içine hapsetme) işlerine bulaşsa da, en karanlık sanatla, yani bir cesedi canlandırma, ruhu ayrılmış ölü bir bedenden bir zombi yapma sanatıyla hiç

ilgilenmemişti. Bunu yapmadığını, çünkü karanlık tarafa sonsuz saygı duyduğunu söylemişti ve cehennem sınırını geçmek ya da Vudu dininin ruhlarına, insan ile kayıtsız Yaratıcı arasında aracılık eden azizlere ya da meleklerin dengi olan ruhlara doğrudan hakaret demek olurdu. Ama bir tür kırsal şeytan çıkarma sayılabilecek hizmetler vermiş, yoldan sapmış başka *houngarı\zxm* yanlışlarını düzeltmişti, bu sırada Neeva da ona eşlik etmiş, ölümden dönmüşlerin yüzlerini görmüştü.

Joan o ilk gece odasına ---Neeva'nın Amerika'ya ilk geldiğinde Manhattan'da temizlediği otel süitleri kadar güzel, zengin bir yatak odası---kapandığında ve inlemeleri sonunda kesildiğinde Neeva onu kontrol etmek için içeri bakmıştı. Joan'un gözleri ölü ve uzak görünüyordu, kalbi hızla çarpıyordu, çarşaflar terden ıslanmış, leş gibi kokuyordu. Yastığı öksürürken çıkan beyazımsı kanla lekelenmişti. Neeva hastalarla ve ölüm döşeğindekilerle ilgilenmişti ve Joan Luss'a baktığında, patronunun yalnızca hastalığa değil, şerre de teslim olmakta olduğunu görmüştü. Bunun üzerine çocukları alıp evi terk etmişti.

Neeva evi dolaşarak pencereleri yeniden kontrol etti. Üç ailelik bir evin ilk katında yaşıyorlardı ve sokağı, komşuların evlerini ancak demir parmaklıkların ardından görebiliyorlardı. Demir parmaklıklar hırsızlara karşı iyiydi, ama bunun ötesinde, Neeva emin değildi. O akşam evin çevresinde dolaşarak parmaklıkları çekiştirmişti ve ona sağlam gibi gelmişlerdi. Ek önlem olarak çerçeveleri pencere denizliklerine çivilemişti (bunu Sebastiane'ye söylememiş, böylece yangın güvenliği hakkında bir söylevden kurtulmuştu) ve sonra çocukların penceresini bir kitaplıkla kapayarak barikat oluşturmuştu. Aynı zamanda (akıllılık edip kimseye söylemeyerek) demir parmaklıkların her birine sarımsak sürmüştü. Kiliseden aldığı, mahalle papazı tarafından kutsanmış bir litre kutsal su saklıyordu ---ama Luss'ların mahzeninde haçının ne kadar etkisiz kaldığını da hatırlıyordu.

Sinirli, ama özgüvenli bir biçimde perdeleri indirdi ve bütün ışıkları yaktı, sonra sandalyesine yerleşti ve ayaklarını kaldırdı. Bir yerlere koşmak durumunda kalması olasılığına karşı kalın tabanlı siyah ayakkabılarını çıkarmadı (ortopedik ayakkabılardı ---ayak kemerlerinde sorun vardı). Bir

gece daha nöbet tutmaya hazırdı. Ona arkadaşlık etsin diye televizyonu açtı ve sesini kıstı. Televizyonun duvardan çektiği elektrik Neeva'nın ona verdiği dikkatten daha fazlaydı.

Kızının küçümsemeleri onu gereğinden fazla rahatsız ediyordu belki. Çocuklarının doğal eski kültürlerini unutup yeni kültürlerine kucak açmaları endişesi her göçmen ailesinde vardır. Ama Neeva'nın korkusu çok daha belirgindi: Amerikanlaşmış kızının aşırı güveninin onu inciteceğinden korkuyordu. Sebastiane için gecenin karanlığı yalnızca bir rahatsızlık kaynağı, bir ışık eksikliğiydi; gece çökünce gidip ışık düğmesine basardınız. Gece onun için aylaklık zamanı, oyun zamanı, gevşeme zamanıydı. Saçlarını açtığı, gardım indirdiği bir zamandı. Neeva için, elektrik karanlığa karşı bir tılsımdan farksızdı. Gece gerçektir. Gece bir ışık eksikliği değildir; aslında bizi kuşatan karanlığa karşı kısa bir rahatlama dönemi olan şey, gündüzdür...

Hafif bir tırmalama sesi duyunca irkilerek uyandı. Başı önüne düşmüştü ve televizyonun, aynı zamanda elektrikli süpürge olan bir sünger paspas reklamı gösterdiğini fark etti. Yerinde dondu ve dinledi. Ön kapıdan bir tıkırtı geliyordu. Başta Emile'in eve geldiğini düşündü ---yeğeni geceleri taksi şoförlüğü yapıyordu--- ama eğer anahtarını yine unutmuşsa, zili çalardı.

Ön kapıda biri vardı. Ama kapıya vurmamış, zile basmamıştı.

Neeva elinden geldiğince hızlı bir biçimde ayağa kalktı. Yavaşça koridorda ilerledi ve kapının önünde durup dinledi, onu dışarıdaki kişiden ---ya da şeyden--- yalnızca bir tahta levha ayırıyordu.

Bir varlık hissetti. Kapıya dokunursa ---ki dokunmadı--- sıcaklık hissedeceğini hayal etti.

Bir güvenlik kilidi olan basit bir dış kapıydı, dışarıda tel kapı yoktu, üzerinde pencere yoktu. Yalnızca aşağıya doğru, ortada, yerden otuz santim yukarıda eski moda bir mektup deliği vardı.

Mektup deliğinin kapağının menteşesi gıcırdadı. Pirinç kapak oynadı ---ve Neeva koridora geri koştu. Bir an ---panik içinde, gözlerden uzakta---orada durdu, sonra banyoya koştu ve torununun banyo oyuncaklarının başına gitti. Su tabancasını aldı ve kutsal su şişesinin kapağını açıp minik oyuncağın içine doldurdu, plastik tabancayı doldururken çoğunu döktü.

Oyuncak tabancayı kapıya götürdü. Şimdi sessizlik hakimdi, ama varlığı hâlâ hissediyordu. Şişmiş dizinin üzerine zorlukla çöktü, çorabı pürüzlü yer tahtalarına takıldı. Pirinç kapaktan gelen serin gece havasının fısıltısını duyabilecek ---ve kenarında bir gölge görebilecek--- kadar yakındı.

Oyuncak tabancanın namlusu uzundu. Neeva basıncı artırmak için altındaki pompayı geri çekmesi gerektiğini hatırladı, sonra namlunun ucuyla kapağı kaldırdı. Menteşe yakarırcasına gıcırdadığında tabancayı delikten geçirdi, namluyu uzattı ve tetiği çekti.

Neeva körlemesine yukarı ve iki yana nişan alarak her yöne kutsal su fışkırttı. Joan Luss'ın yandığını, asite benzeyen suyun bedenini İsa'nın altın kılıcı gibi biçtiğini hayal etti ---ama feryat duymadı.

Sonra aralıktan bir el geldi. Tabancayı namlusundan yakaladı ve almaya çalıştı. Neeva düşünmeden onu geri çekti ve parmakları iyice inceledi. Mezar kazıcılarınki kadar kirliydi. Tırnak dipleri kan kırmızısıydı. Deriye denk gelen kutsal su, kiri yaymaktan başka işe yaramamıştı; ne buhar vardı ne de yanık.

Etkisizdi.

El namluyu sertçe çekti ve mektup deliğinin içine sıkıştırdı.

O zaman Neeva elin ona ulaşmaya çalıştığını anladı. Bu yüzden tabancayı bıraktı ve el, plastik oyuncak kırılana ve son bir su fışkırtısı bırakana kadar onu çekip büktü. Neeva elleri ve poposu üzerinde mektup deliğinden uzaklaştı. Ziyaretçi kapıyı dövmeye başlamıştı. Kapıya yükleniyor, kapı tokmağını zorluyordu. Menteşeler titriyor, iki yandaki duvarlar sarsılıyordu, o sırada, avlanan adam ve çocuk tablosu çivisinden

düştü ve koruyucu camı kırıldı. Neeva yeri tekmeleyerek kısa giriş holünün sonuna gitti. Omzuyla, içinde bir beyzbol sopası bulunan şemsiyeliği devirdi. Neeva sopayı kapıp siyah bant kaplı sapından kavradı ve yere oturdu.

Kapı dayanıyordu. Şiştiği ve yaz sıcağında çerçeveye takıldığı için nefret ettiği eski kapı, darbelere dayanacak kadar sağlamdı. Üzerindeki kilit ve pürüzsüz demir tokmak da öyleydi. Kapının ardındaki varlık sonunda sessizleşti. Hattâ belki çekip gitmişti.

Neeva yerdeki İsa'nın gözyaşları birikintisine baktı. İsa'nın gücü yanınızda değilse, şansınızın tükendiğini bilirsiniz.

Gün ışığını beklemek. Yapabileceği tek şey buydu.

"Neeva?"

Luss'ların oğlu Keene eşofmanı ve tişörtü içinde arkasında duruyordu. Neeva hayal edebileceğinden daha hızlı hareket ederek eliyle çocuğun ağzını kapadı ve onu köşenin arkasına taşıdı. Neeva sırtını duvara verdi ve oğlanı kollarında tutarak orada durdu.

O şey oğlanın sesini duymuş muydu?

Neeva dinlemeye çalıştı. Oğlan kollarında kıvranarak konuşmaya çalıştı.

"Şü> çocuğum.[11]

Sonra işitti. Yine bir gıcırtı geldi. Oğlanı daha da sıkı kavrayarak sola eğildi, köşeden kapıya baktı.

Kirli bir parmak mektup deliğinin kapağını kaldırmıştı. Neeva yine köşenin arkasına kaçtı, ama içeri bakan bir çift parlak kırmızı gözü görecek kadar vakti olmuştu.

Gabriel Bolivar’ın menajeri Rudy Wain, BMG'den gelenlerle Hudson Caddesi'ndeki Mr. Chow'un yerinde geç bir akşam yemeği yedikten sonra bir taksiye atlayıp şehirdeki evine geldi. Gabe’i telefonda yakalayamamıştı, ama 753 numaralı sefer meselesinin ardından sağlığı hakkında dedikodular çıkmıştı. Bir paparazzi onun tekerlekli sandalyede fotoğrafını çekmişti ve bu yüzden Rudy’nin adamı bizzat görmesi gerekmişti. Vestry Caddesi'ndeki kapıya yaklaştığında paparazzi göremedi, yalnızca birkaç kafası iyi Gotik hayran kaldırımda oturmuş, sigara içiyorlardı.

Rudy ön kapıdaki merdivene yürürken beklenti içinde ayağa kalktılar. "Ne oldu?" diye sordu Rudy.

"İnsanları içeri aldığını duyduk."

Rudy başını kaldırıp baktı, ama ikiz evde ışık yoktu, çatı bile karanlıktı. "Parti bitmiş gibi."

"Parti değil," dedi yanağındaki iğneden renkli lastik bantlar sarkan tombul bir çocuk. "Paparazzileri de içeri aldı."

Rudy omuzlarını silkip kapı şifresini tuşladı, içeri girdi ve kapıyı arkasından kapadı. En azından Gabe daha iyi hissediyordu. Rudy içeri girdi, siyah mermer panterleri geçip antreye vardı. Projektörlerin hepsi karanlıktı ve ışık düğmeleri henüz lambalara bağlanmamıştı. Rudy bir an düşündü, sonra BlackBerry'sini çıkardı, göstergeyi HER ZAMAN AÇIK konumuna getirdi. Mavi ışığı çevreye tuttu, merdivenlerin yanındaki kanatlı meleğin ayaklarının dibinde ileri teknoloji ürünü dijital fotoğraf makineleri ve video kameralar --- paparazzilerin silahları--- buldu. Hepsi, yüzme havuzunun dışındaki ayakkabılar gibi yığılmıştı.

"Merhaba?"

Sesi bitmemiş ilk katlarda boğuk boğuk yankılandı. Rudy, BlackBerry'sinin mavi elektronik ışığını takip ederek sarmal mermer merdiveni tırmanmaya başladı. Gabe’i gelecek haftaki Roseland gösterisi için motive etmeliydi. Üstelik hazırlanılması gereken, Amerika’nın değişik yerlerindeki Cadılar Bayramı gösterileri vardı.

En üst kata, Bolivar’ın yatak odası süitine geldi. Bütün ışıklar sönüktü.

"Hey, Gabe? Benim adamım. Seni iş başında yakalamayayım."

Fazla sessizdi. Ana yatak odasının kapısını açtı, telefonunun ışığıyla içeriyi taradı, yatağı dağınık buldu, ama akşamdan kalma bir Gabe yoktu içinde. Muhtemelen her zamanki gibi gece gezintisine çıkmıştı. Burada değildi.

Rudy işemek için ana banyoya gitti. Tezgahın üzerinde reçeteli bir açık Vicodin şişesi ve içki kokan kristal bir kokteyl kadehi buldu. Rudy bir an düşündü, sonra ilaçtan iki tane aldı, kadehi lavaboda yıkadı ve hapları musluk suyuyla yuttu.

Tam kadehi tezgaha koyuyordu ki, arkasında bir yerde hareket sezdi. Hızla döndü. Gabe oradaydı, karanlıktan banyoya giriyordu. İki yandaki aynalı duvarlar yüzünden ondan yüzlercesi varmış gibi görünüyordu.

"Gabe, Tanrım, beni korkuttun," dedi Rudy. Gabe orada durmuş ona bakarken, Rudy’nin yüzündeki candan gülümseme soldu. Mavi telefon ışığı dolaylı ve soluktu, ama Gabe’in derisi karanlık, gözleri kızarmış görünüyordu. Üzerinde dizlerine kadar gelen ince, siyah sabahlık vardı ve altında gecelik yoktu. Kolları dümdüz yana sarkıyordu ve menajerine selam vermemişti. "Sorun ne adamım?" Gabe’in elleri ve göğsü kirliydi. "Geceyi kömürlükte mi geçirdin?"

Gabe, onu sonsuzca çoğaltan aynaların önünde öylece dikildi.

"Cidden leş gibi kokuyorsun adamım," dedi Rudy elini burnunda tutarak. "Nerelerde yuvarlandın sen?" Rudy, Gabe'den tuhaf bir sıcaklık geldiğini hissetti. Telefonu Gabe’in yüzüne yaklaştırdı. Gözleri ışığa karşı hiçbir şey yapmadı. "Ahbap, makyajını çıkarmadan çok fazla zaman geçirmişsin."

Vicodin hapları etkisini göstermeye başlamıştı. Birbirine bakan aynalarıyla oda akordeon gibi açılıyordu. Rudy telefonun ışığını hareket ettirdi ve tüm banyo ışıldadı.

"Bak adamım," dedi Rudy, Gabe’in tepkisizliğinden ürkerek, "kafan iyiyse, daha sonra gelebilirim."

Gabe’in solundan geçmeye çalıştı, ama Gabe yana çekilmedi. Rudy yine denedi, ama Gabe yol vermiyordu. Rudy geri çekildi ve telefonun ışığını eski müşterisine tuttu. "Gabe adamım, neler?.."

Bolivar o zaman sabahlığını açtı, kollarını kanat gibi uzatarak sabahlığın yere düşmesine izin verdi.

Rudy inledi. Gabe’in bedeni gri ve sıpsıskaydı, ama onun başını döndüren Gabe’in bacak arasını görmek oldu.

Kılsız ve oyuncak bebeklerinki kadar pürüzsüzdü, cinsel organı yoktu.

Gabe’in eli Rudy’nin ağzını sertçe kapadı. Rudy çabalamaya başladı, ama çok geçti. Rudy, Gabe’in sırıttığını gördü ---sonra o sırıtış kayboldu, ağzının içinde kıvranan kırbaca benzer bir şey vardı. Telefonunun titrek mavi ışığının altında ---çılgınca ve körlemesine 9, 1 ve 1 tuşlarını bulmaya çalışırken--- iğnenin çıktığını gördü. Yanlarında belli belirsiz uzantılar şişip iniyordu, açılıp kapanan solungaçsı açıklıklarla çevrili ikiz süngersi et keselerine benziyorlardı.

Rudy bütün bunları gördüğü anda iğne boynuna saplandı.

Telefonu, GÖNDER tuşuna hiç basılmadan elinden kaydı ve tekmeler savuran ayaklarının altına düştü.

Dokuz yaşındaki Jeanie Millsome annesiyle eve dönerken hiç yorgun değildi. *Küçük Denizkızı'nı* Broadway’de görmek öyle muhteşemdi ki, hayatı boyunca bu kadar uyanık olmadığını düşünüyordu. Şimdi, büyüdüğünde ne olmak istediğini kesinlikle biliyordu. Artık bale okulu öğretmeni olmak istemiyordu (Cindy Veeley sıçrarken iki ayak parmağını kırınca vazgeçmişti). Jimnastikçi olup Olimpiyatlara katılmak da istemiyordu (kulplu beygir çok korkunçtu). O şimdi (trampet sesleri lütfen...) bir *Broadway Aktrisi* olacaktı! Ve saçlarını mercan kırmızısına boyayacak, *Küçük Denizkızı'nın* başrol, Ariel rolünü oynayacaktı. Oyunun

sonunda tarihin en büyük ve en zarif selamını verecek ve fırtına gibi patlayan alkışlardan sonra genç tiyatro müdavimi hayranlarını selamlayacak, tiyatro programlarını imzalayacak, telefon kameralarına onlarla birlikte poz verecekti ---sonra, çok özel bir gece, seyirciler arasındaki en nazik ve en içten dokuz yaşındaki kızı seçecek, onun öğrencisi *ve* 'Sonsuza Dek En İyi Arkadaşı' olması için davet edecekti. Annesi onun kuaförü ve Justin ile birlikte evde kalan babası da, tıpkı Hannah Montana'nın babası gibi, menajeri olacaktı. Justin de... eh, Justin evde kalıp kendisi olabilirdi.

Böylece, şehrin altında, güneye giden metrodaki koltuğunda, çenesi elinde, dönerek oturdu. Pencerede, arkasındaki vagonun parlaklığının önünde kendisini görüyordu, ama ışıklar bazen titreşiyordu ve o karanlık anlardan birinde kendini bir tünelin bir diğerine bağlandığı açıklıklardan birine bakarken buldu. Sonra bir şey gördü. Bir bilinçaltı imge çakması gibiydi, tekdüze bir filmin arasına konmuş tek bir rahatsız edici kare gibi. Öyle hızlı gelip geçti ki, dokuz yaşındaki bilinçli zihninin, anlamadığı bu imgeyi işleyecek zamanı olmadı. Neden gözyaşlarına boğulduğunu bile bilemiyordu. Bu, başı önüne düşmüş annesini uyandırdı. Tiyatro ceketi ve elbisesi içindeki güzelim annesi onu teselli etti ve neden ağladığını anlamaya çalıştı. Jeanie'nin elinden pencereden dışarıyı işaret etmekten başka şey gelmedi. Yolun geri kalanını annesinin kolunun altına büzülmüş olarak gitti.

Ama Efendi onu görmüştü. Efendi her şeyi görürdü. Beslenirken bile ---özellikle de beslenirken. Gece görüşü olağanüstü ve neredeyse teleskop gibiydi, gri tonlarında görüyordu ve ısı kaynaklarını parlak hayaletsi beyazlar halinde görüyordu.

Beslenmesini bitirdi, ama doymamıştı ---asla doymazdı--- avının bedeninden aşağı gevşekçe kaymasına izin verdi. İri elleri, dönüşmüş insanı çakıl kaplı zemine bıraktı. Çevresindeki tüneller, karanlık pelerinini savuran rüzgarlarla fısıldıyordu, trenler uzakta çığlık atıyor, demir çeliğe çarpıyordu. Sanki onun gelişinin aniden farkına varan dünya haykırıyordu.

TEŞHİR

KANARYA KARARGAHI, 11. CADDE İLE 27. CADDE'NIN KESİŞİMİ

753 numaralı seferin inişini takip eden üçüncü gün, Eph Setrakian'ı HKM Kanarya Projesi'nin Chelsea'nın batı kenarında, Hudson'ın bir sokak doğusundaki karargahına götürdü. Eph Kanarya Projesi'ni başlatmadan önce, üç odalık ofis HKM'nin Dünya Ticaret Merkezi İşçi ve Gönüllü Tıbbi Tarama Programı'nın yerel ofisiydi. 9/11 kurtarma çalışmaları ile kalıcı solunum rahatsızlıkları arasında bağ olup olmadığını araştırıyorlardı.

Arabayı 11. Cadde'ye çekerlerken Eph'in morali düzeldi. Girişin dışında iki polis arabası ve iki işaretsiz, hükümet plakası taşıyan *sedan* araba vardı. Müdür Barnes sonunda ikna olmuştu. İhtiyaç duydukları yardımı alacaklardı. Eph, Nora ve Setrakian'ın bu felaketle kendi başlarına mücadele etmeleri imkânsızdı.

Oraya vardıklarında üçüncü kattaki ofis kapısı açıktı ve Barnes sivil giyimli bir adamla konuşuyordu. Adam kendini FBI için çalışan bir özel ajan olarak tanıttı. "Everett," dedi Eph, onun bizzat ilgilendiğini öğrenince rahatlayarak. "Zamanlaman mükemmel. Tam da görmek istediğim adam." Kapının yanındaki küçük buzdolabına gitti. Bir litrelik tam yağlı süte uzanır, kapağını açıp hızla içerken, test tüpleri tıngırdadı. Eskiden içkiye ne kadar ihtiyaç duyuyorsa, şimdi de kalsiyuma o kadar ihtiyaç duyuyordu. İnsanın bağımlılıklarının yerine yenilerini koyduğunu fark etti. Örneğin, Eph daha geçen hafta bilim ve doğanın kanunlarına bağımlıydı. Şimdiyse gümüş kılıçlar ve morötesi ışıklar heyecanlandırıyordu onu.

Yarısı dolu şişeyi dudaklarına götürürken, susuzluğunu bir başka memelinin ürünüyle giderdiğini fark etti.

"Bu kim?" diye sordu Müdür Barnes.

"Bu," dedi Eph üst dudağındaki süt bıyığını silerek, "Profesör Abraham Setrakian." Setrakian'ın şapkası elindeydi, bembeyaz saçları alçak tavan lambalarının altında parlıyordu. "Çok şey oldu Everett," dedi Eph biraz daha süt içip, midesindeki yangını söndürerek. "Nereden başlayacağımı bile bilemiyorum."

"Neden şehir morglarından kaybolan cesetlerden başlamıyoruz?"

Eph şişeyi indirdi. Polislerden biri arkasındaki kapıya doğru yaklaşmıştı. İkinci bir FBI görevlisi Eph'in dizüstü bilgisayarının başına oturmuş, bir şeyler yazıyordu. "Hey, affedersin, ama ne oluyor?" dedi Eph.

"Ephraim, kayıp cesetler hakkında ne biliyorsun?" dedi Barnes.

Eph bir an için HKM müdürünün yüzünü okumaya çalıştı. Dönüp Setrakian'a baktı, ama yaşlı adam hiçbir şey söylemedi; şapkası boğum boğum ellerinde, hiç kıpırdamadan durmakla yetindi.

Eph patronuna döndü. "Eve gittiler."

"Eve mi?" dedi Barnes, onu daha iyi duymaya çalışırmış gibi başını çevirerek. "Cennete mi?"

"Ailelerine Everett."

Barnes, Eph'ten gözünü ayırmayan FBI ajanına baktı.

"Onlar ölü," dedi Barnes.

"Onlar ölü değil. En azından, bizim anladığımız şekilde değil."

"Ölü olmanın yalnızca tek bir yolu vardır Ephraim."

Eph başını iki yana salladı. "Artık değil."

"Ephraim." Barnes anlayışlı bir ifadeyle bir adım attı. "Son zamanlarda büyük stres altında olduğunu biliyorum. Ailevi sorunların olduğunu biliyorum..."

"Dur bir dakika," dedi Eph. "Bütün bunların ne olduğunu anladığımdan emin değilim."

"Bu, hastanız hakkında Doktor," dedi FBI ajanı. "Regis Havayollarının 753 numaralı seferinin pilotlarından biri, Kaptan Doyle Redfern. Onun tedavisi hakkında birkaç sorumuz var."

Eph ürpertisini sakladı. "Mahkeme emri çıkarın. O zaman sorularınızı yanıtlarım."

"Belki bunu açıklamak istersiniz."

Masanın kenarındaki taşınabilir video oynatıcısını açtı ve oynatma düğmesine bastı. Bir hastane odasının güvenlik kamerasıyla çekilmiş görüntülerini gösterdi. Redfern arkadan görünüyordu. Sendeliyordu ve hastane geceliğinin arkası açıktı. Öfkeli bir avcıdan çok, yaralı ve şaşkın görünüyordu. Kamera açısı ağzından fırlayan iğneyi göstermedi.

Ama Eph'i, elinde hızla dönen cerrahi testereyle Redfern'ün boğazına saldırırken gösterdi.

Videoda bir kesinti oldu ve sonra Nora arka plandaydı, eliyle ağzını kapatmıştı. Eph göğsü kalkıp inerek kapıda duruyordu ve Redfern bir yığın halinde yerde yatıyordu.

Sonra bir başka sekans başladı. Görüntü, aynı mahzen katında, daha ilerideki daha yükseğe yerleştirilmiş bir başka kameradandı. Biri erkek, biri kadın iki kişinin Redfern'ün cesedinin saklandığı kilitli morga zorla girmesini gösteriyordu. Sonra onların ağır bir ceset torbası taşıyarak dışarı çıklarkenki görüntüsü geldi.

Eph ve Nora'ya çok benzeyen iki kişi.

Video durdu. Eph Nora'ya baktı ---Nora şok içindeydi--- ve sonra bakışlarını FBI ajanıyla Barnes'a çevirdi. "O... o saldırı kötü görünecek şekilde kesilip yapıştırılmış. Orada bir kesinti vardı. Redfern..."

"Kaptan Redfern'ün cesedi nerede?"

Eph düşünemiyordu. Biraz önce gördüğü yalanın etkisini üzerinden atamıyordu. "O biz değildik. Kamera fazla yüksekteydi..."

"Yani onların sen ve Doktor Martinez olmadığını mı söylüyorsun?"

Eph Nora'ya baktı. Nora başını iki yana sallıyordu. İkisi de tutarlı bir savunma düşünemeyecek kadar şaşkındı.

"Sana bir kez daha sorayım Ephraim," dedi Bames. "Morglardan kaybolan cesetler nerede?"

Eph kapının yanında duran Setrakian'a baktı, sonra da Barnes'a. Söyleyecek bir şey bulamadı.

"Ephraim, Kanarya Projesi'ni durduruyorum. Şu andan geçerli olmak üzere."

"Ne?" dedi Eph kendine gelerek. "Dur Everett..."

Eph hızla Barnes'a doğru ilerledi. Diğer polisler de, o bir tehlike oluşturuyormuş gibi, ona doğru ilerlemeye başladılar. Tepkileri Eph'i durdurdu ve onu daha da fazla korkuttu.

"Dr. Goodweather, bizimle gelmeniz lazım," dedi bir FBI ajanı. "Hepiniz... hey!"

Eph döndü. Setrakian gitmişti.

Ajan, iki polisi onun peşinden yolladı.

Eph dönüp Barnes'a baktı. "Everett. Beni bilirsin. Kim olduğumu bilirsin. Sana söyleyeceklerime kulak ver. Bu şehre bir salgın yayılıyor --- hiç görmediğimiz türden bir musibet."

"Dr. Goodweather, Jim Kent'e ne iğne yaptığınızı bilmek istiyoruz," dedi FBI ajanı.

"Ben ne... *ne"*

"Ephraim," dedi Barnes, "onlarla bir anlaşma yaptım. Sen işbirliği yapmayı kabul edersen Nora'ya dokunmayacaklar. Onu tutuklanma skandalından koru ve profesyonel saygınlığını koru. Siz, ikinizin... yakın olduğunuzu biliyorum."

"Peki, bunu tam olarak nereden biliyorsun?" Eph şaşkınlıktan öfkeye geçerek ona zulmedenlere baktı. "Bu boktan bir saçmalık Everett."

"Videoda bir hastana saldırıyor, onu öldürüyorsun Ephraim. Hiçbir rasyonel ölçümün açıklayamadığı, temelsiz, büyük olasılıkla doktor manipülasyonu sonucu olan fantastik test sonuçları raporluyorsun. Başka seçeneğim olsa burada olur muydum? Senin başka seçeneğin olsa?"

Eph Nora'ya döndü. Ona dokunmayacaklardı. Belki o savaşmaya devam ederdi.

Barnes haklıydı. En azından şimdilik, kanun adamlarıyla dolu bir odada başka seçeneği yoktu.

"Bunun seni yavaşlatmasına izin verme," dedi Eph Nora'ya. "Gerçekte neler olduğunu bilen, geriye kalan tek kişi sen olabilirsin."

Nora başını iki yana sallayıp Barnes'a döndü. "Efendim, burada bir komplo söz konusu. Siz gönüllü olarak bu komplonun bir parçası olsanız da, olmasanız da..."

"Lütfen Dr. Martinez," dedi Barnes. "Kendinizi daha fazla mahcup duruma düşürmeyin."

Diğer ajan Eph ile Nora'nın dizüstü bilgisayarlarını topladı. Eph'i merdivenlere doğru yürütmeye başladılar.

İkinci kat koridorunda Setrakian'ın peşinden giden iki polisle karşılaştılar. Yan yana, neredeyse arka arkaya duruyorlardı. Birbirlerine kelepçelenmişlerdi.

Setrakian *kılıcını* çekmiş, onların arkasında duruyordu. Kılıcın ucunu FBI ajanının boynuna tutmuştu. Diğer elinde gümüşten yapılmış eski moda bir hançer vardı ve onu da Müdür Barnes'ın boğazına uzattı.

"Siz beyefendiler, sizin kavrayışınızın çok ötesinde bir komploda piyonsunuz. Doktor, bu hançeri alın."

Eph silahın kabzasını tuttu ve ucunu patronunun boğazına uzattı.

Barnes nefes nefese, *"Aman* Tanrım, Ephraim. Sen *aklını* mı yitirdin?" dedi.

"Everett, bu iş hayal edebileceğinden de büyük. Bu HKM'yi aşıyor---düzenli kanun kuvvetlerini bile aşıyor. Bu şehirde, benzerini hiç görmediğimiz, felakete varan bir salgın hastalık var. Üstelik bu işin daha yarısı."

Nora arkadan yaklaşarak kendi bilgisayarıyla Ephraim'in bilgisayarını diğer FBI ajanından aldı. "İhtiyaç duyduğumuz başka her şeyi ofisten aldım," dedi. "Geri dönmeyeceğiz gibi görünüyor."

"Tanrı aşkına, Ephraim, kendine gel," dedi Barnes.

"Beni bu işi yapmam için tuttun Everett. Kamu sağlığı tehdit altındayken aların vermem için. Dünya çapında bir salgının eşiğindeyiz. Bir toptan yok oluş olayı. Ve bir yerlerde biri, bunun başarılı olması için bütün önlemleri engelliyor."

STONEHEART GRUBU, MANHATTAN

Eldritch Palmer altı televizyon kanalı gösteren bir ekran sırasını açtı. Onu en çok ilgilendiren sol alttaki kutuydu. Sandalyesinin sırtını birkaç derece kaldırdı, kanalı izole etti ve sesini açtı.

Muhabir Doğu 51. Cadde'deki 17. Karakol'un dışına konuşlanmıştı ve son birkaç gün içinde New York'un her yerinden bildirilen kayıp insan raporları ile ilgili olarak resmi polis görevlisinden, "Yorum yok," yanıtı almaktaydı. Karakolun dışında bekleyen insan kuyruğunu gösterdiler, hepsi birden içeri alınmayacak kadar kalabalıktılar, kaldırımda form dolduruyorlardı. Muhabir, hırsızlıkla sonuçlanmayan, evlerde kimsenin bulunamadığı haneye tecavüz olayları gibi açıklanamayan olaylar da raporlandığını söyledi. En tuhafı da, modern teknolojinin kayıp insanların aranmasına yardımcı olamamasıydı: Hemen hepsinde izi sürülebilir GPS teknolojisi bulunan cep telefonları da sahipleriyle birlikte kaybolmuştu. Bu durum, bu insanların ailelerini, işlerini bilerek ve isteyerek terk ettikleri spekülasyonlarına yol açıyordu. Muhabir kayıp vakalarındaki ani artışın yaşanan ay tutulması olayı ile çakışmasına dikkat çekerek, ikisi arasında bir bağlantı olabileceğini öne sürdü. Sonra bir psikolog bazı şaşırtıcı gök olaylarının ardından düşük ölçekli kitle isterisi yaşanabileceği yorumunu yaptı. Haber, muhabirin iki çocuklu bir annenin JC Penney'de çekilmiş portresini tutan gözü yaşlı bir kadının konuşmasına izin vererek bitti.

Sonra program 'daha uzun ve daha iyi yaşamanıza yardımcı olmak' için tasarlanmış 'yaşlılığa meydan okuyan' bir kremin reklamıyla devam etti.

Doğuştan hasta işadamı sesi kıstı. Artık, diyaliz makinesi dışındaki tek ses kendi paragöz gülümsemesinin ardında mırıldandığı ezgiydi.

Bir başka ekranda para piyasalarında düşüş yaşandığını, doların değerinin düşmeye devam ettiğini gösteren bir grafik vardı. Piyasaları Palmer harekete geçiriyordu, durmaksızın hisse satıyor, yerine metal alıyordu: altın, gümüş, palladyum ve platin külçeler.

Yorumcu en son daralmanın vadeli piyasalarda fırsatlar sunduğunu söyledi. Palmer onunla aynı fikirde değildi. O vadeli piyasada kısa pozisyon alıyordu. Kendi hisseleri dışında herkesinkinde.

Bay Fitzwilliam tarafından sandalyesine bir telefon aktarıldı. FBI'daki yandaşlardan biri, Kanarya Projesi'ndeki salgın uzmanı Dr. Ephraim Goodweather'in kaçtığını bildirmek için arıyordu.

"Kaçtı mı?" dedi Palmer. "Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Yanında yaşlı bir adam vardı. Göründüğünden daha kurnazmış anlaşılan. Uzun gümüş bir kılıç taşıyormuş."

Palmer bir tam solunum boyunca sessiz kaldı. Sonra, yavaşça gülümsedi.

Güçler ona karşı birleşiyordu. Hiç sorun değildi. Bırak birleşsinler. Hepsini birden temizlemek daha kolay olacaktı.

"Efendim?" dedi arayan.

"Ah... yok bir şey," dedi Palmer. "Yalnızca eski bir dostu düşünüyordum."

KNICKERBOCKER

REHINCI VE HEDİYELİK EŞYA DÜKKANI,

118. CADDE, ISPANYOL HARLEMI

Eph ve Nora, Setrakian'la birlikte rehinci dükkanının kilitli kapılarının ardında duruyordu. İki salgın uzmanı sarsılmıştı.

"Onlara adını verdim," dedi Eph pencereden dışarı bakarak.

"Bina merhum karımın adına. Şimdilik burada güvende olmamız lazım."

Setrakian aşağı kata, cephaneliğe inmek için sabırsızlanıyordu, ama iki doktor hâlâ kendine gelememişti. "Peşimizdeler," dedi Eph.

"Enfeksiyon için yolu açıyorlar," dedi Setrakian. "Tür, paniğe kapılmış bir toplumdan ziyade düzenli bir toplumda daha hızlı ilerler."

"Onlar kim?" dedi Nora.

"Bu terörizm çağında o tabutu bir transatlantik uçuşa yükletebilecek kadar güçlü olan her kimse," dedi Setrakian.

Eph ileri geri adımlıyordu. "Bize tuzak kuruyorlar. Redfern'ün cesedini çalmak için oraya birilerini gönderdiler... bize *benzeyen* birilerini..."

"Dediğin gibi, hastalık kontrolünde genel aların verebilecek en önde gelen otorite sensin. Yalnızca itibarını sarsmaya çalıştıklarına şükret."

"Arkamızda HKM olmadan yetkimiz yok," dedi Nora.

"Artık yalnız başımıza devam etmeliyiz," dedi Setrakian. "Bu, en ilkel biçiminde hastalık kontrolü."

Nora ona baktı. "Kastettiğiniz... cinayet."

"Sen ne isterdin? O hale dönüşmeyi mi... yoksa birinin seni kurtarmasını mı?"

"Yine de bu, cinayet anlamına gelen daha nazik bir terim. Ayrıca, söylemesi yapmasından daha kolay. Kaç kafa koparmamız gerekecek? Burada üç kişiyiz."

"Belkemiğini kesmekten başka yollar da var," dedi Setrakian. "Örneğin güneş ışığı. En güçlü müttefikimiz."

Eph’in telefonu cebinde titredi. Onu ihtiyatla çıkardı, ekranına baktı.

Atlanta'dan arıyorlardı. HKM karargahı. "Pete O'Connell," dedi Nora’ya ve telefonu açtı.

Nora Setrakian’a döndü. "Öyleyse, gündüzleri neredeler?"

"Yeraltında. Mahzenlerde ve lağım kanallarında. Binaların karanlık karınlarında, örneğin bakım odalarında, ısıtma ve soğutma sistemlerinde. Bazen duvarlarda. Ama genelde toprakta. Yuvalarını orada yapmayı tercih ederler."

"Yani... gündüz uyuyorlar, öyle mi?"

"En kolayı bu olurdu, değil mi? Mahzende, uyuyan vampirlerle dolu bir avuç tabut. Ama hayır, onlar hiç uyumaz. Bizim anladığımız şekilde değil. Karınları toksa, sistemleri bir süreliğine kapanır. Çok fazla kan sindirmek onları yorar. Ama bu fazla sürmez. Gündüz, sırf güneşin öldürücü ışınlarından kaçmak için yeraltına inerler."

Nora oldukça solgun ve perişan görünüyordu; tıpkı ölü insanların kanatlarının çıkmadığını ve doğrudan cennete uçup melek olmadıklarını, bunun yerine yeryüzünde kalıp dillerinin altında iğne geliştirdiklerini ve vampire dönüştüklerini yeni öğrenmiş küçük bir kız gibi.

"Söylediğiniz şu şey," dedi Nora. "Onları biçmeden önce. Başka bir dilde. Bir mahkeme kararı gibi ya da bir tür lanet."

Yaşlı adam irkildi. "Yalnızca kendi kendimi sakinleştirmek için söylediğim bir şey. Son darbede elim titremesin diye."

Nora ne olduğunu duymayı umarak bekledi. Setrakian, onun bir sebepten, bilmeye ihtiyaç duyduğunu gördü.

"Diyorum ki, '*Strigoi*, kılıcım gümüş şakıyor.'" Setrakian bunu söylerken hissettiği huzursuzlukla irkildi. "Eski dilde kulağa daha güzel geliyor."

Nora bu yaşlı vampir avcısının özünde mütevazı bir adam olduğunu anladı. "Gümüş," dedi.

"Yalnızca gümüş," dedi Setrakian. "Çağlar boyunca antiseptik ve mikrop kırıcı nitelikleriyle bilindi. Onları çelikle biçebilirsin, kurşunla vurabilirsin, ama onları yalnızca gümüş *incitir*.[11]

Eph boş elini diğer kulağına kapamış, Pete'i duymaya çalışıyordu. Pete Atlanta'nın hemen dışında arabasını sürmekteydi. "Orada neler oluyor?" diye sordu Pete.

"Şey... sen ne duydun?"

"Seninle konuşmamam gerektiğini. Başının belada olduğunu. Sürüden ayrıldığını."

"Burası berbat Pete. Sana ne söyleyebileceğimi bilmiyorum."

"Eh, yine de aramam lazımdı. Bana gönderdiğin örnekler için mesai harcıyorum."

Eph midesine bir taş daha inmiş gibi hissetti. Dr. Peter O'Connell HKM'nin Ulusal İnsana Bulaşan Hayvan Hastalıkları, İnsandan İnsana Taşıyıcılar Aracılığı İle Geçen Hastalıklar ve Bağırsak Hastalıkları Merkezi'nde, Açıklanamayan Ölümler Projesi'nin yöneticilerinden biriydi. AÖP, HKM'nin içinden ve dışından virologlar, bakteriyologlar, epidemologlar, veterinerler ve klinik doktorlardan oluşan disiplinlerarası bir

gruptu. Her sene Amerika'da pek çok doğal ölüm açıklamasız kalmaktadır. Bunların bir kısmı -senede yaklaşık yedi yüz tanesi--- daha detaylı incelenmek üzere AÖP'ye aktarılmaktadır. O yedi yüz vakadan yalnızca yüzde on beşi tatmin edici bir biçimde çözülmektedir, kalan vakaların örnekleri gelecekte yeniden incelenmek üzere saklanmaktadır.

Her AÖP *araştırmacısının* HKM'de de bir pozisyonu olur ve Pete, Bulaşıcı Hastalıklar Patoloji şefiydi, bir virüsün konağını neden ve nasıl etkilediği konusunda uzmandı. Eph, Kaptan Redfern'ün ilk muayenesinde aldığı biyopsileri ve kan örneklerini ona göndermeyi unutmuştu.

"Bu bir virüs türü Eph. Buna kuşku yok. Olağanüstü bir genetik asit."

"Pete dur, beni dinle..."

"Glikoproteinin şaşırtıcı bağlayıcı özellikleri var. İskelet anahtarından bahsediyorum. Bu küçük herif konak hücreyi ele geçirmekle kalmıyor, onu kandırıp kendinin kopyalarını yapmasını sağlıyor. Hayır... RNA ile birleşiyor. Ona *karışıyor.* Onu yiyor... ama bir şekilde tamamen tüketmiyor. Yaptığı şey, konak hücreyle *çiftleşmiş* halinin kopyasını çıkarmak. Ve yalnızca ihtiyaç duyduğu parçaları alıyor. Hastanda ne gördüğünü bilmiyorum, ama teorik olarak bu şey durmaksızın kopyalanabiliyor ve milyonlarca nesil sonra ---kaldı ki, bu *şey çok* hızlı--- kendi organ yapısını üretebilir. Sistematik bir biçimde. Konağı değiştirebiliyor. Neye dönüştürdüğünü bilmiyorum ---ama öğrenmeyi çok isterdim."

"Pete." Eph'in başı dönüyordu. Her şey çok anlamlı geliyordu. Virüs hücreyi ele geçiriyor, dönüştürüyordu ---tıpkı vampirin kurbanını ele geçirmesi ve dönüştürmesi gibi.

Bu vampirler bedenleşmiş virüslerdi.

"Bunun üzerindeki genetik araştırmayı bizzat yapmayı ve onu neyin harekete geçirdiğini görmeyi isterdim..."

"Pete beni dinle. Onu yok etmeni istiyorum."

Eph sessizlik sırasında Pete’in sileceklerinin çalıştığını duydu. "Ne?"

"Bulgularını sakla, onları kimseye verme, ama örneği hemen yok et."

Daha fazla silecek sesi duyuldu, Pete’in kararsızlığının metronomları. "Üzerinde çalıştığım örneği yok etmemi mi söylüyorsun? Çünkü biliyorsun, ne olur ne olmaz diye her zaman bir kısmını saklarız..."

"Pete, doğrudan laboratuvara gitmeni ve o örneği yok etmeni istiyorum."

"Eph." Eph, Pete’in sinyal lambasını duydu, Pete konuşmayı tamamlamak için yol kenarına çekiyordu. "Potansiyel patojenler konusunda ne kadar dikkatli olduğumuzu biliyorsun. Temiz ve güvenli çalışıyoruz. Üstelik çok sıkı bir laboratuvar protokolümüz var. Sırf sen istedin diye onu..."

"Onu New York şehrinden çıkararak büyük hata yaptım. O zaman şimdi bildiklerimi bilmiyordum."

"Başın tam olarak nasıl bir belada Eph?"

"Çamaşır suyu kulları. İşe yaramazsa, asit kulları. Gerekirse yak, umurumda değil. Tüm sorumluluğu ben alıyorum..."

"Bunun sorumlulukla alakası yok Eph. İyi bilimle alakası var. Benimle açık konuşman lazım. Biri haberlerde seninle ilgili bir şey gördüğünü söyledi."

Eph’in bu işi bitirmesi gerekiyordu. "Pete, istediğimi yap ---söz veriyorum, ilk fırsatta her şeyi sana açıklayacağım."

Telefonu kapadı. Setrakian ve Nora onun söylediklerini dinlemişti.

"Virüsü bir başkasına mı gönderdin?" diye sordu Setrakian.

"Onu yok edecek. Pete ihtiyatlı davranmayı tercih eder ---onu çok iyi tanıyorum." Eph duvar dibine dizilmiş satılık televizyonlara baktı.

Haberlerde senin hakkında bir jey... "Bunların arasında çalışan var mı?"

Çalışan bir tane buldular. Fazla zaman geçmeden haber yine yayınlandı.

Eph'in HKM kimlik kartındaki fotoğrafını yayınladılar, sonra bunu Redfern'le kavgasından bulanık bir parça ve onlara benzeyen iki kişinin hastane odasından bir ceset torbası taşıması izledi. Haber, Dr. Ephraim Goodweather'ın 753 sayılı seferdeki cesetlerin kaybolması ile ilgili olarak arandığını söyledi.

Eph kıpırdamadan durdu. Kelly'nin bunu izlediğini düşündü... Zack'in.

"Piç herifler," diye tısladı.

Setrakian televizyonu kapadı. "Bu konudaki tek iyi haber seni hâlâ tehdit saymaları. Bu, hâlâ zaman olduğu anlamına geliyor. Hâlâ umut var. Bir şans."

"Bir planın varmış gibi konuşuyorsun," dedi Nora.

"Bir plan değil. Bir strateji."

"Anlat bize," dedi Eph.

"Vampirlerin kendi kanunları vardır. Hem vahşi hem kadim. Hâlâ geçerli olan bir kanun bir vampirin akan suyu geçememesidir. İnsan yardımı olmadan."

Nora başını iki yana salladı. "Neden olmasın?"

"Belki de sebep uzun zaman önce, yaratılışlarında yatıyordun İlim, gezegendeki bilinen her kültürde uzun zamandır var. Mezopotamyalılar, Eski Yunanlar ve Mısırlılar, İbraniler, Romalılar. Ne kadar yaşlı olursam olayım, ben bilecek kadar yaşlı değilim. Ama yasak bugün bile geçerli. Burada bize bir avantaj veriyor. New York şehrinin ne olduğunu biliyor musunuz?"

Nora hemen anladı. "Bir ada."

"Bir takımada. Şu anda dört yanımız suyla çevrili. Uçak yolcuları beş ilçeye dağıtıldı, değil mi?"

"Hayır," dedi Nora. "Yalnızca dört. Staten Island'a gönderilmedi."

"Dört olsun o zaman. Queens ve Brooklyn ana karadan East River ve Long Island boğazıyla ayrılıyor. Amerika'yla bağlantılı olan tek ilçe Bronx."

"Keşke köprüleri kapayabilseydik. Bronx'un kuzeyine, Queens'in doğusunda Nassau'ya yangın hatları kurup..."

"Bu noktada, hayal kuruyorsun," dedi Setrakian. "Ama, anlamıyor musun, her birini teker teker yok etmek zorunda değiliz. Hepsi tek zihin, kovan zihniyetiyle çalışıyor. Tek bir zekâ tarafından kontrol ediliyor. Muhtemelen Manhattan'da kısılı kalmış biri tarafından."

"Efendi," dedi Eph.

"Uçağın karnında gelen. Kayıp tabutun sahibi."

"Havaalanına dönmediğini nereden biliyorsun? East River'ı kendi başına geçemiyorsa."

Setrakian donuk donuk gülümsedi. "Ta Amerika'ya Queens'te saklanmak için gelmediğine eminim." Mahzendeki cephaneliğe giden merdivene açılan arka kapıyı çekti. "Şimdi yapmamız gereken, onu avlamak."

LIBERTY CADDESİ,

DÜNYA TİCARET MERKEZİ SAHASI

New York Şehri Haşere Kontrol Birimi'nde çalışan imha uzmanı Vasiliy *Eee* eski Dünya Ticaret Merkezi kompleksinin sahasında, büyük temel 'çanağı’nın üzerindeki inşaat çitinde duruyordu. El arabasını West Street’te, Liman Müdürlüğü'nün park yerinde, diğer inşaat araçlarının yanına park ettiği minibüsünde bırakmıştı. Bir elinde, içinde fare ilacı ve ışık tüneli ekipmanı bulunan kırmızısiyah Puma spor çantasını taşıyordu. Diğerinde, bir seferinde iş için gittiği bir yerde bulduğu güvenilir, güçlendirilmiş inşaat demirinden bir parça vardı. Fare yuvalarını dürtüklemek ve içeri yem ittirmek için kusursuz olan, bir metre uzunluğunda çelik bir çubuktu bu --- zaman zaman da saldırgan ya da paniğe kapılmış fareleri dövmek için işe yarıyordu.

Church ve Liberty caddelerinin köşesinde, bariyerler ve inşaat çitinin arasında, geniş yaya kaldırımı boyunca dizilmiş turuncubeyaz koruyucu fıçıların arasında duruyordu, insanlar yanından geçip gidiyor, diğer sokağın başındaki geçici metro girişine doğru yürüyorlardı. Buradaki havada, şehrin bu yıkılmış kısmını kutsayan cömert güneş ışığı gibi sıcak, yeni bir umut hissi vardı. Seneler süren planlama sürecinden ve kazılardan sonra artık yeni binalar yükselmeye başlamış ve bu korkunç kara yara izi sonunda iyileşmeye yüz tutmuş gibiydi.

Kaldırımın dikey kenarlarındaki yağlı lekeleri yalnızca Fet fark ediyordu; park yeri engellerinin çevresindeki dışkıları, köşedeki çöp tenekesinin kapağındaki kemirme izlerini, yüzeydeki farelerin varlığına dair işaretleri...

Kazıda çalışan işçilerden biri onu servis yoluna ve çanağın içine götürdü. Bittiğinde beş raylı, üç yeraltı peronlu, yeni yeraltı Dünya Ticaret Merkezi PATH istasyonu olacak yapının dibine çekti. Gümüş trenler şimdilik gün ışığından ve açık havadan geçerek çanağın dibindeki geçici perona gidiyordu.

Vasiliy araçtan indi ve beton ayakların arasında durup yedi kat yukarıdaki caddeye baktı. Kulelerin yıkıldığı yerdeki çukurdaydı. Bu, nefesini kesmeye yetiyordu.

"Burası kutsal bir yer," dedi Vasiliy.

İşçinin kır düşmüş, çalı gibi bir bıyığı vardı. Pantolonuna soktuğu pamuklu gömleğin üzerine pamuklu, bol bir gömlek ---ikisi de toprak ve terle iyice kirlenmişti--- ve kot pantolon giymiş, çamurlu eldivenlerini kemerine tıkıştırmıştı. Bareti etiketlerle kaplıydı. "Ben de hep öyle düşünmüşümdür," dedi. "Son zamanlarda, bundan o kadar emin değilim."

Fet ona baktı. "Fareler yüzünden mi?"

"O da var, elbette. Son birkaç gündür, fare madenine denk gelmişiz gibi, tünellerden fışkırıyorlardı. Ama artık dindi." Başını iki yana salladı ve Vesey Caddesi’nin altına dikilmiş, bağlama çubukları gömülmüş yirmi metrelik dik beton duvara baktı.

"Sonra ne oldu?" dedi Fet.

Adam omuzlarını silkti. Yeraltında kazı yapan işçiler gururlu bir topluluktur. New York şehrini onlar yapmışlardır; metrolarını, kanalizasyon kanallarını, her tüneli, rıhtımı, gökdeleni ve köprü temelini. Musluğa gelen her bardak temiz su, bir kazı işçisi sayesindedir. Aynı sahalarda çalışan farklı nesillerle, bir aile işidir. Doğru düzgün yapılmış kirli bir iş. Bu yüzden adam konuşmakta gönülsüzdü. "Herkes keyifsiz. İki adamımız yürüyüp gitti, ortadan kayboldu. Vardiyaya geldiler, kartlarını bastılar, tünellere indiler, ama çıkış kartını basmadılar. Burada yedi gün yirmi dört saat çalışıyoruz, ama artık kimse gece vardiyasını istemiyor. Kimse

yeraltında olmak istemiyor. Ve bunlar genç insanlar, benim gözü kara adamlarım."

Fet ilerideki tünel açıklıklarına, yeraltı yapılarının Church Caddesi altında birleşeceği yere baktı. "Demek son birkaç gündür yeni inşaat yok! Yeni tünel kazısı yok!"

"Çukuru kazdığımızdan beri, hayır."

"Ve bütün bunlar farelerle başladı, öyle mi?"

"O zamanlarda. Son birkaç gündür buraya bir şeyler oldu." Adam omuzlarını silkti. Vasiliye düz beyaz bir baret verdi.. "Ben de pis bir işim olduğunu düşünüyordum. İnsan neden fare avcısı olur ki?"

Vasiliy bareti taktı ve yeraltı geçidinin ağzında rüzgarın değiştiğini hissetti. "Sanırım ihtişam bağımlılığı."

İşçi, Vasiliy’in çizmelerine, Puma çantasına ve çelik çubuğa baktı. "Bu işi daha önce de yaptın mı?"

"Haşere neredeyse oraya gitmek lazım. Bu şehrin altında koskoca bir şehir var."

"Bana mı söylüyorsun? Fenerin vardır umarım. Ekmek kırıntısı?"

"Sanırım her şeyim hazır."

Vasiliy işçinin elini sıktı, sonra içeri girdi.

Tünelin girişinin desteklerle güçlendirilmiş kısmı temizdi. Vasiliy onu izleyerek güneş ışığını geride bıraktı, yaklaşık on metre aralıklarla asılmış sarı ışıklar yolunu aydınlatıyordu. Eski kavşağın olduğu yerdeydi. Her şey olup bittikten sonra bu büyük tünel yeni PATH istasyonunu, yarım blok uzaktaki iki ve üç numaralı kulelerin arasındaki Dünya Ticaret Merkezi ulaşım merkezine bağlayacaktı. Diğer tüneller ise şehrin su, elektrik ve kanalizasyon sistemine bağlanıyordu.

Daha derine indikçe, orijinal tünelin duvarlarını kaplamış pudra kadar ince tozu fark etmeden geçemedi. Burası kutsal bir yerdi, hâlâ bir mezarlıktan farksızdı; cesetlerin ve bedenlerin toza dönüştüğü, atomlarına indirgendiği bir yer.

Fare deliklerini, izleri ve dışkıları gördü, ama ortada hiç fare yoktu. Fare deliklerini çubuğuyla dürtükledi ve dinledi. Hiçbir şey duymadı.

Duvara dizilmiş ışıklar bir dönemeçte bitti, ileride derin, kadifemsi bir karanlık vardı. Vasiliy çantasında bir milyon mumluk bir spot lambası taşıyordu -saplı, büyük, sarı bir Garrit ayrıca iki yedek mini Maglites feneri vardı. Ama karanlık mekândaki yapay ışık insanın gece görüşünü tamamen yok ediyordu ve Vasiliy fare avlarken karanlıkta sessiz kalmayı tercih ederdi. Bunun yerine gece görüşü gözlüğünü çıkardı. Bu, baretine de güzelce tutturulabilen ve baretine takılmışken sol gözüne inen, kayışlı bir aletti. Sağ gözünü kapadığında tünel yeşile dönüyordu. Fare görüşü diyordu buna, farelerin boncuk gözleri bu ışıkta parlardı.

Hiçbir şey yoktu. Aksine tüm kanıtlara rağmen, fareler gitmişti. Sürülmüştü.

Bu onu hayrete düşürdü. Fareleri yerinden etmek hiç kolay değildi. Yiyecek kaynaklarını kaldırsanız bile, bir değişim görmeniz haftalar alırdı. Günler değil.

Tünelle daha eski geçitler birleşiyordu. Vasiliy senelerdir kullanılmayan kir kaplı demiryolu raylarının üzerinden geçiyordu. Yerdeki toprağın niteliği değişmişti ve yapısına bakarak, bataklığın doldurulup üzerine Battery Park'ın inşa edilmiş olduğu 'yeni' Manhattan'ı geride bıraktığını, 'eski' Manhattan'a, bir kaya yatağının üzerinde oturan orijinal kuru adaya geçtiğini anladı.

Yönünden emin olmak için bir kesişimde durdu. Çapraz kesen tünele bakarken, fare görüşüyle bir çift göz gördü. Fare gözü gibi parlıyorlardı, ama daha büyük ve yerden yüksektiler.

Gözler bir anda kayboldu.

"Hey?" diye bağırdı Vasiliy sesi yankılanarak. "Hey, oradaki!"

Bir an sonra bir ses duvarlardan yankılanarak yanıt verdi ona. "Kim var orada?"

Vasiliy seste bir korku tınısı sezdi. Bir fener ışığı belirdi. Kaynağı tünelin sonundaydı, Vasiliy'in gözlerinin gördüğü yerin epey ötesinde. Gözlüğü tam zamanında yukarı kaldırarak retinasını kurtardı. Kendini tanıttı, küçük Maglites fenerlerinden birini çıkarıp sinyal olarak yaktı, sonra ilerledi. Gözleri gördüğünü sandığı yerde, eski tünel hâlâ kullanılıyormuş gibi görünen bir başka tüneldemiryolunun yanında uzanıyordu. Gece görüş gözlüğü ona hiçbir şey göstermedi, parlayan gözler yoktu, bu yüzden dönemeci dönüp bir sonraki kesişime geldi.

Orada iş gözlükleri ve etiketlerle kaplı baretler takmış, pamuklular ve çizmeler giymiş üç işçi buldu. Bir pompa çalışıyor, bir sızıntıyı dışarıya aktarıyordu. Üçayaklar üzerindeki güçlü projektörlerin halojen lambaları yeni tüneli bir uzay yaratığı filmi gibi aydınlatıyordu. İşçiler birbirlerine yakın duruyorlardı ve Vasiliy'i tam olarak görene kadar gergin kaldılar.

"Biraz önce içinizden biri biraz geride miydi?" diye sordu Vasiliy.

Üç adam bakıştılar. "Ne gördün?"

"Birini gördüğümü sandım." Vasiliy işaret etti. "Raylardan geçiyordu."

Üç işçi yine bakıştılar, sonra ikisi toplanmaya başladı. "Sen fare arayan adam mısın?" dedi üçüncüsü.

"Evet."

İşçi başını iki yana salladı. "Artık burada fare yok."

"Karşı çıkmak istemiyorum, ama bu neredeyse imkânsız. Nasıl olabilir?"

"Belki de kafaları bizden daha fazla çalışıyordur."

Vasiliy aydınlık tünele, pompaya bağlı hortumun gittiği yöne baktı. "Metro çıkışı orada mı?"

"Çıkış yolu orası."

Vasiliy karşı yönü gösterdi. "Bu tarafta ne var?"

"O tarafa gitmek istemezsin," dedi işçi.

"Neden?"

"Bak. Fareleri unut. Bizimle birlikte dışarı gel. Burada işimiz bitti."

Yerdeki birikintiye hâlâ su damlıyordu. "Birazdan gelirim," dedi.

Adam soğuk soğuk süzdü onu. "Canın isterse," dedi ve üçayak üzerindeki lambalardan birini söndürdü, sonra bir çantayı sırtlayıp diğerlerinin peşinde uzaklaştı.

Vasiliy onların gitmesini izledi, ışıklar tünelde uzaklaştı, sonra işçiler bir dönemeci dönünce tünel karardı. Bir yeraltı aracının tekerleklerinin gıcırtısını duydu. Ses onu endişelendirecek kadar yakındı. Yoluna devam etti, yeni rayı aştı ve yeniden gözlerinin karanlığa alışmasını bekledi.

Gözlüğünü açınca her şey tekrar yeraltı yeşiline dönüştü. Tünel genişleyip, rayların birleştiği, çöplerin saçılı olduğu bir açıklığa dönüşünce adımlarının yankısı değişti. Perçinler kakılmış çelik kirişler, sanayi tipi bir balo salonundaki sütunlar gibi düzenli aralıklarla yükseliyordu. Vasiliy’in sağında, şehir serserilerince kirletilmiş, terk edilmiş bir bakım barakası vardı. Barakanın ufalanmaya yüz tutmuş tuğla duvarlarında, alevler içindeki ikiz kuleler resmini çevreleyen çirkin grafitiler vardı. Biri 'Saddam' diyordu, diğeri ise 'Gamera'.

Eski bir desteğin üzerinde, çok eski bir ray tabelası eski işçileri uyarıyordu:

UYARI

TRENLERE DİKKAT

Ama tabelaya zarar verilmişti, T ve N harfleri silinmiş, başına F ve A harfleri eklenmişti, bu yüzden tabela artık şöyle diyordu.

UYARI

FARELERE DİKKAT

Gerçekten de, bu Tanrı'nın unuttuğu yer bir fare merkezi olmalıydı. Vasiliy kara ışığa dönmeye karar verdi. Puma çantasından değnek şeklindeki küçük feneri çıkarıp yaktı, ampul karanlıkta soğuk bir maviyle parladı. Fare sidiği, bakteri içerdiği için, kara ışık altında parlar. Vasiliy lambanın ışığını yerde, desteklerin yakınında, ay yüzeyine benzeyen, kuru çöp ve kir kaplı zeminde dolaştırdı. Daha donuk, daha eski lekeler gördü, ama yeni iz yoktu. Işığı yan yatmış, yağlı bir yağ fıçısının yanında dolaştırana kadar hiçbir şey göremedi. Fıçı ve yanındaki zemin, şimdiye dek gördüğü en geniş ve en parlak fare sidiği iziyle parladı, devasa bir leke. Normalde bulduğu izlerden yola çıkarak büyüklük tahmini yapması gerekirse, bu, bir seksenlik bir fareye işaret ederdi.

Bu, daha büyük bir hayvanın taze sidiğiydi, muhtemelen bir insanın.

Eski raylara damlayan suyun *tıptıpları* esintili tünellerde yankılanıyordu. Bir hışırtı sezdi, uzak bir hareket, ya da belki bu mekân sinirlerini bozmaya başlamıştı. Kara ışığı kaldırdı ve mekânı gözlüğüyle taradı. Çelik desteklerden birinin arkasında, yine ona bakan bir çift parlak göz gördü ---sonra gözler dönüp kayboldu.

Ne kadar yakında olduğunu kestiremiyordu. Tek gözle bakması ve birbirine benzeyen kirişlerin geometrik düzeni yüzünden derinlik algısı yoktu.

Bu sefer seslenmedi. Hiçbir şey söylemedi, ama çubuğunu daha sıkı kavradı. İnsanların karşısına çıkan evsizler nadiren saldırgan olurdu ---ama bu farklı bir şeye benziyordu. Bir fare imha uzmanı altıncı duyusuna

güvenirdi. Fare istilalarının kokusunu alırdı. Vasiliy aniden bir kalabalığın karşısında tek başınaymış gibi hissetmişti.

Parlak spot lambasını çıkardı ve mekânı taradı. Geri çekilmeden önce çantasına uzandı, iz sürme tozu dolu bir kutunun kartondan ağzını açtı ve mekâna bol bol fare zehiri döktü. İz sürme tozu saf yenebilir yemden daha yavaş etki ederdi, ama sonuç daha kesindi. Farelerin izlerini göstermesi, takip eden yuva yemlemesini kolaylaştırması da cabasıydı.

Vasiliy üç karton boşalttı, sonra lambasını alıp döndü ve tünellerde yürümeye başladı. Üstü kapalı üçüncü demiryoluyla birlikte aktif raylara denk geldi, sonra pompayı buldu ve uzun hortumu takip etti. Bir noktada tüneldeki rüzgarın değiştiğini hissetti ve dönüp baktığında, arkasındaki dönemecin aydınlandığını gördü. Hızla duvardaki bir oyuğa çekildi ve sağır edici kükremeye karşı kendini hazırladı. Tren ciyaklayarak geçti ve Vasiliy pencerelerin ardındaki yolculara baktıktan sonra, gözlerini toz ve zerreciklerle dolu çalkalanan dumana karşı perdeledi.

Tren geçti ve Vasiliy rayları izleyerek aydınlatılmış perona geldi. Çantası ve çubuğu ile yüzeye vardı, kendini raylardan, hemen hemen boş olan perona çekti. Perona çıktığı yerin yakınında bir tabela vardı ve şöyle diyordu: BİR ŞEY GÖRÜYORSAN BİR ŞEY SÖYLE. Bunu kimse yapmazdı. Merdivenleri tırmandı, turnikelerden geçti ve caddeye, sıcak güneşe çıktı. Yakındaki çite yürüdü ve kendini Dünya Ticaret Merkezi inşaat sahasının üzerinde buldu. Mavi alevli Zippo'suyla bir puro yaktı ve zehrini içine çekerek caddelerin altında hissettiği korkuyu kovaladı. Caddede, Dünya Ticaret Merkezi sahasına geri yürüdü ve çite zımbalanmış, elle hazırlanmış iki ilan gördü. Bunlar, iki işçinin tarayıcıda çoğaltılmış renkli fotoğraflarıydı, birinin bareti hâlâ kafasındaydı ve yüzü kirliydi. İki fotoğrafın üzerindeki mavi başlık şöyle diyordu: KAYIP.

SON ARA

YIKINTILAR

Treblinka’nın düşüşünü takip eden günlerde, çoğu kaçak yakalandı ve idam edildi. Ama Setrakian ormanda hayatta kalmayı başardı, ölüm kampının pis kokusunun ulaşabildiği alandan çıkmadı. Kırık elleriyle yakalayabildiği küçük hayvanlarla ve köklerle beslendi. Diğer cesetlerden giysiler alıp uyumsuz bir şekilde giyindi ve perişan, birbirini tutmayan ayakkabılar buldu.

Gündüz devriyelerden ve havlayan köpeklerden kaçınıyordu --- geceleri ise arıyordu.

Yerli Polonyalılar arasındaki kamp dedikodularından, Romalı yıkıntılarını duymuştu. Bir hafta dolaşması gerekti ve sonunda, bir akşamın ilerleyen saatlerinde, alacakaranlığın ölmeye yüz tutmuş ışığında, kendini eski yıkıntıların üzerindeki yosunlu basamaklarda buldu.

Kalıntıların büyük kısmı yeraltındaydı, dışarıdan bakınca yalnızca üzerinde bitkiler bitmiş birkaç taş görünüyordu. Bir taş yığınının üzerinde hâlâ büyük bir sütun duruyordu. Yüzeyinde birkaç harf seçebiliyordu, ama öyle uzun zaman önce solmuşlardı ki, herhangi bir anlam çıkarmak imkânsızdı.

Aynı zamanda, bu mezarların karanlık ağzında durup, ürpermemek de imkânsızdı.

Abraham emindi: Sardu'nun ini burasıydı. Biliyordu. Korkuya kapıldı ve göğsünde, yanan bir deliğin büyüdüğünü hissetti.

Ama yüreğindeki amaç daha güçlüydü. Çünkü o şeyi, o aç şeyi bulup öldürmenin onun görevi olduğunu biliyordu, onun durmasını sağlamanın. Kamptaki isyan, öldürme planını engellemişti --- üstelik ham beyaz meşe bulup şekillendirmek için haftalarını, aylarını harcamıştı--- ama intikam ihtiyacı yerli yerinde duruyordu. Dünyadaki tüm yanlışlar arasında, onun düzeltebileceği bir şeydi bu. Varoluşuna anlam verecek bir şey. Ve şimdi bunu yapmak üzereydi.

Bulabildiği en sert dalı seçti ve kırık bir kaya kullanarak yeni, kaba bir kazık yaptı. Saf beyaz meşe değildi, ama iş görmek zorundaydı. Bunu kırık parmaklarla yapmak, ağrıyan parmaklarını geri dönüşsüz bir biçimde sakatladı. Ayak sesleri lahdi oluşturan taş odanın içinde yankılanıyordu. Tavanı oldukça alçaktı --- Şey'in sıradışı boyu düşünülünce bu şaşırtıcıydı--- ve kökler bu yapıyı zar zor ayakta tutabilen taşları yerlerinden ediyordu. İlk odadan ikinciye ve şaşırtıcı bir şekilde üçüncüye geçiliyordu. Her oda bir öncekinden daha küçüktü.

Setrakian'ın yolunu aydınlatmak için kullanabileceği bir şeyi yoktu, ama ufalanmaya yüz tutmuş yapı, akşam güneşinin soluk huzmelerinin karanlığa sızmasına izin veriyordu. Setrakian odalardan ihtiyatla geçti. Nabzı hızlanmıştı, işleyeceği cinayetin eşiğinde ızdırap çekmeye başlamıştı. Kaba odun kazığı, o aç Şey'le karanlıkta savaşmak için kesinlikle yetersiz kalacak gibiydi. Özellikle de kırık ellerle. Ne yapıyordu böyle? Bu canavarı nasıl öldürecekti?

Son odaya girerken, kabaran korkusunun ekşi sancısı boğazını yakıyordu. Hayatının geri kalanı boyunca reflüden çekecekti. Oda boştu, ama marangoz Setrakian odanın ortasında, toprak zeminde ---oraya hakkedilmiş gibi duran--- bir tabutun dış hatlarını gördü. İki buçuk metreye bir metre ve yirmi beş santim yüksekliğinde dev bir kutuydu. Bu inden ancak canavarsı bir iradeye sahip Şey'in elleriyle götürülmüş olabilirdi.

Sonra ---arkasında--- taş zeminde ayak sesleri duydu. Setrakian tahta kazığını uzatarak hızla döndü. Şey'in en iç odasında kapana kısılmıştı. Yaratık yuvasına dönmüş ve avını kendisinin uyuduğu yerde bulmuştu.

Ondan önce soluk mu soluk bir gölge geldi, ama ayak sesleri hafifti ve yerde sürükleniyordu. Taş dönemeçte beliren, Setrakian'ı tehdit etmek için gelen, Şey değildi, normal insan boyutlarında biriydi. Üniforması lime lime olmuş ve kirlenmiş bir Alınan subayıydı. Adamın gözleri kızarmış, sulanmıştı ve saf, delice bir acıya dönüşmüş açlıkla doluydu. Setrakian onu tanıdı: Dieter Zimmer; ondan pek de büyük olmayan genç bir subay, gerçek bir sadist, her gece Yahudi kanını temizleyebilmek için çizmelerini ovalamakla övünen bir kışla subayı.

Şimdi de onu ---Setrakian'ın kanını--- istiyordu. Herhangi bir kanı. Karnını doyurmak için.

Setrakian burada yakalanmayacaktı. Artık kamp duvarlarının dışındaydı ve o cehenneme, sırf burada bu lanetli Nazi-Şey'in günahkar kudretine boyun eğmek için dayanmadığını biliyordu.

Kazığının ucunu ona doğru uzatarak koştu, ama Şey beklediğinden daha hızlıydı; tahta silahı kavrayıp Setrakian'ın işe yaramaz ellerinden çekip aldı ve Setrakian'ın önkolu ile dirseğini kırdı. Kenara fırlattığı sopa taş duvara çarparak toprak zemine düştü.

Şey heyecanla hırıldayarak Setrakian'a yaklaşmaya başladı. Setrakian, dikdörtgen şeklindeki tabut izinin tam ortasında olduğunu fark edene kadar geriledi. Sonra, açıklanamaz bir kuvvetle, Şey'e doğru koştu ve onu sertçe duvara fırlattı. Açıktaki taşların çevresinden duman gibi toprak yağdı. Şey onun kafasını yakalamaya çalıştı, ama Setrakian yine üzerine atıldı, kırık kolunu iblisin çenesinin altına koydu ve alayla gülen yüzünü yukarı kaldırarak, onun kendisini sokmasını ve içmesini engelledi.

Şey kendini topladı ve Setrakian'ı kenara fırlattı. Setrakian kazığının yanına düştü ve onu kaptı, ama Şey, kazığı yeniden almaya hazır, gülümseyerek durdu. Setrakian saldırmak yerine destek duvarının taşlarını dürtükledi. Kazığı gevşek bir taşın altına sapladı ve tam Şey ağzını açmaya başladığında bacaklarını kullanarak taşı yerinden oynattı.

Taşlar yerlerinden kurtuldu, Setrakian emekleyerek uzaklaşırken oda girişinin yanındaki duvar yıkıldı. Kısa, ama yüksek bir kükreme oldu ve oda

tozla doldu, kalan ışığı da boğdu. Setrakian taşların üzerinde körlemesine emekledi ve bir el onu kuvvetle yakaladı. Toz aralandığı zaman Setrakian iri bir taşın Şey'in kafasını tepesinden çenesine kadar ezmiş olduğunu gördü ---ama Şey hâlâ hareket edebiliyordu. Karanlık yüreği, ya da her ne ise o, hâlâ açlıkla atıyordu. Setrakian, Şey'in elinden kurtulana kadar kolunu tekmeledi ve bunu yaparken taşı yerinden oynattı. Kafanın üst yarısı yarıldı, kafatası az kaynamış yumurta gibi hafifçe çıtırdadı.

Setrakian, Şey'in bir bacağını yakaladı ve bedeni tek koluyla sürükledi. Onu yüzeye çekip, yıkıntılardan dışarı, ağaçlardan süzülen son gün ışığı huzmelerine çıkardı. Alacakaranlık turuncu ve loştu ---ama yeterliydi. Şey hızla pişerken acıyla kıvrandı, sonra yere çöktü.

Setrakian başını ölmeye yüz tutmuş güneşe çevirdi ve hayvansı bir uluma salıverdi: ailesinin katledilmesinden tutsaklığının dehşetlerine, yeni bulduğu dehşetlere... ve sonunda onu ve halkını terk eden Tanrı'ya yönelttiği, acı dolu ruhundan kopan bir feryat.

O yaratıklarla bir daha karşılaştığında, elinde doğru aletler olacaktı. Kendisine savaşmak için daha iyi bir şans verecekti. O anda, hâlâ canlı olduğunu bildiği kadar kesin bir biçimde, gelecek yıllarda o kayıp tabutun izini süreceğini anladı. Gerekirse, on yıllar boyunca. Ona yeni bir yön veren, onu hayatının geri kalanını kaplayacak arayışa yollayan bu eminlikti.

KOPYALAMA

JAMAİCA HASTANESİ TIP MERKEZİ

Eph ve Nora kimliklerini göstererek güvenliği geçtiler ve Setrakian'ı dikkatleri üstlerine çekmeden acil servis kapısından geçirdiler, izolasyon koğuşuna giden merdivenleri çıkarlarken Setrakian, "Bu mantıksız ölçüde riskli," dedi.

"Bu adam," dedi Eph, "Jim Kent... o, Nora ve ben bir senedir yan yana çalışıyoruz. Onu öylece bırakamayız."

"O dönüştü. Onun için ne yapabilirsiniz?"

Eph yavaşladı. Setrakian arkalarında oflayıp pofluyordu. Duraksamadan memnun olarak, bastonuna yaslandı. Eph Nora'ya baktı ve anlaştılar.

"Onu serbest bırakabilirim," dedi Eph.

Merdiven boşluğundan çıktılar ve koridorun ilerisindeki izolasyon koğuşunun girişini süzdüler.

"Polis yok," dedi Nora.

Setrakian çevresine bakmıyordu. O, o kadar emin değildi.

"Sylvia var," dedi Eph koğuş girişinde, Jim'in katlanır sandalyede oturan kabarık saçlı kız arkadaşını tanıyarak.

Hazır hisseden Nora kendi kendine başını sallayıp, "Tamam," dedi.

Tek başına Sylvia’nın yanına gitti. Sylvia onun geldiğini görünce sandalyesinden kalktı. "Nora."

"Jim nasıl?"

"Bana hiçbir şey söylemediler." Sylvia, Nora’nın arkasına baktı. "Eph yanında değil mi?"

Nora başını iki yana salladı. "Gitti."

"Söyledikleri doğru değil, değil mi?"

"Kesinlikle doğru değil. Yorgun görünüyorsun. Sana yiyecek bir şey bulalım."

Nora kafeteryanın yerini sorar, hemşirelerin dikkatini dağıtırken Eph ile Setrakian izolasyon koğuşunun kapısından içeri süzüldü. Eph eldiven ve önlük bölmesinin önünden gönülsüz bir katil gibi geçerek, plastik tabakalarının arasından Jim'in bölmesine girdi.

Yatak boştu. Jim gitmişti.

Eph çabucak diğer bölmeleri kontrol etti. Hepsi boştu.

"Yerini değiştirmiş olmalılar," dedi Eph.

"Gittiğini bilse hanım arkadaşı dışarıda olmazdı," dedi Setrakian.

"O zaman?.."

"Onu almışlar."

Eph boş yatağa baktı. "Onlar?"

"Gel," dedi Setrakian. "Bu çok tehlikeli. Zamanımız yok."

"Dur." Eph, Jim’in kulaklığının çekmeceden sarktığını görerek komodine gitti. Jim’in telefonunu buldu ve şarjı olup olmadığını kontrol

etti. Kendi telefonunu çıkardı ve onun artık bir yer bulma aracı olduğunu fark etti. FBI, GPS kullanarak yerini belirleyebilirdi.

Telefonu çekmeceye bıraktı ve yerine Jim'inkini aldı.

"Doktor," dedi Setrakian sabırsızlanarak.

"Lütfen... bana Eph de," dedi Eph, Jim’in telefonunu cebine koyup dışarı çıkarak. "Bugünlerde doktor gibi hissettiğim söylenemez."

BATI YAKASI OTOYOLU, MANHATTAN

Gus Elizalde, New York Polis Teşkilatı’nın mahkum nakil aracının arka tarafındaydı. Elleri arkasındaki çelik çubuğa kelepçelenmişti. Felix karşı çaprazında oturuyordu, başını eğmişti, aracın devinimiyle sallanıyordu ve her geçen an daha da soluyordu. Manhattan’da bu kadar hızlı hareket ettiklerine göre, Batı Yakası Otoyolu'nda olmalıydılar. Yanlarında iki mahkum daha vardı; biri Gus’ın karşısında, diğeri solunda, Felix’in karşısındaydı. İkisi de uyuyordu. Aptallar her durumda uyuyabilir.

Gus penceresiz minibüsün sürücü tarafından süzülüp gelen bir sigara kokusu aldı. Minibüse bindirildiklerinde neredeyse alacakaranlık çökmüştü. Gus kelepçe çubuğundan öne doğru sarkan Felix’i süzüyordu. O yaşlı rehincinin söylediklerini düşünüyordu. Ve bekliyordu.

Fazla beklemesi gerekmedi. Felix’in başı kasılmaya başladı, sonra yana döndü. Bir anda dimdik oturdu ve çevresini süzdü. Gözlerini Gus’a dikti, ama Felix’in bakışlarında, Gus’a yaşam boyu yoldaşlık yapmış olan bu delikanlının onu tanıdığına dair hiçbir işaret yoktu.

Gözlerinde bir karanlık vardı. Bir boşluk.

Yüksek bir araba kornası Gus’ın yanındaki adamın irkilerek uyanmasına sebep oldu. "Siktir," dedi adam arkasındaki kelepçeleri

sallayarak. "Ne cehenneme gidiyoruz?" Gus yanıt vermedi. Adam doğrudan Felix’e bakıyordu, Felix de ona. Adam Felix'in ayağını tekmeledi. "Ne cehenneme gidiyoruz dedim, velet!"

Felix ona bir an daha, boş, neredeyse ahmak bir ifadeyle baktı. Ağzı, yanıt verecekmiş gibi açıldı ve dışarı fırlayan iğne savunmasız adamın boğazını deldi. Minibüsün ta karşı tarafına kadar uzanmıştı ve adamın elinden tekmeler savurup tepinmekten başka bir şey gelmedi. Gus da aynısını yapmaya başladı, eskiden Felix olan şeyle birlikte orada kısılı kalmıştı; bağırıp çırpmıyor, karşısındaki mahkumu uyandırıyordu. Gus’ın yanındaki adam gevşerken, hep bir ağızdan haykırıp tepindiler. Felix’in saydam iğnesi kanla kızardı.

Mahkum bölmesi ile sürücü bölmesi arasındaki kapak açıldı. Polis şapkalı bir adam yolcu koltuğundan dönüp onlara baktı. "Kesin sesinizi yoksa ben..."

Felix’in diğer mahkumu içtiğini, şişmiş organın minibüsün diğer tarafına uzanmış olduğunu gördü. İlk kez beslenen Felix diğer mahkumu bıraktı ve iğne ağzına geri döndü. Adamın boynundan kan akıyordu. Felix’in önüne kan damlıyordu.

Yolcu koltuğundaki polis ciyakladı ve döndü.

"Ne oldu?" diye bağırdı sürücü arkaya bakmaya çalışarak.

Felix’in iğnesi bölmedeki aralıktan öne fırladı ve sürücünün boğazına yapıştı. Arabanın içinde bir çığlık yankılandı, minibüs savruldu ve kontrolden çıktı. Gus, tam zamanında kelepçe çubuğuna parmaklarıyla tutunarak bileklerini kırılmaktan kurtardı. Minibüs sertçe sağa, sonra sola yattı ve ardından yana devrildi.

Minibüs kayarak bariyerlere çarptı, sekti, dönerek durdu. Gus yan yatmıştı, karşısındaki mahkum kırık kollarından sarkıyor, acı ve korkuyla bağırıyordu. Felix’in çubuk kilidi kırılmıştı, iğnesi sarkıyor, insan kanı damlayan elektrik yüklü bir kablo gibi seyiriyordu.

Ölü gözleri dönerek Gus’a dikildi.

Gus kendi çubuğunun da kırılmış olduğunu anladı, kelepçeyi çubuk boyunca hızla kaydırarak kurtardı ve çarpılmış kapıyı tekmeleyip açtı. Dışarıya, yol kenarına doğru yuvarlandı. Kulakları, bomba patlamış gibi uğulduyordu.

Elleri hâlâ arkasında bağlıydı. Farlar gelip geçiyordu, arabalar yavaşlayıp kazayı inceliyordu. Gus hızla uzağa yuvarlandı, ellerini ayaklarının altından geçirerek önüne getirdi. Minibüsün açık yük kapısına bakarak Felix’in dışarı çıkmasını bekledi.

Sonra bir çığlık duydu. Çevresine bakınarak bir tür silah aradı ve ezilmiş bir jant kapağında karar kılmak zorunda kaldı. Onu kavrayarak ayağa kalktı ve devrilmiş minibüsün açık kapısına yanaştı.

Felix oradaydı ve hâlâ kelepçe çubuğuna bağlı olan, gözleri iri iri açılmış mahkumu içiyordu.

Gus manzara karşısında midesi bulanarak bir küfür salladı. Felix mahkumu bıraktı ve hiç duraksamadan iğnesini Gus'ın boynuna fırlattı. Gus tam zamanında jant kapağını kaldırarak darbeyi savuşturdu, sonra dönerek minibüsün arka tarafının görüş alanından çıktı.

Felix yine onu takip etmedi. Gus bir an orada dikilerek kendini toparladı ---bunun nedenini merak etti--- ve sonra güneşi fark etti. Hudson’ın karşı yakasında, iki bina arasında süzülüyordu, kan kırmızıydı ve hızla batmaktaydı, gözden kaybolmak üzereydi.

Felix arabada saklanıyor, güneşin batmasını bekliyordu. Üç dakika sonra serbest olacaktı.

Gus çılgınca çevresine bakındı. Yolda kırık araba camı parçaları gördü, ama onlar iş görmezdi. Minibüsün kenarına, şimdi yukarıda duran tarafa tırmandı. Sürücü tarafındaki kapıya gitti ve yan aynanın menteşesini tekmeledi. Menteşe çatladı ve Gus aynayı koparmak için telleri çekiştirirken içerideki polis ona bağırdı.

"Dur!"

Gus adama baktı. Bu, sürücü olan polisti; boynundan kan kaybediyordu ve tavandaki kola tutunarak silahını uzatmıştı. Sonra Gus sertçe çekerek aynayı kurtardı ve yola atladı.

Güneş delinmiş yumurta sarısı gibi eriyip gidiyordu. Gus gidip aynanın açısını ayarlamaya, aynayı başının üzerine kaldırarak güneşin son ışınlarını yakalamaya çalıştı. Yansımanın yerde ışıldadığını gördü. Belirsiz görünüyordu, herhangi bir şey yapamayacak kadar zayıftı. Bu yüzden camı yumruğuyla kırdı, ama parçaları aynadan ayırmadı. Yine denedi ve artık yansıyan ışınlar biraz daha belirgindi.

"Dur dedim!"

Polis silahını uzatarak minibüsten indi. Boş eliyle boynunu, Felix'in onu soktuğu yeri tutuyordu, çarpma yüzünden kulaklarından kan gelmişti. Adam döndü ve minibüse baktı.

Felix içeride çömelmişti, kelepçeleri bir elinden sarkıyordu. Diğer el gitmişti, çarpmanın gücüyle bilekten kesilmişti. Ne elinin yokluğu ne de açık yaradan akan beyaz kan onu rahatsız ediyor gibiydi.

Felix gülümsedi ve polis ona ateş açtı. Mermiler Felix'in göğsünü ve bacaklarını deldi, etinden ve kemiklerinden parçalar kopardı. Yedi sekiz atış sonra Felix geriye devrildi. İki mermi daha yedi. Polis silahı indirdi ve sonra Felix gülümsemeye devam ederek doğrulup oturdu.

Hâlâ susuzdu. Daima susuzdu.

Gus polisi kenara itti ve aynayı tuttu. Ölen turuncu güneşin son ışınları ırmağın karşısındaki binanın üzerinden bakıyordu. Gus, adını söylemek onu uyandıracakmış, Felix'i mucizevi bir biçimde geri getirecekmiş gibi, son bir kez Felix'in adını seslendi...

Ama Felix artık Felix değildi. O, orospu çocuğu bir vampirdi. Gus kendi kendine bunu hatırlatarak aynanın açısını ayarladı ve yansıyan

güneşin alev alev turuncu ışınları devrilmiş minibüse doldu.

Güneş ışınları onu delip geçerken Felix'in ölü gözleri dehşetle doldu. Işınlar onu lazer gücüyle mıhladı, etinde delikler açıp tutuşturdu. Felix'in içinden, derinliklerden hayvansı bir uluma koptu; güneş etini harap ederken, atomik düzeyde parçalanan bir adam gibi haykırdı.

Ses Gus'ın zihnine kazındı, ama o, yansımayı Felix'ten geriye kalanlar dumanları tüten, kararmış bir kül yığınına dönüşene kadar minibüsün içinde gezdirdi.

Işınlar soldu ve Gus kolunu indirdi.

Irmağın karşı yakasına baktı.

Gece.

Gus'ın içinden ağlamak geliyordu ---yüreğinde her tür acı ve ızdırap birbirine karışmıştı--- ve acısı öfkeye dönüşüyordu. Minibüsün altında yakıt birikiyordu, neredeyse ayaklarının dibine kadar akmıştı. Gus, yol kenarında durmuş, olup bitenlere bakmakta olan polisin yanına gitti. Adamın ceplerini karıştırarak bir Zippo çakmak buldu. Gus çakmağın kapağını açtı, çaktı ve alev görev bilinciyle yukarı fırladı.

"Lo sierıto, 'mano."

Alevi yakıt sızıntısına dokundurdu ve minibüs havaya uçarak Gus'la polisi arkaya devirdi.

"Chingado ---seni soktu," dedi Gus hâlâ boynunu tutmakta olan polise. "Artık sen de onlardan biri olacaksın."

Polisin silahını aldı ve ona doğrulttu. Şimdi canavar düdükleri yaklaşıyordu.

Polis, Gus'a baktı ve bir an sonra kafası gitti. Gus dumanları tüten silahı cesede tutmaya devam ederek otoyolun kenarına yaklaştı. Sonra silahı

fırlatıp attı ve kelepçe anahtarlarını düşündü, ama çok geçti. Yanıp sönen ışıklar yaklaşıyordu. Döndü ve otoyolun kenarından yeni geceye doğru koştu.

KELTON CADDESİ, WOODSIDE, QUEENS

Kelly hâlâ öğretmen kıyafeti içindeydi: siyah askılı bluz üzerine, bedenini saran cinsten yumuşak bir gömlek ve uzun, düz etek. Zack odasındaydı ve, sözde, ödevini yapıyordu. Matt evdeydi, o gece depo sayımı yapacaklarından yarım gün çalışmıştı.

Televizyonda Eph hakkında izlediği haber Kelly'yi dehşete düşürmüştü. Cep telefonundan ona ulaşamıyordu.

"Sonunda oldu," dedi Matt, kot kumaştan Sears gömleğinin etekleri dışarıdaydı. "Sonunda keçileri kaçırdı."

"Matt," dedi Kelly yarı paylar bir sesle. Ama... Eph gerçekten keçileri kaçırmış mıydı? Ve bu onun için ne anlama geliyordu?

"Görkem yanılsaması, büyük virüs avcısı," dedi Matt. "Kahraman olmak için yangın çıkaran şu itfaiyeciler gibi." Matt koltuğuna gömüldü. "Bütün bunları senin için yaptığını duysam hiç şaşırmam."

"Benim için mi?"

"Dikkatini çekmek için falan. 'Bana bak, ben önemliyim.'"

Kelly, Matt onun zamanını harcıyormuş gibi, başını sertçe iki yana salladı. Matt’in insanlar hakkında bu kadar yanılabilmesi bazen onu hayretten hayrete düşürüyordu.

Kapı zili çaldı ve Kelly ileri geri yürümeyi bıraktı. Matt koltuğundan fırladı, ama kapıya ilk varan Kelly oldu.

Gelen Eph'ti, Nora Martinez de yanındaydı. Nora’nın arkasında uzun tüvit palto giymiş yaşlı bir adam vardı.

"Burada ne işin var?" dedi Kelly sokağın iki yanına bakarak.

Eph onu içeri itti. "Zack'i görmek için geldim. Açıklamak için."

"Bilmiyor."

Eph oracıkta duran Matt'i tamamen görmezden gelerek çevresine bakındı. "Yukarıda, dizüstü bilgisayarında ödev mi yapıyor?"

"Evet," dedi Kelly.

"İnternet bağlantısı varsa, biliyor demektir."

Eph basamakları ikişer ikişer çıkarak merdiveni tırmandı.

Nora'yı kapıda, Kelly'nin yanında bıraktı. Nora mahcup bir tavır içinde nefes verdi. "Affedersin," dedi. "Bu şekilde içeri daldık ama."

Kelly başını nazikçe iki yana salladı ve onu tartarcasına süzdü. Nora ile Eph arasında bir şeyler olduğunu biliyordu. Kelly Goodweather'ın evi, Nora'nın bulunmak istediği son yerdi.

Sonra Kelly dikkatini elinde kurt başı topuzlu baston taşıyan yaşlı adama çevirdi. "Neler oluyor?"

"Eski Bayan Goodweather, sanırım?" Setrakian kaybolmuş bir neslin görgülü tavrıyla elini uzattı. "Abraham Setrakian. Sizinle tanışmak bir zevk."

"Aynen," dedi Kelly şaşırarak ve Matt'e kararsız bir bakış fırlattı.

"Sizi görmesi gerekiyordu. Açıklamak için," dedi Nora.

"Bu küçük ziyaret bizi bir şeye suç ortağı yapmıyor mu?" dedi Matt.

Kelly'nin Matt'in kabalığına karşı çıkması gerekti, "içecek bir şey ister misiniz?" diye sordu Setrakian'a. "Bir bardak su?"

"Tanrım... bir bardak su için ikimiz de yirmişer sene yiyebiliriz," dedi Matt.

Eph Zack'in yatağının kenarına oturmuştu. Zack çalışma masasındaydı ve dizüstü bilgisayarı açıktı.

"Doğru düzgün anlayamadığım bir şeye bulaştım," dedi Eph. "Ama benden dinlemeni istedim. Hiçbiri doğru değil. Peşimde insanlar olduğu gerçeği dışında."

"Seni aramak için buraya gelmeyecekler mi?" dedi Zack.

"Belki."

Zack endişe içinde başını eğdi, anlamaya çalıştı. "Telefonundan kurtulman lazım."

Eph gülümsedi. "Bunu çoktan yaptım." Suç ortağı olan oğlunun omzunu kavradı. Oğlanın bilgisayarının yanında, Noel'de kendisinin aldığı video kayıt cihazını gördü.

"Hâlâ arkadaşlarınla o film üzerinde mi çalışıyorsun?"

"Şu anda kurgu aşamasındayız."

Eph onu eline aldı, kamera cebine sığabilecek kadar küçük ve hafifti. "Bunu bir süreliğine ödünç alabilir miyim?"

Zack yavaşça başını salladı. "Güneş tutulması yüzünden mi baba? İnsanları zombiye çeviren?"

Eph şaşkınlıkla tepki verdi. Gerçeğin bundan daha mantıklı olmadığını fark etmişti. Bu şeyi algıları kuvvetli ve zaman zaman da duyarlı, on bir yaşındaki bir oğlan çocuğunun bakış açısıyla görmeye çalıştı. Bu, çok derinlerinde bir duygu uyandırdı. Ayağa kalktı ve oğluna sarıldı. Baba ile oğul arasında kırılgan ve güzel, tuhaf bir andı. Eph bunu mutlak açıklıkla hissetmişti. Oğlunun saçlarını karıştırdı. Söylenebilecek hiçbir şey yoktu.

Kelly ile Matt, Nora ile Setrakian’ı evin arkasındaki, cam duvarlarla çevrili güneş gören odada yalnız bırakmış, mutfakta fısıldaşıyorlardı. Setrakian sırtını Nora’ya çevirmiş, ellerini ceplerine sokmuş, gecenin ilk saatlerinde parlayan gökyüzüne bakıyordu. O lanetli uçağın inişini takip eden üçüncü geceydi.

Raftaki bir saat *tiktaktiktak* ediyordu.

Setrakian *tıktıktıktık* sesini duyuyordu.

Nora onun sabırsızlığını sezdi. "O, şey, ailesiyle ilgili bazı meşeleri var. Boşanmadan beri," dedi.

Setrakian parmaklarını yeleğindeki küçük cebe kaydırarak hap kutusunu kontrol etti. Cep kalbine yakındı, çünkü nitrogliserini yaşlı pompasının yakınında tutmak dolaşımına iyi geliyordu. Kalbi kuvvetle olmasa da, düzenli bir biçimde atıyordu. Daha kaç kere atacaktı acaba? İşini bitirmesine yetecek kadar atmasını umuyordu.

"Benim çocuğum yok," dedi. "On yedi sene önce vefat eden karım Anna'yla bana, çocuk yapmak nasip olmadı. Çocuk özleminin zamanla yiteceğini sanırsın, ama aslında yaşla daha da derinleşiyor. Öğretecek çok şeyim vardı, ama öğrencim olmadı."

Nora sandalyesinin yakınında, duvara dayanmış bastona baktı. "Bunu... bunu ilk nasıl buldunuz?"

"Varlıklarını ilk ne zaman keşfettiğimi mi soruyorsun?"

"Bunca senedir kendinizi buna nasıl adadığınızı da..."

Setrakian bir an sessiz kalarak hatıralarını toparladı. "O zamanlar genç bir adamdım. II. Dünya Savaşı sırasında, hiç istemediğim halde, işgal altındaki Polonya’da tutsak buldum kendimi. Varşova’nın kuzeydoğusunda, Treblinka adında küçük bir kampta."

Nora yaşlı adamın kıpırtısızlığını paylaştı. "Bir toplama kampı."

"İmha kampı. Onlar zalim yaratıklardır, hayatım, insanın bu dünyada karşısına çıkabilecek her avcıdan daha zalim yaratıklar. Gençler ve acizlerle beslenen mevki fırsatçıları. Kampta, ben ve diğer tutsaklar, bilinmeden onun önüne konulan zayıf bir ziyafettik."

" o ?"

"Efendi."

Sözcüğü söyleme tarzı Nora’nın içini ürpertti. "Alınan mıydı? Bir Nazi mi?"

"Yo, yo. Hiç ilgisi yok. O kimseye ve hiçbir şeye sadık değildir, herhangi bir ülkeye ait değildir. Dilediği yere gider. Nerede yiyecek bulursa orada beslenir. Kamp onun için indirimli satış gibiydi. Kolay av."

"Ama siz... siz hayatta kaldınız. Birine söyleyemez miydiniz?.."

"Sıskası çıkmış bir adamın sayıklamalarına kim kulak asardı ki? Senin şimdi düşündüklerini kabullenmem haftalar aldı. Üstelik ben bu iğrençliğe tanık oluyordum. Bu, zihnin kabul edebileceğinden fazla bir şey. Ben deli sayılmamayı tercih ettim. Yemek kaynağı ortadan kalınca Efendi yoluna devam etti. Ama ben o kampta kendi kendime ant içtim, hiç unutmadığım bir ant. Seneler boyunca Efendi’nin izini sürdüm. Orta Avrupa’da, Balkanlar’da, Rusya’da, Orta Asya’da. Otuz sene boyunca. Zaman zaman hemen arkasında, ama asla yeterince yakın değil. Viyana Üniversitesi'nde profesör oldum, ilmi inceledim. Kitaplar, silahlar ve aletler biriktirmeye başladım. Bütün bu süre boyunca, onunla yeniden karşılaşacağım zamana hazırlandım. Altmış senedir beklediğim bir fırsat."

"Ama... o zaman kim o?"

"Pek çok biçimi var. Şu anda, kendine Jusef Sardu diyen Polonyalı bir asilin bedenini kullanıyor. Sardu 1873 baharında, Romanya’nın kuzeyinde, bir av gezisi sırasında kayboldu." "1873 mü?"

"Sardu bir devdi. O zamanlar boyu yaklaşık iki metre on santimdi. Öyle uzundu ki, kasları onun uzun, ağır kemiklerini taşıyamıyordu. Pantolon ceplerinin şalgam çuvalları büyüklüğünde olduğu söylenirdi. Ailesinin simgesini taşıyan bir bastona yaslanarak yürüyebiliyordu."

Nora yine Setrakian’ın aşırı uzun bastonuna ve onun gümüş sapma baktı. "Kurt kafası."

"Diğer Sardu erkeklerinin kalıntıları seneler sonra, genç Jusef in günlüğüyle birlikte bulundu. Günlüğü gruplarının bilinmeyen bir avcı tarafından izlendiğini, avcının onları teker teker kaçırıp öldürdüğünü anlatıyordu. Son kayıtta Jusef cesetleri bir yeraltı mağarasının girişinde bulduğunu söylüyordu. Onları gömdükten sonra, ailesinin intikamını almak için mağaraya dönmüş."

Nora bakışlarını kurt kafasından ayıramıyordu. "Baston nasıl sizin elinize geçti?"

"Bu bastonun izini sürerek, 1967 yazında, Anvers'teki özel bir satıcıya ulaştım. Sardu haftalar sonra, sonunda ailesinin Polonya'daki mülküne dönmüş, ama yalnızmış ve çok değişmişmiş. Elinde bu baston varmış, ama artık ona yaslanmıyormuş. Zamanla baston taşımayı da bırakmış. Devliğinden kaynaklanan ağrılar geçmekle kalmamış, artık muazzam güce sahip olduğu söylentileri dolaşıyormuş. Kısa süre sonra köylüler kaybolmaya başlamış. Kasabanın lanetli olduğu söyleniyormuş. Zamanla tamamen yok olup gitmiş. Sardu malikanesi terk edilmiş ve genç efendisi de bir daha görülmemiş."

Nora bastonu süzdü. "On beş yaşında o kadar uzun boylu muymuş?"

"Ve hâlâ uzuyormuş."

"Tabut... en az iki buçuk metreye bir metreydi."

Setrakian ciddi bir tavırla başını salladı. "Biliyorum."

Nora da başını salladı ve sonra, "Durun... nereden biliyorsunuz?" dedi.

"Bir kez gördüm... en azından yerde bıraktığı izleri gördüm. Uzun zaman önce."

Kelly ve Eph mütevazı mutfakta karşı karşıya duruyorlardı. Kelly’nin saçları şimdi daha açık renkli ve daha kısa, daha iş kadını tarzıydı. Belki de daha anaç. Eph tezgahın kenarını kavradı ve Kelly’nin parmak boğumlarında küçük kâğıt kesikleri fark etti ---sınıfın tehlikelerinden biri.

Kelly ona buzdolabından açılmamış, yarım litrelik bir süt kutusu getirmişti. "Hâlâ tam yağlı süt bulunduruyor musun?" dedi Eph.

"Z seviyor. Babası gibi olmak istiyor."

Eph biraz süt içti. Süt onu serinletti, ama her zamankinin aksine sakinleştirmedi. Matt’in koridorun diğer yanında oyalandığını, bir sandalyede oturmuş, onlardan yana bakmıyormuş gibi yaptığını fark etti.

"Sana çok benziyor," dedi Kelly. Zack'ten bahsediyordu.

"Biliyorum," dedi Eph.

"Büyüdükçe. Takıntılı. İnatçı. Talep kar. Zeki."

"On bir yaşında bir çocukta, zor olmalı."

Kelly’nin yüzü geniş bir gülümseme ile aydınlandı. "Yaşam boyu lanetlendim sanırım."

Eph de gülümsedi. Kendini tuhaf hissetti, yüzü günlerdir bu şekle bürünmemişti.

"Bak," dedi, "fazla zamanım yok. Ben yalnızca... her şeyin yoluna girmesini istiyorum. En azından bizim aramızda. Velayet meselesi, bütün o kargaşa... bizi etkilediğini biliyorum. Bittiği için memnunum. Buraya söylev çekmek için gelmedim, ben yalnızca... anlaşmazlıkları çözmek için bunun iyi bir zaman olduğunu düşünmüştüm."

Kelly şaşırmıştı, söyleyecek söz arıyordu.

"Hiçbir şey söylemen gerekmiyor," dedi Eph. "Ben yalnızca..."

"Hayır," dedi Kelly, "konuşmak istiyorum. Üzgünüm. Ne kadar üzgün olduğumu asla anlamayacaksın. Her şey bu hale geldiği için üzgünüm. Gerçekten. Bunu hiç istemediğini biliyorum. Birlikte kalmamızı istediğini biliyorum. Sırf Z'nin hatırı için."

"Elbette."

"Anlamalısın, ben bunu yapamazdım ---*yapamazdım.* Yaşama gücümü tüketiyordun Eph. Ve diğer yandan da... seni incitmek istedim. Yaptım. İtiraf ediyorum. Ve ancak bu şekilde yapabileceğimi biliyordum."

Eph derin derin nefes aldı. Kelly sonunda, onun başından beri bildiği bir şeyi itiraf ediyordu. Ama bu ona zafer duygusu vermiyordu.

"Zack'e ihtiyacım var, bunu biliyorsun. Z... ne ise o. Sanırım, o olmasa, ben de olmazdım. Bunun sağlıklı olup olmadığını bilmiyorum, ama böyle işte. O benim *her şeyim...* eskiden senin olduğun gibi." Kelly bunu ikisinin de kavraması için duraksadı. "O olmazsa kaybolurum. Ben..."

Gelişigüzel konuşmayı bıraktı.

"Benim gibi olurdun," dedi Eph.

Bu, Kelly'nin donakalmasına sebep oldu. Orada durup birbirlerine baktılar.

"Bak," dedi Eph, "ben de suçun bir kısmını üstleneceğim. Bizim için, sen ve benim için. Biliyorum ki ben... her neyse, dünyadaki en kolay adam, ideal koca değilim. Ben de kendi şeyimi yaşadım. Ve Matt... geçmişte bazı şeyler söylediğimi biliyorum..."

"Onun benim 'teselli hayatım' olduğunu söyledin."

Eph irkildi. "Biliyor musun? Belki Sears'ı ben yönetseydim, ona benzer, yalnızca iş olan bir işim olsaydı, başlı başına bir evlilik olmayan bir iş...

belki sen o zaman bu kadar dışlanmış hissetmezdin. Böylesine aldatılmış. Böylesine... ikinci planda."

Bunun üzerine bir süre sessiz kaldılar, Eph küçük sorunlardan nasıl büyük sorunlar doğduğunu fark etti, gerçek sorunların kişisel sorunların şevkle bir kenara atılmasına sebep olduğunu.

"Ne diyeceğini biliyorum," dedi Kelly. "Bu konuşmayı seneler önce yapmamız gerektiğini söyleyeceksin."

"Yapmalıydık," diye onayladı Eph. "Ama yapamadık. İşe yaramazdı. İlk önce bütün bu boktan şeyleri yaşamamız gerekiyordu. İnan bana, yaşamamak için ---tek bir saniyesini bile yaşamamak için--- her şeyimi verirdim, ama işte, buradayız. Eski tanıdıklar gibi."

"Hayat hiç düşündüğün gibi gitmiyor."

Eph başını salladı. "Annemle babamın yaşadıklarından, bana yaşattıklarından sonra, kendime hep asla dedim, asla, asla, asla."

"Biliyorum."

Eph süt kutusunun ağzını katlayıp kapadı. "Bu yüzden, kimin ne yaptığını boşver. Şimdi yapmamız gereken, Zack için telafi etmek."

"Evet."

Kelly başını salladı. Eph de başını salladı. Sütü kutunun içinde çevirerek, soğukluğun avucuna gelmesini hissetti.

"Tanrım, ne gün ama," dedi. Tarry town'daki küçük kızı düşündü, 753 sefer sayılı uçakta, annesinin elini tutan kızı. Zack’in yaşında olanı. "Bana her zaman ne derdin, hatırlıyor musun? Biyolojik bir tehdit oluşur da ilk olarak sana söylemezsem, beni boşayacağını söylerdin. Eh... artık bunun için çok geç."

Kelly yaklaşarak onun yüzünü okudu. "Başının dertte olduğunu biliyorum."

"Bu benimle ilgili değil. Beni dinlemeni istiyorum, tamam mı? Ve kendini kaybetme. Şehirde bir virüs dolaşıyor. Bu... sıradışı bir şey... gördüğüm en kötü şey olabilir."

"En kötü mü?" Kelly soldu. "SARS mı?"

Eph bütün bunlardaki muazzam saçmalığa ---deliliğe--- gülümseyecekti neredeyse.

"Senden Zack'i alıp şehirden çıkmanı istiyorum. Matt'i de al. En kısa zamanda ---bu gece, hemen şu anda--- gidebileceğin kadar uzağa. Kalabalık yerlerden uzağa, demek istiyorum. Annenle babanın evine... onlardan bir şeyler almak konusunda ne hissettiğini biliyorum, ama Vermont'taki yerleri hâlâ duruyor, değil mi? O tepenin üzerinde?"

"Ne diyorsun?"

"Oraya git. En azından birkaç günlüğüne. Haberleri izle, benim aramamı bekle."

"Dur," dedi Kelly. "İlaç alacak kadar paranoyak olan benim, sen değilsin. Ama... ya sınıfım? Zack'in okulu?" Gözlerini kıstı. "Niye ne olduğunu söylemiyorsun bana?"

"Çünkü o zaman gitmezsin. Bana güven yeter, ve git," dedi Eph. "Git ve bir şekilde bunu durdurabilmemiz, bir an önce geçip gitmesi için dua et."

"Dua etmek mi?" dedi Kelly. "Şimdi beni gerçekten korkuttun. Ya durduramazsanız? Ya... ya sana bir şey olursa?"

Eph orada dikilip kafasındaki kuşkuları dile getiremezdi. "Kelly... gitmem lazım."

Dışarı çıkmaya çalıştı, ama Kelly onu kolundan yakaladı ve iyi olup olmadığını görmek için gözlerine baktı, sonra kollarını ona doladı. Basit bir telafi kucaklaşması olarak başlayan şey daha fazlasına dönüştü, sonunda Kelly ona sımsıkı sarılıyordu. *"Üzgünüm,"* diye fısıldadı kulağına, sonra tıraşsız yanağına bir öpücük kondurdu.

VESTRY CADDESİ, TRIBECA

Eldritch Palmer çatı katındaki taraçada, mindersiz bir sandalyede oturmuş, geceyle yıkanıyordu. Tek doğrudan ışık, köşede yanan açık hava fenerinden geliyordu. Taraça bitişik iki binanın tepesindeydi. Zemin kare, kil seramik kaplıydı, açık hava ve eskilikten solmuştu. Kuzey tarafındaki yüksek tuğla duvarda, tek bir alçak basamakla çıkılan iki kapı kanadı genişliğinde, demir işiyle süslü bir kemer vardı. Duvarın üstü ve kemer, *terra cotta* seramik kaplıydı. Solda, daha geniş süs kemerlerinden, konutun aşırı geniş kapılarına geçiliyordu. Palmer'ın arkasında, güneydeki beyaz beton duvarın- önünde, ortada, dökümlü cüppe içindeki bir kadının başsız heykeli duruyordu. Heykelin omuzları ve kolları açık havada durmaktan kararmıştı. Taş kaidesine sarmaşıklar dolanmıştı. Kuzey ve doğuda birkaç yüksek bina görülse de, taraça oldukça gizli bir yer, aşağı Manhattan'da bulunabilecek en korunaklı çatılardan biriydi.

Palmer oturmuş, caddelerden yükselen şehir gürültülerini dinliyordu. Çok yakında bitecek olan sesler. Aşağıdakiler bunu bilse, bu geceye kucak açarlardı. Yakın ölümün karşısında, hayatın en sıradan detayları bile çok daha kıymetli gelir. Palmer bunu gayet iyi biliyordu. Hasta bir çocuk olarak, hayatı boyunca sağlığıyla uğraşmıştı. Bazı sabahlar uyandığında, şafağı gördüğüne şaşmıştı. Çoğu insan, insanoğlunun varlığını gündoğumlarıyla işaretlediğini bilmezdi. İnsanın hayatta kalmak için makinelere bağımlı olmasını. Sağlık çoğu kişinin doğum hakkıydı, yaşam ise içinden geçilip gidilecek bir dizi gün. Ölümün yakınlığını hiç bilmemişlerdi. Mutlak karanlığın mahremliğini.

Eldritch Palmer yakında onların mutluluğunu tadacaktı. Önünde sonsuz günlerden oluşan bir menü uzanıyordu. Yarın, ya da yarından sonraki yarın hakkında endişelenmemenin nasıl bir şey olduğunu yakında öğrenecekti...

Bir esinti taraçadaki yaprakları salladı, bazı bitkileri hışırdattı. Küçük bir sehpanın yanında, yüksek rezidansına belli bir açıyla dönük oturan Palmer bir hışırtı duydu. Yere sürtünen bir giysinin çıkaracağı türden bir dalgalanma. Siyah bir giysi.

İlk hafta bitene kadar temas kurmak istemediğini sanıyordum.

Aynı anda hem aşina hem de canavarsı olan ses, Palmer'ın kambur sırtından karanlık bir ürperti geçmesine sebep oldu. Palmer bilinçli olarak taraçanın ana kısmına ---hem saygısından hem de salt insani tiksintisinden--- sırtını dönüp oturmuş olmasa, Efendisinin hiç hareket etmemiş olduğunu görecekti. Geceden hiçbir ses geçmemişti. Efendi doğrudan zihnine konuşuyordu.

Palmer onun varlığım arkasında, yüksekte hissetti ve bakışlarını konutuna giden kemerli kapılardan ayırmadı. "New York'a hoşgeldiniz."

Bu, istemediği halde, bir inleme gibi çıktı. Hiçbir şey bir insanın cesaretini insanlıktan çıkmış bir şey kadar kıramazdı.

Efendi hiçbir şey söylemeyince, Palmer ısrarlı olmaya çalıştı. "Söylemek zorundayım, bu Bolivar denen adamı beğenmiyorum. Onu neden seçtiğinizi anlamıyorum."

Onun kim olduğu benim için önemli değil.

Palmer onun haklı olduğunu hemen anladı. Bolivar makyajlı bir rock yıldızıysa ne olmuş? Palmer insan gibi düşünüyordu herhalde. "Neden dört tanesini bıraktınız? Bu çok sorun çıkardı."

Beni sorguluyor musun?

Palmer yutkundu. Şimdiki hayatında liderleri iktidara getiren, hiçbir insana boyun eğmeyen birisiydi. Gururdan yoksun bir köle muamelesi görmek onun için yabancı ve ezici bir duyguydu.

"Peşinizde biri var," dedi Palmer çabucak. "Bir tıp bilimcisi, bir hastalık detektifi. Burada, New York'ta."

Bir adamın benim için ne önemi var?

"O ---adı Dr. Ephraim Goodweather--- salgın kontrolü konusunda uzmandır."

Sizi ihtişamlı küçük maymunlar. Asıl sizin türünüz salgın hastalık - *benimki değil.*

"Bu Goodweather’a biri danışmanlık ediyor. Türünüz hakkında ayrıntılı bilgi sahibi biri. Türün ilmini, hattâ biyolojisini de biraz biliyor. Polis onu arıyor, ama daha kararlı bir biçimde eyleme geçmek gerektiğini düşünüyorum. Bunun, hızlı, nihai zafer ile uzun bir mücadele arasındaki farkı oluşturacağına inanıyorum. Pek çok çatışma bekliyor bizi, hem insan cephesinde hem de..."

Ben kazanacağım.

Palmer’ın bundan kuşkusu yoktu. "Evet, elbette." Palmer yaşlı adamı kendisi için istiyordu. Efendi ye bilgi vermeden önce, onun kimliğini doğrulamak istiyordu. Bu yüzden yaşlı adam hakkında aktif bir biçimde düşünmemeye çalışıyordu --- Efendi’nin huzurunda, insanın düşüncelerini koruması gerektiğini biliyordu...

Bu yaşlı adamla daha önce de karşılaştım. Bu kadar yaşlı değilken.

Palmer bir şaşkınlık ve yenilgi duygusuyla ürperdi. "Hatırlarsınız, sizi bulmam uzun zaman aldı. Yolculuklarım beni dünyanın dört bir köşesine götürdü. Pek çok çıkmazla karşılaştım, yolumdan saptığım oldu ---pek çok insanı aştım. O da onlardan biriydi." Konu değişikliğini akıcı bir şekilde

yapmaya çalıştı, ama zihni puslanmıştı. Efendi'nin huzurunda olmak, gazın yanık bir fitilin yakınında olması gibiydi.

Bu Goodweather denen imanla karşılaşacağım. Ve onunla ilgileneceğim.

Palmer HKM salgın uzmanının geçmişi ile ilgili bir sayfa hazırlamıştı bile. Sayfayı ceketinin cebinden çıkardı ve masaya serdi. "Her şey burada Efendim. Ailesi, bilinen ilişkileri..."

Masanın tepesinde bir sürtünme sesi oldu ve kâğıt parçası alındı. Palmer eli gözucuyla görmüştü yalnızca. Çarpık, keskin tırnaklı ortaparmak diğerlerinden daha uzun ve daha kalındı.

"Artık bize tek gereken birkaç gün daha," dedi Palmer.

Rock yıldızının konutunda, Palmer'ın taraçadaki randevusuna ulaşabilmek adına içinden yürüme talihsizliğine uğradığı ikiz evin içinde bir tür tartışma başlamıştı. Evin tek bitmiş tarafı, şatafatlı bir biçimde aşırı dekore edilmiş, ilkel şehvet kokan çatı katı odası özellikle sinirine dokunmuştu. Palmer hiçbir kadınla birlikte olmamıştı. Bunun nedeni, gençken, hastalığı ve onu yetiştiren iki teyzesinin vaazlarıydı. Yaşlandığında ise, seçimi bu yönde olmuştu. Ölümlü benliğinin saflığının şehvetle asla lekelenmemesi gerektiğini anlamıştı.

İçerideki tartışmanın dozu yükseldi, uygulanan şiddetin yanlış anlaşılması imkânsız patırtılarına dönüştü.

Adamının başı dertte.

Palmer oturduğu yerde öne eğildi. Bay Fitzwilliam içerideydi. Palmer onun taraçaya çıkmasını açık bir dille yasaklamıştı. "Onun buradaki güvenliğinin garanti olduğunu söylemiştiniz."

Palmer koşan ayakların sesini duydu. Bir homurtu duydu. Bir insan çığlığı.

"Durdurun onları," dedi Palmer.

Efendi’nin sesi her zamanki gibi rahat ve aylaktı.

İstedikleri kişi o değil.

Palmer panik içinde doğruldu. Efendi onu mu kastediyordu? Bu bir tür tuzak mıydı? "Bir anlaşmamız var!"

Benim işime geldiği surece.

Palmer yakından bir çığlık daha duydu ---ardından peş peşe iki silah patlaması. Sonra içerideki kemerli kapılardan biri hızla içe açıldı ve süslü demir kapı dışa doğru ittirildi. 118 kiloluk eski donanma askeri Bay Fitzwilliam, Savile Row ürünü birtakım elbise içinde, silahı sağ elinde, gözleri huzursuzlukla parlayarak, koşarak kapıdan geçti. "Efendim ---tam peşimdeler..."

Sonra bakışları Palmer’ın yüzünden, onun arkasında duran imkânsız ölçüde uzun boylu şekle kaydı. Bay Fitzwilliam’in silahı elinden kaydı ve gürültüyle yere düştü. Yüzündeki kan çekildi ve bir an için, bir telden sallanırmış gibi, olduğu yerde sallandıktan sonra dizleri üzerine çöktü.

Arkasından, dönüşmüşler geliyordu: takım elbiselerden Gotik kıyafetlere ve paparazzilerin rahat giysilerine dek, muhtelif sivil kıyafetler ve içinde vampirler. Hepsi leş gibi kokuyordu ve toprakta yatmaktan kirlenmişti. Duyulmayan bir ıslığın çağırdığı yaratıklar gibi taraçaya fırladılar.

Önlerinde, sıska ve neredeyse kel olan, siyah sabahlığı içindeki Bolivar vardı. Birinci nesil bir vampir olarak, diğerlerinden daha olgundu. Derisinin neredeyse parlayan kansız, kaymaksı bir rengi vardı ve gözleri ölü aylardan farksızdı.

Arkasında, paniğe kapıları Bay Fitzwilliam tarafından yüzünden vurulmuş kadın bir hayranı vardı. Kadının elmacık kemiği çarpık kulağına

kadar yarılmış, geride yalnızca kanlı, dişlerini sergileyen gülümsemesinin yarısı kalmıştı.

Kalanlar, Efendileri'nin huzurunda olmaktan dolayı heyecan içinde, sendeleyerek geceye çıktılar. Durdular ve huşu içinde, karanlık bakışlarla ona baktılar.

Çocuklar.

Palmer ---tam önlerinde, onlarla Efendi arasında durmasına rağmen--- tamamen görmezden gelindi. Efendileri'nin varlığının gücü onları durdurmuştu. Onun önünde, bir tapınağın önündeki ilkeller gibi durdular.

Bay Fitzwilliam, felç geçirmiş gibi, dizleri üzerinde kaldı.

Efendi, Palmer'ın yalnızca kendi kulakları için olduğuna inandığı bir şekilde konuştu.

Beni buraya kadar sen getirdin. Bakmayacak mısın?

Palmer, Efendi'yi daha önce bir kez, bir başka kıtadaki karanlık mahzende görmüştü. Açık seçik değil, ama... yeterince açık. İmge bir daha aklından çıkmamıştı.

Artık ondan kaçınmanın yolu yoktu. Palmer gözlerini yumarak cesaretini topladı, sonra onları açtı ve kendini dönmeye zorladı. Güneşe bakarak kör olma riskine girmek gibiydi.

Gözleri yukarıya, Efendi'nin göğsüne kaydı, oradan...

... yüzüne.

Dehşet. Ve ihtişam.

Günahkar. Ve muhteşem.

Vahşi. Ve kutsal.

Doğal olmayan bir dehşet Palmer'ın yüzünü gererek bir korku maskesine dönüştürdü. Sonunda maske, köşeleri bükülerek, dişlerini sıkmasına sebep olan muzaffer bir gülümsemeye dönüştü.

İğrenç ve aşkın.

Efendisi karşısındaydı.

KELTON CADDESİ, WOODSIDE, QUEENS

Kelly, elinde temiz çamaşırlar ve piller, hızla oturma odasından, televizyonda haberleri izleyen Matt ile Zack'in önünden geçti.

"Gidiyoruz," dedi Kelly sandalyede duran kanvas çantaya elindekileri tıkıştırarak.

Matt gülümseyerek ona döndü, ama Kelly onu dinlemek istemiyordu. "Hadi ama tatlım," dedi.

"Sen beni dinlemiyor musun?"

"Evet. Seni sabırla dinledim." Matt sandalyesinden kalktı. "Bak, Kel, eski kocan yine aynı şeyi yapıyor. Buradaki mutlu aile hayatımıza el bombası atıyor. Bunu görmüyor musun? Bu gerçekten ciddi bir şey olsaydı, hükümet açıklardı."

"Ah. Evet, elbette. Seçilmiş görevliler asla yalan söylemez." Ayaklarını vura vura ön taraftaki dolaba gitti ve bavulların geri kalanını çekti. Kelly, New York Şehri Acil Durum İdaresi'nin tavsiye ettiği gibi, acil durum tahliyeleri olması ihtimaline karşı, hazır bir çanta da bulundururdu. Sağlam bir kanvas çantaydı ve içinde şişe su, yulaf ezmesi şekerlemeleri, elle kuruları Grundig marka kollu AM/FM/ kısa dalga radyo, bir Faraday el feneri, ilkyardım çantası, nakit 100 dolar ve su geçirmez bir kap içinde tüm önemli belgelerinin kopyalan vardı.

"Bu senin için, gerçekleşmesini beklediğin bir kehanet," diye devam etti Matt onun peşinden gelerek. "Anlamıyor musun? Seni tanıyor. Hangi düğmeye basması gerektiğini çok iyi biliyor. Bu yüzden ikiniz birbiriniz için uygun değilsiniz."

Kelly dolabın arkasını karıştırdı, iki eski tenis raketini dışarı fırlattı ve Zack'in önünde bu şekilde konuştuğu için Matt'i ayaklarından vurdu. "Öyle değil. Ona inanıyorum."

"O aranıyor Kel. Bir tür sinir krizi, bir tür çöküntü yaşıyor. Bütün o sözde dehalar özlerinde kırılgandırlar. Tıpkı senin arka çitin dibinde yetiştirmeye çalıştığın ayçiçekleri gibi ---kafaları fazla büyüktür, kendi ağırlıkları altında yıkılırlar." Kelly bir kışlık çizmeyi dışarı, onun incik kemiklerine doğru fırlattı, ama Matt ondan kaçtı. "Bu sırf senin için, biliyorsun. Adam hasta. Bir türlü bırakamıyor. Bütün bu mesele seni yakınında tutmak için."

Kelly durdu, dörtayak üzerinde döndü ve ceketlerin altından ona baktı. "Dünyadan o kadar mı bihabersin?"

"Erkekler kaybetmekten hoşlanmaz. Pes etmezler."

Kelly büyük American Tourister bavulunu çekerek geri geri çıktı. "Bu yüzden mi geliniyorsun?"

"Gelmiyorum, çünkü işe gitmem gerek. Bu ayrıntılı envanter sayımından kurtulmak için senin kaçık kocanın dünyanın sonu bahanesini kullanabileceğimi düşünseydim, inan bana kullanırdım. Ama gerçek dünyada, işine gitmediğin zaman işini kaybediyorsun."

Kelly onun inatçılığı karşısında alev alev yanarak döndü. "Eph git dedi. Daha önce hiç bu şekilde davranmamıştı, hiç bu şekilde konuşmamıştı. Bu gerçek."

"Bu güneş tutulması isterisi; televizyonda konuşuyorlardı. İnsanlar kafayı yediler. Bütün bu çılgınlık yüzünden New York'tan kaçacak olsaydım, seneler önce gitmiştim buradan." Matt Kelly'nin omuzlarına

uzandı. Kelly başta onu silkeledi, sonra onu bir anlığına tutmasına izin verdi. "Arada bir elektronik departmanına, oradaki televizyonlara bakarım ve bir şey olup olmadığını görürüm. Ama dünya dönmeye devam ediyor, tamam mı? Gerçek birer işi olan bizler için. Demek istediğim --- sınıfını öylece bırakacak mısın?"

Ona ihtiyacı olan öğrencileri Kelly'yi zorluyordu, ama herkes ve her şey Zack'ten sonra gelirdi. "Belki birkaç günlüğüne okulu tatil ederler. Bir düşününce, sınıfta bugün bir sürü açıklanamayan eksik vardı..."

"Bunlar çocuk Kel. Grip olmuşlardır."

"Bence aslında güneş tutulması," dedi Zack odanın karşı tarafından. "Okulda Fred Falin söyledi. Aya gözlüksüz bakan herkesin beyni pişmiş."

"Bu zombi hayranlığı nereden çıktı?" dedi Kelly.

"Onlar orada bir yerde," dedi Zack. "Hazırlıklı olmak lazım. İddiaya girerim, bir zombi istilasından canlı kurtulmak için ihtiyaç duyduğun en önemli iki şeyin ne olduğunu bile bilmiyorsundur."

Kelly onu duymazdan geldi. "Pes ettim," dedi Matt.

"Bir pala ve bir helipkopter."

"Pala, hı?" Matt başını iki yana salladı. "Ben bir tüfeğim olmasını tercih ederim."

"Yanlış," dedi Zack. "Bir palayı yeniden doldurman gerekmez."

Matt bunu doğruladı ve Kelly'ye döndü. "Şu Fred Falin denen çocuk işini biliyor."

"Millet... YETER!" Bu şekilde topluca üzerine gelinmesi, Kelly’nin alışık olduğu bir şey değildi. Başka zaman olsa, Zack ile Matt’in anlaştığını görmek onu mutlu edebilirdi. "Zack... saçmalıyorsun. Bu bir virüs ve bu gerçek. Buradan gitmemiz gerek."

Matt orada dikilirken Kelly boş bavulu diğer çantaların yanına taşıdı. "Kel, sakin ol. Tamam mı?" Araba anahtarlarını cebinden çıkardı ve parmağında çevirdi. "Banyo yap, nefeslen. Mantıklı düşün... lütfen. 'İçeriden aldığın bilgi'nin kaynağım hesaba kat." On kapıya gitti. "Seni daha sonra ararım."

Dışarı çıktı. Kelly durup kapalı kapıya baktı.

Zack yanına geldi. Ölümün anlamını ya da neden bazı erkeklerin el ele tutuştuğunu sorduğu zamanki tavrıyla başını yana eğmişti. "Babam sana bu konuda ne dedi?"

"O yalnızca... bizim için en iyisi neyse onu istiyor."

Kelly gözlerini saklayacak şekilde eliyle alnını ovaladı. Zack'i de korkutmalı mıydı? Sırf Eph dedi diye, Matt'i bırakıp, Zack'i toparlayıp gidebilir miydi? Gitmeli miydi? Ve... Eph'e inanacak olursa, başkalarını da uyarmak gibi bir ahlaki sorumluluğu yok muydu?

Yan evde Heinson'ların köpeği havlamaya başladı. Her zamanki öfkeli havlaması değildi, sesi neredeyse korkmuş gibi, tiz çıkmıştı. Bu, Kelly'yi güneş gören odaya geri götürmek için yeterli oldu. Arka verandadaki harekete duyarlı lambanın yanmış olduğunu gördü.

Orada, kollarını kavuşturarak durup, bahçede hareket aradı. Her şey kıpırtısız görünüyordu. Ama köpek ciyaklamaya devam ediyordu. Sonunda Bayan Heinson dışarı çıktı ve havlamaya devam eden köpeği içeri aldı.

"Anne?"

Kelly yerinde sıçradı. Oğlunun dokunuşu onu korkutmuş, serinkanlılığını yitirmesine sebep olmuştu.

"Sen iyi misin?" dedi Zack.

"Bundan nefret ediyorum," dedi Kelly onu oturma odasına geri götürerek. "Nefret ediyorum işte."

Kendisi, Zack ve Matt için toparlanacaktı. Ve izleyecekti. Ve bekleyecekti.

BRONXVİLLE

Manhattan’ın otuz dakika kuzeyinde, Roger Luss, Siwanoy Golf Kulübü'ndeki meşe panelli bar odasında oturmuş, ilk martinisinin gelmesini beklerken İPhone'unu karıştırıyordu. Taksi sürücüsünden onu doğrudan eve götürmek yerine kulübe bırakmasını istemişti. Biraz hazırlık yapma süresine ihtiyacı vardı. Joan hastaysa, ki dadının bıraktığı mesajdaki sesi öyle olduğunu anlatıyordu, o zaman muhtemelen şimdiye kadar çocuklara da bulaşmıştı ve evde onu korkunç bir kargaşa bekliyor olabilirdi. İş gezisini bir iki saat daha uzatmak için bu sebep yeter de artardı bile.

Golf sahasına bakan yemek salonu yemek saatinde tamamen boştu. Garson beyaz peçete örtülmüş tepsi üzerinde üç zeytinli bir martini getirdi. Roger’ın her zamanki garsonu değil. Bu, önde araba park eden adamlar gibi Meksikalıydı. Gömleği arkada pantolonundan fırlamıştı ve kemer takmamıştı. Tırnakları kirliydi. Roger’ın sabah ilk iş kulüp yöneticisiyle konuşması gerekecekti. "İşte geldi," dedi Roger. Zeytinler, sirkeli turşu suyunda korunan küçük boncuk gözler gibi, V şeklindeki kokteyl kadehinin dibine battı. "Bu gece herkes nerede?" diye sordu her zamanki gür sesiyle. "Nedir bu, tatil günü mü? Piyasa bugün kapalı mı? Başkan mı öldü?"

Garson omuzlarını silkti.

"Her zamanki personel nerede?"

Adam başını iki yana salladı. Roger adamın korkmuş göründüğünü fark etti.

Sonra onu tanıdı. Barmen üniforması şaşırtmıştı onu. "Sen bahçıvansın, değil mi? Normalde yeşillikleri biçersin."

Barmen üniforması içindeki bahçıvan sinirli sinirli başını salladı ve ayaklarını sürüyerek ön lobiye yollandı.

Amma tuhaftı. Roger martini kadehini kaldırdı ve çevresine bakındı, ama şerefine kadeh kaldırabileceği, başını sallayarak selam verebileceği hiç kimse, oynanması gereken şehir politikası oyunu yoktu. Bu yüzden, hem onu izleyen de olmadığından, Roger Luss martinisini höpürdeterek içti ve yarısını iki büyük yudumda bitirdi. İçki midesine indi ve Roger Luss karşılık olarak uzun, memnun bir mırıltı çıkardı. Kürdanıyla zeytinlerden birini aldı, kadehin kenarına vurdu, ağzına attı ve bir düşünceli an boyunca ağzında dolaştırdıktan sonra arka dişleriyle ezdi.

Bar aynasının üzerinde, ahşap panele oturtulmuş sessiz televizyonda, bir basın konferansından parçalar gördü. Belediye başkanının iki yanında başka ciddi yüzlü resmi görevliler vardı. Sonra... JFK pistinde, Regis Havayolları 753 sefer sayılı uçakla ilgili görüntüler geldi.

Kulüpteki sessizlik dönüp bakmasına sebep oldu. *Herkes ne cehenneme gitti?*

Burada bir şeyler oluyordu. Bir şeyler oluyordu ve Roger Luss kaçırıyordu.

Martinisinden çabucak bir yudum daha aldı -sonra bir tane daha- ve kadehi bırakıp ayağa kalktı. Ön tarafa yürüdü, yandaki bar odasını kontrol etti -orası da boştu. Ortasında yuvarlak bir pencere olan, dolgulu, siyah mutfak kapısı bar tezgahının hemen yanındaydı. Roger içeri baktı ve barmenbahçıvanın tek başına olduğunu, sigara içerek kendine bir biftek pişirdiğini gördü.

Roger ön kapıdan çıktı. Bavullarını orada bırakmıştı. Ona taksi çağıracak vale yoktu, bu yüzden telefonunu çıkarıp, internette arama yaptı, en yakındaki taksi durağını buldu ve bir taksi çağırdı.

Sütunlu, üstü örtülü girişin ışıkları altında beklerken martiniden ağzı ekşiyen Roger Luss bir feryat duydu; çok da uzaktan gelmeyen, geceyi

delen tek bir çığlık. Mount Vernon değil, Bronxville tarafından gelmişti, hattâ belki de golf sahasından.

Roger kıpırdamadan bekledi. Nefes bile almadan. Dinleyerek.

Onu çığlıktan daha fazla korkutan, çığlığın ardından gelen sessizlik olmuştu.

Taksi geldi. Orta yaşlı, Ortadoğulu bir adam olan sürücü kulağının arkasına bir kalem sıkıştırmıştı; adam gülümseyerek Roger'ın bavullarını bagaja koydu ve hareket etti.

Kulüpten sonraki uzun, özel yolda, Roger golf sahasına baktı ve orada, ay ışığı altında, patikada yürüyen birini gördüğünü sandı.

Evi üç dakika uzaktaydı. Yolda başka araba yoktu, önünden geçtikleri evlerin çoğu karanlıktı. Midland'e döndüklerinde, Roger kaldırımda bir yaya gördü ---geceleyin tuhaf bir görüntüydü bu, özellikle de yanında gezdirdiği bir köpek yoksa. Hal Chatfield'dı, eski komşularından biri, Roger'la Joan Bronxville'deki evi aldıklarında, Siwanoy'a girebilmesi için Roger'a kefil olan iki kişiden biri. Hal tuhaf yürüyordu, elleri dümdüz bir şekilde yanlarındaydı, üzerinde önü açık, dalgalanan bir bornoz, tişört ve şort vardı.

Hal döndü ve taksinin geçişini izledi. Roger el salladı. Hal'in onu tanıyıp tanımadığını anlamak için döndüğünde, Hal'in gergin bacaklarla peşinden koşmakta olduğunu gördü: bornozu arkasında pelerin gibi dalgalanan, Bronxville'in ana caddesinde bir taksiyi kovalayan altmış yaşında bir adam.

Roger bunu sürücünün de görüp görmediğini anlamak için döndü, ama adam arabasını sürerken not defterine bir şeyler yazıyordu.

"Hey," dedi Roger. "Buralarda neler olduğu konusunda bir fikrin var mı?"

"Evet," dedi sürücü gülümseyerek ve başını sertçe sallayarak. Roger'ın ne dediği konusunda en ufak fikri yoktu.

İki dönemeç sonra Roger'ın evine geldiler. Sürücü bagajı açtı ve Roger'la birlikte arabadan indi. Sokak sessizdi, Roger'ın evi de diğerleri kadar karanlıktı.

"Biliyor musun? Sen burada bekle. Bekle?" Roger kaldırıma işaret etti. "Bekleyebilir misin?"

"Öde."

Roger başını salladı. Neden adamın beklemesini istediğinden bile emin değildi. Çok yalnız hissetmesi ile ilgili bir şeydi. "Param evde. Sen bekle. Tamam mı?"

Roger bavullarını girişin yanındaki çamur odasına bıraktı ve, "Merhaba?" diye seslenerek mutfağa girdi. Işık düğmesine uzandı, ama bastığında hiçbir şey olmadı. Mikrodalga fırınının saatinin yeşil yeşil parladığını görebiliyordu, demek ki elektrikler kesilmemişti. El yordamıyla tezgahı dolandı, üçüncü çekmeceyi buldu ve içindeki feneri arandı. Burnuna çürük kokusu geldi, çöpte kalan atıklardan daha kuvvetli bir koku. Bu, endişesini artırdı ve araştırmasını hızlandırdı. Fenerin sapını kavrayıp yaktı.

Işığı uzun mutfakta gezdirdi, ada tezgahı buldu, ötesindeki masayı, ocağı ve çifte fırını aydınlattı. "Merhaba?" diye seslendi yine. Sesindeki korku onu utandırdı ve daha hızlı hareket etmeye zorladı. Cam kapaklı dolaplarda karanlık lekeler fark etti ve ışığı doğrulttuğu zaman, ketçap ve mayonez savaşının sonucuna benzeyen bir manzara gördü. Pislik öfkesini kabarttı. Sonra devrilmiş sandalyeleri ve granit ada tezgahın üzerindeki kirli ayak izlerini *(ayak izleri mi?)* fark etti.

Hizmetçi Bayan Guild neredeydi? Joan neredeydi? Roger lekelere yaklaştı ve ışığı dolap camına tuttu. Beyaz maddenin ne olduğunu bilmiyordu ---ama kırmızı olan ketçap değildi. Emin olamıyordu... ama kan olabileceğini düşünüyordu.

Camdaki yansımada bir şeyin hareket ettiğini gördü ve fenerle birlikte hızla döndü. Arkasındaki merdiven boştu. Dolap kapağını kendisinin oynattığını fark etti. Hayal gücünün onu ele geçirmesi hoşuna gitmedi, bu yüzden koşarak yukarı kata gitti ve fenerle odaları teker teker kontrol etti. "Keene? Audrey?" Joan'un ofisinde, Regis Havayolları uçağı ile ilgili, elle yazılmış notlar buldu. Bir tür zaman çizelgesiydi, ama Joan'un yazdıkları son birkaç cümlede bozulmuş, anlaşılmaz hale gelmişti. Not defterinin sağ alt köşesine çiziktirilmiş son sözcük, "Hammmmm," diyordu.

Ebeveyn yatak odasında, örtüler birbirine girmişti ve ebeveyn banyosunda, sifonu çekilmemiş tuvaletin içinde, ona günler öncesinden kalma ekşimiş kusmuk gibi görünen bir şey vardı. Yerden bir havlu alıp açtı. Üzerinde kara kan lekeleri vardı, sanki yumuşak pamuklu malzeme öksürürken kullanılmıştı.

Koşarak ön merdivenden indi. Mutfakta, duvarda asılı duran telefonu kaptı ve 911'i tuşladı. Telefon bir kere çaldıktan sonra kayıtlı mesaj okundu ve ondan beklemesini istedi. Roger telefonu kapayıp bir daha tuşladı. Bir kez çaldıktan sonra aynı kayıt çıktı.

Aşağıdan, mahzenden gelen bir gümleme duyunca telefonu kulağından çekti. Kapıyı açtı, tam karanlığa doğru seslenecekti ki... bir şey durmasına sebep oldu. Kulak kabarttı ve... bir şey duydu.

Ayak sürüme sesleri. Birden fazla kişi vardı, merdiveni tırmanıyorlardı, basamakların doksan derece açı yaptığı ve ona doğru döndüğü noktaya yaklaşıyorlardı.

"Joan?" dedi. "Keene? Audrey?"

Ama gerilemeye başlamıştı bile. Geri çekilerek kapı çerçevesine çarptı, sonra mutfaktan, duvarlardaki pisliğin önünden geçip çamur odasına girdi. Evden çıkmaktan başka düşüncesi yoktu.

Fırtına kapısını hızla açtı, araba yoluna çıktı ve direksiyonun arkasında oturan, İngilizce bilmeyen sürücüye bağırarak sokağa koştu. Roger taksinin arka kapısını açıp içeri daldı.

"Kapıları kilitle! Kapıları kilitle!"

Sürücü başını çevirdi. "Evet. Sekiz dolar otuz sent."

"Kahrolası kapıları kilitle!"

Roger evin önündeki araba yoluna baktı. İkisi kadın, biri erkek üç yabancı çamur odasından çıkmış, çimenlerin üzerinde onlara doğru yaklaşıyordu.

"Yürü! Yürü! Sür arabanı!"

Sürücü ön ve arka koltuklar arasındaki bölme camının dibindeki ödeme haznesini gösterdi. "Sen öde, ben giderim."

Şimdi dört kişi olmuşlardı. Roger yırtık gömlek giymiş, tanıdık gelen bir adamın taksiye ilk önce ulaşabilmek için diğerlerini devirmesini sersemlemiş bir halde izledi. Bahçıvan Franco'ydu bu. Yolcu kapısı penceresinden Roger’a baktı, donuk gözlerinin ortası soluktu, ama çevresi kırmızıydı, kan kırmızı çılgınlığın merkezi gibi görünüyordu. Roger’a kükreyecekmiş gibi ağzını açtı... ve sonra bu şey çıktı, sağlam bir *pat* sesiyle cama, tam Roger’ın yüzünün olduğu tarafa çarptı ve sonra geriledi.

Roger bakakaldı. *Ne görmüştü şimdi?*

Aynı şey yine oldu. Roger olan biteni ---korku, panik, çılgınlık şiltelerinin altında yatan bezelye tanesi kadar--- anladı: Franco, ya da eskiden Franco olan bu şey, camın ne olduğunu bilmiyordu, unutmuştu ya da özelliklerinden bihaberdi. Bu katı maddenin saydamlığı Franco'nun kafasını karıştırmıştı.

"Yürü!" diye haykırdı Roger. *"Yürü!"*

Şimdi taksinin önünde bir erkek ve bir kadın duruyordu, farlar bellerini aydınlatıyordu. Arabanın çevresinde toplam yedi sekiz kişiydiler ve komşuların evlerinden başkaları da çıkıyordu.

Sürücü kendi dilinde bir şeyler haykırdı ve kornaya asıldı.

"Yürü!" diye haykırdı Roger.

Sürücü bunun yerine yerdeki bir şeye uzandı. Küçük bir torba çıkarıp fermuarını açtı ve yere birkaç Zagnut şekerleme düşürdü, sonra gümüş rengi küçük bir revolveri kavradı. Silahı cama doğru sallayıp korkuyla haykırdı.

Franco'nun dili camı keşfediyordu. Ama dili hiç de dil gibi değildi.

Sürücü kapıyı tekmeleyip açtı. Roger bölme camından, *"Hayır!"* diye haykırdı, ama sürücü çoktan arabadan inmişti. Tabancayı kapının arkasından ateşledi, mermileri bizzat fırlatıyormuş gibi, elini hızla sallayarak ateş ediyordu. Tekrar tekrar ateş etti, arabanın önündeki iki tanesi küçük mermiler saplanınca iki büklüm oldu, ama düşmedi.

Sürücü çılgınca iki kez daha ateş etti ve bir tanesi adamın kafasına denk geldi. Kafatası geriye doğru uçan adam yere yığıldı.

Sonra bir başkası sürücüyü arkadan yakaladı. Bu, Hal Chatfield'dı, Roger'ın komşusu, mavi bornozu omuzlarından sarkıyordu.

"Hayır!" diye bağırdı Roger, ama çok geçti.

Hal sürücüyü yola doğru çevirdi. Ağzındaki şey çıktı ve sürücünün boynunu deldi. Roger pencerenin ardından, uluyan sürücüyü izledi.

Farlara doğru bir başkası yükseldi. Hayır, başkası değil... başından vurulan adamdı bu. Yaradan sızan beyaz sıvı yüzünün yanından akıyordu. Doğrulmak için arabaya yaslanıyordu.

Roger kaçmak istiyordu, ama kapana kısılmıştı. Sağında, bahçıvan Franco'nun arkasında, kahverengi UPS gömlekli ve şortlu bir adamın yan evin garajından çıktığını gördü. Omzunda, tıpkı bir beyzbol oyuncusunun sopası gibi, bir küreğin başı vardı.

Kafasında yara olan adam sürücünün açık kapısına yanaştı ve ön koltuğa geçti. Plastik bölmeden Roger’a baktı. Kafasının ön sağ lobu etten bir kakül gibi kalkmıştı. Beyaz sıvı yanağı ile çenesinin parlamasına neden oluyordu.

Roger tam zamanında dönerek UPS üniformalı adamın küreği salladığını gördü. Kürek arka cama çarparak, güçlendirilmiş camda uzun bir çizik bıraktı ve sokak lambalarının parıltısı örümcek ağına benzeyen çatlaklarda ışıldadı.

Roger bölmeden bir sürtünme sesi duydu. Kafasında yara olan adamın dili çıktı ve küllüğe benzeyen para ödeme haznesinden içeri kaymaya uğraştı. Etli ucu deliği zorlayıp Roger'a doğru uzanmaya çalışırken adeta havayı kokluyordu.

Roger çığlık atarak, hazneyi çılgıncasına tekmeledi ve güm diye kapadı. Öndeki adam insani olmayan bir şekilde ciyakladı ve... ağzındaki şey her ne ise, onun ucu doğrudan Roger’ın kucağına düştü. Roger ona vurup yere düşürdü. Bölmenin diğer yanındaki adamdan her yere beyaz sıvı saçılmaya başladı. Yaratık acıyla ya da organının kesilmesinden kaynaklanan isteriyle çılgına dönmüştü.

Banım! Kürek bir kez daha savrulmuş, Roger’ın başının arkasındaki, arka pencereye çarpmıştı. Parçalanmaz cam çatlamış, yamuluyor, ama kırılmayı reddediyordu.

Gümgümgüm. Şimdi de ayaklar çatıda kraterler açıyordu.

Dördü kaldırımdaydı, üçü sokağın kenarındaydı ve önden daha fazlası yaklaşıyordu. Roger arkasına baktı ve kaçık UPS çalışanının, küreği yine çatlamış cama savurmakta olduğunu gördü. Ya şimdi ya da asla.

Roger kapı koluna uzandı ve sokağa bakan kapıyı bütün gücüyle tekmeleyip açtı. Kürek bir kez daha indi ve arka cam parçalanarak, çevreye yağdı. Tam Roger sokağa süzülürken, küreğin başı Roger’ın kafasını ıskaladı. Biri ---gözleri kırmızı kırmızı parlayan Hal Chatfield--- onu kolundan yakalayıp döndürdü, ama Roger derisinden sıyrılan yılan gibi

takım elbisesinin ceketinden sıyrıldı ve yoluna devam etti, köşeye gelene kadar arkasına bakmadan koştu.

Biri aksayarak koşmaya başladı, diğerleri daha hızlı ve daha becerikli hareket ediyordu. Bazıları yaşlıydı, üç tanesi sırıtan çocuklardı. Komşuları ve dostları. Tren istasyonundan, doğum günü partilerinden, kiliseden tanıdığı yüzler.

Hepsi peşine düşmüştü.

FLATBUSH, BROOKLYN

Eph, Barbour'ların evinin kapı ziline bastı. Sokak sessizdi, ama diğer evlerde hayat vardı; televizyon ışıkları, kaldırımda çöp torbaları görülüyordu. Elinde Luma lambası, omzunda da Setrakian'ın yaptığı çivi tabancası vardı.

Nora arkasında, tuğla basamakların dibinde durmuş, kendi Luma lambasını tutuyordu. En arkada duran Setrakian'ın bastonu elindeydi ve gümüş rengi kafası ay ışığında parlıyordu.

Zili iki kez çaldı, ama yanıt gelmedi. Bu beklenmedik bir şey değildi. Eph bir başka giriş aramadan önce kapı tokmağını denedi ve tokmak döndü.

Kapı açıldı.

İçeri ilk Eph girdi ve bir ışık yaktı. Oturma odası, koruyucu örtüyle örtülmüş mobilyaları ve düzgünce yerleştirilmiş yastıklarıyla, normal görünüyordu.

Diğer ikisi peşinden içeri girerken, Eph, "Merhaba," diye seslendi. Birinin evine bu şekilde girmek tuhaf bir histi. Eph, bir katil ya da hırsız gibi, halının üzerinde yavaşça yürüdü. Kendini hâlâ bir şifacı olarak görmek istiyordu, ama her geçen saat buna inanmak daha zor geliyordu.

Nora merdiveni tırmanmaya başladı. Setrakian, Eph'in peşinden mutfağa girdi. "Burada ne öğreneceğimizi düşünüyorsun?" dedi Eph. "Uçaktan canlı kurtulanların yalnızca dikkatleri dağıtmak için olduğunu söylemiştin..."

"Hizmet ettikleri amacın bu olduğunu söyledim. Efendi'nin amacına gelince... bilmiyorum. Belki de Efendi ile özel bir bağlantısı vardır. Her durumda, bir yerden başlamak zorundayız. Hayatta kalanlar bizim tek ipucumuz."

Lavaboda bir çanak ve kaşık duruyordu. Masada, içine ayin kartları ve fotoğraflar tıkıştırılmış bir aile İncil'i, son bölümü açık bir halde duruyordu. Titrek bir elle ve kırmızı mürekkeple bir pasajın altı çizilmişti. Vahiy 11:7-8:

... dipsiz derinliklerden çıkan canavar onlarla savaşacak, onları yenip öldürecek. Cesetleri, simgesel olarak Sodom diye adlandırılan büyük kentin anayoluna serilecek...

Açık İncil'in yanında, tıpkı sunağa konmuş aletler gibi, bir haç ve Eph'in kutsal su olduğunu tahmin ettiği bir sıvıyla dolu küçük, cam bir şişe vardı.

Setrakian dinsel nesnelere bakarak başını salladı. "Kolibant ve Cipro'dan daha mantıklı değil," dedi. "Daha etkili de değil."

Arka odaya geçtiler. "Kadın onu korumuş olmalı. Neden doktor çağırmamış ki?"

Bir dolabı araştırdılar, Setrakian bastonunun ucuyla duvarları tıklattı. "Bilim benim hayatım boyunca pek çok ilerleme kaydetti, ama bir erkekle bir kadının evliliğinin sırlarım açık seçik görebilen bir alet henüz icat edilmedi."

Dolabı kapadılar. Eph açacak kapıları kalmadığını fark etti. "Ya mahzen yoksa?"

Setrakian başını iki yana salladı. "Sürünebileceği bir yer aramak çok daha kötü."

"Burada, yukarıda!" Nora telaşlı bir sesle yukarı kattan sesleniyordu.

Ann-Marie Barbour oturduğu yerden komodini ile yatağı arasına yıkılmıştı. Ölüydü. Bacaklarının arasında, yerde kırık bir duvar aynası vardı. En uzun, hançere en çok benzeyen cam kırığını kullanarak sol kolundaki damarları kesmişti. Bilek kesmek intihar için en az işe yarayan yöntemlerden biridir, başarı şansı yüzde beşten daha azdır. Önkolun darlığı ve yalnızca tek bir bileği gerçekten kesmenin mümkün olduğu gerçeği yüzünden yavaş bir ölüm olur: Derin kesik, sinirleri koparır ve o elin işe yaramaz hale gelmesine sebep olur. Aynı zamanda son derece acı vericidir ve bu yüzden, genel olarak ancak derin depresyonda ya da deli olan insanlarda başarılı olur.

Ann-Marie çok derin kesmişti; damarları yarılmış, derisi geriye çekilmiş, bileğindeki iki kemik ortaya çıkmıştı. Kıpırtısız elinin kıvrılmış parmaklarında kanlı bir ayakkabı bağcığı vardı ve bağcığa bir asma kilidin yuvarlak kafalı anahtarı asılmıştı.

Kadının kanı kırmızıydı. Yine de Setrakian gümüş sırtlı aynasını çıkardı ve emin olmak için aynayı kadının öne düşmüş yüzüne belli bir açıyla tuttu. Bulanıklık yoktu... imge doğruydu. Ann-Marie Barbour dönüşmemişti.

Setrakian yavaşça doğruldu. Bu gelişme onu rahatsız etmişti. "Tuhaf," dedi.

Eph, kadının tepesine dikilmişti ve durduğu yerden onun kırık camlardaki yansımasını görebiliyordu ---kadının yüzünde şaşkın bir bitkinlik vardı. Komodinde, bir kızla oğlanın fotoğraflarının bulunduğu ikiz fotoğraf çerçevesinin altında katlanmış bir defter kâğıdı olduğunu gördü. Kâğıdı çekti ve bir an elinde tutarak duraksadı, sonra dikkatle açtı.

Kadının, tıpkı mutfaktaki İncil’de satırların altını çizmek için kullandığına benzer kırmızı mürekkeple yazdığı yazı titrekti. Küçük i'lerinin noktaları boş dairelerdi ve yazıya çocuksu bir hava veriyordu.

"'Çok sevgili Benjamin ve tatlı Hailey'ine,'" diye okumaya başladı.

"Yapma," diye sözünü kesti Nora. "Okuma. Bize yazılmamış."

Nora haklıydı. Eph sayfayı tarayarak onları ilgilendiren bir bilgi var mı diye aradı -'Çocuklar Jersey'de, halalarının yanında, güvende'--- son pasaja atladı ve bu kısmı okudu. "'Çok üzgünüm Ansel... elimdeki anahtarı kullanamam... artık Tanrı'nın seni beni cezalandırmak için lanetlediğini biliyorum, O bizi terk etti ve ikimiz de lanetlendik. Ölümüm senin ruhunu temizleyecekse, Tanrı onu alabilir...'"

Nora diz çökerek anahtara uzandı, kanlı ayakkabı bağcığını Ann-Marie'nin cansız parmaklarından çekti. "Ee... adam neredeymiş?"

Hırlama sanılabilecek alçak bir inleme duydular. Hayvansı, gırtlaktan gelen, ancak insan sesinden yoksun bir yaratığın çıkarabileceği türden bir sesti. Ve dışarıdan geliyordu.

Eph pencereye gitti. Arka bahçeye baktı ve büyük barakayı gördü.

Sessizce arka bahçeye gidip, barakanın çift kanatlı kapısının zincirli kulplarının önünde durarak dinlediler.

İçeriden tırmalama sesi geliyordu; gırtlaktan gelen, alçak, boğuk gürültüler.

Sonra kapılar *gümledi*. Bir şey onları ittirdi. Zinciri sınadı.

Anahtar Nora'daydı. Onu isteyen olup olmadığını görmek için baktı, sonra zincire gitti, anahtarı kilide soktu ve dikkatle çevirdi. Kilit fıkırdayarak açıldı.

İçeride sessizlik hüküm sürüyordu. Nora kilidi zincirden kurtardı. Setrakian ile Eph tam arkasında, hazır bekliyorlardı -yaşlı adam gümüş kılıcını tahta kınından çekti. Nora ağır zinciri çözmeye başladı. Onu tahta kulplardan çekti... kapıların hemen, hızla açılmasını bekliyordu.

Ama hiçbir şey olmadı. Nora zincirin son parçasını da kurtardı ve geriledi. O ve Eph UVC lambalarını açtılar. Yaşlı adam gözlerini kapılara dikmişti, bu yüzden Eph cesur bir nefes aldı ve kulplara uzanıp kapıları açtı.

İçerisi karanlıktı. Tek pencereye bir şeyler örtülmüştü ve dışa açılan kapılar evin verandasından gelen ışığın büyük kısmını kapıyordu.

Birkaç nefessiz andan sonra, çömelmiş bir şeyin şeklini seçtiler.

Setrakian öne çıktı ve açık kapıdan iki adım uzakta durdu. Barakadaki şeye gümüş kılıcını gösteriyor gibiydi.

Şey saldırdı. Atıldı, kılıcı elinde hazır bekleyen Setrakian’a koştu, üzerine atladı, ama sonra tasma zinciri takıldı ve Şey’i geri çekti.

Şimdi onu görebiliyorlardı ---yüzünü görebiliyorlardı. Şey alayla gülüyordu; dişetleri o kadar beyazdı ki, ilk bakışta, sergilediği dişler ta çenesine kadar uzanıyor gibi görünüyordu. Dudakları susuzluktan beyazlamıştı ve saçlarından geriye kalanlar köklerde beyazlamıştı. Yaratık, bir toprak yatağının üzerinde dörtayak üzerine çömelmişti, boynuna sıkı sıkı dolanmış zincir tasma etini kesmişti.

Setrakian ondan gözünü ayırmadan, "Bu adam uçaktan mı?" diye sordu.

Eph bakakalmıştı. Bu şey, Ansel Barbour’ı yemiş ve yarı yarıya onun biçimine bürünmüş bir iblise benziyordu.

"Oydu."

"Biri onu yakalamış," dedi Nora. "Buraya zincirlemiş. Onu kilitlemiş."

"Hayır," dedi Setrakian. "O kendi kendini zincirlemiş."

Eph o zaman, adamın karısını ve çocuklarını nasıl esirgediğini anladı.

"Uzak dur," diye uyardı Setrakian. Tam o anda vampir ağzını açıp saldırdı ve iğnesi Setrakian’a doğru uçtu. İğnesinin uzunluğuna rağmen vampirin ulaşamayacağı bir yerde durduğundan yaşlı adam irkilmedi. Dil

başarısızlık içinde geri çekildi, iğrenç uzantı vampirin çenesinden sarktı ve açık ağzının çevresinde bir derin deniz yaratığının kör pembe dokunacı gibi kıvrandı.

"Aman Tanrım..." dedi Eph.

Vampir Barbour vahşileşti. Arka ayakları üzerine çökerek onlara tısladı. İnanılmaz görüntü Eph'i şok etti ve Zack'in kamerasının cebinde olduğunu hatırladı. Lambasını Nora'ya uzatıp kayıt cihazını çıkardı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Nora.

Eph el yordamıyla kamerayı açtı ve vampiri kadraja aldı. Sonra, diğer eliyle çivi tabancasının güvenlik düğmesini kapayıp yaratığa doğrulttu.

Şlakçat. Şlakçat. Şlakçat.

Eph çivi tabancasından üç gümüş iğne fırlattı, uzun namlulu alet geri tepti. Çiviler vampiri parçalayıp hastalıklı kaslarını yaktı ve yaratığın acı dolu boğuk bir ulumayla öne devrilmesine sebep oldu.

Eph kaydetmeye devam ediyordu.

"Yeter," dedi Setrakian. "Merhametli olalım."

Yaratığın boynu, acıyla gerilmiş gibi uzanmıştı. Setrakian şakıyan kılıç hakkındaki sözlerini tekrarladı ve sonra onunla vampirin boynunu biçti. Beden yıkıldı, kollar ve bacaklar titremeye başladı. Baş yuvarlanarak durdu, gözler birkaç kez kırpıldı ve iğne, kesilmiş bir yılan gibi çırpındıktan sonra kıpırtısız kaldı. Boyun sapından sıcak, beyaz bir sıvı aktı ve gecenin serinliğinde buharlar çıkardı. Damar kurtları, batan gemiden kaçan fareler gibi kıvranarak toprağa yayıldı ve yeni bir araç aradı.

Nora eliyle açık ağzını kapayarak, boğazında nasıl bir feryat yükselmişse, onu yakaladı.

Eph tiksintiyle izliyordu, kameranın vizöründen bakmayı unutmuştu.

Setrakian kılıcını indirerek geriledi. Kılıcın gümüşünden beyaz sıvılar akıyor, çimenlerin üzerine damlıyordu. "Arka tarafta. Duvarın dibinde."

Eph barakanın arka tarafına kazılmış bir çukur gördü.

"Burada, yanında bir şey daha varmış," dedi yaşlı adam. "Bir şey dışarı sürünüp kaçmış."

Evler sokağın iki yanına dizilmişti. Onlardan herhangi birinin içinde olabilirdi. "Ama Efendi'den iz yok."

Setrakian başını iki yana salladı. "Burada değil. Belki bir sonrakinde."

Eph, Nora'nın elindeki lambaların altında kan kurtçuklarını seçmeye çalışarak barakanın derinliklerine baktı. "İçeri girip onları aydınlatayım mı?"

"Daha güvenli bir yol var. Arka raftaki kırmızı teneke."

Eph baktı. "Benzin tenekesi mi?"

Setrakian başını salladı ve Eph hemen anladı. Boğazını temizledi ve çivi tabancasını kaldırdı, nişan alıp tetiği iki kez çekti.

Silaha dönüştürülmüş alet mesafeye rağmen hedefini buldu. Delinen tenekeden yakıt sızmaya, tahta raftan yerdeki toprağa akmaya başladı.

Setrakian paltosunu açtı ve astardaki cepten küçük bir kibrit kutusu çıkardı. Çarpık parmaklarıyla tahta kibritlerden birini seçti ve kutudaki şeride sürtüp, gecenin içinde turuncu bir alev yaktı.

"Bay Barbour serbest kaldı," dedi.

Sonra yanan kibriti attı ve baraka kükredi.

REGO PARK CENTER, QUE E NS

Matt çocuk giysileri ile dolu koskoca bir rafı bitirdikten sonra barkot okuma birimini ---envanter tabancasını--- kılıfına koyarak, atıştırmak için aşağı kata indi. Mesai sonrası envanter sayımı o kadar da kötü değildi. Sears'ın mağaza müdürü olarak, düzenli mesai ücreti ile orantılı fazla mesai ücretini alıyordu. Mağazanın geri kalanı kapatılmış, kilitlenmişti, güvenlik kepenkleri indirilmişti, yani müşteri ve kalabalık yoktu. Kravat takması gerekmiyordu.

Asansöre binerek mal indirme yerine gitti. En iyi abur cubur makineleri buradaydı. Chuckles marka şekerleme yiyerek (tercihi, sırasıyla meyankökü, limon, misket limonu, portakal ve kirazdı) birinci kattaki takı tezgahlarının arasından geçiyordu ki, mağazanın orta tarafından gelen bir ses duydu. Geniş çelik kapıya gitti ve güvenlik görevlilerinden birinin üç kat aşağıda, yerde kıvranmakta olduğunu gördü.

Görevli boğuluyormuş ya da kötü yaralanmış gibi, boğazını tutuyordu.

"Hey!" diye seslendi Matt.

Görevli onu gördü ve uzandı -el sallayarak değil, yardım dilenerek. Matt anahtar halkasını çıkardı ve en uzun anahtarı duvardaki yarığa sokarak kapıyı bir metreden biraz fazla, eğilerek altından geçmesine yetecek kadar kaldırdı ve adama doğru koştu.

Güvenlik görevlisi kolunu yakaladı ve Matt onu kaldırıp, dilek çeşmesinin yanındaki banka götürdü. Adam kesik kesik nefes alıyordu. Matt adamın parmaklarının arasından, boynunda kan olduğunu gördü, ama bıçaklandığını düşündürecek kadar kan yoktu. Üniformasının gömleğinde de kan lekeleri vardı ve adamın kucağı, altına işediği için ıslaktı.

Matt adamın yüzünü tanıyordu, onun bir tür ahmak olduğunu hatırladı. Güneyli bir şerif gibi, başparmaklarını kemerine takarak mağazada devriye gezen iriyarı bir adamdı. Şimdi şapkasız olduğundan Matt adamın açılmaya başlamış alnını gördü. Kafa derisindeki siyah saçları dağınık ve yağlıydı. Bacakları tutmuyordu ve Matt'in koluna acı verici ve hiç de erkeksi olmayan bir biçimde tutunmuştu.

Matt adama ne olduğunu sorup duruyordu, ama görevli aşırı hızlı nefes alarak çevresine bakmıyordu. Matt bir ses duydu ve bunun görevlinin belindeki telsizden geldiğini fark etti. Telsizi adamın kemerinden aldı. "Alo? Ben Sears'ın müdürü Matt Sayles. Hey, birinci katta, sizinkilerden biri... yaralandı. Boynundan kan kaybediyor ve grileşti."

Diğer uçtaki ses, "Ben onun şefiyim. Orada neler oluyor?" diye sordu.

Görevli bir şey tükürmek için çabalıyordu, ama harap olmuş boğazından yalnızca hırıltılı bir hava çıkıyordu.

Matt durumu anlatmaya başladı. "Saldırıya uğramış. Boynunun kenarlarında morluklar ve yaralar var... çok korkmuş. Ama ben başka birini göremiyorum."

"Servis merdiveninden aşağı iniyorum," dedi görevlinin şefi. Matt telsizde adamın ayak seslerini duyabiliyordu. "Nerede olduğunuzu söy..."

Ses kesildi. Matt adamın telsizi yeniden açmasını bekledi, sonra çağrı düğmesine bastı. "Nerede olduğumuzu ne?"

Parmağını çekti ve dinledi. Hiçbir şey duyamadı.

"Alo?"

Telsizden bir saniyeden az süren bir sinyal patlaması geldi; boğuk bir biçimde bağıran bir ses: *"GAHGAHRAH..."*

Görevli banktan öne doğru devrildi ve dörtayak üzerinde Sears'a doğru emekledi. Matt elinde telsizle ayağa kalkıp tuvalet işaretine doğru döndü. Servis merdiveni o taraftaydı.

Biri merdivenden hızla iniyormuş gibi, yaklaşan bir gümleme duydu.

Sonra tanıdık bir uğultu geldi. Mağazaya döndü ve çelik güvenlik kapısının yere indiğini gördü. Anahtarlarını kapının kontrol deliğinde unutmuştu.

Dehşet içindeki görevli kendini içeri kapatıyordu.

"Hey -*hey!"* diye bağırdı Matt.

Ama oraya koşamadan, arkasında bir varlık hissetti. Görevlinin iri iri açılmış gözlerle gerilediğini, bir elbise askısını devirdiğini, sürünerek uzaklaştığını gördü. Matt arkasına dönünce, bol pantolonlar ve üstlerine fazla büyük gelen başlıklı kaşmir ceketler giymiş iki çocuğun tuvalet koridorundan çıktığını gördü. Uyuşturucu almış gibi görünüyorlardı, derileri sararmıştı ve elleri boştu.

Uyuşturucu müptelaları. Matt'in korkusu arttı, güvenlik görevlisini kirli bir enjektörle vurmuş olabileceklerini düşündü. Cüzdanını çıkarıp içlerinden birine fırlattı, ama çocuk cüzdanı yakalamadı. Cüzdan çocuğun karnına çarpıp yere düştü.

İkisi yaklaşırken Matt dükkan kepengine doğru geriledi.

VESTRY CADDESİ, TRIBECA

Eph arabasını Bolivar'ın önüne iskeleler kurulmuş, üç katlı, iki bitişik evden oluşan konutunun karşısına çekti. Caddeyi geçip eve yaklaştılar ve kapının tahtalarla kapatılmış olduğunu gördüler. Kapı gelişigüzel ya da geçici olarak değil, çerçevesineçivilenmiş kalın kerestelerle örtülmüştü. Mühürlenmişti.

Eph başını kaldırıp binanın ön cephesine ve ötedeki gece göğüne baktı. "Bu neyi saklıyor?" dedi. Ayağını iskeleye dayadı ve tırmanmaya başladı. Setrakian'ın eli onu durdurdu.

Tanıklar vardı, komşu binaların kaldırımlarında durmuş, karanlıkta onları izliyorlardı.

Eph yanlarına gitti. Cebindeki gümüş sırtlı aynayı çıkardı ve adamlardan birini yakalayıp yansımasını kontrol etti. Titreme yoktu. On

beşinden büyük olmayan, hüzünlü bakışlara sahip Gotik makyaj yapmış, siyah dudak boyası sürmüş çocuk Eph'in elini silkeledi.

Setrakian aynada diğerlerini de kontrol etti. Hiçbiri dönüşmemişti.

"Hayranlar," dedi Nora. "Yas nöbeti tutuyorlar."

"Buradan gidin," diye hırladı Eph. Ama bunlar New Yorklu çocuklardı, gitmek zorunda olmadıklarını biliyorlardı.

Setrakian, Bolivar'ın binasına baktı. Ön pencereler kararmıştı, ama gece olduğu için, karartılmışlar mı, yoksa yalnızca tadilat nedeniyle mi kapalılardı, bilmiyordu.

"Şu iskeleye tırmanalım," dedi Eph. "Pencereden gireriz."

Setrakian başını iki yana salladı. "İçeri girersek polisi çağırırlar ve polis seni götürür. Sen aranan bir adamsın, unuttun mu?" Setrakian bastonuna yaslandı ve karanlık binaya baktıktan sonra uzaklaşmaya başladı. "Hayır... beklemekten başka çaremiz yok. Bu bina ve sahibi hakkında biraz daha bilgi edinelim. Neye bulaştığımızı önceden bilmek işe yarayabilir."

GÜN IŞIĞI

BUSHWICK, BROOKLYN

Vasiliy Fet'in ertesi günkü ilk durağı Bushwick'te, büyüdüğü yerden çok uzak olmayan bir evdi. Her yerden denetleme çağrısı geliyordu, olağan iki, üç haftalık bekleme süresi ikiye katlanmıştı. Vasiliy hâlâ geçen aydan kalan işler üzerinde çalışıyordu ve bu adama bugün ona gideceğine dair söz vermişti.

Gümüş bir Sable'ın arkasına çekti ve aletlerini, çelik çubuğunu, kapanlar ve zehirlerle dolu sihirbaz arabasını aracının arkasından indirdi. İlk fark ettiği, iki ev sırasının arasındaki geçitte akan su oldu: boru patlamış gibi berrak, ağır bir sızıntı; koyu kahverengi lağım gibi iştah açıcı değil, ama koca bir fare kolonisinin susuzluğunu gidermek için yeterli.

Bodrum pencerelerinden biri kırıktı, paçavralar ve eski havlularla tıkanmıştı. Bu, basit bir şehir meselesi de olabilirdi, 'geceyarısı lağımcılarının, yani boruları çalıp satan, yeni türemiş bakır hırsızlarının işi de.

Artık her iki ev de bankaya aitti; konut kredisi piyasasının zirve yapmasını takip eden erimede sahiplerini zor durumda bırakan, ellerinden alınan, yatırım olarak satın alınmış mülklerin yanındaydılar. Vasiliy orada bir emlakçıyla buluşacaktı. İlk evin kapısı kilitlenmemişti. Vasiliy kapıyı çalıp seslendi. Başını merdivenden önceki ilk odaya uzatıp yerde fare izi ve pisliği aradı. Bir pencereden kırık, yarısı düşmüş bir panjur sarkıyor, oyuk tahta zemine eğik bir gölge düşürüyordu. Ama emlakçıdan iz yoktu.

Vasiliy'in burada bekleyemeyecek kadar acelesi vardı. Biriken işleri bir yana, dün gece uyuyamamıştı ve o sabah Dünya Ticaret Merkezi sahasına

dönüp sorumlu birileriyle konuşmak istemişti. Merdivenin üçüncü basamağında, korkulukların arasına sıkıştırılmış bir not defteri buldu. Defterdeki ve üzerine kıskaçla tutturulmuş kartvizitlerdeki isim, Vasiliy'in aldığı talep formundakine uyuyordu.

"Merhaba!" diye seslendi yine, sonra pes etti. Kendi başına başlamaya karar vererek bodrum katın kapısını buldu. Aşağıdaki bodrum -dışarıdan gördüğü tıkanmış pencere yüzünden--- karanlıktı ve elektrik uzun zaman önce kapatılmıştı. Vasiliy el arabasını kapının kapanmaması için onun önünde bıraktı ve çubuğunu alarak aşağı indi.

Merdiven sola dönüyordu. İlk önce ayakkabılar gördü, sonra haki pantolon giymiş bacaklar: Emlakçı taş duvarın dibine yığılmış, oturuyordu. Başı bir yana düşmüştü, gözleri açıktı, ama sersem sersem bakıyordu.

Vasiliy kötü semtlerde yeterince terk edilmiş ev görmüştü, bu yüzden hemen adamın yanına koşmadı. En üst basamaktan çevresine bakındı, gözleri yavaş yavaş karanlığa alıştı. Bodrum, yerde yatan, kesilmiş iki bakır boru dışında sıradandı.

Merdivenin sağında baca ve ona bağlı kalorifer ocağı vardı. Vasiliy bacanın uzak köşesini kavramış dört kirli parmak gördü.

Biri oraya çömelmiş saklanıyor, onu bekliyordu.

Polisi aramak üzere merdiveni tırmanmak için dönmüştü ki, dönemecin ötesindeki ışığın kaybolduğunu gördü. Kapı kapatılmıştı. Merdivenin tepesinde bir başkası vardı.

Vasiliy'in ilk dürtüsü koşmaktı ve o da koştu, merdiveni indi ve kirli elin sahibinin çömeldiği yere, bacaya koştu. Haykırarak saldırdı, çelik çubuğu parmaklara indirdi, kemiği betona yapıştırdı.

Saldırgan, acıya aldırmadan hızla üzerine atıldı. *Uyuşturucu böyle şeyler yapabiliyor,* diye düşündü Vasiliy. Bu, ergenlik çağında bir kızdı ve tepeden tırnağa kirliydi, göğsünde ve ağzının çevresinde kan vardı. Vasiliy bütün bunları belli belirsiz görmüştü ki, kız tuhaf bir hızla üzerine atıldı,

cüssesi Vasiliy'in yarısı kadar olmasına rağmen onu sertçe geriye devirdi ve uzaktaki duvara çarptı. Kız mekanik bir öfke sesi çıkardı ve ağzını açtığı zaman acayip derecede uzun bir dil kıvrılarak dışarı çıktı. Vasiliy hemen çizmesini kaldırarak kızın göğsünü tekmeledi ve kızı yere düşürdü.

Merdivende ayak sesleri duydu ve bu kavgayı karanlıkta kazanamayacağını anladı. Çubuğunu tıkanmış pencereye uzatıp kirli paçavralara taktı ve çevirip çekerek orayı bir su yolunun tıkacı gibi açtı, ama açıklıktan su değil ışık geldi.

Döndüğü zaman, kızın gözlerine bir dehşet ifadesinin yerleştiğini gördü. Kız tam güneş ışığının ortasında oturuyordu. Bedeninden bir tür acı dolu uluma çıktı ve bir anda, buharlar çıkararak dağıldı. Radyasyonun insan üzerindeki etkisini hayal ettiğindeki gibiydi; güneş kızın bedenini aynı anda hem pişiriyor hem de onun dağılmasına sebep oluyordu.

Her şey bir anda gerçekleşti. Kız ---ya da her ne ise o--- bodrumun pis zemininde büzülüp kaldı.

Vasiliy bakakaldı. Dehşete kapılmış olduğunu söylemek yetersiz olurdu. Merdiveni ineni tamamen unutmuştu, onu ancak ışığa tepki verip de inleyince hatırladı. Adam geriledi ve emlakçının yanında sendeledi, sonra kendini toplayıp merdiveni tırmanmaya başladı.

Vasiliy tam zamanında kendine gelerek merdivenin altına gitti. Çubuğu basamakların arasından uzanarak adama çelme taktı ve onun hızla geriye düşmesine sebep oldu. Yaratık ayağa kalkarken Vasiliy çubuğunu kaldırarak merdivenin çevresinden dolandı. Adamın eskiden kahverengi olan derisi şimdi hastalıklı sarıydı. Vampir ağzını açtı ve Vasiliy içindeki şeyin dil değil, çok daha kötü bir şey olduğunu gördü.

Vasiliy çubuğu adamın ağzına indirince, adam dönerek dizleri üzerine düştü. Vasiliy öne uzandı ve, tıslayan bir yılanı ya da dişleyen bir fareyi tutar gibi, adamı ensesinden yakalayarak, ağzındaki şeyi kendinden uzak tuttu. Işık dörtgenine bakınca, yok olan kızın tozlarının ışıkta uçuştuğunu gördü. Adamın kurtulmak için çırpındığını hissetti. Vasiliy çubuğu sertçe yaratığın dizlerine indirdi ve onu ışığa doğru sürükledi.

Korkudan çılgına dönmüş Vasiliy Fet, aynı şeyi yine görmek istediğini fark etti. Işığın öldürme numarasını. Çizmesini yaratığın beline dayayıp ittirdi ve adamın çırpınarak güneşe düşmesine sebep oldu ---ve onun hemen dağılıp ufalanmasını izledi. Adam yakıcı ışınlar altında lime lime olup, dumanları tüten bir kül yığınına dönüştü.

SOUTH OZONE PARK, QUEENS

Eldritch Palmer'ın limuzini, eski Aqueduct Yarış Pisti'nden yaklaşık bir buçuk kilometre uzaktaki ot bürümüş sanayi alanında yavaşça bir depoya girdi. Palmer'a mütevazı bir araba konvoyu eşlik ediyordu; kendi arabasının ardından ikinci, boş bir limuzin ve, aslında diyaliz makinesi ile donatılmış özel bir ambulans olan, siyah bir minibüs geliyordu.

Deponun yanında bir kapı açılarak araçları içeri aldı, sonra arkalarından kapandı. Palmer'ın kudretli uluslararası holdingi Stoneheart Grubu'nun alt kuruluşlarından biri olan Stoneheart Cemiyeti'nin dört üyesi onu karşılamak için bekliyordu.

Bay Fitzwilliam limuzinin kapısını açtı ve Palmer bekleyenlerin huşu dolu bakışları altında aşağı indi. Başkanla görüşmek nadir bir ayrıcalıktı.

Bekleyenlerin kara takım elbiseleri onunkinin taklitleriydi. Palmer varlığının huşu yaratmasına alışıktı. Grup yatırımcıları ona, piyasa yönelimlerini önceden tahmin etmesi sayesinde zengin oldukları bir Mesih figürü olarak bakıyorlardı. Ama cemiyetinin müritleri... onun arkasından cehenneme bile gelirlerdi.

Palmer bugün canlı hissediyordu ve yalnızca maun bastonunun yardımıyla ayakta duruyordu. Eskiden bir kutu şirketine ait olan depo hemen hemen boştu. Stoneheart Grubu zaman zaman burayı araç depolamak için kullanıyordu, ama bugünlerde daha çok, koca bir fırın büyüklüğündeki kapıyla ulaşılan eski moda, bir yeraltı fırını için tutuluyordu.

Stoneheart Cemiyeti üyelerinin yanında, tekerlekli bir sedyenin üzerinde bir Kurt yalıtım hücresi duruyordu. Bay Fitzwilliam yanında

durdu.

"Sorun var mı?" dedi Palmer.

"Yok Başkanım," diye yanıt verdiler. Doktor Goodweather ile Doktor Martinez'e benzeyenler, sahte Hastalık Kontrol ve Önleme Merkezleri kimliklerini Bay Fitzwilliam'a verdiler.

Palmer saydam yalıtım hücresinin içinde yatan bitkin Jim Kent'e baktı. Kana aç vampirin bedeni, hastalıklı huş ağacından yontulmuş bir iblis şekli gibi, büzülmüştü. Şişmiş, kararmış boğazı dışında kalan yerlerde, dağılan etinin altından kasları ve dolaşım sistemi görünüyordu. Gözleri açıktı ve gergin yüzündeki çukurlarından bakıyordu.

Palmer fosile dönüşene kadar aç kalmış bu vampir için üzüldü. Ruhu acı çeker, zihni beklerken, bir bedenin beslenmeyi beklemesinin nasıl bir şey olduğunu biliyordu.

İnsanın, yaratıcısının ihanetine uğramasının nasıl bir şey olduğunu biliyordu.

Şimdi Eldritch Palmer kendini kurtuluşun eşiğinde hissediyordu. Bu zavallı sefilin aksine, Palmer özgürleşmenin ve ölümsüzlüğün başlangıcındaydı.

"Onu yok edin," deyip geri çekildi. Sedye fırının açık kapısına götürüldü ve beden alevlere teslim edildi.

PENNSYLVANİA İSTASYONU

753 sefer sayılı uçaktan canlı kurtulan Joan Luss'ı bulmak için Westchester'a yapacakları yolculuk, sabah haberleri ile kesintiye uğradı. Bronxville köyü, New York Eyalet Polisi ve Tehlikeli Madde ekipleri tarafından, 'gaz sızıntısı' yüzünden kapatılmıştı. Haber helikopterlerinden geçilen görüntüler şehrin gündoğumundan sonra hemen hemen kıpırtısız olduğunu, yolda eyalet polislerinin araçlarından başka araba olmadığını gösteriyordu. Bir sonraki haber 13. Cadde ile 1. Cadde'nin

kesişimindeki Adli Tıp Kurumu binasının tahtalarla kapatıldığını gösterdi. Bölgede daha fazla insan kaybolduğuna dair spekülasyonlar vardı ve yerli halk arasında panik baş göstermişti.

Eski moda paralı telefon bulabilecekleri, Pennsylvania İstasyonu'ndan başka hiçbir yer gelmedi akıllarına. Sabah işe gidenler istasyondan gelip geçerken, Eph telefonların yanında durdu ve Nora ile Setrakian kenarda bekledi.

Eph, Jim’in telefonunda SON ARAMALAR listesini karıştırdı ve Müdür Barnes’ın cep telefonunu aradı. Jim günde yüze yakın arama yapıyordu ve Eph bir süre daha aramaları karıştırırmaya devam ederken, karşı tarafta Barnes telefonunu açtı.

"'Gaz sızıntısı' olasılığına oynamakta kararlı mısın gerçekten Everett? Bu gün ve çağda buna ne kadar daha inanılır sence?"

Barnes Eph’in sesini tanıdı. "Ephraim, neredesin?"

"Bronxville’e gittin mi? Şimdiki halini gördün mü?"

"Oraya gittim... neler olduğunu henüz bilmiyoruz..."

"Bilmiyormuş! Boşversene Everett."

"Bu sabah polis karakolunu boş buldular. Bütün kasaba terk edilmiş görünüyor."

"Terk edilmiş değil. Onlar hâlâ orada, yalnızca saklanıyorlar. Günbatımında, Wescthester ilçesi Transilvanya gibi olacak. İhtiyacın olan şey vurkaç ekipleri Everett. Askerler. Orası Bağdat'taki gibi, kasabayı ev ev dolaşmaları lazım. Tek yol bu."

"Panik yaratmak istemiyoruz..."

"Panik çoktan başladı. Panik bu şey karşısında uygun bir tepki. İnkardan daha uygun."

"New York Sağlık Birimi Sendrom Denetim Sistemleri kriz işareti vermiyor."

"Onlar acil servis başvurularını, ambulans çağrılarını ve eczane satışlarını izleyerek hastalıkların gidişatını izliyorlar. Bunların hiçbiri bu senaryoda yok. İşine bakmazsan bu koca şehir Bronxville'in peşinden gidecek."

"Jim Kent'e ne yaptığını bilmek istiyorum," dedi Müdür Barnes.

"Onu görmeye gittim, ama o çoktan kaybolmuştu."

"Kaybolmasıyla senin bir ilgin olduğunu söylediler."

"Neyim ben Everett ---Gölge mi? Aynı anda her yerde miyim? Şeytani deha. Evet, öyleyim."

"Ephraim, dinle..."

"Sen beni dinle. Ben bir doktorum... bir işi yapmak için senin tuttuğun bir doktor. Amerika'da ortaya çıkan hastalıkları tanımlamak ve kontrol altına almak için. Seni, henüz çok geç olmadığını söylemek için aradım. Uçağın gelişinden ve hastalığın yayılmaya başlamasından beri, bu dördüncü gün ---ama hâlâ bir şans var. Onları New York şehrinde tutabiliriz. Dinle... vampirler hareket halindeki su kütlelerini aşamaz. Bu yüzden adayı karantinaya alır, bütün köprüleri kapatırsak..."

"Burada öyle bir kontrol yetkimiz yok ---bunu biliyorsun."

Tepedeki hoparlörlerden bir tren anonsu duyuldu. "Pennsylvania İstasyonu'na gidiyorum bu arada Everett. İstiyorsan FBI'ı gönder. Onlar gelmeden ben gitmiş olacağım."

"Ephraim... geri dön. Beni ve herkesi ikna etmek için adil bir şans öneriyorum sana. Bunun üzerinde birlikte çalışalım."

"Hayır," dedi Eph. "Biraz önce öyle bir yetkin olmadığını söyledin. Bu vampirler ---evet, oldukları şey bu Everett--- onlar bedenleşmiş virüsler ve bizden kimse kalmayana dek bu şehri kasıp kavuracaklar. Tek yanıt 'karantina'. O yönde hareket ettiğine dair haber görürsem, o zaman belki yardım etmek için geri dönmeyi düşünebilirim. O zaman görüşürüz Everett..."

Eph ahizeyi çengeline astı. Nora ve Setrakian onun bir şey söylemesini bekledi, ama Jim'in telefon kayıtlarındaki numaralardan biri Eph'in dikkatini çekmişti. Jim'in adres defterindeki kayıtların hepsi soyadlarıyla başlıyordu ---bir tanesi dışında. Yerel bir numaraydı. Jim'in son birkaç gün içinde defalarca aradığı bir numara. Eph ankesörlü telefonu eline aldı ve sıfırı tuşladı. Gerçek bir Verizon operatörü açana kadar bilgisayarlı yanıtları dinledi.

"Evet, telefonumda bir numara var ve kime ait olduğunu hatırlamıyorum. Mahcup olmamak için, aramadan önce adını öğrenmek istiyorum. 212'li bir numara, bu yüzden sabit telefon olduğunu sanıyorum. Kontrol edebilir misiniz?"

Telefonu operatör kadına okudu ve klavyeyi tıkırdatan parmakların sesini duydu.

"Bu numara Stoneheart Grubu'nun yetmiş yedinci katına kayıtlı. Binanın adresini ister misiniz?"

"İsterim."

Ahizenin alıcı kısmını kapadı ve Nora'ya hitaben, "Jim neden Stoneheart Grubu'ndan birini arasın?" dedi.

"Stoneheart mı?" dedi Nora. "Şu yaşlı adamın yatırım şirketi mi?"

"Yatırım gurusu," dedi Eph. "Ülkedeki ikinci en zengin adam sanırım. Bir şey Palmer."

"Eldritch Palmer," dedi Setrakian.

Eph profesöre baktı ve yüzünde endişe gördü. "Ne olmuş ona?"

"Bu adam, Jim Kent," dedi Setrakian. "O sizin arkadaşınız değildi."

"Ne demek istiyorsun?" dedi Nora. "Elbette öyleydi..."

Eph adresi aldıktan sonra telefonu kapadı. Sonra Jim'in telefon ekranındaki numaranın üzerine geldi ve arama tuşuna bastı.

Karşı tarafta telefon çaldı. Ama açan olmadı, yalnızca sesli mesaj kaydı geldi.

Eph telefonu kapadı, ama telefona bakmaya devam etti.

Nora, "İzolasyon koğuşundaki idareciyi hatırlıyor musun? Hayatta kalanlar izolasyondan çıktıktan sonra görmüştük. Kadın Jim'i aradığını, Jim ise ondan telefon almadığını söylemişti ---sonra bazı çağrıları kaçırmış olması gerektiğini söylemişti," dedi.

Eph başını salladı. Hiç mantıklı gelmiyordu. Setrakian'a baktı. "Palmer denen adam hakkında ne biliyorsun?"

"Seneler önce bana gelerek, birisini bulmak için yardım istedi. Benim de bulmayı çok istediğim biri."

"Sardu," diye tahmin yürüttü Nora.

"Onda para, bende bilgi vardı. Ama birkaç ay sonra anlaşma sona erdi. Sardu'yu çok farklı sebeplerden dolayı aradığımızı anladım."

423

"Üniversitede seni mahveden o muydu?" diye sordu Nora.

"Ben hep öyle olduğunu düşündüm," dedi Setrakian.

Jim'in telefonu Eph'in elinde çaldı. Telefon numarayı tanımıyordu, ama yerel bir New York numarasıydı. Stoneheart'tan biri arıyor olabilirdi. Eph

telefonu açtı.

"Şey," dedi ses, "orası HKM mi?"

"Kim arıyor?"

Ses boğuk ve gürdü. "Kanarya Projesi'nden, başını bir ton derde sokan hastalıkçı adamı arıyorum. Onu telefona verebilir misin?"

Eph bir tuzaktan kuşkulandı. "Onunla neden görüşmek istiyorsun?"

"Burada, Brooklyn’de, Bushwick'teki evin önünden arıyorum. Bodrumda güneş tutulması isterisi kurbanı iki ölü var. Güneşten hoşlanmadılar. Bu senin için bir şey ifade ediyor mu?"

Eph heyecanlandığını hissetti. "Kiminle görüşüyorum?"

"Adım Fet. Vasiliy Fet. Şehrin haşere kontrol biriminde çalışıyorum. İmha uzmanıyım, aynı zamanda Aşağı Manhattan'daki pilot entegre haşere kontrol programında çalışıyorum. Program HKM'den yedi yüz elli bin dolarlık bağış alıyor. Bu telefon bu yüzden bende var. Goodweather'la konuştuğumu tahmin ediyorum. Değil mi?"

Eph bir an duraksadı. "Evet."

"Senin için çalıştığımı söyleyebiliriz sanırım. Bu meseleyi başka kimle görüşebileceğimi bilemedim. Ama şehrin her yerinde işaretler görüyorum."

"Sebebi güneş tutulması değil," dedi Eph.

"Bunu biliyorum galiba. Sanırım buraya gelmen gerek. Çünkü görmen gereken bir şey var."

STONEHEART GRUBU, MANHATTAN

Eph’in yolda iki kez durması gerekti. Birinde yalnız, diğerinde ise Nora ve Setrakian'la.

Eph’in HKM kimliği onun Stoneheart Binası’nın ana lobisindeki kontrol noktasından geçmesini sağladı, ama yetmiş yedinci katta, şehrin ortasındaki binanın en üst on katına çıkabilmek için asansör değiştirmek gereken yerdeki ikinci kontrol noktasından geçemedi.

Oniks zemine kakılmış devasa pirinç Stoneheart Grubu logosunun önünde irikıyım iki koruma görevlisi bekliyordu. Arkalarında, tulumlu nakliyeciler arabalar üzerinde büyük tıbbi ekipmanlar taşıyarak lobiden geçiyordu.

Eph, Eldritch Palmer ile görüşmek istediğini söyledi.

İki korumadan daha iri olanı gülümsedi. Takım elbisesinin ceketinin altında, omzundaki silahın kılıfının kayışı belli oluyordu. "Bay Palmer randevusuz ziyaretçi kabul etmiyor."

Eph sökülen ve sandıklara yüklenen makinelerden birini tanıdı. Bir Fresenius diyaliz makinesiydi. Hastane tipi, pahalı bir makine.

"Toplanıyorsunuz," dedi Eph. "Taşınıyorsunuz. Fırsat varken New York'tan ayrılıyorsunuz. Ama Bay Palmer’ın böbrek makinesine ihtiyacı olmayacak mı?"

Korumalar yanıt vermek şöyle dursun, dönüp bakmadılar bile.

Eph o zaman anladı ---ya da anladığını sandı.

Eph, Setrakian ve Nora, Jim ile Sylvia’nın evinin dışında, Yukarı Doğu Yakası'ndaki bir tepede yeniden buluştular.

"Efendiyi Amerika’ya getiren Palmer'dı," dedi Setrakian. "İnsan ırkının geleceği pahasına amacına ulaşmak için neden her şeyi riske attığını

biliyorum sanırım."

"Neden?" dedi Nora.

"Eldritch Palmer'ın sonsuza dek yaşamayı planladığına inanıyorum," dedi Setrakian.

"Bu konuda bir şey yapabilirsek, yaşayamayacak," dedi Eph.

"Kararlılığını alkışlıyorum," dedi Setrakian. "Ama serveti ve nüfuzu sayesinde, bu eski dost her tür avantaja sahip. Onun nihai oyunu bu, anlıyorsunuzdur. Onun için geri dönüş yok. Hedefine ulaşmak için her şeyi yapar."

Eph bunun nerelere varabileceğini hayal edemezdi, yoksa kaybetmeye mahkum bir savaş verdiğini anlayabilirdi. Eldeki işe odaklandı. "Ne öğrendin?"

"New York Tarih Cemiyeti'ne yaptığım kısa ziyaret meyve verdi. Söz konusu mülk, servetini içki yasağı döneminde yapmış bir kaçakçı tarafından tamamen yeniden inşa ettirilmiş. Evine defalarca baskın düzenlenmiş, ama yarım litre yasak içkiden daha fazlası bulunamamış. Bunun bir yeraltı damıtımevi ve tünel ağı sayesinde olduğu söyleniyor ---o tünellerin bazıları daha sonra metro hatları için kullanılmak üzere genişletilmiş."

Eph Nora'ya baktı. "Ya sen?"

"Aynı. Bolivar da mülkü eski bir kaçakçıya ait olduğu için, özellikle almış. Ondan önceki ev sahibinin de bir satanist olduğu ve yirminci yüzyıl başlarında, çatıdaki bir sunağın çevresinde kara ayinler düzenlediği söyleniyor. Bolivar son bir senedir o binayı yeniletiyor, yanındakiyle birleştiriyor, New York'taki en büyük özel konutlardan birini yaptırıyormuş."

"Güzel," dedi Eph. "Nereye gittin, kütüphaneye mi?"

"Hayır," dedi Nora, evin eski halini ve Bolivar'ın sahne makyajlı halini gösteren fotoğraf baskıları uzatarak. *"People* dergisinin internet baskısı. Dizüstü bilgisayarımı alıp bir Starbucks'a gittim."

Apartmanın kapısı açıldı ve Jim ile Sylvia'nın dokuzuncu kattaki küçük dairesine çıktılar. Sylvia kapıyı, bir fal yazarına yakışır bir biçimde, dökümlü keten bir elbise içinde açtı. Saçlarını geniş bir bantla arkaya atmıştı. Nora'yı görünce şaşırdı, Eph'i görünce şoku arttı.

"Sizin burada ne?.."

Eph içeri girdi. "Sylvia, çok önemli sorularımız var ve zamanımız dar. Jim ve Stoneheart Grubu hakkında ne biliyorsun?"

Sylvia anlamamış gibi elini göğsüne bastırdı. "Kim?"

Eph köşede bir çalışma masası ve kapalı bir dizüstü bilgisayarın üzerinde uyuklayan bir tekir kedi gördü. O tarafa gitti ve dosya çekmecelerini açmaya başladı. "Bunları gözden geçirmemize aldırmazsın, değil mi?"

"Hayır," dedi Sylvia, "eğer işe yarayacağını düşünüyorsan. Keyfîne bak."

Setrakian kapının yanında kaldı. Eph ile Nora çalışma masasındaki eşyaları aradılar. Sylvia yaşlı adamın varlığından güçlü bir titreşim almış gibiydi. "Bir şey isteyen var mı? Bir içki?"

"Hayır," dedi Nora çabucak gülümseyip, arama işine geri dönerek.

"Hemen dönerim." Sylvia mutfağa girdi.

Eph şaşkınlık içinde, dağınık masadan doğruldu. Ne aradığını bile bilmiyordu. Jim, Palmer için çalışıyordu demek? Bu ne kadar eskiye dayanıyordu? Ve Jim'i güdüleyen neydi? Para mı? Bu şekilde onların aleyhine döner miydi?

Sylvia’ya parasal durumları hakkında hassas bir soru sormaya gitti. Odadan çıktı ve onu mutfakta buldu. Eph köşeyi döndüğünde, Sylvia duvar telefonunu kapatıyordu. Yüzünde tuhaf bir bakışla geriledi.

Başta Eph’in kafası karıştı. "Kimi aradın Sylvia?"

Diğerleri arkasından geldi. Sylvia arkasındaki duvarı yokladıktan sonra bir sandalyeye oturdu.

"Sylvia... neler oluyor?" dedi Eph.

Sylvia hiç kıpırdamadan ve iri, lanetleyen gözlerinde tekinsiz bir sükunet duygusuyla, "Kaybedeceksiniz," dedi.

PS 69, JACKSON HEIGHTS

Kelly normalde sınıfta cep telefonunu hiç açmazdı, ama şimdi sessize alınmış bir şekilde, takvimli sümeninin solunda duruyordu. Matt bütün gece gelmemişti, ki gecelik envanter sayımları için sıradışı olmayan bir durumdu bu; genellikle, daha sonra çalışanlarını kahvaltıya götürürdü. Ama her zaman arayıp hal hatır da sorardı. Okulda cep telefonu kullanılmasına izin verilmiyordu, ama Kelly gizlice birkaç kez aramıştı ve her seferinde sesli mesaj servisi çıkmıştı. Belki de hat bulamıyordu. Kelly endişelenmemeye çalışıyordu, ama savaşı kaybediyordu. Okula gelmeyen pek çok öğrenci vardı.

Matt’i dinlediği ve onun kibirine boyun eğip şehirden ayrılmadığı için pişmandı. Eğer Matt bir şekilde Zack’i riske atmışsa...

Sonra telefonu aydınlandı ve Kelly zarf ikonunu gördü. Matt’in cep telefonundan bir mesaj gelmişti.

'Eve gel' diyordu.

O kadar. Noktalama işareti kullanmadan, küçük harfle yazılmış iki sözcük. Kelly onu aramaya çalıştı. Telefon çaldı ve sonra Matt yanıt vermiş gibi çalmayı bıraktı. Ama Matt hiçbir şey söylemedi.

"Matt? Matt?"

Dördüncü sınıf öğrencileri ona tuhaf tuhaf baktı. Bayan Goodweather'ın sınıfta telefonla konuştuğunu hiç görmemişlerdi.

Kelly ev telefonunu denedi ve meşgul sinyali aldı. Telesekreter mi bozulmuştu? En son ne zaman telefon meşgul çalmıştı?

Çıkmaya karar verdi. Yan sınıfta ders veren Charlotte kendi sınıfının kapısını açar, öğrencilerine göz kulak olurdu. Kelly o günlük toparlanmayı, hattâ Zack'i ortaokuldan almayı düşündü... ama hayır. Koşa koşa eve gidecek, sorunun ne olduğunu görecek, sonra seçeneklerini değerlendirecek ve ancak ondan sonra karar verecekti.

BUSHWICK, BROOKLYN

Boş evde onları karşılayan adam kapının çoğunu kaplıyordu. Çıkık çenesi, tıraş olmadığı için gölgeliydi; tıpkı bir is lekesi gibi görünüyordu. Adamın yanında, bir eliyle ağzını sıkı sıkı tuttuğu büyük, siyah bir torba, içinde ağır bir şey bulunan aşırı büyük bir yastık kılıfı vardı.

Tanıştıktan sonra, irikıyım adam gömlek cebine uzandı ve HKM mührünü taşıyan bir mektubun kopyasını çıkardı. Mektubu Eph'e gösterdi.

"Bize gösterecek bir şeyin olduğunu söylemiştin, değil mi?" dedi Eph.

"İki şey. İlki bu."

Fet çuvalın ipini çözdü ve içindekileri yere boca etti. Dört tüylü fare, bir yığın halinde yere düştü, hepsi ölmüştü.

Eph geri sıçradı ve Nora nefesini içine çekti.

"Hep derim, insanların dikkatini çekmek istiyorsan, onlara bir çuval dolusu fare getireceksin." Fet bir tanesini uzun kuyruğundan kaldırdı. Fare

elinin altında yavaşça ileri geri döndü. "Şehrin her yerinde, deliklerinden çıkıyorlar. Gündüz bile. Bir şey onları çıkmaya zorluyor. Yani, yolunda gitmeyen bir şeyler var. Kara veba sırasında farelerin dışarı çıktığını ve sokaklarda düşüp öldüğünü biliyorum. Bu fareler ölmek için çıkmıyor. Oldukça canlı bir biçimde çıkıyorlar ve oldukça çaresiz ve açlar. Buraya yazıyorum, fare kolonisinde büyük bir değişim gördüğünüz zaman, bu kötü haberin yolda olduğu anlamına gelir. Fareler paniğe kapılmaya başladığında, General Electric hisselerini satma zamanı gelmiş demektir. Kaçma zamanı. Ne demek istediğimi anlıyor musunuz?"

"Anlıyoruz," dedi Setrakian.

"Ben burada bir şey kaçırıyorum," dedi Eph. "Farelerin bununla ne ilgisi..."

"Onlar birer işaret," dedi Setrakian, "tıpkı Bay Fet’in dediği gibi. Ekolojik bir simge. Stoker bir vampirin biçim değiştirip, yarasa ya da kurt gibi bir gece yaratığına dönüşebileceği fikrini popülerleştirdi. Bu sahte fikir bir gerçekten kaynaklanmaktadır. Evlerde bodrumlar ya da mahzenler yokken, vampirler köylerin kıyısındaki mağaralarda ve inlerde yuva kurardı. Yozlaştırıcı varlıkları diğer yaratıkları ---yarasa ve kurtları--- yerlerinden sürüyordu ve bu yüzden bu yaratıklar köyleri basıyordu --- varlıkları aynı zamanda hastalıkların yayılmasıyla ve ruhların yozlaşmasıyla da çakışıyordu."

Fet yaşlı adamı dikkatle dinliyordu. "Biliyor musun?" dedi. "Sen konuşurken iki kez 'vampir' dediğini duydum."

Setrakian sakin sakin ona baktı. "Evet, öyle."

Fet uzun süre düşündükten ve diğerlerine baktıktan sonra, "Tamam," dedi anlamaya başlamış gibi. "Şimdi size diğer şeyi göstereyim."

Onları bodrum kata indirdi. Pis bir koku vardı, yanmış, hastalıklı bir şeyin kokusu. Onlara toza dönüşmüş eti ve kemikleri gösterdi, şimdi bodrum katın zemininde soğuk kül olarak yatıyorlardı. Pencereden süzülen ışığın oluşturduğu dörtgen uzamış, kaymıştı ve şimdi duvarın üzerinde

parlıyordu. "Ama ışık buraya vuruyordu, onlar ışık alanına girince bir anda piştiler. Ama, ondan önce, bana bu... bu *şeyle* saldırdılar, dillerinin altından fırlayan bir şeyle."

Setrakian ona kısa versiyonu anlattı. Kötü Efendi'nin 753 numaralı seferin içinde saklanmasını. Kaybolan tabutu. Morgdaki ölülerin kalkmasını ve Kıymetlileri'ne dönmelerini. Evlerdeki yuvaları. Stoneheart Grubu'nu. Gümüşü ve gün ışığını, iğneleri.

"Başlarını arkaya attılar ve ağızlarını açtılar... tıpkı şeker gibiydi, şu çocuk şekerlerinden ---kutularının üzerinde *Star Wars* karakterlerinin kafaları olanlardan."

"Pez kutuları."

"Aynen öyle. Çeneyi kaldırırsın ve boğazlarından şeker çıkar."

Eph başını salladı. "Şeker kısmı dışında, bu iyi bir tarif."

Fet, Eph'e baktı. "Demek bu yüzden bir numaralı halk düşmanı oldun?"

"Çünkü sessizlik onların silahı."

"Lanet olsun o zaman. Birinin biraz gürültü çıkarması lazım."

"Kesinlikle," dedi Eph.

Setrakian, Fet'in kemerindeki fenere baktı. "Sana şunu sorayım. Yanılmıyorsam işinde kara ışık kullanıyorsun."

"Elbette. Fare sidiği izlerini görebilmek için."

Setrakian, Eph ile Nora'ya baktı.

Fet yelekli ve takım elbiseli yaşlı adama bir bakış daha fırlattı. "Haşere imha konusunda bilgin var mı?"

"Bazı deneyimlerim oldu," dedi Setrakian. Dönüşmüş emlakçıya yaklaştı. Adam güneş ışığından uzağa sürünmüş ya da emeklemişti ve şimdi uzak köşede kıvrılmış, yatıyordu. Setrakian gümüş sırtlı aynayla onu inceledi ve sonra sonucu Fet'e gösterdi. İmha uzmanı bir kendi gözleriyle gördüğü emlakçıya, bir camdaki titrek, bulanık yansımaya baktı. "Ama sen bana in kazan ve saklanan şeylerin uzmanıymışsın gibi geldin. Yuva kuran yaratıkların. İnsan nüfusuyla beslenen yaratıkların. Senin işin bu haşereleri uzaklaştırmak mı?"

Fet, Setrakian ile diğerlerine, hızlanarak istasyondan çıkmakta olan bir ekspres trende duran ve aniden yanlış trene bindiğini fark eden bir adam gibi baktı. "Beni nasıl bir işe bulaştırıyorsunuz?"

"O zaman bize sen söyle lütfen. Vampirler haşereyse ---şehirde hızla yayılan bir istilaysa--- onları sen nasıl durdururdun?"

"Haşere kontrol açısından bakarsanız, zehirlemek ve kapan kurmak uzun vadede işe yaramayacak, kısa vadeli çözümler olur diyebilirim size. Bu bebekleri teker teker yakalamakla hiçbir yere varamazsınız. Gördükleriniz en zayıf fareler. Aptal olanlar. Akıllı olanlar nasıl hayatta kalacaklarını biliyorlar. İşe yarayan şey kontroldür. Yaşadıkları çevreyi idare etmek, ekosistemlerini bozmak. Yemek kaynağını kaldırmak ve açlıktan ölmelerine sebep olmak. Sonra istilanın kökünü bulur, temizlersiniz."

Setrakian yavaşça başını salladıktan sonra Eph'e baktı. "Efendi. Bu şerrin kaynağı. Şu anda Manhattan'da bir yerde." Yaşlı adam yine yerde kıvrılmış talihsiz yaratığa baktı. Gece çöktükten sonra canlanacak, bir vampire, bir haşereye dönüşecekti. "Lütfen geri çekilin," dedi kılıcını kınından çıkararak. Ayinsel sözleri söyleyip, kılıcı iki eliyle tutarak savurdu ve adamın başını yattığı yerde uçurdu. Açık pembe kan akarken ---konak henüz tam olarak dönmemişti--- Setrakian kılıcını adamın gömleğine sildi ve onu yine bastona dönüştürdü. "Keşke Efendi'nin yuvasının nerede olduğuna dair bir ipucu olsaydı elimizde. Mekân onun tarafından önceden onaylanmış, hattâ seçilmiş olabilir. Onun konumuna uygun bir in. Yüzeydeki insan dünyasına karşı korunaklı, ama insanlara kolayca

ulaşabileceği, karanlık bir yer." Fet’e döndü. "Bu farelerin nereden çıkıyor olabileceğine dair herhangi bir fikrin var mı? Bu göçün merkezine dair?"

Fet gözlerini uzaklara dikerek, hemen başını salladı. "Sanırım biliyorum."

CHURCH CADDESİ İLE FULTON KESİŞİMİ

Günün solan ışıklarında, iki salgın hastalık uzmanı, rehinci dükkanı sahibi ve haşere imha uzmanı, Dünya Ticaret Merkezi'nin inşaat sahasına, bir sokak genişliğinde ve yirmi metre derinliğinde kazılmış temele bakan gözlem platformunda duruyorlardı.

Fet'in belediye kimliği ve küçük yalanı ---Setrakian Omaha'dan gelmiş, dünyaca ünlü bir kemirgen uzmanı değildi--- sayesinde, yanlarına eşlikçi almadan metro tüneline girmeyi başardılar. Fet onları daha önce takip ettiği, artık kullanılmayan aynı servis raylarına götürdü. Feneriyle faresiz demiryolunu aydınlatıyordu. Yaşlı adam bağlantıları dikkatle aşıyor, aşırı uzun bastonuyla yatak taşlarının arasında yolunu seçiyordu. Eph ile Nora Luma ışıkları taşıyordu.

"Sen Rusya'dan değilsin," dedi Setrakian Fet'e.

"Yalnızca ebeveynlerim ve adım."

"Rusya'da onlara *vourdalak* derler. En iyi bilinen mite göre, *vourdalak* kanını unla karıştırıp ekmek yapar ve sonra onu yersen onlara karşı bağışıklık kazanırmışsın."

"İşe yarıyor mu peki?"

"Kocakarı ilaçları kadar. Yani, pek işe yaramıyor." Setrakian elektrik taşıyan üçüncü rayın sağında, uzakta kaldı. "O çelik çubuk iş görür bir şeye benziyor."

Fet çubuğuna baktı. "Kaba. Benim gibi sanırım. Ama iş görüyor. Yine, benim gibi."

Setrakian tünelde yankılanmasın diye sesini alçaktı. "En az onun kadar etkili başka aletler var bende."

Fet yeraltı işçilerinin üzerinde çalıştığı pompa hortumunu gördü. Daha ileride tünel dönüyor ve genişliyordu. Fet pis kavşağı hemen tanıdı. "Burada," dedi feneri alçaktan tutarak ve çevrede gezdirerek.

Durdular ve damlayan su sesini dinlediler. Fet ışığıyla yeri taradı. "Son geldiğimde buraya iz sürme tozu dökmüştüm. Bakın."

Tozun üzerinde insanlara ait ayak izleri vardı: ayakkabılar, spor ayakkabılar ve çıplak ayaklar.

"Bir metro tünelinde kim yalınayak dolaşır?" dedi Fet.

Setrakian yün eldivenli elini kaldırdı. Silindir şeklindeki tünelin akustiği uzaktan homurtular getirdi.

"Yüce Tanrım..." dedi Nora.

Setrakian fısıldadı. "Lambalarınız, lütfen. Yakın onları."

Eph ve Nora denileni yaptı, güçlü UYC ışıkları karanlık yeraltını aydınlattı ve çılgın bir renk çalkantısı ortaya çıkardı. Yerde, duvarlarda, demir direklerde... her yerde çılgınca saçılmış lekeler vardı.

Fet tiksinti içinde geriledi. "Bütün bunlar?.."

"Dışkı," dedi Setrakian. "Yaratıklar beslenirken dışkılıyor."

Fet hayretle çevresine bakındı. "Sanırım vampirlerin hijyene pek ihtiyacı olmuyor."

Setrakian geriliyordu. Şimdi bastonunu farklı bir biçimde tutuyordu, üst yarısını kınında birkaç santimetre yukarı çekmiş, parlak, keskin silahı

ortaya çıkarmıştı. "Buradan çıkmamız lazım. Hemen."

Fet tünellerdeki sesleri dinliyordu. "İtiraz etmem."

Eph’in ayağı bir şeyi tekmeledi ve Eph fare görmeyi bekleyerek geriye sıçradı. UVC lambasını yere tuttu ve köşede küçük bir eşya yığını keşfetti.

Cep telefonlarıydı. Yüz kadar telefon, köşeye fırlatılmış gibi yığılmıştı.

"Hah," dedi Fet. "Biri buraya bir ton cep telefonu atmış."

Eph yığının tepesindeki birkaç tanesine uzandı. Denediği ilk iki telefon çalışmadı. Üçüncüsünde pil simgesinin son çubuğu yanıyordu. Ekranın tepesindeki x ikonu, hat bulamadığını anlatıyordu.

"Polis bu yüzden kayıp insanları cep telefonlarını takip ederek bulamıyor," dedi Nora. "Hepsi yeraltında."

"Bunun görünüşüne bakarak," dedi Eph telefonları yığına geri fırlatarak, "çoğu burada."

Eph ve Nora telefonlara bakarak adımlarını sıklaştırdılar.

"Çabuk," dedi Setrakian, "onlar bizi fark etmeden." Tünelde geri çekilirlerken o başı çekti. "Hazırlanmalıyız."

İN

WORTH CADDESİ, CİN MAHALLESİ

Dördüncü gecenin erken saatlerinde, Ephraim doğru düzgün silahlanabilmek için Setrakian'ın yerine giderken kendi evinin önünden geçti. Etrafta polis göremedi, bu yüzden evin önüne çekti. Riske giriyordu, ama giysilerini değiştirmeydi günler olmuştu ve beş dakikadan fazla sürmezdi. Üçüncü kattaki penceresini diğerlerine gösterdi ve içeri girdikten sonra, sorun çıkmazsa perdeleri indireceğini söyledi.

Sorun yaşamadan lobiye girdi, sonra merdivenleri tırmandı. Daire kapısını aralık buldu ve durup dinledi. Açık kapı bırakmak polislerin yapacağı bir şeye benzemiyordu.

Kapıyı itip içeri girdi ve, "Kelly?" diye seslendi. Yanıt gelmedi. "Zack?" Yalnızca onlarda anahtar vardı.

Duyduğu koku onu önce korkuttu, ama sonra bunun Zack'in geldiği zaman çöpe attığı Çin yemeğinden geldiğini hatırladı ---seneler önceymiş gibiydi. Buzdolabındaki sütün bozulmuş olup olmadığına bakmak için mutfağa girdi... ve sonra durdu.

Bakakaldı. Neye baktığını anlaması biraz zaman aldı.

Mutfak zemininde, duvarın dibinde iki üniformalı polis memuru yatıyordu.

Dairenin içinde bir uğultu başladı. Hızla tizleşerek bir çığlığa, bir ızdırap korosuna benzedi.

Dairesinin kapısı çarpılarak kapandı. Eph hızla kapalı kapıya döndü.

Orada iki adam duruyordu. Ya da iki varlık. İki vampir.

Eph bunu hemen anladı, duruşlarından, soluk tenlerinden.

Biri tanıdık değildi. Diğeri uçaktan canlı kurtulan Bolivar'dı. Gayet ölü, gayet tehlikeli ve gayet aç görünüyordu.

Sonra Eph odada daha da büyük bir tehlike sezdi. Çünkü uğultunun kaynağı o iki dönüşmüş insan değildi. Başını salona çevirmesi, yalnızca bir an sürmesine rağmen, bir sonsuzluk gibi geldi.

Uzun, siyah bir pelerin takmış, devasa bir varlık vardı. Boyu tüm daireyi kaplıyordu, tavandan daha yüksekti, başını öyle eğmişti ki, Eph'e tepeden bakıyordu.

Yüzü...

Varlığın insanüstü boyu odayı küçültür, ona da küçük hissettirirken, Eph'in başı dönmeye başladı. Görüntü dizlerini titretti. Dönüp koridor kapısına kaçmaya çalıştı.

Şimdi varlık önündeydi, onunla kapı arasında, tek çıkışı kapatıyordu. Eph değil de, zeminin kendisi dönmüştü sanki. Diğer normal, insan boyutlarındaki vampirler varlığın iki yanında duruyordu.

Varlık şimdi daha yakındı. Eph'in tepesine dikilmişti. Tepeden bakıyordu.

Eph dizlerinin üzerine çöktü. Bu dev yaratığın huzurunda olmak bile başlı başına felç ediciydi, Eph fiziksel darbe yemiş gibi hissediyordu.

Hımmmmmmmm.

Eph bunu hissetti. Müziği göğsünüzde hissettiğiniz gibi. Beyninde gürleyen bir uğultu. Bakışlarını kaçırdı ve yere dikti. Korkudan donakalmıştı. Onun yüzünü bir daha görmek istemiyordu.

Bana bak.

Eph başta bu şeyin onu zihniyle boğduğuna inanmıştı. Ama nefesinin kesilmesi saf dehşetten, ruhundaki panikten kaynaklanıyordu.

Bakışlarını birazcık kaldırdı. Titreyerek, Efendi'nin cüppesinin eteklerine, kol yenlerinin ucundaki ellere baktı. Tiksindirici ölçüde renksiz, tırnaksız ve insansı olamayacak kadar iriydiler. Parmakların uzunluğu aynıydı ve hepsi aşırı büyüktü. Ortaparmak dışında, diğerlerinden de uzun ve kalındı ---ve ucu, hayvan pençelerindeki tırnaklar gibi kanca şeklindeydi.

Efendi. Onu yakalamaya gelmişti. Onu dönüştürecekti.

Bana bak domuz.

Eph denileni yaptı, bir el çenesini yakalamış gibi, başını kaldırdı.

Efendi, tavanın altında boynunu eğerek ona baktı. Dev elleriyle başlığının kenarlarını tutup başını açtı. Başı saçsız ve renksizdi. Gözleri, dudakları ve ağzı da renkten yoksundu, tıpkı lime lime olmuş keten gibi yıpranmış ve solmuştu. Burnu eski bir heykelin burnu gibi aşınmıştı ve iki kara deliği olan bir kabartıya dönüşmüştü. Boğazı aç bir soluma pantomimi ile kabarıp iniyordu. Derisi öyle soluktu ki, içi görünüyordu. Derisinin altında, tıpkı eski, yıkılmış bir diyarın bulanık haritası gibi, artık kan taşımayan damarlar vardı. Kırmızı kırmızı zonklayan damarlar. Kan kurtçuklarının dolaştığı damarlar. Efendi'nin saydam derisinin altında dolaşan damar parazitleri.

Bu bir hesaplaşma.

Ses, bir dehşet kükremesi halinde, Eph'in kafasının içine işledi. Eph gevşediğini hissetti. Her şey bulanıyor, soluyordu.

Domuz karın elimde. Yakında domuz oğlun da elimde olacak.

Eph'in kafası tiksinti ve öfkeyle patlayacak gibi şişmişti. Kendini, zorlanan bir balon gibi hissediyordu. Bir ayağını arkasına kaydırıp yere

bastı. Bu muazzam iblisin önünde sendeleyerek ayağa kalktı.

Senden her şeyi alacağım ve hiçbir şey bırakmayacağım. Benim yöntemim bu.

Efendi hızlı, bulanık bir hareketle öne uzandı. Eph, anestezi almış bir hastanın diş doktorunun delgisinin basıncım hissetmesi gibi, kafasının tepesinde bir kavrama hissi sezdi ve sonra ayakları yerden kesildi. Kollarını salladı, tekmeler savurdu. Efendi kafasını basket topu gibi tuttu ve tek eliyle tavana doğru -göz hizasına kadar, Eph'in orada bir sperm sürüsü gibi kıvranan kan kurtçuklarını görmesine yetecek kadar--- kaldırdı.

Gölgelenme de benim, tutulma da.

Eph'i, iri bir üzümmüş gibi, ağzına götürdü. Ağzının içi karanlıktı, boğazı çıplak bir mağara gibiydi ---doğruca cehenneme giden bir yol. Boynundan aşağısı sallanan Eph aklını kaçırmak üzereydi. Uzun, pençemsi ortaparmağı ensesinde, basıncı belkemiğinin en tepesinde hissedebiliyordu. Efendi Eph'in kafasını, bir bira tenekesinin kapağını açarmış gibi, arkaya yatırdı.

Ben insanları içenim.

Islak bir çatırtı oldu ve Efendi'nin ağzı açılmaya başladı. Çenesi geriledi, dili yukarı doğru kıvrıldı ve iğrenç iğnesi ortaya çıktı.

Eph kükreyerek kollarıyla boynunu kapadı ve Efendi'nin vahşi yüzüne meydan okurcasına uludu.

Ve sonra bir şey... Eph'in uluması değil... bir şey Efendi'nin koca başının hafifçe dönmesine sebep oldu.

Yüzündeki burun delikleri, nefessiz bir iblisin bir şey koklaması gibi, kabardı.

Oniks gözleri Eph'e döndü. Ona iki ölü küre gibi baktılar. Dik dik Eph'e baktılar ---Eph bir şekilde Efendi'yi kandırmaya cüret etmiş gibi.

Yalnız değilmiş.

O anda, Eph’in dairesine giden merdivenleri Fet’in iki basamak arkasından tırmanmakta olan Setrakian, aniden korkuluğu yakaladı ve omzunu duvara yasladı. Kafasına, kör bir anevrizma gibi bir sancı girdi ve bir ses ---pis, günahkar, zevklenen bir ses--- kalabalık bir konser salonunda patlayan bomba gibi gürledi. *SETRAKİAN.*

Fet durdu ve arkasına baktı, ama Setrakian kısık gözlerle elini ileriye doğru salladı. Bir fısıltıdan daha fazlasını beceremedi: "O burada."

Nora’nın bakışları karardı. Fet botlarıyla basamakları döverek merdiven sahanlığına koştu. Nora, Setrakian’a yardım ederek, onu Fet’in peşinden kapıya, dairenin içine sürükledi.

Fet eğilerek karşısına çıkan ilk bedene çullandı ve yaratık da onu yakaladı, birlikte devrilip yuvarlandılar. Fet hızla doğrularak dövüşmeye hazır bir şekilde rakibiyle yüzleşti. Vampirin yüzü sırıtmıyordu, ama beslenmeye hazırlanarak, ağzını sırıtırcasına açmıştı.

Sonra Fet odanın karşı tarafındaki dev varlığı gördü. Efendi... Eph de elindeydi. Canavarsı. Ve büyüleyici.

Yakındaki vampir yaklaşarak Fet’i mutfağa, buzdolabı kapağına doğru sürdü.

Nora koşarak içeri girdi, tam vampir Bolivar üzerine atlarken Luma lambasını açmayı başardı. Vampir nefessiz bir çığlıkla tısladı ve geri çekildi. Sonra Nora, Efendi'yi gördü, yaratığın arkaya attığı kafasının tepesi tavanın hemen altındaydı. Canavarın Eph’i kafasından yakalamış, salladığını gördü. "Eph!"

Setrakian uzun kılıcını kaldırarak içeri girdi, ancak dev, iblis Efendi'yi görünce bir an için duraksadı. Bunca seneden sonra işte... önündeydi.

Setrakian gümüş kılıcını savurdu. Farklı bir açıdan yaklaşmayı tercih eden Nora, Bolivar’ı dairenin ön duvarına sürdü.

Efendi köşeye kıstırılmıştı. Eph'e bu kadar küçük bir yerde saldırmak büyük hataydı.

Setrakian, kalbi göğsünde gümleyerek, kılıcın ucunu uzattı ve iblisin üzerine atıldı.

Dairenin içindeki uğultu aniden arttı, kafasının içinde bir gürültü patlamasına dönüştü. Nora, Fet ve Eph'in kafalarının içinde de. Felç edici şok dalgası yaşlı adamın bir anlığına büzülmesine sebep oldu ---ama bu kadar yeterliydi.

Efendi'nin yüzünde kara bir sırıtışın kıvrıldığını gördüğünü sandı. Dev vampir çırpınan Eph'i odanın karşı tarafına fırlattı. Eph uzak duvara çarpıp sertçe yere düştü. Efendi uzun, pençe ellerinden biriyle Bolivar'ı omzundan yakaladı ---ve Worth Caddesi'ne bakan manzaralı pencereye doğru atıldı.

Efendi bir cam yağmuru eşliğinde kaçarken bina bir çatırtıyla sarsıldı.

Setrakian ani esintiye, kenarları kırık cam parçalarıyla çevrili pencere kasasına koştu. Uç kat aşağıda, cam serpintisi kaldırıma yeni düşüyor, sokak ışıkları altında ışıldıyordu.

Doğaüstü hızıyla, Efendi çoktan caddeyi aşmış, karşıdaki binaya tırmanıyordu. Bolivar boş elinden sarkıyordu. Efendi binanın çatısındaki korkuluğu aştı ve çatıda, gecenin içinde gözden kayboldu.

Setrakian, Efendi'nin biraz önce bu odada olduğu ve kaçtığı gerçeğini kabullenmeyi güç bularak, bir an için olduğu yere çöktü. Kalbi göğsünde zonkluyor, patlayacakmış gibi atıyordu.

"Hey... biraz yardım edin!"

Döndü. Fet yerde, diğer vampiri tutuyordu. Nora'nın lambası onun haşereyi etkisiz kılmasına yardım ediyordu. Setrakian yeni bir öfke patlaması hissetti ve gümüş kılıcını dümdüz tutarak o tarafa yürüdü.

Fet onun geldiğini görünce gözleri irileşti. "Hayır, dur..."

Setrakian kılıcını, Fet'in ellerinin birkaç santim yukarısında, vampirin boynuna indirdi. Kafası uçmuş bedeni tekmeleyerek, beyaz kan Fet'in derisine ulaşamadan, onun göğsünden uzaklaştırdı.

Nora, Eph'in yattığı yere koştu. Eph'in yanağı kesilmişti, bakışları dalgın ve dehşet doluydu ---ama dönüşmemiş görünüyordu.

Setrakian bunu doğrulamak için hemen bir ayna çıkardı. Onu Eph'in yüzüne tuttu ve görüntüde çarpıklık görmedi. Nora lambasını Eph'in boynuna tuttu. Hiçbir şey yoktu -yara yoktu.

Nora onun doğrulup oturmasına yardım etti. Sağ koluna dokunduğunda Eph acıyla irkildi. Nora kesik yanağının altına, çenesine dokundu. Ona sarılmak istiyordu, ama canını daha fazla yakmak istemiyordu. "Ne oldu?" dedi.

"Kelly elinde," dedi Eph.

KELTON CADDESİ, WOODSIDE, QUEENS

Eph köprünün üzerinde Queens'e doğru hız yapıyordu. Arabayı sürerken Jim'in telefonundan Kelly'nin cep telefonunu arıyordu.

Telefon çalmıyor, hemen mesaja düşüyordu.

Merhaba, ben Kelly. Şu anda telefonu açamıyorum...

Eph kısa arama tuşundan Zack'i aradı. Zack'in telefonu çaldı ve telesekretere düştü.

Eph tekerlekleri öttürerek köşeyi döndü, Kel ton Caddesi ne girdi ve Kelly'nin ön bahçesinin önünde sert bir fren yaptı, alçak çiti aştı ve koşarak merdivene gitti. Kapıyı vurup zili çaldı. Anahtarlar dairenin içindeki bir askıdan sarkıyordu.

Eph geriledi ve omzunun incinmiş olmasına aldırmadan kapıyı omuzladı. Tekrar denedi ve kolunu daha beter incitti. Üçüncü denemesinde kendini kapıya fırlattı, kapı çerçevesi parçalandı ve Eph içeri düştü.

Ayağa kalkıp evin içinde koştu. Köşelerde duvarlara çarparak, ikinci kata çıkarken ayakları basamakları döverek arandı. Zack’in kapısının önünde durdu. Çocuğun odası boştu.

Bomboş.

Basamakları üçer üçer atlayarak yeniden aşağı kata indi. Kelly’nin acil durum çantasının kırık kapının yanında olduğunu fark etti. Hazırlanmış, ama fermuarı çekilmemiş bavullar gördü. Kelly şehirden ayrılmamıştı.

Ah, Tanrım, diye düşündü. *Doğruymuş.*

Diğerleri kapıya ulaştığı anda, bir şey Eph’e arkadan çarptı. Bir beden onu yakaladı. Zaten adrenalinle dolmuş olan Eph hemen karşı koydu. Saldırganı devirdi ve tuttu.

Matt Sayles. Eph onun ölü gözlerini gördü, aşırı çalışan metabolizmasının yaydığı ısıyı hissetti.

Eskiden Matt olan vahşi yaratık ona hırladı. Yeni dönüşmüş vampir ağzını açmaya başlarken Eph önkolunu Matt’in boğazına dayadı. Onun çenesini sertçe yukarı kaldırarak, iğneyi çalıştıran biyolojik mekanizma her neyse, onu bloke etmeye çalıştı. Matt'in gözleri zorlandı, başını sallayarak boğazını kurtarmaya çalıştı.

Eph, Matt’in arkasında Setrakian’ın kılıcını çektiğini gördü. *"HAYİR!"* diye bağırdı Eph ve içinde kabaran öfkeden güç alarak Matt’i tekmeleyip üzerinden attı.

Vampir hırladı ve yuvarlanarak durdu, sonra dörtayak üzerinde doğrulup Eph’in ayağa kalkmasını izledi.

Matt kamburunu çıkararak doğruldu. Ağzıyla tuhaf şeyler yapıyordu ---farklı kaslara alışmaya çalışan yeni bir vampir--- dili şehvetli bir şaşkınlıkla aralık dudaklarında dolaşıyordu.

Eph etrafta bir silah arandı ve dolabın dışında, yerde yatan bir tenis raketi bulabildi yalnızca. Bantla kaplanmış sapını iki eliyle kavradı, titanyum çerçeveyi yan çevirdi ve onunla Matt'e saldırdı. Matt için hissettiği bütün duygular ---bu adam karısının evine ve yatağına girmişti... oğlunun babası olmak istiyordu... Eph'in yerini almaya çalışıyordu--- içinde kabararak, Matt'in çenesine vurdu. Onu ve içinde saklanan dehşeti parçalamak istiyordu. Yeni vampirler henüz bedenlerine o kadar hakim olamıyordu ve Eph ona yedi sekiz sağlam darbe indirdi, vampirin dişlerini döktü, onun dizleri üzerine çökmesine sebep oldu. Sonra Matt saldırdı, Eph'i ayak bileğinden yakalayıp tepetaklak devirdi. Matt'in içinde de Eph'e karşı duyduğu duyguların kalıntıları kaynıyordu. Kırık dişlerini gıcırdatarak ayağa kalktı, ama Eph Matt'in yüzünü tekmeledi ve dizini uzatıp Matt'i geriye devirdi. Eph mutfaktaki paravanın arkasına çekildi ve orada, manyetik şeride yapışmış et bıçağını gördü.

Öfke asla kör değildir. Öfke benzersizce odaklanır. Eph bir teleskopun yanlış ucundan bakıyormuş gibi hissetti ---yalnızca bıçağı ve sonra Matt'i gördü.

Matt ona saldırdı ve Eph onu tutup duvara çarptı. Bir avuç dolusu saç yakaladı ve arkaya çekerek vampirin boğazını ortaya çıkardı. Matt'in ağzı açıldı ve iğnesi fırlayarak Eph'ten beslenmeye çalıştı. Matt'in boğazı dalgalanıp kabardı ve Eph ona saldırarak bıçağı sapladı ---tekrar, tekrar, tekrar, tekrar, tekrar. Sertçe ve hızla, tam boğazdan içeri ve arkasındaki duvara... bıçağın ucu saplanıyor, Eph onu tekrar geri çekiyordu.
Boyuna denk gelen omurgaları parçalıyordu. Beyaz sıvı sızıyordu. Beden sarkıyor, kollar çırpınıyordu. Eph kafa elinde kalana, beden yere çökene kadar bıçağı saplamaya devam etti.

Eph bunun üzerine saplamayı bıraktı. Elindeki başa, *kesik boyundan* sarkan, seyirmeye devam eden iğneye görmeyen gözlerle baktı.

Sonra Nora'nın ve diğerlerinin açık kapıdan onu izlediğini fark etti. Duvarı ve oradan damlayan beyaz sıvıyı gördü. Yerde ki başsız bedeni gördü. Elindeki kafayı gördü.

Kan kurtçukları Matt'in yüzünde kıvranıyordu. Yanaklarından ve donuk gözlerinin üzerinden geçiyorlardı. Matt'in seyrek saçlarına giriyor, Eph'in parmaklarına yaklaşıyorlardı.

Eph başı bıraktı. Baş bir gümlemeyle yere çarptı, ama yuvarlanmadı. Bıçağı da bıraktı. Bıçak ses çıkarmadan Matt'in kucağına düştü.

"Oğlumu almışlar," dedi Eph.

Setrakian onu cesetten ve kurtlu vampir kanından uzaklaştırdı. Nora, Luma ışığını yaktı ve Matt'in bedenini temizledi.

"Aman Tanrım, aman Tanrım," dedi Fet.

Eph bir kez daha, hem bir açıklama hem de ruhunun daha da derinlerine çakılan bir çivi olarak, "Oğlumu almışlar," dedi.

Kulaklarındaki cani uğultu soluyordu. Dışarıda duran bir arabanın sesini duydu. Bir kapı açıldı ve yumuşak bir müzik sesi geldi.

Bir ses, "Teşekkürler," diye seslendi.

O ses.

Eph kırık ön kapıya gitti. Bahçe patikasına baktı ve Zack'in bir minibüsten indiğini, sırt çantasını omzuna aldığını gördü.

Zack bahçe kapısına kadar geldikten sonra Eph onu kollarına aldı. "Baba?"

Eph onu tepeden tırnağa kontrol etti, oğlunun başını ellerine alarak gözlerini, yüzünü muayene etti.

"Ne yapıyorsun?.." dedi Zack.

"Neredeydin?"

"Fred'lerde." Zack babasının elinden kurtulmaya çalıştı. "Annem gelmeyince Fred’in annesi beni evlerine götürdü."

Eph, Zack’in geri çekilmesine izin verdi. *Kelly.*

Zack onun arkasına, eve bakıyordu. "Kapıya ne oldu?"

O tarafa doğru birkaç adım attı ve sonra Fet kapıda belirdi, Setrakian da arkasındaydı ---bol pamuklu gömlek ve iş çizmeleri giymiş iriyarı biri ve tüvit takım elbise giymiş, kurt başlı baston taşıyan yaşlı bir adam.

Zack babasına döndü; sonunda havadaki huzursuzluğu sezmişti.

"Annem nerede?" dedi.

KNICKERBOCKER

REHINCI VE HEDİYELİK EŞYA DÜKKANI,

118. CADDE, ISPANYOL HARLEMİ

Eph, Setrakian’ın dairesinin kitaplarla dolu koridorunda durmuş, Zack’in yaşlı adamın mutfak masasında bir Devil Dog keki yemesini izliyordu. Nora çocuğa okulu hakkında sorular soruyor, onu meşgul ediyor, dikkatini dağıtıyordu.

Eph, Efendi’nin kafasını kavradığı zaman hissettiklerini hâlâ hatırlıyordu. O, belli varsayımlar üzerine inşa edilmiş bir hayat yaşamıştı ve şimdi güvendiği her şey yok olduğundan, artık hiçbir şey bilmediğini fark etmişti.

Nora, Eph’in koridordan onları izlediğini fark etti. Eph kadının yüzündeki ifadeye bakarak, onun, kendi yüzündeki ifadeden korktuğunu anlayabiliyordu.

Eph bundan sonra her zaman bir parça deli olacağını anladı.

İki kat aşağı, Setrakian’ın bodrum katındaki cephaneliğe indi. Kapının yanındaki UV aların ışıkları kapatılmıştı, yaşlı adam Fet’e silahlarını gösteriyordu. İmha uzmanı, modifiye edilmiş çivi tabancasına hayran hayran bakıyordu. Alet UZI yarı otomatik tüfeğe benziyordu, ama daha uzun ve daha dardı, rengi turuncu siyahtı ve çivi şarjörü namluyu eğik olarak besliyordu.

Setrakian, Eph’e yaklaşıp, "Yemek yedin mi?" diye sordu.

Eph başını iki yana salladı.

"Oğlun nasıl?"

"Korktu, ama belli etmiyor."

Setrakian başını salladı. "Tıpkı bizim gibi."

"Onu daha önce de gördün. Bu şeyi. Efendi'yi."

"Evet."

"Onu öldürmeye çalıştın."

"Evet."

"Başarısız oldun."

Setrakian, doğrudan geçmişe bakıyormuş gibi gözlerini kıstı. "Yeterince hazırlıklı değildim. Bir dahaki sefere fırsatı kaçırmayacağım."

Ucunda sopa olan fenere benzer bir şey tutan Fet, "Mümkün değil," dedi. "Bu cephaneyle olmaz."

"Bazı parçaları, dükkana gelen eşyalardan yaptım. Ama ben bomba imalatçısı değilim," dedi Setrakian. Eldivenli pençelerini bunun kanıtı olarak gösterdi. "New Jersey'de, sivri uçlarımı ve iğnelerimi kalıba döken bir gümüşçüm var."

"Bunu Radio Shack'ten almadığını mı söylemeye çalışıyorsun?"

Setrakian fenere benzeyen ağır nesneyi imha uzmanının elinden aldı. Alacalı plastikten yapılmıştı, kalın bir pil tabanı ve dibinde on beş santimetrelik çelik bir kazığı vardı. "Bu aslında morötesi ışık mayını. Saf UVC dalga boyunda vampir öldüren bir arındırıcı ışık yayan, tek kullanımlık bir silah. Büyük bir odayı temizlemek için tasarlanmış, şarj edildiği zaman çok sıcak ve hızlı yanar. Bu olduğunda yakında bulunmamaya dikkat etmeniz gerek. Isı ve radyasyon biraz... rahatsızlık verici olabilir."

"Peki bu çivi tabancası ne iş?" dedi Fet.

"Bu, tozla çalışıyor, çiviyi saplamak için tüfeklerde kullanılan miktarda barut tozu dolduruyorsun. Her doldurmada elli çivi atıyor, iki buçuk santimlik çiviler. Gümüş elbette."

"Elbette," dedi Fet silahın kauçuk sapını kavrayıp, hayran hayran inceleyerek.

Setrakian odada çevresine bakındı: duvardaki eski zırha; raflardaki UVC lambalarına ve şarj cihazlarına; gümüş kılıçlara ve gümüş sırtlı aynalara; bazı silah prototiplerine; defterlerine ve çizimlerine. Anın muazzamlığı onu neredeyse eziyordu. Korkunun onu eskiden olduğu güçsüz genç adama dönüştürmeyeceğini umuyordu.

"Bunu çok uzun zamandır bekliyordum," dedi.

Sonra yukarı kata çıktı. Eph'i Fet ile yalnız bıraktı. İri yarı imha uzmanı, çivi tabancasını şarj cihazından kaldırdı. "Bu ihtiyarı nereden buldun?"

"O beni buldu," dedi Eph.

"Çalıştığım iş sebebiyle pek çok bodrum gördüm. Bu küçük atölyeye baktım ve bence... kendini aklamış delinin teki var burada."

"O deli değil," dedi Eph.

"Sana bunu gösterdi mi?" diye sordu Fet. İçinde virüslü bir kalp bulunan cam örnek kavanozuna gitti. "Adam öldürdüğü bir vampirin kalbini bodrumundaki cephanesinde evcil hayvan olarak saklıyor. Bence epey deli. Ama sorun değil. Ben de biraz deliyim." Diz çökerek yüzünü kavanoza yaklaştırdı. "Gel pisi pisi..." Dokunaç aniden cama yapışarak onu yakalamaya çalıştı. Fet doğruldu ve yüzünde bir *Buna inanabiliyor musun?* bakışıyla Eph'e döndü. "Bu sabah uyandığımda bütün bunları yaşayabileceğim hiç aklıma gelmezdi." Çivi tabancasını kavanoza uzattı, sonra zevkle nişan aldı. "Bunu benim almama aldırış etmezsin, değil mi?"

Eph başını iki yana salladı. "Buyur, al."

Eph yukarı kata döndü, Setrakian'ı mutfakta Zack'le birlikte *görünce* koridorda yavaşladı. Setrakian kendi boynundan ---üzerinde bodrumdaki atölyesinin anahtarının asılı olduğu--- gümüş bir zincir çıkardı ve çarpık parmaklarla on bir yaşındaki Zack'in boynuna astı, sonra omuzlarını sıvazladı.

"Bunu neden yaptın?" diye sordu Eph Setrakian'a yalnız kaldıklarında.

"Aşağıda korunması gereken şeyler var ---defterler, yazmalar. Gelecek nesillerin faydalı bulabileceği şeyler."

"Geri dönmeyi planlamıyor musun?"

"Olası her önlemi alıyorum." Setrakian çevresine bakındı ve yalnız olduklarından emin oldu. "Lütfen anla. Efendi, gördüğümüz o beceriksiz yeni vampirlerin ötesinde bir güç ve hıza sahip. O bizim bildiğimizden çok daha fazlası. Yüzyıllardır bu dünyada yaşıyor. Ama..."

"Ama o bir vampir."

"Ve vampirler gerçekten de yok edilebilir. Tek umudumuz onu ortaya çıkmaya zorlamak. Onu incitmek, onu öldürücü güneşe sürmek. Bu yüzden şafağı beklemek zorundayız."

"Ben şimdi gitmek istiyorum."

"Bunu biliyorum. Onun istediği de tam olarak bu."

"Karım elinde. Kelly yalnızca tek bir sebepten dolayı orada ---benim yüzümden."

"Burada seni kişisel olarak ilgilendiren bir şey var Doktor, ve bu seni zorluyor. Ama karın onun elindeyse, onun çoktan dönüştüğünü bilmelisin."

Eph başını iki yana salladı. "Dönüşmedi."

"Bunu seni kızdırmak için söylemiyorum..."

"Dönüşmedi diyorum!"

Setrakian bir an sonra başını salladı. Eph'in kendini toplamasını bekledi.

"Adsız Alkolikler Derneği benim için çok şey yaptı. Ama öğrenemediğim tek şey, değiştiremeyeceğim şeyleri dinginlikle kabullenebilmek oldu," dedi Eph.

"Ben de öyleyim," dedi Setrakian. "Belki de bizi bu noktaya birlikte getiren bu ortak özelliğimizdir. Hedeflerimiz tıpatıp aynı."

"Hemen hemen tıpatıp," dedi Eph. "Çünkü o piçi yalnızca birimiz öldürebiliriz. Ve o kişi ben olacağım."

Nora endişe içinde, Eph'le konuşmayı bekliyordu. Eph, Setrakian'ın yanından ayrılır ayrılmaz onun üzerine atladı ve onu yaşlı adamın seramik kaplı banyosuna çekti.

"Yapma," dedi Nora.

"Neyi yapmayayım?"

"Benden isteyeceğin şeyi isteme." Haşin kahverengi gözlerle yalvardı ona. "Yapma."

"Ama senin de..." dedi Eph.

"Korkudan ödüm patlıyor ---ama yanında olma hakkını kazandım. Bana *ihtiyacın* var."

"Var. Sana burada ihtiyacım var. Zack'e göz kulak olmak için. Dahası... birimizin geride kalması lazım. Devam edebilmek için. Ne olur ne olmaz diye..." Düşündüklerini dile getirmedi. "Senden çok şey istediğimi biliyorum."

"Hem de çok."

Eph bakışlarını onun gözlerinden ayıramıyordu. "Karımın peşinden gitmem lazım," dedi.

"Biliyorum."

"Bilmeni isterim ki..."

"Açıklayacak bir şey yok," dedi Nora. "Ama... açıklamak istediğin için memnunum."

Eph onu kendine çekti ve sıkı sıkı sarıldı. Nora elini onun ensesine götürerek okşadı. Geri çekilip ona baktı, bir şey söyleyecek oldu -ama bunun yerine onu öptü. Geri dönmesi için ısrar eden bir veda öpücüğüydü.

Ayrıldılar ve Eph başını sallayarak anladığını ifade etti.

Zack'in koridordan onları izlediğini gördü.

Eph ona hiçbir şey açıklamaya çalışmadı. Bu oğlanın güzelliğini ve iyiliğini bırakmak, dünyanın yüzeyinin güvenliğinden ayrılmak ve bir iblisle yüzleşmek üzere yeraltına inmek, Eph'in yapabileceği en doğal olmayan şeydi. "Sen Nora'yla kalacaksın, tamam mı? Döndüğümde konuşuruz."

Zack’in ergenlik öncesi tavrıyla gözlerini kısarak bakması, kendini koruma amaçlıydı, o anki duygular onun için fazla ham ve kafa karıştırıcıydı. "Nereden döndüğünde?"

Eph oğlunu kendine çekti ve böylesine sevdiği oğlunu bir milyon parçaya ayrılmaktan korumak istercesine sarıldı. Eph o anda, orada, kazanmaya karar verdi, çünkü kaybedecek çok şeyi vardı.

Dışarıdan bağırışlar ve araba kornaları duydu. Herkes batıya bakan pencereye gitti. Yaklaşık dört sokak uzakta, yol, fren ışıklarıyla tıkanmıştı, insanlar caddeye doluşmuş, kavga ediyordu. Bir bina alevler içindeydi ve görünürde itfaiye aracı yoktu.

"Bu, çöküşün başlangıcı," dedi Setrakian.

MORNİNGSİDE TEPELERİ

Gus önceki geceden beri kaçıyordu. Kelepçeler yüzünden sokaklarda serbestçe hareket edemiyordu. Eski bir gömlek bulmuş, önkollarına dolamıştı ve kollarını kavuşturarak yürüyordu, ama bu şekilde herkesi kandıramıyordu. Bir sinemanın arka kapısından girdi ve karanlıkta uyudu. Batı Yakası'nda çalıntı arabaların parçalandığı bir yer aklına geldi ve oraya gitmek için epey zaman harcadı, ama gittiğinde mekânı boş buldu. Kilitli değildi, yalnızca boştu. Orada bulabildiği aletleri karıştırdı ve bileklerindeki kelepçeleri kesmeye çalıştı. Hattâ bir elektrikli testereyi mengeneye sıkıştırıp kullanmayı denedi, ama bunu yaparken neredeyse bileklerini kesiyordu. Tek elle hiçbir şey yapamadı ve sonunda sıkıntı içinde orayı terk etti.

Cholosların takıldığı yerlerin birkaçını denedi, ama güvendiği birini bulamadı. Sokaklar tuhaftı ---pek bir şey olmuyordu. Neler olduğunu bilmiyordu. Güneş batmaya başladığında, zamanının daraldığım, seçeneklerinin tükendiğini düşündü.

Eve gitmek riskliydi, ama bütün gün fazla polis görmemişti ve annesi için de endişeleniyordu. Gömleğe sarılı ellerini rahat bir şekilde tutmaya çalışarak binanın içine süzüldü ve merdivene yöneldi. On altı kat vardı. Evlerinin olduğu kata çıktı ve koridorda yürüdü, kimseyi göremedi. Kapıyı dinledi. Her zamanki gibi, televizyon açıktı.

Zilin çalışmadığını biliyordu, bu yüzden kapıyı vurdu. Bekledi ve yine vurdu. Kapıyı tekmeledi, kapı ve ucuz duvarlar sarsıldı.

"Crispin," diye tısladı pislik çuvalı ağabeyine. "Crispin, bok herif. Aç şu boktan kapıyı."

Gus kapı zincirinin açıldığını ve içeride kilidin döndüğünü duydu. Bekledi, ama kapı açılmadı. Bu yüzden Gus kelepçeli ellerini saklayan gömleği kolundan çözdü ve kapı tokmağını çevirdi.

Crispin, burada kalırken yatak olarak kullandığı divanın solunda, köşede, ayakta duruyordu. Perdelerin hepsi çekilmişti ve buzdolabının kapağı açık duruyordu.

"Annem nerede?" dedi Gus.

Crispin hiçbir şey söylemedi.

"Kahrolası keş," dedi Gus. Buzdolabını kapadı. İçinde bir şeyler erimişti ve yerler ıslaktı. "Uyuyor mu?"

Crispin hiçbir şey söylemedi. Gus’a bakmakla yetindi.

Gus anlamaya başlamıştı. Artık onun bakışlarını anlamayan Crispin’e daha dikkatli baktı ve kara gözlerini, gergin yüzünü gördü.

Gus pencereye gitti ve perdeleri yırtarcasına açtı. Geceydi. Aşağıdaki yangın yüzünden havada duman vardı.

Gus dönüp Crispin’e baktı. Crispin uluyarak onun üzerine atılmıştı bile. Gus kollarını kaldırdı ve kelepçe zincirini ağabeyinin çenesinin altına, iğnesini çıkarmasını engelleyecek kadar yukarı doladı.

Gus elleriyle onun başının arkasını yakaladı ve Crispin’i yere çökmeye zorladı. Vampir kardeşinin kara gözleri pörtledi, ağzını açmaya çalışırken çenesi kabardı, ama Gus’ın kavrayışı buna izin vermedi. Gus onu boğmaya kararlıydı, ama zaman geçti, Crispin çırpınmaya devam etti ve bayılacağına dair bir işaret vermedi ---o zaman Gus vampirlerin nefes almaya ihtiyaç duymadığını, onları bu şekilde öldürmenin imkânsız olduğunu hatırladı.

Bu yüzden onu boynundan tutup ayağa kaldırdı, Crispin’in elleri Gus’ın kollarını ve ellerini pençeledi. Crispin son birkaç senedir annesi için bir yük, Gus için büyük bir baş belasından başka bir şey olmamıştı. Şimdi de vampir olmuştu, ağabey kısmı gitmiş, yalnızca baş belası kısmı kalmıştı. Bu yüzden, Gus bir intikam duygusuyla ağabeyinin kafasını duvardaki süs aynasına çarptı; kalın camdan, eski, oval ayna yere düşene kadar kırılmadı. Gus Crispin’e bir diz atarak onu yere fırlattı, sonra aynadaki en büyük cam kırığını kaptı. Daha Crispin tam olarak dizleri üzerine çökemeden, Gus camın ucunu onun ensesine sapladı. Cam omurgayı kesti, boynunun önündeki deriye kadar dayandı, ama delmedi. Gus cam parçasını yana kaydırarak Crispin’in kafasını neredeyse tamamen kesti ---ama camın kendi ellerine uyguladığı baskıyı unutarak kendi avuçlarını da doğradı. Keskin bir acı hissetti, ama ağabeyinin başı bedeninden ayrılana kadar cam parçasını bırakmadı.

Gus, avuçlarındaki kanlı yarıklara bakarak geri geri sendeledi. Crispin’in beyaz kanıyla birlikte akan o kurtçuklardan hiçbirinin ona bulaşmadığından emin olmak istiyordu. Kurtçuklar halıya dökülmüştü ve onları görmek zordu, bu yüzden Gus uzak durdu. Yerde paramparça yatan ağabeyine baktı ve vampir kısmı midesini bulandırdı, ama kaybı konusunda, Gus uyuşmuş hissediyordu. Crispin senelerdir ölüydü onun için.

Gus lavaboda ellerini yıkadı. Yarıklar uzundu, ama derin değildi. Yapış yapış bir mutfak beziyle kanamayı durdurdu ve annesinin yatak odasına gitti.

"Anne?"

Onun orada olmadığını umuyordu. Annesinin yatağı bozulmamıştı ve boştu. Gitmek için döndü, sonra bir daha düşündü ve elleriyle dizleri üzerine çökerek, yatağın altına baktı. Orada yalnızca kazak kutuları ve annesinin on sene önce aldığı kol ağırlıkları vardı. Mutfağa giderken dolaptan bir hışırtı geldiğini duydu. Durup yine dinledi. Gidip kapağı açtı. Annesinin tüm giysileri askılardan indirilmiş, yerde büyük bir yığın halinde yatıyordu.

Yığın hareket ediyordu. Gus eski bir sarı elbiseyi çekti ve annesinin kara gözlü, soluk tenli yüzü ona baktı.

Gus kapıyı kapadı. Kapıyı çarpmadı, kaçmadı da, yalnızca kapattı ve oracıkta dikildi. Ağlamak istiyordu, ama gözyaşları gelmiyordu, yalnızca yumuşak, derin bir hıçkırık vardı. Sonra döndü ve annesinin yatak odasına bakarak onun kafasını kesmek için kullanabileceği bir silah aradı...

... ve sonra dünyanın ne hale geldiğini fark etti. Düşündüğü şeyi yapmak yerine, kapalı kapıya döndü ve alnını dayadı.

"Özür dilerim anne," diye fısıldadı. *"Lo siento.* Burada olmalıydım. Burada olmalıydım..."

Sersem sersem kendi odasına yürüdü. Kelepçeler yüzünden gömleğini bile değiştiremiyordu. Üstünü daha sonra değiştirmek için bir kese kâğıdına bazı giysiler tıkıştırdı ve onu kolunun altına sıkıştırdı.

Sonra yaşlı adamı hatırladı. 118. Cadde'deki rehinci dükkanı. Adam ona yardım ederdi. Bu şeyle savaşmasına yardım ederdi.

Daireden çıktı, koridora girdi. Asansörün olduğu tarafta insanlar duruyordu. Gus başını eğdi ve onlara doğru yürümeye başladı. Tanınmak

istemiyordu, annesinin komşularıyla uğraşmak istemiyordu.

Asansörle daire arasındaki mesafeyi yarılamıştı ki, orada dikilen insanların hiçbirinin kıpırdamadığını, konuşmadığını fark etti. Gus başını kaldırdı ve üç kişinin durmuş, ona bakmakta olduğunu gördü. Boş boş bakan kara gözlerini fark edince durdu. Vampirler çıkışı tıkıyordu.

Koridorda ona doğru gelmeye başladılar. Bir sonraki an, Gus kelepçeli elleriyle onlara vuruyor, duvarlara fırlatıyor, yüzlerini yere yapıştırıyordu. Yere düştüklerinde onları tekmeliyordu, ama yerde fazla kalmıyorlardı. Hiçbirine iğnesini çıkarma şansı vermedi, ağır botlarının topuğuyla birkaçının kafatasını ezerek asansöre koştu, vampirler geldiği anda asansör kapıları kapandı.

Gus tek başına asansörde durarak nefeslendi ve katları saydı. Torbası yırtılmış, giysileri koridora saçılmıştı.

Sayılar azalarak Z harfine geldi; kapılar tınlayarak açıldığında Gus dövüşmeye hazırlanarak hafifçe eğilmişti.

Apartman girişi boştu. Ama kapının dışında soluk turuncu bir ışık parlıyordu ve çığlıklar, ulumalar geliyordu. Gus sokağa çıktı. Bir sonraki sokaktaki yangını, alevlerin komşu çatılara sıçramasını izledi. Ellerinde tahralar ve başka uyduruk silahlarla yangına doğru koşan insanları gördü.

Diğer yönde altı kişiden oluşan silahsız, düzensiz bir kalabalık, koşarak değil, yürüyerek geliyordu. Yalnız bir adam karşı yönden koşarak gelip Gus’ın yanından geçti ve geçerken, "Bok herifler her yerde adamım!" dedi, sonra altı kişilik grubun saldırısına uğradı. Alışık olmayan birine, bu eski moda sokak gaspı gibi görünürdü, ama Gus alevlerin turuncu ışığında bir ağız iğnesi gördü. Vampirler sokakta insanları dönüştürüyordu.

O izlerken, halojen lambaları kırılmış simsiyah bir arazi aracı dumanların içinden hızla fırladı. Polisler. Gus döndü ve farların düşürdüğü gölgesini kovalayarak kaçtı... ve altı kişilik grupla karşılaştı. Soluk yüzlerle, farların aydınlattığı karanlık bakışlarla ona doğru geldiler. Gus araba kapılarının açıldığını ve ayak seslerini duydu; iki kader arasında sıkışıp

kalmıştı. Sarılı yumruklarını sallayarak, hırlayan vampirlere doğru koştu ve göğüslerine kafa attı. Ağızlarını açmaları için fırsat tanımak istemiyordu. Ama sonra içlerinden biri kolunu Gus'ın kelepçelerinin arkasına taktı ve onu çevirip yere çökertti. Bir an sonra grubun tamamı tepesine dikilmişti, onun boynundan içecek kişi olmak için mücadele ediyorlardı.

Sonra bir *tak* sesi ve bir vampir ciyaklaması duyuldu. Sonra bir */lak* ve vampir kafalarından biri uçtu.

Tepesine dikilmiş olan vampir yandan darbe aldı ve aniden devrilip gitti. Gus yuvarlandı ve sokağın ortasında dizlerinin üzerinde doğrularak dövüşmeye hazırlandı. Gelenler polis değildi. Siyah başlıklı adamlardı. Başlıkları yüzlerini saklıyordu, siyah asker pantolonu ve siyah bot giymişlerdi. Tabanca boyutlarında arbaletler ve daha büyük, tahtadan, tüfek kundaklı arbaletler kullanıyorlardı. Gus bir tanesinin bir vampiri görüp boynundan vurmasını izledi. Vampir daha ellerini boğazına kaldırmaya fırsat bulamadan, ok, boynu dağıtacak bir güçle patladı ve kafayı uçurdu.

Ölü vampir.

Oklar gümüş uçluydu ve çarpışmayla patlayan bir maddeyle doldurulmuştu.

Vampir avcıları. Gus hayretle adamlara baktı. Kapılardan başka vampirler çıkıyordu ve bu atıcılar yirmi beş, hattâ otuz metreden vampirlerin gırtlaklarını tutturabiliyorlardı.

İçlerinden biri onu vampir sanmış gibi, hızla Gus'a doğru geldi ve daha Gus ağzını açamadan avcı botunu onun koluna dayayarak onu yola mıhladı. Arbaletini yeniden doldurdu ve Gus'ın kelepçesinin bileziklerini birbirine bağlayan zincire doğrulttu. Gümüş bir ok çelik zinciri kırdı ve asfalta saplandı. Gus irkildi, ama patlama olmadı. Elleri, kelepçelerin bileklikleri hâlâ bileklerinde olsa da, birbirinden ayrılmıştı. Avcı şaşırtıcı bir güçle onu ayağa kaldırdı.

"İşte budur!" dedi Gus bu adamları gördüğü için duyduğu sevinçle. "Nerede yazılıyorum?"

Ama kurtarıcısı, gözüne bir şey takıldığından, yavaşlamıştı. Gus adamın gölgeli başlığının derinliklerine daha yakından baktı. Adamın yüzü yumurta kadar beyazdı. Gözleri siyah ve kırmızıydı, dudakları kuru ve neredeyse dudaksızdı.

Avcı, Gus'ın avuçlarındaki kanlı çizgilere bakıyordu.

Gus o bakışı biliyordu. Ağabeyinin ve annesinin gözlerinde de görmüştü.

Geri çekilmeye çalıştı, ama kolundaki kavrayış kaya kadar sağlamdı. Yaratık ağzını açtı ve iğnenin ucu belirdi.

Sonra bir başka avcı geldi ve arbaletini bu avcının ensesine tuttu. Yeni avcı, Gus'ı tutan avcının başlığını çekti ve Gus kel, kulaksız bir kafa ve olgun bir vampirin yaşlı gözlerini gördü. Vampir, kardeşinin silahına hırladı, sonra Gus'ı yeni avcıya teslim etti. Bu avcı Gus'ı yerden kaldırır, siyah araca taşır, üçüncü koltuk sırasına fırlatırken, Gus onun soluk vampir yüzünü gördü.

Başlıklı vampirlerin geri kalanı da araca bindi, araç hareket etti ve caddenin ortasında keskin bir U dönüşü yaptı. Gus aracın içindeki tek insanın kendisi olduğunu gördü. Ondan ne istiyorlardı?

Şakağına aldığı bir darbeyle bayıldı ve kendi kendine daha fazla soru soramadı. Araç hızla yanan binaya yöneldi, sokaktaki dumanları bir bulutu delen uçak gibi delerek geçti, sonra tekerleklerini bağırtarak, ayaklanmış insanları aştı, bir sonraki köşeyi dönüp şehir merkezine doğru yol almaya başladı.

ÇANAK

Yıkılmış Dünya Ticaret Merkezi’nin çanağı, yani yedi kat derinliğindeki temeli, şafaktan önceki dakikalarda bile, gece vardiyası için gündüz gibi aydınlatılmıştı. Ama inşaat sahası kıpırtısızdı, büyük makineler sessizdi. Kuleler yıkıldığından beri durmaksızın, yirmi dört saat süren çalışmalar şimdilik neredeyse tamamen kesilmişti.

"Neden bu?" diye sordu Eph. "Ve neden burası?"

"Onu buraya çekti," dedi Setrakian. "Bir köstebek, evini devrilmiş bir ağacın ölü gövdesine oyar. Kangren, yaralarda oluşur. O da köklerini trajedi ve acıya salıyor."

Fet, Eph ve Setrakian, Fet’in minibüsünün arkasında oturuyorlardı. Minibüsü Church ve Cortlandt caddelerinin kesişimine park etmişlerdi. Setrakian gece dürbünüyle arka pencerenin yanında oturuyordu. Pek az trafik vardı, şafak öncesinde yollara düşen bir taksi ya da dağıtım kamyonu görüyorlardı yalnızca. Yaya ya da herhangi bir yaşam izi yoktu. Vampir arıyor, ama bulamıyorlardı.

Setrakian gözünü dürbünden ayırmadan konuştu. "Burası fazla aydınlık. Onlar görülmek istemez."

"Sahanın çevresinde tur atmaya devam edemeyiz," dedi Eph.

"Tahmin ettiğimiz kadar çok vampir varsa," dedi Setrakian, "yakında olmalılar. Gündoğumundan önce yuvalarına dönmek için." Fet’e baktı. "Haşere gibi düşün."

"Size şunu söyleyeyim," dedi Fet. "Ben bir farenin hiçbir yere ön kapıdan girdiğini görmedim." Biraz daha düşündü, sonra Eph’in yanından ön koltuğa geçti. "Bir fikrim var."

Kuzeye, Church Caddesi üzerinden, Dünya Ticaret Merkezi sahasından bir sokak kuzeydoğuda bulunan Belediye Sarayı'na yöneldi. Çevresinde geniş bir park vardı, Fet, Park Caddesi'nde bir otobüs durağına çekerek motoru durdurdu.

"Bu park, şehrin en büyük fare yuvalarından biri. Sarmaşıkları sökmeyi denedik, çünkü sarmaşık yeri çok iyi örter. Çöp kutularını değiştirdik, ama işe yaramadı. Burada sincaplar gibi oynuyorlar, özellikle de öğlenleri, herkes öğle yemeğini yemek için buraya geldiğinde. Yiyecek onları mutlu ediyor, ama yiyeceği hemen her yerde bulabiliyorlar. Farelerin asıl aradığı altyapı." Yeri gösterdi. "Bunun altında terk edilmiş bir metro istasyonu var. Eski Belediye Sarayı durağı."

"Hâlâ sistemin geri kalanına bağlı mı?" dedi Setrakian.

"Yeraltında, öyle ya da böyle, her şey bağlantılıdır."

İzlediler ve fazla beklemeleri gerekmedi.

"İşte," dedi Setrakian.

Eph yaklaşık otuz metre ötede, sokak lambası altında perişan görünüşlü bir kadın fark etti. "Evsiz bir kadın," dedi.

"Hayır," dedi Setrakian ısı dürbününü Eph'e uzatarak.

Eph dürbünle baktığında kadını serin, loş fon üzerinde haşin bir kırmızı bulanıklık olarak gördü.

"Metabolizmaları," dedi Setrakian. "Bir tane daha var."

Şişman bir kadın denizdeymiş gibi yalpalayarak yürüyordu. Parkı kuşatan alçak demir çit boyunca uzanan gölgelerden çıkmıyordu.

Sonra bir tane daha: gazete satıcılarının önlüklerinden giymiş, omzunda bir beden taşıyan bir adam. Adam bedeni çitin üzerine bıraktı, sonra hantal hareketlerle çite tırmandı. Çitin üzerinden düştü, pantolonunun paçalarından birini yırttı, herhangi bir tepki vermeden doğruldu, kurbanını aldı ve ağaçların korumasına doğru yoluna devam etti.

"Evet," dedi Setrakian. "İşte bu."

Eph ürperdi. Bu ayaklı patojenlerin, bu insansı hastalıkların varlığı onu tiksindiriyordu. Onların, bilinçaltından kaynaklanan dürtülere itaat eden hayvanlar gibi parka doğru uzaklaşmalarını, ışıktan kaçmalarını izlerken midesi ayağa kalktı. Eve giden son treni yakalamaya çalışan yolculardaki aynı aceleyi sezebiliyordu.

Sessizce minibüsten çıktılar. Fet koruyucu Tyvek tulumu ve kauçuk çizmeler giydi. Diğerlerine de yedek kıyafetler önerdi, ama Eph ile Setrakian yalnızca çizmeleri giymeyi tercih etti. Setrakian onlara sormadan, ikisinin üzerine, etiketinde kırmızı kareli bir geyik resmi bulunan şişeden koku giderici sıvı serpti. Elbette sıvı, nefesleriyle salıverdikleri karbondioksit konusunda bir şey yapamazdı, atan yüreklerini ve damarlarında akan kanlarını da saklayamazdı.

Çoğu eşyayı Fet taşıdı. Çivi tabancası, gümüş çivi dolu üç yedek şarjörle birlikte, göğsüne astığı bir torbadaydı. Kemerinde muhtelif aletler taşıyordu, aralarında gece görüş dürbünü, kara ışık çubuğu ve deri kın içinde Setrakian'ın gümüş hançerlerinden biri de vardı. Güçlü Luma lambası elindeydi ve UVC mayınını omzuna astığı file torbada taşıyordu.

Setrakian'ın ellerinde bastonuyla Luma lambası vardı, ceketinin cebine de ısı algılayıcı dürbünü koymuştu. Yeleğindeki hap kutusunu bir kez daha kontrol etti, sonra şapkasını minibüste bıraktı.

Eph göğsüne doladığı askıda, bir Luma lambası taşıyordu. Sırtında da altmış santimlik bir gümüş kılıç asılıydı.

"Bunun mantıklı olduğundan emin değilim," dedi Fet. "Bir yaratıkla savaşmak için onun kendi sahasına gitmek?"

"Başka seçeneğimiz yok," dedi Setrakian. "Nerede olduğunu bildiğimiz tek zaman bu." Başını kaldırıp, günün ilk ışıkları ile mavileşmeye yüz tutmuş gökyüzüne baktı. "Gece sona eriyor. Gidelim."

Geceleri kilitli tutulan alçak çite yaklaştılar. Eph ve Fet üzerinden aştılar, sonra dönüp Setrakian'a yardım ettiler.

Kaldırımda ayak sesleri ---hızla hareket eden, bir topuğunu sürüyen ayak sesleri--- duyunca telaşla parkın derinliklerine seyirttiler.

İçerisi geceleyin aydınlatılmıyordu ve ağaçlarla doluydu. Park çeşmesinden akan suyu, dışarıdaki otomobilleri duyabiliyorlardı.

"Neredeler?" diye fısıldadı Eph.

Setrakian ısı dürbününü çıkardı. Bölgeyi taradı, sonra dürbünü Eph'e uzattı. Eph serin manzara üzerinde sinsice hareket eden parlak kırmızı şekiller gördü.

Sorusunun yanıtı şuydu: Onlar her yerdeydi. Ve hızla kuzeyde bir noktaya gidiyorlardı.

Hedefleri açık olmuştu: parkın Broadway'e bakan tarafında bir kulübe, Eph'in bu mesafeden doğru düzgün göremediği, karanlık bir yapı. izledi ve geri dönen vampirlerin sayısı azalana kadar bekledi. Setrakian'ın dürbünü başka önemli ısı kaynağı bulamadı.

Yapıya doğru koştular. Işıyan havada, bunun gece için kapatılmış bir bilgilendirme kulübesi olduğunu gördüler. Kapıyı çekip açınca içerisinin boş olduğunu gördüler.

Sıkışık mekânın içine doluştular. Ahşap tezgah turizm broşürleri ve tur otobüsü tarifeleriyle dolu tel raflarla kaplanmıştı. Fet küçük Maglites fenerini yerdeki çifte metal kapağa çevirdi. İki ucunda kalın kilit demirler vardı, ama asma kilit gitmişti. İki kapağın üzerinde MTA[vi] harfleri görülebiliyordu.

Eph lambasıyla hazır beklerken, Fet iki kapağı çekip açtı. Altındaki merdiven karanlığa uzanıyordu. Fet inmeye başlarken, Setrakian fenerini duvardaki soluk tabelaya tuttu.

"Acil durum çıkışı," diye bildirdi Fet. "İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra eski Belediye Sarayı istasyonunu kapadılar. Raylardaki viraj yeni trenler

için fazla keskindi, peron da fazla dardı ---ama sanırım altı numaralı yerel tren hâlâ buradan dönüyor." İki yanına baktı. "Eski acil durum çıkışını yıkmış ve üzerine bir kulübe oturtmuş olmalılar."

"İyi," dedi Setrakian. "Gidelim."

Eph en arkadan takip etti. Kapakları arkasından kapamaya zahmet etmedi. Gerekirse kaçış yolunun açık olmasını istiyordu. Her basamağın iki yanı kir kaplıydı, orta kısım düzenli yaya trafiği yüzünden temizlenmişti. Burası geceden de karanlıktı.

"Bir sonraki durak, 1945," dedi Fet.

Merdiven açık bir kapıda son buldu, kapının arkasında daha geniş, yeni bir merdiven başlıyordu. Bu merdiven eski bir asmakat olması gereken bir yere gidiyordu. Dört kemerli kenarı olan seramik kaplı bir kubbe, modern camdan yapılmış süslü bir çatı penceresine yükseliyordu ve pencere mavileşmeye başlamıştı. Yuvarlak duvarlardan birinin dibindeki ahşap bilet odasına bazı tahta merdivenler ve eski iskele tahtaları dayanmıştı. Kemerli kapılarda turnike yoktu, bu istasyon kullanılırken henüz jeton icat edilmemişti.

Uzaktaki kemer, yan yana ancak beş kişinin kullanabileceği, dar bir peronda son bulan bir başka merdivene açılıyordu. Kemerli kapıda kulak kabarttılar ve yalnızca metro vagonlarının frenlerinin uzak ciyaklamasını duydular. Sonra terk edilmiş perona çıktılar.

Burası, bir katedralin içindeki fısıltılı salon gibiydi. Çıplak, karanlık ampuller takılmış orijinal pirinç avizeler kemerli tavandan sarkıyordu, kemerler boyunca döşenmiş iç içe geçen seramikler devasa fermuarlar gibi görünüyordu. Tonozlardaki iki çatı penceresi ametist camdan ışık alıyordu, diğerleri II. Dünya Savaşı'ndan sonra, hava saldırıları korkusu ile kurşunla kapatılmıştı. Daha ileride, yüzeydeki bazı ızgaralardan ışık geliyordu, hâlâ soluktu, ama zarifçe kıvrılan raylara bakarken algılarına derinlik vermeye yetecek kadar aydınlıktı. Koca mekânda tek bir dik açı yoktu. Seramikler zarar görmüştü, en yakındaki duvar tabelasının sırlı kırmızı seramiği de

hasarlıydı. Beyaz plaka üzerine yeşil çerçeveli, altın rengi tabela mavi harflerle BELEDİYE SARAYI diyordu. '

Kıvrılan perondaki çelik tozu tabakası, vampirlerin ayak izlerinin karanlığa gittiğini gösteriyordu.

Ayak izlerini takip ederek peronun sonuna gittiler, hâlâ kullanılan raylara atladılar. Tren hattında her şey sola doğru işliyordu. Fenerlerini söndürdüler, Eph'in Luma lambası her yerde parlak, rengarenk sidik lekeleri gösterdi. Lekeler ileride sona eriyordu. Setrakian tam ısı dürbününe uzanırken, arkalarında bir ses duydular. Geç kalanlar asmakat merdivenlerinden perona iniyordu. Eph lambasını söndürdü; birlikte üç ray aşarak uzak duvara gittiler ve sırtlarını duvardaki bir girintiye dayayarak durdular.

Geç kalanlar perondan indi, ayakları demiryolu yatağındaki tozlu taşlarda gıcırdadı. Setrakian ısı dürbünüyle onları izledi. İki parlak turuncu şekil vardı, şekillerinde ya da duruşlarında herhangi bir sıradışılık yoktu. İlki gözden kayboldu ve Setrakian'ın onun duvardaki, bir şekilde gözlerinden kaçmış bir açıklıkta kaybolduğunu anlaması uzun bir süre aldı. İkinci şekil de aynı noktada durdu, ama orada gözden kaybolmak yerine döndü ve onlardan yana baktı. Setrakian, yaratığın gece görüşünün gelişkin, ama henüz olgunlaşmamış olduğunu bildiğinden, hiç kıpırdamadı. Isı okuyucusu, vampirin en sıcak yerinin gırtlağı olduğunu gösteriyordu. Yaratık mesanesini boşaltıyordu ve bacağındaki turuncu leke yerde birikirken hızla soğuyup sarıya dönüşüyordu. Vampir av kokusu almış bir hayvan gibi başını kaldırıp raylarda, onların saklandığı yerin aksi yönüne baktı... sonra başını eğdi ve duvardaki yarıkta kayboldu.

Setrakian raylara çıktı ve diğerleri de onu takip etti. Kemerli mekân vampirin taze, sıcak sidiğinin pis kokusuyla dolmuştu; yanık amonyum kokusu Setrakian'ın karanlık anılarını uyandırıyordu. Diğerleri lekenin çevresinden dolaşarak duvardaki yarığa yaklaştılar.

Eph kılıcını sırtındaki kından çekerek öne geçti. Geçit genişleyerek duvarları çıkıntılı olan, buhar kokan, sıcak bir mahzene açılıyordu. Tam

Luma lambasını açtığında, ilk vampirin çömeldiği yerden kalkarak üzerine atıldığını gördü. Eph gümüş kılıcını zamanında kaldıramadı ve vampir onu duvara fırlattı. Lambası oluklu zemindeki ince lağım akıntısına düştü ve Eph onun çivit rengi ışığında saldırganın bir kadın, daha doğrusu eskiden kadın olduğunu gördü. Kirli beyaz bluzunun üzerine bir takım elbisenin ceketini giymişti ve gözlerindeki siyah kalem akmış, kadının tehditkar bir rakun gibi görünmesine sebep olmuştu. Kadının çenesi açıldı ve dili kıvrıldı ---tam o anda Fet geçitten fırladı.

Saldırarak hançerini kadının yan tarafına doğru, karnına sapladı. Kadın Eph’in üzerinden yuvarlandı ve çömelerek doğruldu. Fet bağırarak kadını bir kez daha, bu sefer kalbinin olması gereken yerin hemen üzerinden, göğsünden, omzunun altından bıçakladı. Vampir sendeleyerek geriledi, ama sonra yine saldırdı. Fet uluyarak bıçağı kadının karnına sapladı ve kadın iki büklüm olarak hırladı ---ama yine, acıdan çok şaşkınlıkla tepki verdi. Fet’e saldırmaya devam edecekti.

Eph artık kendini toplamıştı. Vampir, Fet’e yine saldırdığında, Eph doğruldu ve kılıcını iki eliyle kavrayarak arkadan savurdu. Cinayet dürtüsü onun için hâlâ yabancıydı ve bu yüzden kılıcı savururken kendini biraz tuttu ve kılıç hedefini tamamen biçemedi. Ama yine de yeterli olmuştu; omurgayı kesti ve vampirin başı öne düştü. Kolları savruldu ve bedeni kasılmaya başladı. Yaratık, aşırı ısınmış tavada cızırdayan bir şey gibi, yüzüstü devrildi.

Şok olacak zaman yoktu. Mahzende yankılanan *japşapşap* sesleri ileride koşan ikinci vampirin ayak sesleriydi ---vampir diğerlerine haber vermeye koşuyordu.

Eph Luma lambasını yerden aldı ve kılıcını yanında tutarak onun peşinden gitti. Kelly'yi buraya çeken vampiri kovaladığını hayal ediyordu ve onu buharlı tünelde ilerleten şey bu öfkeydi. Çizmeleri ıslak zemini sertçe dövüyordu. Tünel sağa döndü. Taşların arasından geniş bir boru çıkıyor, gittikçe daralan tünel boyunca uzanıyordu. Buharlı sıcaklık, lambasının ışığı altında parlayan yosunlar ve mantarlar bitmesine sebep

olmuştu. Eph ileride vampirin belli belirsiz siluetini gördü. Vampir ellerini açarak, parmaklarıyla havayı pençeleyerek koşuyordu.

Sonra keskin bir dönemeç daha döndüler ve vampir gözden kayboldu. Eph yavaşladı ve lambasını gezdirerek, panik içinde çevresine bakındı --- sonra yan duvarın altına kazılmış yassı bir delikte birinin bacaklarının sallandığını gördü. Varlık solucan gibi kıvrılarak deliğe girdi. Eph kılıcını onun kirli ayaklarına savurdu, ama ayaklar hızla kayboldular ve kılıç toprağa saplandı.

Eph dizleri üzerine çöktü, ama sığ deliğin diğer tarafını göremiyordu. Ayak sesleri duydu ve Fet ile Setrakian'ın hâlâ epey arkasında olduğunu anladı. Bekleyemeyeceğine karar verdi. Eph sırtüstü uzandı ve deliğe girdi.

Kollarını başının üzerine uzatarak, lambasını ve kılıcını önünde tutarak delikte süründü. *Burada sıkışıp kalma,* diye düşündü. Sıkışırsa, geri çıkması imkânsızdı. Delikte süründü, kolları ve başı, açık bir mekânın havasına çıktı, Eph deliği tekmeleyerek kendini kurtardı ve dizleri üzerinde doğruldu.

Nefes nefese, lambayı meşale gibi çevresinde salladı. Bir başka tünelin içindeydi; bu tünel raylar ve taşlarla döşenmişti ve havada kullanılmayan bir mekânın tekinsiz kıpırtısızlığı vardı. Solunda, yüz metre kadar ileride, ışık gördü.

Bu bir perondu. Raylarda seyirtti ve tırmandı. Bu peron, Belediye Sarayı istasyonunun görkemine sahip değildi, bunun yerine yalnızca çıplak çelik kirişler ve tavanda borular vardı. Eph şehir merkezindeki bütün istasyonları gördüğünü sanıyordu, ama bu istasyonda hiç durmamıştı.

Peronun sonunda bir dizi metro vagonu duruyordu ve kapısında HİZMET DIŞI yazıyordu. Eski bir kontrol kulesinin iskeleti ortada yükseliyordu ve üzeri eski moda, çılgın duvar yazılarıyla kaplıydı. Kapıyı denedi, ama kilitliydi.

Tünelin içinde sürtünme sesleri duydu. Fet ile Setrakian delikten geçiyor, ona yetişiyordu. Muhtemelen tek başına önden koşması akıllıca olmamıştı. Eph onları burada, bu ışık vahasında beklemeye karar verdi, ama

sonra yakındaki ray yatağında bir taşın tekmelendiğini duydu. O tarafa döndüğünde, vampirin en son metro vagonundan ayrıldığını, uzak duvar boyunca, terk edilmiş istasyonun ışıklarından uzağa koştuğunu gördü.

Eph onun peşine takıldı, sondaki yüksek peronu aştı, raylara atladı ve karanlığa koştu. Karanlık ray yatağı sağa döndü ve raylar sona erdi. Koşarken tünel duvarları görüş alanında sarsılıyordu. Vampirin ayak seslerinin yankısını duyabiliyordu, kesici taşların üzerinde yalınayak koşuyordu. Yaratık sendeliyor, yavaşlıyordu. Eph yaklaştı, lambasının sıcaklığı vampirin paniklemesine sebep oldu. Bir kez arkaya döndü, ışık altında çivit rengi görünen yüzü bir dehşet maskesi gibiydi.

Eph kılıcını savurarak, canavar tam adım atarken kafasını uçurdu.

Başsız beden öne devrildi, Eph durup Luma ışığını sıvı sızdıran boyna tuttu ve kaçan kan kurtçuklarını öldürdü. Yine doğruldu, hızlı nefesleri dindi... ve sonra nefesini tuttu.

Bir şeyler duyuyordu. Daha doğrusu, onları seziyordu. Çevresindeki şeyler. Ayak sesi yoktu, hareket yoktu, yalnızca... kıpırtılar.

El yordamıyla küçük fenerini buldu ve yaktı. New Yorkluların bedenleri tünelin pis zeminine yatırılmışa. Giysili bedenler, tıpkı bir gaz saldırısının kurbanları gibi, yan yana dizilmişti. Bazılarının gözleri hâlâ açıktı, hastalar gibi uyuşuk uyuşuk bakıyorlardı.

Hepsi dönüşmüştü. Yeni ısırılmış, hastalığı yeni kapmışlardı. Daha o gece saldırıya uğramışlardı. Eph’in duyduğu kıpırtı, bedenlerindeki metamorfozdu: Oynayan kollar ya da bacaklar yoktu, yalnızca organlarında büyüyen tümörler, çenelerinde gelişen ağız iğneleri vardı.

Düzinelerce beden vardı ve ileride çok daha fazlasını görebiliyordu ---lambasının ışığının ulaşabildiği en uzak yerin ötesinde, belirsiz şekiller. Erkekler, kadınlar, çocuklar ---toplumun her tabakasından kurbanlar. Eph koşarak lambasının ışığını teker teker yüzlere tuttu ve Kelly'yi aradı ---bir yandan da onu burada bulmamak için dua ediyordu.

Fet ile Setrakian yetiştiğinde o hâlâ arıyordu. Eph bir rahatlama ve aynı zamanda çaresizlik duygusuyla, "Kelly burada değil," dedi.

Setrakian elini göğsünde tutarak, nefes nefese durdu. "Daha ne kadar var?"

"BMT[vii] hattında bir başka şehir belediyesi istasyonu var," dedi Fet. "Hiç hizmete sokulmamış, aşağı katta bir istasyon. Yalnızca depo olarak kullanılıyor. Bu, Broadway hattının altında olduğumuz anlamına geliyor. Raylardaki bu dönemeç bizi Woolworth binasının temelinin çevresinden dolaştırır. Sonra Cortlandt Caddesi var. Yani Dünya Ticaret Merkezi..." Şehrin altındaki kaya tabakalarından on, on beş kat yukarısını görebilirmiş gibi, başını yukarı kaldırdı. "Çok yakındayız."

"Şu işi bitirelim," dedi Eph. "Şimdi."

"Bekle," dedi Setrakian nabzını düzenlemeye çalışarak. Fenerinin ışığı, dönüşmüş kişilerin yüzlerinde oynaştı. Tek dizinin üzerine çökerek, ceketinin cebinden çıkardığı gümüş sırtlı aynayla bazılarını kontrol etti. "İlk önce burada bir sorumluluğumuz var."

Fet ve Eph, Setrakian'ın fenerinin ışığı altında dönüşüm geçirmekte olan vampirleri imha ettiler. Kellesini uçurduğu her vampir, Eph'in aklı başındalığına indirilmiş bir darbe gibiydi.

Eph de dönüşmüştü. İnsandan vampire değil, şifacıdan katile.

Yeraltı suyu mahzenlere yaklaşırken derinleşti. Kaplanmamış tavandan, sudan beslenmek için güneşe aç kökler, sarmaşıklar, beyaz bitkiler uzanıyordu. Zaman zaman görülen sarı tünel ışıkları, duvar yazısı bulunmadığını gösteriyordu. Yerin dokunulmamış yerleri beyaz bir toz tabakasıyla kaplıydı, bir kısmı çok inceydi ve durgun su çukurlarının yüzeyini örtmüştü. Dünya Ticaret Merkezi'nin kalıntılarıydı bunlar. Üçü, mezarlıklara gösterilen saygıyla, ellerinden geldiğince, toza basmaktan kaçınıyorlardı.

Tavan alçaldı, yavaş yavaş boy hizasının da altına indi ve sonunda bir çıkmaza yaklaştı. Setrakian'ın fenerinin ışığı küçülen duvarın üst kısmında, onların geçmesine izin verecek genişlikte bir açıklık buldu. Daha önce belirsiz ve uzaktan gelen bir gürleme güçlenmeye başladı. Fenerlerinin ışığı çizmelerinin çevresindeki suyun titremeye başladığını gösterdi. Bu bir metro treninin tanınmaması imkânsız kükremesiydi. içinde durdukları tünelde ray olmamasına rağmen, hep birlikte dönüp baktılar.

Önlerindeydi ve tam üstlerine geliyordu -ama başlarının üzerindeki kullanıma açık raylarda; metro yukarıdaki aktif Belediye Sarayı BMT peronuna giriyordu. Cıyaklama, kükreme ve sarsıntı dayanılmaz hale geldi --- depremvari bir güce ve tizliğe ulaştı--- ve o anda bu güçlü sarsıntının ellerine geçen en iyi fırsat olduğunu fark ettiler.

Delikten geçerek insan yapımı bir başka raysız geçide geldiler. Buraya yakılmamış ampuller, geçen metronun gücüyle sallanan inşaat ışıkları asılmıştı. Toprak ve döküntüler uzun zaman önce, dokuz metre kadar yukarıdaki tavana uzanan çelik kirişlerin arkasına itilmişti. İlerideki uzun köşenin arkasında, soluk bir ışık parlıyordu. Luma ışıklarını söndürdüler ve karanlık tünelde koştular, köşeyi dönerlerken, tünelin açılıp uzun, açık bir odaya dönüştüğünü hissettiler.

Zeminin sarsılması kesildiğinde ve metronun gürültüsü geçen bir fırtına gibi uzaklaştığında, çizmelerinin sesini bastırmak için yavaşladılar. Eph diğerlerini görmeden önce sezdi; yerde oturan ya da uzanan siluetlerini. Varlıkları yaratıkları uyandırdı, doğrulup oturdular, ama saldırmadılar. Bu yüzden o, Setrakian ve Fet hareket etmeye devam etti, ve Efendi'nin yuvasına yaklaştılar.

İblisler o gece beslenmiş, kene gibi kanla şişmişlerdi, şimdi uzanıyor ve sindiriyorlardı. Gevşeklikleri ölüme benziyordu; onlar günbatımını ve yeniden beslenme fırsatını beklemeye boyun eğmiş yaratıklardı.

Kalkmaya başladılar. Üstlerinde inşaat işçisi kıyafetleri, takım elbiseler, eşofmanlar, pijamalar, gece elbiseleri, kirli kıyafetler vardı ---hattâ aralarında çıplak olanlar bile vardı.

Eph kılıcını kavrayarak, önünden geçtiği yüzleri inceledi: kan kırmızısı gözleri olan ölü yüzler.

"Birbirimizden ayrılmayalım," diye fısıldadı Setrakian. Yürürlerken, UVC mayınını Fet'in sırtındaki file torbadan dikkatle aldı. Çarpık parmaklarla emniyet bandının bir parçasını kaldırdı, sonra kürenin tepesini çevirerek pili hazır hale getirdi. "Umarım bu işe yarar."

"Ummak mı?" dedi Fet.

O anda bir tanesi ---belki de diğerleri kadar doygun olmayan yaşlı bir adam--- Fet'e saldırdı, Fet ona gümüş hançerini gösterince vampir tısladı. Çizmesini adamın baldırına dayayıp geriye tekmeledi ve, diğerlerine de gümüşünü gösterdi.

"Burada kendimizi bir çukura gömüyoruz."

Duvarlardan, alayla sırıtıyormuş gibi görünen kızarmış yüzler çıktı: ağarmış saçlarına bakarak birinci ya da ikinci nesil olan daha yaşlı vampirler. Bazıları hayvansı homurtular ya da gırtlaktan gelen çıtırtılar çıkarıyordu; bunlar, dillerinin altındaki pis organların engellediği konuşma çabalarına benziyordu. Şişmiş boğazları sapkın bir biçimde seyiriyordu.

Fet ile Eph arasında yürüyen Setrakian, "Bu kazık yere değdiğinde, pil temas etmeli," dedi.

"Etmeli mi?" dedi Fet.

"Patlamadan önce siper almalısınız. Şu desteklerin arkasında." Düzenli aralıklarla paslı, perçinli kirişler dikilmişti. "Birkaç saniyeden fazla zamanınız olmayacak. Siper aldığınızda gözlerinizi yumun. Bakmayın. Patlama sizi kör eder."

"Yap şunu!" dedi çevresini vampirlerin sardığı Fet.

"Daha değil..." Yaşlı adam bastonunu, çıplak gümüşü gösterecek kadar çekti ve taşa çarpan çakmak taşının hızlı hareketiyle, iki çarpık parmağının

ucunu keskin kenara sürttü. Taş zemine kan damladı. Koku, gözle görülür bir dalga halinde vampirler arasında yayıldı. Her yönden geliyor, görünmeyen köşelerden çıkıyorlardı. Her daim meraklı, her daim açtılar.

Hareket ederlerken, Fet çevrelerinde birkaç metre açıklık olması için hançerini tozlu havada gezdiriyordu. "Ne bekliyorsun?" dedi.

Eph yüzleri tarıyor, ölü gözlü kadınlar arasında Kelly'yi arıyordu. Bir tanesi ona doğru atılacak oldu ve Eph kılıcının ucunu onun göğsü kemiğine dayadı. Kadın yanmış gibi büzüldü.

Şimdi daha fazla gürültü vardı, arkadakiler öndekileri itiyordu; açlık, tereddüdü bastırıyor ve arzu, bekleyişi yeniyordu. Setrakian'ın kanı yere damlıyordu; kokusu ---ve kayıtsız israfı--- vampirleri deliye çeviriyordu.

"Yap şunu!" dedi Fet.

"Birkaç saniye daha..." dedi Setrakian.

Vampirler itişe kakışa yaklaştı, Eph kılıcının ucuyla onları dürtükledi. Ancak o zaman Luma ışığını yakmak aklına geldi; vampirler onun itici ışınlarına, güneşe bakan zombiler gibi eğildiler. Öndekiler arkadakilerin insafına kalmıştı. Kabarcık patlamak üzereydi... Eph bir elin kolunu yakaladığını hissetti...

"Şimdi!" dedi Setrakian.

Basketbolda servis yapan hakem gibi, kazıklı topu havaya fırlattı. Ağır şey zirveye çıktığında düzeldi ve ağır kazık dönerek yere düştü.

Dört kenarlı çelik kazık taşa saplandı ve, eski bir flaş ampulün şarj olurken çıkardığı gibi, bir vızıltı başladı.

"Koşun, koşun!" dedi Setrakian.

Eph ışığını salladı ve kılıcını pala gibi savurarak direklerden birine koştu. Vampirlerin onu yakaladığını, çektiğini hissetti; kılıcıyla onları

biçerken ıslak darbeleri hissetti, onların inlemelerini ve ulumalarını duydu. Ama hâlâ yüzlere bakıyor, Kelly'yi arıyordu ve o olmayanları biçiyordu.

Mayının uğultusu gittikçe yükselen bir sızlanmaya dönüştü. Eph biçerek, tekmeleyerek, savurarak çelik destek direğine ulaştı ve tam o direğin gölgesine sığındığında, yeraltı odası parlak mavi bir ışıkla dolmaya başladı. Eph gözlerini sıkı sıkı yumdu ve dirseğinin içiyle örttü.

Parçalanan vampirlerin hayvansı ızdırabını işitti: kimyasal düzeyde kavrulan bedenlerinin erimesi, kabarması, soyulması, iç organlarının kendi ruhları kömürleşiyormuşçasına çökmesi. Dilsiz feryatları, yanmış gırtlaklarında boğuluyordu.

Kitle katliamı.

Tiz uğultu on saniyeden fazla sürdü, temizleyici parlak mavi ışık düzlemi zeminden tavana kadar yayıldı, sonra pil bitti. Oda yine karardı; geriye sadece cızırdayan kalıntıların sesi kaldığında, Eph kolunu indirip gözlerini açtı.

Yere saçılmış kömürleşmiş yaratıklardan, dumanlı bir buhar halinde, mide bulandırıcı bir kızarmış hastalık kokusu yayılıyordu. Bu çürük iblisleri yerinden oynatmadan hareket etmek imkânsızdı, bedenleri ateşin içini boşalttığı yapay odunlar gibi ufalanıyordu. Yalnızca, kısmen bir kirişin arkasında kalacak kadar şanslı olan vampirler canlıydı. Eph ile Fet hızla hareket ederek bu sakat, yarısı yok edilmiş yaratıkları serbest bıraktılar.

Sonra Fet alev almış olan mayına yaklaştı. Verdiği hasarı inceledi.

"Eh," dedi, "bu cidden işe yaradı."

"Bakın," dedi Setrakian.

Buharları tüten odanın uzak ucunda, bir metre yüksekliğinde bir toprak ve atık yığınının üzerinde uzun, siyah bir kutu vardı.

Eph ve diğerleri yaklaşırken ---üstlerinde koruyucu kıyafetleri olmadan kuşkulu bir pakete yaklaşan bomba imha uzmanlarının korkusu ile hareket ediyorlardı--- durum feci şekilde aşina geliyordu ve Eph'in neyin aşina geldiğini anlaması yalnızca bir an aldı: Bütün bunların başlangıcında, taksi yolunda karanlık uçağa doğru yürürken de böyle hissetmişti.

Ölü olan, ama aynı zamanda ölü olmayan bir şeye yaklaştığı hissi. Bir başka dünyadan gelmiş bir şeye.

Bunun gerçekten de 753 numaralı seferin kargo ambarından gelen uzun siyah dolap olduğunu doğrulamasına yetecek kadar yaklaştı. Üst kapaklara, alevler içinde yanıyormuş gibi kıvranan girift insan şekilleri çizilmişti ve uzun yüzler ızdırapla haykırıyordu.

Efendi'nin aşırı büyük tabutu burada, Dünya Ticaret Merkezi'nin yıkıntılarının altında, bir moloz ve çöp yığınından oluşan sunağın üzerine yerleştirilmişti.

"Bu o," dedi Eph.

Setrakian kutunun kenarına uzandı, oymalara dokunacakmış gibi yaptı, sonra çarpık parmaklarını geri çekti. "Bunu uzun zamandır arıyorum," dedi.

Eph, bu şeyle, onun boğucu cüssesi ve amansız gücüyle yeniden karşılaşma gönülsüzlüğüyle ürperdi. Üst kapakların her an açılmasını bekleyerek yakında kaldı. Fer ön yüze dolandı. Üst kapaklarda kulp yoktu. Açmak isteyenin, parmaklarını kapakların arasına sokup çekmesi gerekirdi. Zor işti ve çabucak yapılması imkânsızdı.

Setrakian uzun kılıcını hazır ederek, dolabın başı olduğunu tahmin ettiği tarafta durdu. Ama yüzündeki ifade haşindi. Eph yaşlı adamın bakışlarında bunun sebebini gördü ve morali bozuldu.

Fazla kolay olmuştu.

Eph ile Fet parmaklarını kapakların altına soktular ve başlarını sallayarak üçe kadar sayıp çektiler. Setrakian lambası ve kılıcı ile öne

eğildi... ve bir kutu dolusu toprak gördü. Onu kılıcıyla dürtükledi, gümüş uç koca kutunun dibine sürtündü. Hiçbir şey yoktu.

Fet, bastıramadığı kadar çok adrenalin yüklenmiş bir halde, çılgın bakışlarla geriledi. "Gitmiş mi?"

Setrakian kılıcını çekti ve bulaşan toprağı kutunun kenarına sürterek temizledi.

Eph’in hayal kırıklığı eziciydi. "Kaçmış." Eph tabuttan uzaklaştı ve boğucu odanın içindeki ölü vampir tarlasına döndü. "Burada olduğumuzu biliyordu. *On beş dakika önce* metro sistemine kaçtı. Güneş yüzünden yüzeye çıkamıyor... bu yüzden gece çökene kadar yeraltında kalacak."

"Tüm dünyadaki en uzun ulaşım sisteminin içinde. Burada bin üç yüz kilometre uzunluğunda ray var," dedi Fet.

Eph’in sesi çaresizlikten boğulmuştu. "Şansımız bile olmadı."

Setrakian bitkin, ama yılmamış görünüyordu. Tam tersine, yaşlı gözlerinde bir parça taze ışık vardı. "Sen de bu şekilde haşere imha etmiyor musun Bay Fet? Onları yuvalarından çıkararak? Yuvaları boşaltarak?"

"Ancak sonra nereye gideceklerini biliyorsam," dedi Fet.

"Farelerden tavşanlara, oyuk kazan bütün hayvanlar bir tür arka kapı da yapmaz mı?.."

"Kaçış yolu," dedi Fet. Anlamaya başlamıştı. "Acil durum kapısı. Avcı bir taraftan gelir, sen diğerinden kaçarsın."

"Efendi’nin kaçtığına inanıyorum," dedi Setrakian.

VESTRY CADDESİ, TRIBECA

Tabutu doğru düzgün yok edecek zamanları yoktu, bu yüzden onu molozdan sunağından ittiler, devirdiler ve toprağı yere döktüler. İşi bitirmek için daha sonra geri dönmeye karar verdiler.

Tünellerden geri dönmek ve Fet'in minibüsüne ulaşmak biraz zaman aldı ve Setrakian'ın enerjisini biraz daha tüketti.

Fet, Bolivar'ın evinin bulunduğu sokağın köşesine park etti. Güneşli sokağı koşarak geçtiler ve Luma lambalarını ya da gümüş kılıçlarını saklamak için çaba göstermeden evin ön kapısına geldiler. O erken saatte konutun önünde kimseyi görmediler ve Eph öndeki iskeleye tırmanmaya başladı. Tahtalarla kapatılmış kapıda, üzerine kapı numarası yazılmış bir pencere vardı. Eph kılıcıyla pencereyi kırdı, büyük parçaları tekmeleyip düşürdü, sonra kılıcıyla çerçeveyi temizledi. Lambalardan birini alıp içeri girdi ve antreye indi.

Mor ışık kapının iki yanındaki ikiz mermer panterleri aydınlattı. Sarmal merdivenin dibindeki kanatlı melek heykeli haşin bir ifadeyle ona baktı.

Sonra onu işitti ve hissetti: Efendi'nin varlığının uğultusu. *Kelly,* diye düşündü göğsü acıyla sancıyarak. Burada olmalıydı.

Sonra, dışarıda duran Fet'in yardımıyla Setrakian içeri girdi ve Eph yere inmesine yardım etti. Setrakian yere indiğinde kılıcını çekti. O da Efendi'nin varlığını hissetti ve hissedince rahatladı. Çok geç kalmamışlardı.

"O burada," dedi Eph.

"O zaman burada olduğumuzu biliyor," dedi Setrakian.

Fet iki büyük UVC lambasını Eph'e uzattı, sonra pencereden geçti ve çizmeleri yere çarptı.

"Çabuk," dedi Setrakian onları sarmal merdivenin altına götürerek. Alt katın yenilenmesi bitmemişti. Kutularından çıkarılmamış mutfak aletleriyle dolu uzun mutfaktan geçerek dolap aradılar. Onu bulduklarında boş ve bitmemiş olduğunu gördüler.

Arka duvardaki, Nora'nın *People* dergisinin sitesinden çıkış aldığı resimlerde gördükleri sahte kapıyı açtılar.

Aşağı inen merdivenler vardı. Arkalarındaki plastik perde sallanınca hızla döndüler, ama perde yalnızca merdivenden gelen esinti yüzünden hareket etmişti. Rüzgar yanında metro, toprak ve atık kokusu da getiriyordu.

Tünellere giden yolu bulmuşlardı. Eph ve Fet iki büyük UVC lambası ayarlayarak dolaptaki geçidi sıcak, öldürücü ışıkla doldurdular ve böylece yeraltı girişini tıkamış oldular. Ayrıca, başka vampirlerin ortaya çıkmasını da önlemiş oldular ve, daha önemlisi, evden tek çıkışın doğrudan güneş ışığına olmasını sağladılar.

Eph arkasına baktığı zaman Setrakian'ın bir duvara yaslandığını, parmaklarını yeleğine, kalbinin olduğu yere bastırdığını gördü. Eph bundan hiç hoşlanmadı ve ona yöneldi, ama Fet'in sesini duyunca yine döndü. *"Lanet olsun!"* Sıcak lambalardan biri devrildi ve tangırdayarak yere düştü. Eph ampullerin çalıştığından emin olmak için kontrol etti, sonra parlak ışığa dikkat ederek lambayı düzeltti.

Fet onu susturdu. Aşağıda sesler duymuştu. Ayak sesleri. Havanın kokusu değişti ---daha kokuşmuş, daha çürük bir hal aldı. Vampirler toplanıyordu.

Eph ve Fet mavi ışıkla aydınlanmış dolaptan çekildiler. O dolap onların güvenlik sübabı olmuştu. Eph yaşlı adama döndüğünde, onun gitmiş

olduğunu gördü.

Setrakian antreye geri dönmüştü. Stres ve beklenti yüzünden yorulmuş olan kalbi sıkışıyordu. Çok uzun zaman beklemişti. Çok uzun...

Boğum boğum elleri ağrımaya başladı. Onları gerdi ve gümüş kurt başının altındaki kılıç kabzasını kavradı. Sonra bir şey hissetti, hareket öncesindeki hafif esintiyi...

Kılıcı olası son anda çekmesi, onu doğrudan ve ölümcül bir darbeden kurtarmıştı. Ama aldığı darbe onu geri devirdi, bedeni mermer zeminde kaydı ve kafasını duvarın dibine çarptı. Ama kılıcını bırakmadı. Çabucak ayağa kalktı, kılıcı ileri geri salladı, ama loş antrede hiçbir şey göremedi.

Efendi o kadar hızlı hareket ediyordu ki...

O tam buradaydı. Burada bir yerde.

Artık yaşlı bir adamsın.

Ses Setrakian'ın kafasının içinde elektrik akımı gibi çıtırdadı. Setrakian gümüş kılıcını önünde geniş geniş salladı. Sarmal mermer merdivenin dibindeki ağlayan melek heykelinin önünden siyah, bulanık bir şekil geçti.

Efendi onun dikkatini dağıtmaya çalışacaktı. Onun yöntemi buydu. Asla doğrudan, yüz yüze meydan okuma. Kandır. Arkadan yaklaş, hazırlıksız yakala.

Setrakian geri geri giderek sırtını ön kapının yanındaki duvara dayadı. Arkasında, kapıyı çerçeveleyen Tiffany camından ince pencere karartılmıştı. Setrakian kurşunlu tabakalara kılıcıyla vurarak kıymetli camları kırdı.

Gün ışığı antreye saplandı.

Camın kırıldığı anda, Eph ile Fet geri döndüler ve Setrakian'ı kılıcını kaldırmış, bedeni güneş ışığıyla yıkanır halde, dikilirken buldular.

Yaşlı adam siyah bulanıklığın merdivenlerde yükseldiğini gördü. "İşte orada!" diye bağırdı peşinden koşarak. "Şimdi!"

Eph ile Fet yaşlı adamın peşinden merdiveni tırmandılar. Merdivenin tepesinde onları iki vampir daha karşıladı. Bolivar'ın eski korumaları, İriyarı ve Uzun Boylu Mağazası'ndan alınmış gibi görünen adamlar şimdi kirli takım elbiseler içinde, aç yüzlü devlere dönüşmüşlerdi. Bir tanesi Eph'e vurdu ve Eph geri geri sendeledi, neredeyse dengesini yitirecekti, ama mermer merdivenden aşağı düşmemek için duvara tutundu.
Luma lambasını çıkarınca iriyarı kukla geriledi ve Eph kılıcıyla onun butunu kesti. Vampir inledi ve yine saldırdı. Eph onu karnından şişledi, kılıcıyla karnını yararak geriledi, vampir iğne batırılmış balon gibi merdiven sahanlığına çöktü.

Fet kendi vampirini lambasının ışığıyla uzak tutuyor, korumanın uzattığı elleri kısa hançeriyle kesiyor, yaralıyordu. Işığı kaldırdı, vampirin yüzüne tuttu ve vampir çırpındı, bir anlığına kör olarak çılgınca çevresine bakındı. Fet ondan sıyrılarak arkasına geçti, korumayı kalın boynundan hançerledikten sonra merdivenden sertçe aşağı itti.

Eph'in mücadele ettiği vampir kalkmaya çalıştı, ama Fet onu kaburgalarından tekmeleyerek tekrar yere düşürdü. Korumanın başı üst basamakta kalmıştı. Eph acı bir feryatla kılıcını indirdi.

Baş, merdivenden aşağı düştü, dibe doğru hız kazandı, dönerek diğer vampirin bedeninin üzerinden sıçradı ve duvara kadar yuvarlandı.

Vampirin kesik boğazından beyaz kan sızıyor, kırmızı yolluğa akıyordu. Kan kurtçukları belirdi ve Fet onları lam basıyla kızarttı.

Merdivenin dibindeki koruma artık kırık kemiklerle dolu bir çuvaldan farksızdı, ama hâlâ canlıydı. Düşüş esnasında kafası kopmamıştı ve bu yüzden serbest kalmamıştı. Gözleri açıktı ve kıpırdamamaya çalışarak sersem sersem uzun merdivene bakıyordu.

Eph ile Fet, Setrakian'ı kapalı asansör ızgarasının önünde, kılıcını çıkarmış, karanlık ve hızla hareket eden bir bulanıklığa savururken buldular.

"Dikkat edin!.." diye seslendi Setrakian, ama daha sözlerini bitirmeden Efendi, Fet'e arkadan saldırdı. Fet sertçe düştü ve neredeyse lambasını kırıyordu. Eph tepki vermeye zaman bulamadan şekil uçarcasına yanından geçti --- Eph'in Efendi'nin yüzünü, kurtsu etini ve alayla aralanmış ağzını tekrar görmesine yetecek kadar yavaşladı- ve sonra Eph duvara fırlatıldı.

Setrakian öne atılarak, kılıcını iki eliyle savurdu ve hızla hareket eden şekli geniş, yüksek tavanlı, o katın tamamını kaplayan odaya sürdü. Eph ayağa kalkıp onu takip etti, şakağından kan sızan Fet de öyle.

Efendi durdu ve odanın ortasındaki devasa taş şöminenin önünde onlara göründü. Odanın yalnızca iki uzun ucunda pencere vardı ---ortada, onlara yardımcı olacak güneş ***ışığı*** kalmıyordu. Efendinin pelerini dalgalandı, durdu ve korkunç gözleri onlara dikildi ---ama daha çok, hiç de ufak tefek bir adam olmayan Fet'e bakıyordu. Onun yüzünden sızan kana. Uzun kollu Efendi uluyan bir sırıtışa benzeyen bir ifadeyle, ulaşabildiği keresteleri, elektrik kablosu balyalarını ve başka döküntüleri üç katile fırlattı.

Setrakian sırtını duvara verdi, Eph köşenin arkasına saklandı ve Fet bir parça duvar tahtasını kalkan olarak kullandı.

Saldırı sona erdiğinde başlarını kaldırdılar ve Efendi'nin yine kaybolmuş olduğunu gördüler.

"Tanrım"" diye tısladı Fet. Eliyle yüzündeki kanı sildi, sonra duvar tahtasını kenara fırlattı. Gümüş hançeri bir tangırtıyla soğuk şömineye fırlattı ---bu, deve karşı faydasızdı--- ve Eph'in lambasını aldı, böylece Eph'in uzun kılıcını iki eliyle kullanabilmesini sağladı.

"Peşinden ayrılma," dedi Setrakian ilerleyerek. "Onu, bacadan yükselen duman gibi, çatıya çıkmaya zorlamalıyız."

Köşeyi dönerlerken, dört tıslayan vampirin daha saldırısına uğradılar. Usturaya vurulmuş saçları ve hızmalarıyla, Bolivar'ın eski hayranlarına benziyorlardı.

Fet ikiz lambalarla onların peşine düştü ve vampirleri geri püskürttü. Bir tanesi ondan kurtuldu ve Eph gümüş kılıcını göstererek, gerilermiş gibi yaptı. Bu, kot etekli ve yırtık ağ çoraplı tombul Vampira'ya benziyordu. Eph'in artık tanımaya başladığı aynı meraklı açgözlülüğe sahipti. Eph dizlerini kırarak kılıcı ona doğru uzattı ve vampir beyaz dudaklarının arasından tıslayarak önce sağa, sonra sola çalım attı.

Eph, Setrakian'ın o buyurgan sesle, *"Strigoi!"* diye bağırdığını duydu. Yaşlı adamın vampirleri biçtiğini duymak Eph'i cesaretlendirdi. Tombul Vampira fazla saldırgan çalımlar atıyordu. Eph kılıcıyla saldırdı ve kılıcının ucu vampirin yırtık, siyah pamuklu bluzunun omzunun ön tarafını keserek yaratığı yaktı. Vampirin ağzı açıldı, dili kıvrıldı; Eph tam zamanında arkaya kaçtı, vampirin iğnesi boynunu ıskaladı. Vampir ağzını açarak ona saldırmaya devam etti ve Eph öfkeli bir haykırışla kılıcı vampirin yüzüne savurdu. Kılıç doğrudan iğneyi keserek vampirin kafasını delip geçti ve ucu, bitmemiş duvara birkaç santim saplandı.

Vampirin gözleri yerinden fırladı, iğnesi kesilmişti ve sızan beyaz kan ağzını dolduruyor, kıpırdatamadığı çenesinden aşağı sızıyordu. Vampir duvara mıhlanmıştı. Kıvrandı, kurtlu kanı Eph'e tükürmeye çalıştı. Bir virüs her şekilde kendini bulaştırmaya çalışır.

Setrakian diğer üç vampiri öldürmüş, koridorun sonundaki yeni cilalanmış akçaağaç zemini beyaz sıvıya bulamıştı. Eph'e dönerek, "Geriye!" diye bağırdı.

Eph, kabzası duvarda titreyen kılıcını bıraktı. Setrakian kendi kılıcını vampirin boynuna savurdu ve yerçekimi başsız bedeni yere indirdi.

Baş, duvara mıhlanmış olarak kaldı, kesik boyundan beyaz kan akıyor, vampirin kara gözleri iri iri açılmış, iki adama bakıyordu... sonra gözler yukarı devrildi, gevşedi ve kıpırtısız kaldı. Eph kılıcının kabzasını kavradı, onu vampirin ağzının arkasındaki duvardan çekince baş cesedin üzerine düştü.

Beyaz kanı ışınla temizlemek için zaman yoktu. "Yukarı, yukarı!" dedi Setrakian duvar boyunca farklı bir merdivene yürüyerek. Bu merdiven

sarmaldı ve süslü demir korkulukları vardı. Yaşlı adamın ruhu güçlüydü, ama fiziksel gücü tükeniyordu. Eph tepede onu geçti. Sağa sola bakındı. Loş ışıkta, tamamlanmış ahşap zemin ve tamamlanmamış duvarlar gördü. Ama vampir yoktu.

"Ayrılıyoruz," dedi yaşlı adam.

"Şaka mı yapıyorsun?" dedi Fet onu tutup, tepeye tırmanmasına yardım ederek. *"Asla* ayrılma. İlk kural budur." Lambalarını çılgınca salladı. "Bu seçimi yapmayacak kadar çok film izledim."

Lambalardan biri cızırdadı. Lamba fazla ısınınca ampul patladı ve aniden alev aldı. Fet onu bıraktı ve alevleri çizmesinin altında ezdi. Artık tek lambası kalmıştı.

"Pil daha ne kadar dayanır?" diye sordu Eph.

"Yeterince değil," dedi yaşlı adam. "Efendi bu şekilde bizi yoracak, onu gece çökene kadar kovalamamızı sağlayacak."

"Onu tuzağa düşürmeliyiz," dedi Fet, "tıpkı banyodaki fare gibi."

Yaşlı adam bunun üzerine durdu, başını bir sese çevirdi.

Kalbin zayıf, seni ihtiyar sefil. Onu duyabiliyorum.

Setrakian kılıcını hazır ederek kıpırdamadan durdu. Çevresine bakındı, ama Karanlık Varlık'tan iz yoktu.

Faydalı bir alet yapmışsın.

"Onu tanımadın mı?" dedi Setrakian yüksek sesle, derin derin soluyarak. "Sardu'nundu. Bedenini ele geçirdiğin çocuğun."

Eph yaşlı adama yaklaştı ve Efendi ile konuştuğunu fark etti. "Nerede o?" diye bağırdı. "Karım nerede?"

Efendi onu duymazdan geldi.

Tüm hayatın seni bu noktaya getirdi, ikinci defa başarısızlığa uğrayacaksın.

"Gümüşümün tadına bakacaksın *strigoi,"* dedi Setrakian.

Senin tadına bakacağım yaşlı adam. Ve beceriksiz havarilerinin...

Efendi arkadan saldırarak, Setrakian'ı yine yere fırlattı. Eph tepki vererek, kılıcını, hissettiği esintiye savurdu ve tahmin üzerine iki hamle yaptı. Kılıcı geri çektiğinde ucunun beyaz sıvıyla yapış yapış olduğunu gördü.

Efendiyi incitmişti. En azından, onu kesmişti.

Ama bu gerçeği kavramak için gereken süre içinde, Efendi geri döndü ve pençe eliyle Eph'in göğsüne vurdu. Eph ayaklarının yerden kesildiğini, sırtının ve omuzlarının duvara çarptığını, bedeni yana düşerken kaslarının acıyla yandığını hissetti.

Fet lambasını öne savurdu, Setrakian tek dizi üzerinde durduğu yerden gümüşünü salladı ve yaratığı geri püskürttü. Eph elinden geldiğince hızla yuvarlanarak başka darbelere hazırlandı... ama başka darbe gelmedi.

Yine yapayalnız kalmışlardı. Bunu hissedebiliyorlardı. Tavan boyunca dizilmiş, merdivenin dibinin yakınında sallanan inşaat ışıklarının tıngırtısından başka ses yoktu.

"Onu kestim," dedi Eph.

Bir kolu incinmiş, gevşekçe sarkmakta olan Setrakian kılıcına dayanarak ayağa kalktı. Bir sonraki merdivene giderek yukarı tırmandı.

Merdivenlerin cilasız tahtalarının üzerinde beyaz vampir kanı vardı.

Her yanları ağrıyarak, ama kararlılıkla basamakları tırmanıp üst kata çıktılar. Burası Bolivar'ın çatı katıydı, bitişik iki evin daha yüksek olanının en üst katı. Yatak odasına girerek yerde vampir kanı aradılar. Vampir

göremeyince, Fet dağınık yatağın çevresinden dolanarak uzaktaki pencerelere gitti, odayı karartan perdeleri çekip indirdi. İçeri ışık girdi, ama doğrudan güneş ışığı yoktu. Eph banyoyu kontrol etti ve orayı beklediğinden daha geniş buldu. Birbirine bakan altın çerçeveli aynalar onu sonsuzluğa dek yansıtıyordu: ellerinde kılıçlar olan bir Ephraim Goodweather ordusu.

"Bu taraftan," dedi Setrakian nefes nefese.

Geniş medya odasında, siyah deri koltuğun üzerinde taze beyaz lekeler zıtlık oluşturuyordu. Doğu duvarındaki iki kemerli ve uzun, kalın perdeli kapının altından yumuşak bir ışık sızıyordu. Ötesinde de bitişik evin çatısı uzanıyordu.

Orada, Efendi'yi odanın ortasında dikilirken buldular. Kurtçuk kaplı yüzü onlara doğru eğildi, oniks gözler onlara dikilmişti. Tehlikeli gün ışığına arkasını dönmüştü. Kolundan ve uzun elinden parlak beyaz kan ağır ağır, düzensiz bir biçimde sızıyor, tuhaf tırnağının ucundan yere damlıyordu.

Setrakian arkasından sürüklediği kılıcıyla tahta zemini çizerek, aksak adımlarla öne çıktı. Durdu ve sağlam koluyla gümüş kılıcı kaldırarak Efendiyle yüzleşti ---kalbi fazla hızlı atıyordu.

"Strigoi," dedi.

Efendi bir an, şeytani bir azametle, gözleri kan bulutları içinde iki ölü ay gibi, kıpırdamadan baktı. İçinde bulunduğu durumun tek göstergesi insansı olmayan yüzünün altında heyecanla kıvranan kan parazitleriydi.

Setrakian’a gelince, beklediği an gelmişti... ama yüreği kapanıyor, onu durduruyordu.

Eph ve Fet arkadan yaklaştı, Efendi’nin bu odadan savaşarak çıkmaktan başka çaresi kalmamıştı. Yüzüne vahşi bir sırıtış yayıldı. Uzun, alçak bir sehpayı Eph’e doğru tekmeledi. Eph geriye devrildi ve sağlam koluyla döner bir koltuğu Setrakian’a doğru kaydırdı. Bu hareketler onların ayrı

düşmesine sebep oldu. Efendi ortadan alev gibi geçerek doğrudan Fet’e saldırdı.

Fet lambasını kaldırdı, ama Efendi ondan kaçındı ve yandan yaklaşarak onu pençeledi. Fet sersemleyerek merdivenlerin tepesinin yakınına düştü. Efendi yanlarından fırladı, ama Fet hızlıydı, lambayı ona savurdu --- Karanlık Varlık’ın yüzünün tam ortasına. UVC ışınları onun sendelemesine sebep olarak onu duvara doğru sürdü; muazzam ağırlığının altında sıva çatladı. Efendi pençelerini yüzünden indirdiğinde, gözleri öncekinden de iriydi ve kaybolmuş görünüyordu.

Efendi kör olmuştu, ama yalnızca geçici olarak. Hepsi ellerine geçen bu avantajı sezdi. Fet lambayla ona saldırdı. Efendi çılgınca çırpınarak mücadele etti. Fet koca yaratığı odanın karşı tarafındaki perdeli kapılara doğru sürdü. Eph peşinden koşarak kılıcını Karanlık Varlık’ın pelerinine savurdu ve etini biraz biçti. Efendi pençesini savurdu, ama kimseye denk getiremedi.

Setrakian ona doğru kaydırılmış olan sandalyeyi yakaladı, kılıcı tangırdayarak yere düştü.

Eph kemerlerden birinin üzerindeki ağır perdeyi kesti ve parlak gün ışığını ortaya çıkardı. Cam kapılar süslü demir parmaklıklarla örtülmüştü, ama kılıcıyla vurunca, sürgü, bir kıvılcım yağmuru eşliğinde kırıldı.

Fet, Efendi'yi geri geri sürmeye devam ediyordu. Sonra Eph hızla döndü ve son darbeyi indirmesi için Setrakian’a baktı. işte o zaman, yaşlı profesörün göğsünü tutarak yerde, kılıcının yanında yattığını gördü.

Eph donakaldı, önce zor durumdaki Efendi'ye, sonra yerde ölmekte olan Setrakian’a baktı.

Fet, elinde tabure tutan aslan terbiyecisi gibi, lambayı vampire doğru tutarak, "Ne bekliyorsunuz?" dedi.

Eph yaşlı adama koştu. Elleriyle dizleri üzerine çöktü ve Setrakian’ın yüzündeki gerginliği, uzak bakışı gördü. Parmakları kalbinin üzerinde,

yeleğini çekiştiriyordu.

Eph kılıcını bıraktı. Yeleği ve gömleği açtı, Setrakian'ın sarkık göğsünü ortaya çıkardı. Çenesinin altına uzanarak nabız aradı, ama bulamadı.

"Hey, Doktor!" diye bağırdı Fet. İlerlemeye devam ederek Efendiyi gün ışığının kenarında kıstırdı.

Eph yaşlı adamın göğsüne, kalbinin üzerine masaj yaptı. Hemen kalp masajına başlamadı, çünkü adamın kemikleri konusunda endişeleniyordu, kaburgalarını kırabilirdi. Sonra Setrakian'ın yaşlı parmaklarının artık göğsünü pençelemediğini, yeleğine uzandığını fark etti.

Fet panik içinde dönerek, onları neyin oyaladığına baktı. Setrakian'ı yerde, Eph'i yanında diz çökmüş gördü.

Fet onlara bakmayı bir an daha uzattı. Efendi, Fet'in omzunu pençeledi ve onu yakına çekti.

Eph, Setrakian'ın tüvit yeleğini yokladı ve bir şey buldu. Minik gümüş bir hap kutusu çıkardı ve çabucak kapağını açtı. Bir düzine minik beyaz hap yere döküldü.

Fet iriyarı bir adamdı, ama Efendi'nin ellerinde çocuktan farksızdı. Lamba hâlâ elindeydi, ama kolları iki yanına yapıştırılmıştı. Onu Efendiye çevirerek yan tarafını yaktı... ve kör yaratık acıyla kükredi, ama Fet'i bırakmadı. Efendi'nin diğer eli Fet'in kafasının tepesini kavradı ve Fet'in direnmesine aldırmadan arkaya yatırdı. Sonra Fet kendini bu anlatılmaz yüze bakarken buldu.

Eph nitrogliserin tabletlerinden birini seçti ve yaşlı adamın başını eline aldı. Çenesini zorla açtı ve hapı yaşlı adamın serin dilinin altına koydu. Parmaklarını geri çekti ve Setrakian'ı sarsarak, ona bağırdı. Ve yaşlı adamın gözleri açıldı.

Efendi ağzını açarak Fet'in üzerine eğildi ve iğnesini uzattı, Fet'in iri iri açılmış gözlerinin ve savunmasız boğazının üzerinde salladı. Fet deli gibi

mücadele etti, ama ensesindeki basınç beynine giden kan akışını kesiyordu, bu yüzden gözleri karardı, kasları gevşedi.

"Hayır!" diye bağırdı Eph ve Efendi'ye saldırdı, kılıcını bu iğrenç yaratığın geniş sırtına savurdu. Fet yere yığıldı. Efendi hızla başını çevirdi, iğnesi arandı ve puslanmış gözleri Eph'i buldu.

"Kılıcım gümüş şakıyor!" diye haykırdı Eph, Efendi'nin göğsünü biçerek. Kılıç gerçekten de şakıyordu, ama Karanlık Varlık geriye fırlayarak ondan kaçındı. Eph yine savurdu ---ve yine ıskaladı--- Efendi kontrolsüzce geriye doğru çırpındı. Şimdi ikiz cam kapıların önündeki güneş ışığında, arkasındaki çatı balkonunun aydınlığındaydı.

Eph onu yakalamıştı. Efendi, Eph'in onu yakaladığını biliyordu. Eph iki eliyle birden kılıcını kaldırdı ve Efendi'nin kabaran boynuna saplamaya hazırlandı. Kral vampir tiksintiye benzeyen bir ifadeyle Eph'e baktı, sırtını biraz daha dikleştirdi ve karanlık başlığını kafasına kaldırdı.

"Geber!" dedi Eph ona doğru koşarak.

Efendi döndü ve cam kapıları kırarak açık verandaya düştü. Cam patladı ve pelerinli vampir yuvarlanarak kızgın kil seramiklerin üzerine, öldürücü güneşin altına devrildi.

Bir anlığına, tek dizi üzerinde çömelerek durdu.

Eph o hızla kırık kapının dışına çıktı, ama sonra orada durdu ve pelerinli vampire bakarak onun sonunu bekledi.

Efendi titriyordu, karanlık pelerininin içinden buhar yükseliyordu. Sonra kral vampir doğrularak dimdik durdu. Şiddetli bir spazma yakalanmış gibi titriyordu, koca pençeleri hayvansı yumruklar gibi kıvrılmıştı.

Kükreyerek pelerinini arkaya attı. Çok eski olan pelerin dumanı tüterek seramiklerin üzerine düştü. Efendi'nin çıplak bedeni kıvrandı, inci rengi eti karardı, pişti, zambak beyazından ölü siyah köseleye dönüştü.

Eph’in sırtında açtığı yara, güneş ışınlarıyla kavrulmuş gibi derin siyah bir yara izine dönüştü. Efendi titremeye devam ederek döndü ve Eph'le yüzleşti. Fet arkasında, kapıda duruyordu. Setrakian tek dizi üzerinde doğrulmuştu. Efendi pürüzsüz, cinsiyetsiz bacak arasıyla, zombi kadar zayıftı. Kavrulmuş, kararmış eti, acıdan çılgına dönmüş kurtçuklarla kımıl kımıldı.

Son derece korkunç bir gülümsemeyle, yoğun acı ve hattâ zafer ifade eden bir sırıtışla, Efendi yüzünü güneşe çevirdi ve ağzını açarak meydan okurcasına uludu ---gerçek, şeytani bir lanet. Sonra, baş döndürücü bir hızla terasın kenarına koştu, çatının kenarındaki alçak duvarın üzerinden kayıp üçüncü kattaki inşaat iskelesine indi... ve New York'un sabah gölgeleri arasında kayboldu.

KLAN

NAZARETH, PENNSYLVANİA

Uzun zaman önce terk edilmiş, haritalara hiç geçmemiş bir asbest madeninde, Pennsylvania ormanlarının yüz metre kadar altında, kilometrelerce uzanan bir tüneller ve oyuklar labirentinde, Y eni Dünyanın üç Kadim'i zifiri karanlık bir odada konuşuyorlardı.

Zaman içinde bedenleri ırmak taşları gibi aşınıp pürüzsüzleşmişti, hareketleri algılanamayacak kadar yavaşlamıştı. Fiziksel görünümün onlara bir faydası yoktu. Vücut işlevleri evrimleşerek maksimum verimliliğe ulaşmıştı, vampir organları kusursuzca çalışıyordu. Gece görüşleri olağanüstüydü.

Kadimler hükümranlık alanlarında, batıdaki derin tünellere yapılmış kafeslerde kış için besin biriktirmeye başlamışlardı. Zaman zaman insan tutsaklardan birinin çığlığı madeni yırtıp geçiyor, hayvansı bir feryat gibi yankılanıyordu.

Bu, yedinci.

İnsan gibi görünmelerine rağmen, hayvansı konuşmaya ihtiyaçları yoktu. Hareketleri, doygun kırmızı gözlerindeki bakışlarına dek, korkunç ölçüde yavaştı.

Nedir bu saldırı?

Kural ihlali.

Bizi yaşlı ve zayıf görüyor.

Bu ihlale ortak biri daha var. Okyanusu geçmesi için birinin yardım etmesi gerekirdi.

Diğerlerinden biri mi?

Yeni Dünya Kadimleri'nden biri zihniyle, okyanus üzerinden Eski Dünya’ya uzandı.

Bunu hissetmiyorum.

O zaman yedinci, bir insanla ittifak kurdu.

Tüm diğer insanlara karşı, bir insanla.

Ve bize karşı.

Bulgaristan'daki katliamdan yalnızca onun sorumlu olduğu çok açık değil mi artık?

Evet. Karşı çıkılırsa kendi türünden birini öldürebileceğini kanıtladı.

Dünya savaşı gerçekten de şımarttı onu.

Siperlerde çok uzun süre beslendi. Kamplarda kendine ziyafet çekti.

Şimdi de ateşkesi bozdu. Topraklarımıza ayak bastı. Tüm dünyayı kendine istiyor.

Onun istediği, yeni bir savaş.

En uzun boylu vampirin pençesi seyirdi -kıpırtısızlığa ve derin düşüncelere eğilimli biri için olağanüstü bir fiziksel aktivite. Bedenleri yalnızca kabuktu ve yerine yenileri konabilirdi. Belki de durumlarından fazla hoşnut olmuşlardı. Rahata fazla alışmışlardı.

0 zaman istediğini verelim ona. Daha fazla görünmez kalamayız.

Başavcı, Kadimler’in odasına girdi ve onu fark etmelerini bekledi.

Onu buldun.

Evet. Tüm yaratıkların yaptığı gibi, eve dönmeye çalıştı.

Yeterli olacak mı?

Bizim güneş avcımız olacak. Başka seçeneği yok.

Batı tünelinde, kilitli bir kafeste, soğuk toprak zeminde, Gus baygın yatıyor, düşünde annesini görüyordu ---onu bekleyen tehlikeden bihaberdi.

SONSÖZ

KELTON CADDESİ, WOODSİDE, QUEENS

Kelly’nin evinde yeniden toplandılar. Eph ile Fet eskiden Matt olan pisliği temizledikten, kalıntılarını arka bahçede yaprakların ve çalıların altında yaktıktan sonra, Nora Zack’i eve getirdi.

Setrakian güneş alan odada, katlanır yatakta yatıyordu. Hastaneye gitmeyi reddetmişti ve Eph bunun zaten söz konusu olamayacağını kabul etmişti. Kolu kötü berelenmiş, ama kırılmamıştı. Nabzı yavaş, ama düzenliydi ve gittikçe düzeliyordu. Setrakian’ın uyumasını istiyordu, ama ağrıkesicilerle değil, bu yüzden gece çökerken onu kontrol etmeye geldiğinde, ona bir kadeh brendi getirdi.

Setrakian onu rahatsız eden şeyin ağrı olmadığını söyledi. "Başarısızlık insanı uyutmuyor."

Başarısızlık düşüncesi Eph e Kelly'yi bulamadığını hatırlattı. İçinde bir parça umut beslemek için hâlâ bir sebep olduğuna inanmak istiyordu.

"Sen başarısız olmadın," dedi Eph. "Güneş başarısız oldu."

"O bildiğimden daha güçlüymüş," dedi Setrakian. "Tahmin etmiştim, belki... bundan korktuğum kesin... ama hiç bilmiyordum. O bu topraktan değil."

Eph onayladı. "O bir vampir."

"Hayır... bu topraktan değil."

Eph yaşlı adamın kafasına aldığı darbeden endişeleniyordu. "Onu incittik, önemli olan bu. Onu işaretledik. Ve şimdi o kaçıyor."

Yaşlı adam avunmayı reddediyordu. "O hâlâ orada bir yerde. Bu iş bitmedi." Kadehi Eph'in elinden aldı, içti ve arkasına yaslandı. "Bu, şimdiki vampirler... daha bebek sayılırlar. Evrimlerinde yeni bir aşamaya tanık olmak üzereyiz. Tam olarak dönüşmeleri yedi gece sürüyor. Yeni parazit organ sistemlerinin oluşumunun tamamlanması için. Bu olduğunda, bedenleri yaşamsal organlardan -kalp, ciğerler- temizlendiğinde, bedende yalnızca bir dizi odaya dönüştüğünde, geleneksel silahlar karşısında daha da az savunmasız olacaklar. Ve zamanın ötesinde olgunlaşmaya devam edecekler ---öğrenecekler, akıllanacaklar, çevrelerine daha fazla alışacaklar. Bir araya gelecekler, saldırılarını koordine edecekler ve bireysel olarak daha çevik, daha ölümcül olacaklar. Onları bulmak ve yenmek çok daha zor olacak. Sonunda, onları durdurmak imkânsız hale gelecek." Yaşlı adam brendisini bitirdi ve sonra Eph'e baktı. "Bu sabah orada, o çatıda gördüğümüz şeyin bizim türümüzün sonu olduğuna inanıyorum."

Eph geleceğin ağırlığının hepsinin üzerine çöktüğünü hissetti. "Bana söylemediğin ne var?"

Setrakian yaşlı gözlerle dalgın dalgın baktı. "Şu anda konuşulamayacak kadar fazla şey var."

Kısa süre sonra uykuya daldı. Eph onun çarpık parmaklarının örtünün göğsüne gelen kısmını bükmesini izledi. Adamın düşleri hararetliydi ve Eph'in elinden durup izlemekten başka şey gelmiyordu.

"Baba!"

Eph salona döndü. Zack bilgisayar sandalyesinde oturuyordu. Eph oğlana arkadan sarıldı, kafasını öptü, saçlarının kokusunu içine çekti. "Seni seviyorum Z," diye fısıldadı.

"Ben de seni seviyorum baba," diye karşılık verdi Zack. Eph onun saçlarını karıştırıp, serbest bıraktı.

"Bu işte neredeyiz?"

"Hemen hemen hazır." Oğlan bilgisayara döndü. "Sahte bir eposta adresi yaratmam gerekti. Şifre seç."

Zack, Eph'in Ansel Barbour'un köpek barakasındaki videosunu internette mümkün olduğunca çok video paylaşım ve yayın sitesine yüklemesine yardım ediyordu ---Eph videoyu henüz Zack'e göstermemişti. Eph gerçek vampir videosunun internette, tüm dünyanın görebileceği bir yerde olmasını istiyordu. İnsanlara ulaşmak, onların anlamasını sağlamak için aklına gelen tek yöntem bu olmuştu. Kaos ve panik yaratmak umurunda bile değildi: İsyanlar sürüyordu, şimdilik fakir semtlerle sınırlanmıştı, ama yayılmaları an meselesiydi. Yok oluş tehlikesi varken, eşgüdümlü sessizlik seçeneği düşünülemeyecek kadar saçmaydı.

Artık bu salgının köküyle savaşacaklardı ---ya da hiç savaşmayacaklardı.

"Şimdi, bu şekilde dosyayı seçiyorum ve şu şekilde ekliyorum..." dedi Zack.

Mutfakta oturmuş, şarküteriden alınmış tavuk salatasını yiyerek televizyon izleyen Fet'in sesi duyuldu. "Şuna bakın."

Eph döndü. Ekranda, helikopterden çekilmiş görüntülerde bir dizi yanan bina ve Manhattan üzerinde havayı dolduran yoğun siyah dumanlar görünüyordu.

"Bu iş kötüye gidiyor," dedi.

Eph izlerken, Zack'in buzdolabı kapağına asılmış ödevlerinin havalanıp sallandığını gördü. Tezgahtan bir peçete uçtu ve yere, Fet'in ayaklarının dibine düştü.

Eph, yazı yazmayı bırakmış olan Zack'e döndü. "O esinti neydi?"

"Arka kapı açık olmalı," dedi Zack.

Eph çevresine bakınarak Nora’yı aradı. Sonra tuvalette sifon çekildi ve Nora tuvaletten koridora çıktı. "Ne oldu?" dedi herkesin ona baktığını görünce.

Eph evin diğer ucuna döndü, arka bahçeye açılan kayar cam kapıya giden köşeye baktı.

Köşeyi biri döndü ve orada kollarını iki yanına sarkıtarak durdu.

Eph yerinde donakaldı.

Kelly.

"Anne!"

Zack ona doğru koşacak oldu, ama Eph uzanıp yakaladı onu. Kavrayışı Zack’in canını acıtmış olmalıydı, çünkü oğlan şaşkınlık içinde dönerek geri çekildi.

Nora koşarak Zack’e arkadan sarıldı.

Kelly oracıkta duruyordu. Onlara bakıyordu. Yüzünde ifade yoktu, gözlerini kırpmıyordu. Patlama sonrasında sağır olmuş, şok geçirmiş gibiydi.

Eph hemen anladı. Dünyada, en çok korktuğu şey olmuştu. Kalbinde gerçek bir sancı hissetti.

Kelly Goodweather dönüşmüştü. Ölü bir şey olarak evine dönmüştü.

Kelly’nin bakışları Zack’i buldu. Kıymetli varlığı. Onun için geri gelmişti.

"Anne?" dedi Zack onda bir sorun olduğunu görerek.

Eph arkasında hızlı bir hareket sezdi. Fet koridora koştu ve Eph’in kılıcını kaptı. Onu sallayarak Kelly'ye gümüş olduğunu gösterdi.

Kelly’nin yüzü ekşidi. Yüzündeki ifade değişerek şerre dönüştü ve dişlerini çıkardı.

Eph’in yüreği büzüldü.

O bir iblis olmuştu. Bir vampir.

Onlardan biri.

Onu sonsuza dek kaybetmişti.

Zack boğuk bir inlemeyle, iblise dönüşmüş annesinin önünde geriledi... ve sonra bayıldı.

Fet kılıcıyla Kelly'ye doğru gidecek oldu, ama Eph kolunu tutarak durdurdu onu. Kelly, tıpkı tüylerini kabartmış bir kedi gibi, gümüş kılıcın önünde geriledi. Onlara tısladı. Hedefi olan baygın çocuğa kötü bir bakış fırlattı... ve sonra dönüp arka kapıdan kaçtı.

Eph ve Fet köşeyi tam zamanında dönerek, Kelly’nin kendini arka bahçeyi komşunun bahçesinden ayıran alçak metal çitin üzerinden fırlatmasını ve sonra yeni geceye doğru kaçmasını izlediler.

Fer kapıyı kapayıp kilitledi. Perdeleri çekti ve sonra Eph’e döndü.

Eph hiçbir şey söylemedi. Çaresiz bakışlarla, yerdeki Zack’in yanında diz çökmüş olan Nora’ya döndü.

Bu salgının ne kadar sinsi olduğunu şimdi görebiliyordu. Bir aile üyesini diğerinin aleyhine kışkırtıyordu. Hayata karşı ölümü kışkırtıyordu.

Onu Efendi göndermişti. Onu Eph ile Zack’in aleyhine döndürmüştü. Onlara işkence etmek için. İntikamını almak için.

Yaşarken Kıymetli birisine duyulan adanmışlığın düzeyi, ölümden sonra onlarla yeniden bir araya gelme arzusunun bir ölçüsüyse... o zaman Eph, Kelly’nin asla pes etmeyeceğini biliyordu. Biri buna son vermezse, sonsuza dek oğlunun peşini bırakmayacaktı.

Eph, Zack için verdikleri velayet savaşının bitmediğini anlamıştı. Tam tersine, savaş yeni bir aşamaya sıçramıştı. Diğerlerinin yüzlerine baktı... sonra televizyondaki yangın görüntülerine döndü... ardından bakışlarını bilgisayara çevirdi. *Enter* tuşuna basarak Zack'in başladığı işi bitirdi. Öfkeli vampire ait videolu kanıtı tüm dünyada yayınladı... ve sonra mutfağa, Kelly'nin viskiyi sakladığı yere gitti. Uzun zamandır ilk defa, kendine bir içki doldurdu.

Yazarlar son kitabı minnetle ve hevesle tavsiye eder: *Fareler. Şehrin En İstenmeyen Şahinlerinin Tarihi ve Habitatları Hakkında Gözlemler,* Robert Sullivan (Blooınsbury. 2004)

---

[i] ASDE: Airport Surface Detection Equipment. Havaalanı Yer Takip Donanımı, -*çn*

[ii] LR: Long Range, ---çn

[iii] Special Weapons and Tactics: Özel Silahlar ve Taktikler. Olağanüstü tehlikeli durumlar ve görevler için kurulmuş polis ya da asker gücü. -*çn*

[iv] Port Authority of New York and New Jersey: New York ile New Jersey arasında işleyen demiryolu sistemi, -*çn*

[v] Otopsi sırasında insan kafatasını kesip açmaya yarayan dairesel bir cerrahi tescere.

[vi] Metropolitan Transportation Authority: Büyükşehir Ulaşım Birimi, -*pı*

[vii] Brooklyn-Manhattan Transit, -çn